

Giới thiệu Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi

Câu chuyện ngôn tình sắc trong tác phẩm *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* của tác giả Dịch Lâm An được diễn ra qua lần đầu tiếp xúc, Ôn Liễm không hiểu sao học tỷ của mình lại đáng yêu như vậy, khiến cho cô có ý nghĩ bảo vệ nàng. Trong quá trình từng bước tiếp cận, cô chợt nhận ra mình đã yêu học tỷ của mình.

Sau đó mục tiêu của Ôn Liễm chính là theo đuổi học tỷ, ăn nàng, ngủ cùng nàng, bảo vệ nàng! nếu ai muốn tranh giành mặt máu cô yêu đều phải đem hân nhô có tận gốc, không chừa một ai.

Cố Tiệp Khê bày tỏ: Đúng là ngu ngốc, ám thị đã rõ như vậy rồi chẳng lẽ còn muốn người ta bày tỏ trước sao? Tiếp theo ra sao, đọc truyện sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Học Muội Xinh Đẹp Như Hoa

Tháng chín, mặc dù đã đến cuối hè, nhưng mùa hè phương nam vẫn nóng bức.

Trên phố, nhựa đường phát tán nhiệt độ, con đường vốn là nên có nhiều người và xe cộ qua lại nhưng lúc này không biết núp ở nơi mát rượi nào rồi, chỉ có hai hàng cây cổ thụ cao ngất cổ thụ ở ven đường, cho nên con đường nhỏ dưới bóng cây có một vùng mát lạnh dễ chịu. Thỉnh thoảng từ dưới ngọn cây bay ra một chú chim, vì không khí phía trên quá nóng nên nó phát ra âm thanh khô khốc.

Khác với nơi yên tĩnh này, cách đó không xa, trước cổng trường đại học y khoa náo nhiệt vô cùng. Từng hàng xe đậu trên quảng trường, bên ngoài không ngừng có xe khác lái vào, dừng ở sân trường, sau đó từ bên trong xe từng cái thiếu niên thiếu nữ ước chừng mười tám mười chín tuổi bước xuống.

Mà trên xe buýt chạy qua trường cũng đầy ắp người, mỗi khi ngừng lại trước cửa đại học y thì một loạt sinh viên kéo hành lý xuống xe tấp nập, đi về phía quảng trường, chen chúc nhau mà đi. Hôm nay là ngày sinh viên năm nhất tới báo danh cho nên trường học phá lệ náo nhiệt, khắp nơi có thể thấy được những khuôn mặt tràn đầy tuổi xuân.

Ôn Liễm háo hức từ từ kéo hành lý, hai chân ê ẩm có chút mệt mỏi. Thỉnh thoảng giơ tay lên lau mồ hôi nóng trên trán, nhưng lau thế nào cũng không hết, không thể làm gì khác hơn là để cho mồ hôi tùy ý chảy xuống, lướt qua gò má trắng nõn, thấm ướt vào trên cổ áo. Trong miệng không nhịn được thấp giọng phàn nàn “Cái quỷ gì thế, rõ ràng đã cuối hè mà còn nóng như vậy, có thể chữa cho con người ta đường sống không a!!!”

May là cô đã đem mái tóc dài cột lên, nếu không sợ rằng còn nóng hơn bây giờ nữa. Vừa nói vừa giơ tay lên, lau mồ hôi chảy trên mí mắt.

Cô là tới một mình, Ôn ba Ôn mẹ vốn là muốn đưa cô tới trường, nhưng lại bị cô lấy lý do mình đã trưởng thành, cần phải rèn luyện một chút, không để cho ba mẹ đi cùng, cứng rắn muốn tự mình tới trường. Ôn ba Ôn mẹ mặc dù không nỡ, nhưng con gái quá mức cố chấp, hơn nữa bọn họ cảm thấy con gái có thể tự lập sớm cũng tốt, cho nên liền bắt đầu đồng ý. Tiền cô ra cửa, đưa mắt nhìn cô rồi đi.

Cô cũng không phải không có chuẩn bị liên một mình tới, lúc ở nhà cô đã tra bản đồ cũng như tìm hiểu tuyến xe buýt. Lên xe nào xuống ở đâu, nửa đường có cần đổi tuyến hay không cô cũng tra rõ ràng. Nhưng thế sự khó liệu, trên xe buýt người chen người, để cho tiện cho việc xuống xe cô cố ý đứng ở cửa sau.

Thời điểm cửa sau mở ra cho hành khách xuống xe, cô không chú ý để mặc cho hành khách xuống xe chen chúc đẩy cô cùng hành lý xuống chung, chờ cô kịp phản ứng thì xe buýt đã lái đi. Thật may vị trí xuống xe cách trường học không xa, chỉ cách có một trạm, liền đi bộ tới.

Ôn Liễm không tin mình không thể tự lập, trong lòng từ đầu đến cuối đánh cuộc, cho nên coi như hành lý có nặng thì cô cũng phải kéo tới trường học!

Một giây trước cô còn không nhịn được than phiền thời tiết nóng bức, một giây sau liền thấy bảng hiệu đại học y khoa cả người lập tức liền phản khởi, nhiệt huyết sôi trào kéo hành lý lách qua đám người nhanh chóng đi tới cổng trường. Nhìn mấy cái chữ to ở dưới ánh mặt trời hiện lên kim quang, cô nặng nề thở ra. Cuối cùng đã tới, giấc mơ của ta!

Cô cũng không vội đi vào, mà để hành lý xuống. Từ trong túi lấy ra một cái máy chụp hình kỹ thuật số. Đây là cái mà cô đã tự bỏ tiền ra mua nhiều năm trước, mặc dù chưa dùng qua mấy lần, nhưng vì thường xuyên để trong túi nên sơn đen trên máy bị phai không ít, có chút cũ kỹ. cầm máy chụp hình hướng về phía cổng trường, điều chỉnh tiêu điểm, sau đó bấm nút chụp. Hình ảnh lần đầu tiên nhìn thấy cổng trường đại học đã được cô chụp lại, vô luận bao nhiêu năm thì nó cũng sẽ tồn tại ở nơi đó.

Ôn mẹ nói không có thứ gì có thể cất giữ thời gian như máy chụp hình, cho dù là trong lúc vô tình chụp rất lâu rồi nhưng chỉ cần mở ra xem là có thể nhớ lại chuyện trước kia, từ đó trong lòng dâng lên một tia rung động. Ôn mẹ thích chụp hình, bị Ôn mẹ ảnh hưởng, Ôn Liễm cũng thích chụp hình.

Đổi góc độ chụp mấy lần, sau đó Ôn Liễm hài lòng cất máy chụp hình kỹ thuật số vào túi, hăng hái kéo rương hành lý vào trường. Cô dựa theo trình tự ghi danh trên thư thông báo trúng tuyển hoàn tất việc ghi danh, sau đó cầm chìa khóa học tỷ phụ trách tâm vụ đưa cho cô, đi tới phòng ngủ. Đọc theo

đường đi cô lại lấy máy ra chụp lại không ít hình.

Sau khi chụp xong, một bên kéo rương hành lý một bên cúi đầu mở hình ra xem. Đem toàn bộ hình vừa chụp từng tấm từng tấm kiểm tra, hình nào kém đều xóa hết, chỉ giữ lại một ít tấm thích hợp, thế là vốn chụp rất nhiều hình giờ chỉ còn mấy chục tấm. Phải làm gì đây? Chụp không đủ hình, cô có lòng tham muốn chụp hết tất cả xó xỉnh ở trường.

Bất quá, hôm nay quá nhiều người, cô không thích trong hình của mình xuất hiện quá nhiều mặt người, hơn nữa tương lai còn dài, qua một thời gian lại tới chụp tiếp, đây mới là ngày thứ nhất cô tới trường học thôi mà.

Cô vừa suy nghĩ, đem máy chụp hình bỏ vào trong hộp rồi cất vào túi, sửa sang lại dây đeo, đang muốn tăng tốc độ tiến về trước, nhưng không nghĩ tới có người chắn trước mặt cô.

Đã đến giữa trưa, là thời điểm mặt trời lớn nhất. Cô ngẩng đầu lên, do ánh sáng mặt trời nên không mở mắt ra được, đưa tay lên trán, miễn cưỡng mắt, thấy một nam sinh thân hình cao lớn đứng trước mặt, trên mặt là nụ cười bí ối, hấn nhìn cô, nhưng cô không quen hấn, lễ phép hỏi “Anh là?”

“Em là học sinh mới khóa 15 phải không?” Người nọ đi thẳng vào vấn đề hỏi, Ôn Liễm nghe vậy gật đầu một cái.

Người nọ mở hời chảy đầy trên trán tự cho là mình là soái ca đem hai tay cắm vào túi nói “Khó trách cho tới bây giờ anh chưa gặp qua em”

“Anh có chuyện gì không?” Ôn Liễm muốn nhanh chóng rời khỏi đây, híp mắt hỏi, mặt trời lớn như vậy cũng sắp làm cô héo khô rồi.

Nhưng người nọ cũng không muốn trả lời, tự giới thiệu mình “Anh học khóa 14 là niên trưởng của em, hội học sinh phái anh tới trợ giúp sinh viên mới, để anh giúp em kéo hành lý đến phòng ngủ cho!” Vừa nói vừa đưa tay đang cắm trong túi ra kéo rương hành lý của Ôn Liễm.

Ôn Liễm cho tới bây giờ không thích người xa lạ đụng vào đồ của mình, kéo hành lý lại nói cảm ơn “Cảm ơn niên trưởng, tự tôi có thể đem hành lý đến phòng ngủ.” Niên trưởng thấy cô lại không nhận sự giúp đỡ, ngạc nhiên nhìn cô.

Ôn Liễm không khó chịu nhưng không hiện trên mặt, mỉm cười nói “Nếu như niên trưởng không có chuyện gì khác, tôi đi trước đây.” Cô cảm giác cả người đã bị phơi khô rồi. Nước trong cơ thể cũng sắp bay hơi hết rồi. Không tiện nổi giận với một người xa lạ, giọng vẫn tao nhã lễ phép.

Cô nói xong kéo rương hành lý đi, niên trưởng thô bỉ đó đưa tay ra ngăn ở trước mặt nói “Trên đường nhất định rất mệt, để anh giúp em, sau đó em có thể nghỉ ngơi một chút!” Nếu không phải dáng dấp em ấy xinh đẹp, hấn mới không chủ động tới yêu cầu được giúp đỡ đâu, không nghĩ tới cô bé này lại chẳng biết điều như vậy.

Dáng dấp Ôn Liễm quả thật không tệ, da thịt trắng nõn, con ngươi sáng ngời ánh sao, khóe mắt hơi xếch lên, cho dù không cười, ngũ quan cũng mang nhân nhật âm áp, mà hai đạo lông mày giống như được dây công chăm sóc. Sống mũi cao, đôi môi mỏng không tô son tự đỏ. Thỉnh thoảng cười lên, trên gương mặt sẽ còn lộ ra hai cái má lúm đồng tiền rất sâu, khiến người không tự chủ được liên đới với cô mềm lòng.

Thân cao 172cm, con gái phương nam đa số cao gầy, hơn nữa vóc người cân xứng, hai chân thon dài, cẳng lộ ra duyên dáng yêu kiều. Bình thường xóa tóc, hôm nay cột hết lên thành một cái đuôi ngựa sau ót, trên người mặc áo sơ mi trắng tinh, bên dưới mặc quần jean đơn giản, vừa toát ra sự già dặn lại không mất sự tươi mới, khó trách sẽ có niên trưởng tới bắt chuyện.

Người này sao nhiều chuyện như vậy a! Mình cũng cự tuyệt hảo ý của hấn rồi, hấn còn không buông tha, Ôn Liễm trong lòng là hàng triệu câu phi nhõ, mặt cứng nhắc nói “Cái này quá phiền toái niên trưởng, không cần...” Ôn Liễm vừa định từ chối lần nữa, lời còn chưa nói hết liền bị thô bỉ niên trưởng cắt đứt, hấn tự cho là có hi vọng, mặt mày hớn hờ nói “Sao lại phiền toái, anh rất vui lòng vì niên muội ra sức!”

Ôn Liễm cắn răng, đè nén tức giận đang dâng lên trong lòng, khách khí nói “Cảm ơn hảo ý của niên trưởng, phòng ngủ ở phía trước, cũng gần thôi, một mình tôi cũng làm được.” Nội tâm thì không ngừng đem người trước mặt đá văng đi, nhanh trí nói “Hơn nữa phòng ngủ của nữ sinh, niên trưởng không thể vào đâu.”

Thô bỉ niên trưởng giống như không có nghe cô nói, khoát tay một cái “Niên muội mới tới nhất định là không biết, hôm nay là ngày tựu trường, có không ít phụ huynh đưa sinh viên mới tới, cho nên nam nữ đều có thể tự do ra vào phòng ngủ của nữ sinh.”

Mấy nam sinh kẻ vai sát cánh đứng bên dưới tàng cây một mực âm thầm nhìn chăm chăm bên này, thấy hai người dây dưa lâu như vậy, Xá Trường nhà bọn họ vẫn không có lấy được phương thức liên lạc của niên muội, trong đó có người không nhịn được lên tiếng hướng bên này hô “Xá Trường, người không cần không biết xấu hổ, niên muội người ta chê người đáng dấp xấu xí, mới không cần người hỗ trợ!” Nói xong mấy người đó liền cười rộ lên.

Thô bỉ niên trưởng làm bộ không nghe thấy gì hết, thần sắc bất động ở sau lưng gió ngón giữa với mấy tên nam sinh ở sau lưng, sau đó tiếp tục mỉm cười nói “Niên muội...”

Ôn Liễm sao không để ý tới tiếng gào thét của đám người kia, đối với ý đồ của hấn trong lòng hiểu rõ, vênh môi chỉ những người đó nói “Bạn của niên trưởng đến tìm niên trưởng, vậy tôi liền đi trước.” Vòng qua thô bỉ niên trưởng đi tới phòng ngủ.

Thô bỉ niên trưởng không ngăn được nàng, liền vội vàng đuổi theo, móc ra điện thoại di động hỏi “Kia có thể biết em học hệ nào, ban nào không? Số điện thoại di động là gì?” Ôn Liễm một mực không để ý tới, mắt nhìn thẳng đi về phía trước, thô bỉ niên trưởng lại hỏi “Nếu không cho anh QQ hoặc weibo cũng được, rảnh rồi chúng ta trò chuyện một chút.”

“Niên muội có thể đang hiểu lầm ý của niên trưởng, niên trưởng chỉ là muốn làm bạn với em thôi...” Thô bỉ niên trưởng ở bên tai Ôn Liễm lải nhải không

ngừng, giải thích mục đích mình tới đây, vừa nói vừa có ý đồ ngăn ở trước mặt Ôn Liễm. Chẳng qua là Ôn Liễm không ngừng đi về phía trước, không có cho hân cơ hội lần nữa ngăn lại nàng. Đọc theo đường đi không ngừng có người nhìn hai người, không hẹn mà cùng lộ ra biểu tình đã hiểu.

Mắt thấy sắp đến ký túc xá, thô bỉ niên trưởng đang định nắm tay Ôn Liễm, đột nhiên nửa đường nhào ra Trình Giao Kim trực tiếp cắt đứt lời của hân “Niên muội chào em!”

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Bạn Cùng Phòng Mới Quen

Lại một cái nam sinh cấp trên xuất hiện ở trước mặt Ôn Liễm, đem thô bỉ niên trưởng hất qua một bên, chen giữa hai người dò hỏi “Niên muội em có cần anh giúp một tay không?”

Còn không có chờ Ôn Liễm cự tuyệt, thô bỉ niên trưởng vọt trở lại, đem nam sinh kia đẩy sang một bên, chỉ lỗ mũi mắng “Nè, sao ngươi có thể như vậy, niên muội là ta thấy trước mà.”

“Vậy thì sao! Chẳng lẽ ngươi có thể bắt chuyện với niên muội liền không cho phép ta bắt chuyện.” Nam sinh kia hất cằm lên khiêu khích nói.

Hai người tranh chấp, Ôn Liễm nhân cơ hội lách qua hai người, bước nhanh vào trong ký túc xá. Đến khi hai người đang tranh chấp kịp phản ứng, cô đã sớm không thấy bóng dáng.

Ôn Liễm tốn sức trăm ngàn cay đắng rốt cuộc tìm được phòng ngủ của mình, ngẩng đầu lên, nhìn kiến trúc cao lớn trước mắt. Không tự chủ hít một hơi, phòng ngủ của cô ở tầng cao nhất, nói cách khác cô còn phải leo lên sáu tầng, suy nghĩ một chút có chút sợ, đây là một chết người a a a a a!

Để hành lý xuống nghỉ ngơi một hồi, cô lại lần nữa phấn khởi, nắm tay thành quyền, không phải sáu tầng thôi sao! Dù có phải bò cũng nhất định leo lên. Hít sâu một hơi, nhắc hành lý lên bắt đầu leo cầu thang. Mới vừa lên tầng hai, cô vẫn có thừa sức lực, thời điểm đến tầng năm, một môi thở hổn hển, một cái tay chống đỡ trên tường, một cái tay đem rương hành lý đặt xuống.

Ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn biển hiệu trên tường, phía trên nền trắng là chữ đỏ viết số 5 thật to. Ôn Liễm nhất thời tuyệt vọng, sao mới tới tầng năm vậy, cô có cảm giác mình đã đi rất lâu.

Ở trên cầu thang nghỉ ngơi một hồi, Ôn Liễm nhất cổ tác khí lên tầng sáu. Chờ chân chính dậm lên nền đất tầng sáu, Ôn Liễm cảm thấy trời đất quay cuồng thở hổn hển, hai chân như nhũn ra không ngừng run rẩy.

Trong đầu chỉ có một ý tưởng, vội vàng tìm phòng ngủ, sau đó nằm xuống nghỉ ngơi lấy lại sức. Kéo hành lý, ánh mắt nhìn chăm chú dãy số trên cửa dọc theo hành lang, qua một gian rồi lại một gian, đến khi đi tới cuối hành lang rốt cuộc tìm được phòng ngủ 611.

Cầm chìa khóa học tỷ cho mình lúc ghi danh, tra vào ổ nhẹ nhàng chuyển một cái, khóa cửa đã được mở ra, quả nhiên là phòng này, mình không có đi nhầm. Ôn Liễm cao hứng đẩy cửa ra đi vào, bên trong một người cũng không có, xem ra mình là người đầu tiên đến, kia liền có thể lựa chọn giường mình thích rồi.

Sau đó bạn cùng phòng đến, phòng ngủ vốn an tĩnh liền trở nên náo nhiệt.

Phòng Ôn Liễm ở là phòng bốn người, không lâu sau mọi người đều đến đông đủ. Bởi vì có sự xa lạ nên các nàng sau khi thu thập đồ đạc xong liền ngồi ở trên giường riêng không đọc sách thì chơi điện thoại di động, trao đổi một chút với nhau cũng không có, trong không khí tràn ngập lúng túng.

Ôn Liễm cũng không tiện mở miệng, thuận tay cầm một quyển sách trên bàn bay lên, chờ đợi có người nói chuyện trước. Không nghĩ tới khi nhìn vào sách cô liền mê mẩn, đem việc phải nói chuyện với mọi người quên sạch. Đảo mắt liền tới bữa tối, bụng trống không khiến cô không thể không thoát khỏi cuốn sách, ngẩng đầu lên, những người khác trong phòng ngủ vẫn là bộ dáng kia. Bất đắc dĩ thờ dài một cái, quyết định phá vỡ lúng túng, ho khan một cái dẫn tới sự chú ý của những người khác, sau đó nhìn đồng hồ đeo tay nói “Thời gian đã không còn sớm, có ai muốn đi ăn cơm không?”

Những người khác nghe vậy nhìn nhau, sau mấy giây do dự, bạn cùng phòng giường đối diện Ôn Liễm từ trên giường đứng lên nói “Tôi cũng đói, tôi đi với cậu.” Vừa nói vừa xoay người dọn sách vở.

Ôn Liễm gật đầu một cái, quay qua hai người còn lại hỏi “Hai cậu có đi không? Mọi người cùng nhau đi đi.” Hai người còn lại buông điện thoại di động trong tay xuống đứng lên nói “Được.”

Trước khi ra cửa, bạn cùng phòng giường đối diện Ôn Liễm móc điện thoại di động trong túi ra nói với Ôn Liễm và hai người bạn cùng phòng kia “Trước hết chúng ta hãy lưu lại phương thức liên lạc với nhau đi, sau này còn liên lạc nữa.” Nghiêng đầu qua chỗ Ôn Liễm hỏi “Số điện thoại của cậu là gì?” cúi đầu bấm số.

Ôn Liễm nói số điện thoại xong, nghiêng người đồng thời đối mặt với ba người họ tự giới thiệu bản thân “Tôi là Ôn Liễm, ôn trong ôn hòa, liễm trong thu

liềm”

Một bạn cùng phòng vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng có chút đầy đặn thì thầm “Ôn Liềm, tên rất hay!” Nói xong ngón tay linh hoạt đánh lên trên màn ảnh điện thoại di động hai chữ Ôn Liềm.

Ôn Liềm cười một tiếng, nói “Còn các cậu?” Lời còn chưa dứt, điện thoại di động trên tay rung lên. Điện tới là số lạ, cô nghi hoặc ngẩng đầu lên, nhìn ba người trước mặt không biết là ai gọi.

Bạn cùng phòng giường đối diện Ôn Liềm giờ giờ lên điện thoại di động lên “Nhớ nha, tên tôi là Hồng Mạn Văn.” trên màn hình điện thoại hiện lên đang gọi cho Ôn Liềm.

Hồng Mạn Văn so với bạn cùng phòng vóc người nhỏ nhắn xinh xắn kia thì cao hơn một chút, ước chừng 163cm, tóc mái che đi cái trán, đôi mắt to sáng ngời có thần. Cộng thêm gương mặt tròn trịa, dáng dấp mười phần khả ái, khiến cho Ôn Liềm không tự chủ được muốn đi tới bóp bóp mặt nàng.

“Được.” Ôn Liềm cười gật đầu một cái, ngón tay đánh lên màn hình ba chữ “Hồng Mạn Văn.”

Còn hai người còn lại, sau khi Ôn Liềm cùng các nàng trao đổi số điện thoại xong liền biết tên của các nàng. Bạn cùng phòng vóc người nhỏ nhắn xinh xắn kia là Cao Tình Kỳ, người còn lại có chút cao lãnh là Lâm Tuyết Tuệ.

Ôn Liềm ở trước mặt ở người xa lạ có thói quen trầm mặc ít nói, mà Lâm Tuyết Tuệ này từ khi tiến vào phòng ngủ liền không nói một câu, so với mình còn cao lãnh hơn. Ôn Liềm không kiềm được quan sát nàng một chút, chỉ nhớ màu sắc quần áo còn không thấy rõ mặt liền thu hồi ánh mắt, im lặng trong lòng định nghĩa “Cái đồ cao lãnh.”

Không thể không nói ở một vài thời điểm Ôn Liềm chính là một cái đại thần kinh.

Bốn người cũng xếp hàng đi tới phòng ăn, hai người Hồng Mạn Văn và Cao Tình Kỳ phát giác cùng đối phương nói chuyện rất thú vị, đều thích ăn thức ăn ngon, đều thích ăn hàng. Nhất định chính là gặp tri kỷ, thân mật khoác tay nhau riu rít thảo luận món ăn ngon. Ôn Liềm và Lâm Tuyết Tuệ chia ra đứng ở bên cạnh hai người bọn họ, lỡ tai bị tra tấn muốn điếc luôn, nhìn nhau, các nàng thấy được trong mắt đối phương là đồng bệnh tương liên với nhau.

Cao Tình Kỳ hỏi Hồng Mạn Văn “Nghe nói thành phố A bên này có rất nhiều món ăn ngon, cậu đã thử hết chưa?”

Hồng Mạn Văn dương dương đắc ý hất cằm nói “Tôi là người bản địa, dĩ nhiên ăn hết rồi!”

“Vậy à!” Cao Tình Kỳ tròn to hai mắt, lộ ra vẻ ngạc nhiên. Kéo cánh tay Hồng Mạn Văn sức lắc lắc thỉnh cầu “Vậy cậu nói nhanh lên nơi này có món gì ngon, sau này mang tôi đi ăn với!”

“Nói cho cậu biết nha, người bình thường cũng không biết kể bên trường học có một nhà...” Hồng Mạn Văn thấp giọng, cố làm ra vẻ thần bí nói.

Hai người bàn luận xôn xao, giống như sợ bị người khác biết cửa tiệm kia thì các nàng không được ăn vậy.

Hai người thảo luận đủ mọi thứ trên trời dưới đất, Hồng Mạn Văn hết sức phấn khởi hỏi hai người đứng ở bên cạnh “Ôn Liềm, Tuyết Tuệ các cậu còn chưa nói các cậu là người từ nơi nào đâu.”

Ôn Liềm và Lâm Tuyết Tuệ nhìn nhau một cái nói “Tôi là người thành phố B, bên cạnh thành phố A.”

Lâm Tuyết Tuệ phụ họa nói “Tôi cũng vậy.”

Cao Tình Kỳ kinh ngạc thờ dài nói “Thật trùng hợp, vậy sau này có thể cùng nhau trở về rồi.”

Ôn Liềm gật đầu một cái, hai người ở giữa hỏi Lâm Tuyết Tuệ “Cậu ở chỗ nào của thành phố B?”

Lâm Tuyết Tuệ nhìn con đường phía trước, dù muốn hay không vẫn đáp “Huyện Z, cậu đại khái chưa từng nghe qua đi.” Nghiêng đầu hỏi Ôn Liềm “Còn cậu.”

“Dĩ nhiên có nghe qua.” Ôn Liềm gật đầu một cái, nhà các nàng vẫn còn cách nhau một con đường”Tôi ở nội thành.”

“Oh.” Lâm Tuyết Tuệ đáp một tiếng, hai người liền lại trầm mặc xuống.

Bốn người đi tới phòng ăn, sau khi com nước xong, Cao Tình Kỳ để đĩa và xuống, sờ sờ cái bụng lớn không ít hài lòng nói “No rồi.”

Hồng Mạn Văn vỗ nàng bả vai nói “Như thế nào, món ăn tôi giới thiệu ngon quá mà!”

Cao Tình Kỳ dùng sức gật đầu nói “Ngon tuyệt cú mèo!” Thức ăn buổi tối hôm nay là do Hồng Mạn Văn giới thiệu chính là mấy món đặc sản, siêu cấp ngon, nếu không phải nàng biết kiềm chế thì đã ăn thêm một phần nữa rồi.

Ôn Liềm bất đắc dĩ cười một tiếng, một cặp đôi ăn hàng. Lấy khăn giấy trong túi ra đưa cho các nàng hỏi “Cần giấy không?”

“Cần, cần chứ!” Hồng Mạn Văn nhận lấy giấy từ Ôn Liềm lau miệng, bỗng nhiên nghĩ đến “Quên mất, Ôn Liềm Tuyết Tuệ chỗ hai người có món gì ngon

không?”

“Mau nói nhanh lên!” Cao Tình Kỳ mặt đầy mong đợi.

Ôn Liễm đem giấy phân cho các nàng, thấy Lâm Tuyết Tuệ không có ý trả lời, suy nghĩ một chút nói “Rất nhiều đi.”

Hồng Mạn Văn vừa nghe liền kích động hỏi tới “Là món gì, món gì!”

“Đề tôi suy nghĩ đã.” Ôn Liễm vừa suy nghĩ vừa giới thiệu cho các nàng biết đặc sản vùng mình, Lâm Tuyết Tuệ lâu lâu chen vào một câu.

Mấy người tại phòng ăn hàn huyên như máy phát thanh, quan hệ nhanh chóng thân thiết. Đến khi trời hoàn toàn tối, các nàng mới nghĩ tới việc về ký túc xá.

Bốn người đứng lên, Cao Tình Kỳ đột nhiên nói với ba người còn lại “Các cậu có thể chờ tôi một tý không?”

Hồng Mạn Văn nghi ngờ hỏi “Cậu muốn đi làm cái gì?”

Cao Tình Kỳ mặt lộ then thùng, ngượng ngùng nói “Tôi muốn đi mua thêm một phần nữa, là món mới vừa ăn...”

“...” Ba người đồng thời hết ý kiến.

Lâm Tuyết Tuệ hiềm thấy sẽ chủ động mở miệng hỏi “Cậu không phải đang ăn kiêng sao?”

Cao Tình Kỳ ra dấu chỉ một chút xiu, biu môi nói “Không! Tôi còn có thể ăn thêm một chút.” Thấy bọn họ không tin tức giận nói “Thật sự chỉ một chút xiu thôi!”

Ôn Liễm đầu đầy hắc tuyến nói “Mau đi đi, mau đi đi! Chúng ta ở nơi này chờ cậu.”

Cao Tình Kỳ cao hứng liền nhảy cồm lên, hét lớn “Yay!” Lấy tốc độ nhanh như chớp không kịp bịt tai vọt tới trước cửa tiệm, mua thêm một phần.

Ba người đứng tại chỗ, nhìn nhau một cái, nhin không được cười lên.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thiếu Nữ Trong Hình

Cao Tình Kỳ mua xong đồ mình muốn ăn, một đường vui mừng trở về phòng ngủ, ba người còn lại không theo kịp bước chân của nàng, như một làn khói không thấy bóng dáng nàng đâu.

Chờ ba người trở lại phòng ngủ, Cao Tình Kỳ đã mặt đầy thoải mái nằm ở trên giường, trên bàn để một hộp com trống trơn.

Hồng Mạn Văn cứng ngắc đứng ở cửa kinh ngạc không khép miệng được.

Ôn Liễm cũng tròn to hai mắt hỏi “Cậu đã xử lý hết rồi à.” Lướt qua người nằm trên giường, liền trở lại giường của mình nằm.

Cao Tình Kỳ híp mắt gật đầu một cái, chậm rãi phun ra hai chữ “Ngon tuyệt!”

Ôn Liễm cuối cùng cũng biết vóc người của nàng tại sao có chút nở nang như vậy, đây đều là do ăn mà thành. Trong lòng yên lặng thổ tào, xoay người mở tủ ra, từ trong ngăn kéo lấy cái túi đựng máy vi tính xách tay ra để lên bàn, cô muốn chỉnh sửa lại hình đã chụp sáng nay.

Ngồi xuống ghế, mới vừa lấy máy chụp hình kỹ thuật số ra, Hồng Mạn Văn liền lại gần, thờ dài nói “Ôn Liễm cậu mới năm nhất đã mua máy vi tính a!” Thấy máy chụp hình bên cạnh “Còn có máy chụp hình kỹ thuật số nữa!” Trong lời nói không tự chủ lộ ra sự hâm mộ.

“Đúng vậy, có nhu cầu liền mua.” Ôn Liễm nhấn nút khởi động nguồn điện, màn hình của máy chụp quá nhỏ, không thể tùy ý xóa hình được, nên nàng liền mua máy vi tính xách tay.

“Xem ra điều kiện gia đình của Ôn Liễm không tệ a.” Hồng Mạn Văn ý vị sâu xa nói.

Thông thường sinh viên năm nhất có thể mang máy vi tính xách tay tới trường thì nhà phải có điều kiện. Gia cảnh người bình thường dưới tình huống không cần thiết sẽ không sớm xài khoản tiền này, dĩ nhiên không loại trừ người thích chơi game.

Ôn Liễm bị giọng nói có phần quái dị của nàng làm không thoải mái, nhưng cũng không quá để ý, bình thản nói “Đều là lấy tiền của bản thân mua.” nói

chung cô dùng toàn bộ tiền mừng tuổi góp được để mua những thứ này. Không ăn quà vặt, quần áo đủ mặc là được, cho nên mấy năm nay phần lớn cô đều tốn tiền vào phần cứng của máy vi tính.

Nhưng Hồng Mạn Văn không tin lời Ôn Liễm nói, ở trong lòng nàng một sinh viên làm sao có thể có tiền mua máy vi tính và máy chụp hình, ba mẹ nàng cho nàng tiền xài vặt, nàng mua đồ ăn mua quần áo còn không đủ đâu.

Nàng không khỏi đối với Ôn Liễm sinh ra hoài nghi. Ôn Liễm nói lời này hoàn toàn là giả, rõ ràng là ba mẹ mua cho, tại sao phải nói là tự mình mua, cho là mình sẽ bội phục sao, dối trá!

Hoài nghi thì hoài nghi, tự mình biết là được rồi, Hồng Mạn Văn cười hỏi “Vậy cậu có nổi mạng sao?”

Trên màn hình máy vi tính nhảy ra hình lá cờ, Ôn Liễm kết nối máy chụp hình với máy vi tính “Ừ!”

“Thời điểm nổi mạng có thể cho tôi xài ké không?” Hồng Mạn Văn nói thẳng ra ý muốn, không che giấu nội tâm bá đạo.

Ôn Liễm trong lòng thấy lạ, các nàng mới quen không tới mấy tiếng, làm sao lời nàng nói ra giống như là chuyện đương nhiên vậy, các nàng quen thân với nhau lắm sao. Đang muốn khách khí nói không được. Lâm Tuyết Tuệ ôm một đồng quần áo đứng ở trước bàn hỏi “Hai người không đi tắm sao?”

“Dĩ nhiên muốn tắm, tôi còn phải gội đầu.” Hồng Mạn Văn bị lời này dò đi sự chú ý, đối mặt với nàng kéo vạt áo một cái nói “Thời tiết nóng như vậy, toàn thân rích không chịu nổi, nếu không tắm chắc chết.”

“Các cậu tắm trước đi, một hồi nữa tôi sẽ đi tắm.” Ôn Liễm đem máy chụp hình cắm vào cổng usb trong máy vi tính, trên màn hình lập tức nhảy ra một cái cửa sổ, Ôn Liễm di chuyển con chuột nhấn vào thư mục.

Lâm Tuyết Tuệ hắt càm một cái với Hồng Mạn Văn, ra hiệu mau đi vào nhà vệ sinh “Vậy cậu đi tắm trước đi, tắm nhanh một chút, phía sau còn có những người khác nữa.” Đại học ở phương nam phần nhiều là nhà tắm độc lập, không có loại nhà tắm chung, điểm này quả thật tốt lắm. Nhưng mà trường học vì tiết kiệm tiền, vì vậy cũng sẽ đem phòng tắm và toilet hợp chung một chỗ, một người đi vào tắm, những người khác muốn vệ sinh cũng không được, chỉ có lần lượt mà đi.

Hồng Mạn Văn vừa nghe nàng nguyện ý để cho mình tắm trước, cầu còn không được nói “Vậy tôi đi tắm trước.” Vừa nói liền không kịp đợi nhanh chóng đi lấy quần áo. Trước khi đi liếc mắt với Ôn Liễm đang mở màn hình máy vi tính một cái, ngoài miệng bủm bủm không biết đang nói gì.

“Cậu...” Sau khi Hồng Mạn Văn đi, Ôn Liễm mới vừa định trò chuyện với Lâm Tuyết Tuệ thì nàng không quan tâm liền xoay người đi.

Ôn Liễm sờ sờ chân mày, không hiểu Lâm Tuyết Tuệ đây là muốn làm gì. Rõ ràng nàng cầm quần áo là muốn đi tắm, vậy mà lại để cho Hồng Mạn Văn tắm trước, thật là một... người cô quái. Mà Hồng Mạn Văn chỉ sợ là một người không tốt để chung đụng, phải sống chung bốn năm lận nếu là phát sinh mâu thuẫn thì làm thế nào đây, Ôn Liễm suy nghĩ một chút, cảm thấy phải phòng bị trước.

Nhưng mà tạm thời cô không thềm suy nghĩ một chút về những thứ này, đem ý niệm rối loạn quét ra khỏi đầu. Ở trong máy vi tính di chuyển chuột, đem toàn bộ hình trong máy ra chuyển vào trong máy vi tính. Đang đợi dữ liệu truyền qua, Ôn Liễm nghe được có người tới tới lui lui đi đi lại lại sau lưng.

Dò mắt ra khỏi màn hình máy vi tính, xoay người qua thì thấy Cao Tĩnh Kỳ ở trong phòng ngủ không ngừng đi tới đi lui, nghi hoặc hỏi “Cậu đang làm gì thế?”

Cao Tĩnh Kỳ hai tay nắm quyền ở trước người đang đưa, rập khuôn từ trên ban công lại vòng trở lại, nói “Tiêu thực tiêu thực, nếu không sẽ mập mất.”

Ôn Liễm hai tay đặt ở trên ghế chống càm, không khỏi tức cười nói “Cậu ăn như vậy nhiều quả thật muốn tiêu thực sao.”

Cao Tĩnh Kỳ sau khi vòng vo một vòng, đi tới giường Ôn Liễm, liếc mắt nhìn màn hình máy vi tính, hỏi “Ôn Liễm đang làm gì vậy?”

Ôn Liễm theo nàng ánh mắt quay đầu đi, thấy tiến độ truyền dữ liệu đã xong, không ngừng bận rộn quay người lại nói “Chỉnh sửa một chút hình chụp được sáng nay.”

Cao Tĩnh Kỳ vừa nghe liền dừng bước, nháy mắt nhìn Ôn Liễm hỏi “Có thể cho tôi xem một chút không?”

Ôn Liễm cũng không quay đầu lại vẫy vẫy tay nói “Tới chúng ta cùng nhau xem, có một ít, thời điểm chụp tôi cũng không có xem qua.” Trong máy chụp hình của nàng đa phần là hình phong cảnh, không có gì không thể chia sẻ. “Hay quá.” Cao Tĩnh Kỳ nghe nàng đáp ứng, cao hứng kéo ghế tới ngồi bên cạnh Ôn Liễm, hỏi “Ngồi ở đây có được không?”

Ôn Liễm tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào máy vi tính nói “Ngồi đâu cũng được.”

Cao Tĩnh Kỳ sau khi ngồi xuống thấy trên màn hình máy vi tính của Ôn Liễm lác đác không có mấy phần mềm không hiểu hỏi “Ôn Liễm, máy vi tính của cậu sao phần mềm gì cũng không có vậy?” Hơn nữa đều là một ít công cụ, có Photoshop, Corel VideoStudio, Paint tool SAI, không có gì để chơi “Cậu không chơi game sao?”

Ôn Liễm cười lắc lắc đầu nói “Không chơi, chơi game quá lãng phí thời gian, tôi không thích chơi.”

Cao Tĩnh Kỳ cảm thấy nàng nói có lý, gật đầu một cái nói “Cũng đúng.”

Ôn Liễm bắt đầu chọn hình, nhìn từng tấm từng tấm, trong những cảnh giống nhau chọn ra cảnh tốt nhất giữ lại, những thứ khác đều xóa đi, mất cũng không chớp xóa hết, giữ lại không có ích gì, lại chiếm dung lượng.

“Ôn Liễm thật là lợi hại.” Cao Tình Kỳ ngồi ở bên cạnh cô, vừa xem hình vừa giờ giờ ngón tay cái lên từ trong thâm tâm tán dương. Tấm nào cũng giống như được thợ chuyên nghiệp chụp vậy.

Ôn Liễm được nàng khen làm cho máccổ, sờ sờ gò má cười nói “Lợi hại chỗ nào, chỉ là tùy tiện chụp một chút thôi.”

“Nhưng cũng rất đẹp mắt đấy.” Ánh mắt Cao Tình Kỳ di chuyển theo, thời điểm lại nhìn thấy tấm hình kia, nàng đột nhiên phát ra một tiếng nghi vấn “Ai? Người này là ai?” Trước mắt đều là hình phong cảnh, cho nên trong tấm hình này xuất hiện một người rất là nổi bật. Nàng sợ Ôn Liễm không có chú ý tới, cô ý dùng ngón tay chỉ chỉ.

Ôn Liễm vốn là đã muốn chuyển qua hình kế tiếp, nghe nàng nói, nghiêm túc nhìn một cái. Quả thật phát hiện trong hình chụp con đường trong trường có một thiếu nữ mặc váy dài màu trắng đứng ở cạnh bụi cây, trên vai nàng phủ một mái tóc dài đến eo mỉm cười đứng ngay giữa con đường, đại khái là do thân cây che mất người đứng bên cạnh, hai người hiện đang nói chuyện.

Ôn Liễm không khỏi phát ra một tiếng thán phục “Ồ?” Thời điểm cô chụp hình cũng không có chú ý tới người xuất hiện trong ống kính. Tầm mắt nhìn từ trên xuống, thấy nàng hai tay đang ôm một cái túi xách, chân mang một đôi giày da cổ ngắn, nhìn sơ qua liền có thể cảm giác được khí tức văn nghệ đập vào mặt.

Xuất hiện lúc nào vậy ta?

Thời điểm mình chụp hình, cũng không có một nữ sinh như vậy đứng ở trước mặt mình, người có khí chất xuất chúng như vậy coi như mình không muốn chú ý cũng khó.

Ôn Liễm suy nghĩ lại một chút, cô còn nhớ lúc đó là đang cúi người xuống chụp hình, đại khái là lúc cô chụp xong hình, đứng dậy điều chỉnh khung hình, người đó liền đi tới. Nữ sinh kia cách ống kính cũng không xa, trong thời gian nàng chỉnh lại khung hình, hoàn toàn có thể không chú ý tới nàng.

Ừ, không sai chắc là như vậy, khó trách khi đó mình lại nghĩ thấy một mùi thoang thoảng lướt qua chớp mũi, mà mình cho tới bây giờ không có dùng nước hoa, còn nghi ngờ là thực vật nào tỏa ra mùi hương đó.

Về phần thời điểm đang xem hình, tại sao lại không nhìn thấy người kia... Coi như lúc ấy mình bị mù mắt đi, chỉ chú ý cây cối xung quanh, không có chú ý tới có người đứng ở con đường này.

Thân thể Ôn Liễm lui về phía sau híp mắt, nhìn kỹ tấm hình.

Trong hình mùa hè nóng bức, ở dưới bóng cây xanh, thiếu nữ cười nhân nhật, một bên sợi tóc theo gió tung bay, có thể nói là mát rượi. Nếu không có người này, tấm hình này chỉ sợ cũng sẽ nhàm chán đi rất nhiều.

Vậy thì lưu lại đi, Ôn Liễm tự mình gạt đầu một cái, mở mắt ra ngồi ngay ngắn lại, đang chuẩn bị xem tấm kế tiếp.

Cao Tình Kỳ đề con chuột nàng muốn di chuyển lại nói “Nè, khoan hãy xem tấm kế tiếp, cho tôi nhìn một chút mặt của cô gái này với, cảm giác đáng vẽ cũng không tệ.”

“Cậu muốn xem mặt của nàng?” Ôn Liễm nháy mắt một cái hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Bị Tôm Khi Đang Thất Thần Trong Quân Huấn

“Cho tôi xem một tí đi.” Cao Tình Kỳ cầu xin.

Ôn Liễm cười một tiếng nói “Vậy thì xem đi.” Chỉ cảm thấy đùa với nàng thật vui cho nên cố ý hỏi một chút. Ngón trỏ phải lần con chuột phóng đại hình lên nhiều lần, cô sử dụng máy ảnh loại Casio HD cho nên dù phóng to hình lên thì cũng có thể nhìn rõ ràng chi tiết trong hình.

Sau khi phóng to mặt người đó lên, Ôn Liễm đứng dậy đi rót ly nước uống, ngồi trước máy vì tính lâu sẽ cảm thấy khô miệng khô lưỡi. Cô luôn luôn không có hứng thú gì với mặt người, cô có chút mù mặt, coi như xem qua cũng không nhớ, cho nên rất ít khi nhìn mặt người, nhận người hoàn toàn bằng cảm giác.

Cao Tình Kỳ chuyên tâm nhìn gương mặt đó trên màn hình máy vi tính, thờ dài nói “Ta nói đáng đáp cô gái này không tệ a!” tay quắc Ôn Liễm đang rót nước nói “Cậu tới xem một chút.”

“Chờ một chút.” Ôn Liễm đem bình trà để lại trên bàn, bưng ly trà tới bên bên tường vận quạt lớn hơn sau đó mới đi đến trước bàn của mình. Thời tiết bây giờ không mở quạt là mồ hôi chảy nhễ nhại.

Cao Tĩnh Kỳ thấy cô tới hỏi “Xem có đẹp hay không?”

Ôn Liễm thờ ơ liếc mắt nhìn, bình luận “Thật đẹp mắt.” Cúi đầu uống một hớp nước lạnh, cảm giác lạnh như băng từ cổ họng tràn xuống toàn thân. Thêm quạt mấy thổi trận trận gió lạnh trên đỉnh đầu, Ôn Liễm trán đổ mồ hôi giờ bớt đi rất nhiều.

Cao Tĩnh Kỳ liếc cô một cái, dặt cánh tay co nói “Cậu ngược lại là nghiêm túc nhìn một chút! Người ta đáng đáp tốt như vậy, cậu không nghiêm túc nhìn, há chẳng phải là phụ lòng người ta xinh đẹp sao!”

Ôn Liễm phì một tiếng bật cười, không thể làm gì hơn là đem ly trà để qua một bên, ngồi xuống ghế, tay theo thói quen đặt ở trên con chuột.

Một bên nghiêm túc ngắm một bên bình luận “Khuôn mặt trắng trẻo, sóng mũi thẳng, cảm nhận vừa đủ, nếu như có thể nhìn từ chính diện, nhất định rất xinh đẹp.”

Cao Tĩnh Kỳ không nghĩ tới cô ấy lại từng bước từng bước phân tích ngũ quan người ta, mặt đầy ghét bỏ nhìn cô nói “Cậu không biết thưởng thức gì hết.” Tay ra dấu nói “Phải xét tổng thể, phải xét tổng thể.”

Ôn Liễm lại nghiêm túc nhìn, châm chước nói “Tổng thể thì... đẹp.”

Cao Tĩnh Kỳ bị cô làm cho tức chết đi được, vuốt trán nói với Lâm Tuyết Tuệ xéo đối diện với Ôn Liễm “Tuyết Tuệ, ở đây có một nữ sinh rất đẹp, cậu có muốn lại nhìn một chút không?”

Lâm Tuyết Tuệ đang ngồi ở trên giường, cầm một cây bút trên giấy sột soạt viết cái gì đó, nghe được Cao Tĩnh Kỳ kêu nàng ngẩng đầu lên nhìn bên này một cái nói “Các cậu xem đi, tôi không có hứng thú.” rồi lại cúi đầu bận rộn.

Cao Tĩnh Kỳ đang muốn chê các nàng không biết thưởng thức “Cái đẹp”, trùng hợp Hồng Mạn Văn tắm xong cầm quần áo từ trong phòng tắm đi ra, ở cửa nặng nề thở ra “Tắm xong, toàn thân cũng mát hơn.”

Nhìn thấy Cao Tĩnh Kỳ đứng ở bên cạnh Ôn Liễm nói “Tĩnh Kỳ, tôi tắm xong rồi, cậu nhanh đi tắm đi.”

Cao Tĩnh Kỳ trước sau hỏi thăm Ôn Liễm và Lâm Tuyết Tuệ có muốn tắm trước hay không, nhận câu trả lời đều là để cho nàng đi tắm trước, nàng liền không khách khí đi tắm. Lúc Cao Tĩnh Kỳ đi rồi, Ôn Liễm muốn chuyển sang hình kế tiếp, nhưng ánh mắt không nhìn được lại nhìn nữ sinh kia không khỏi thừa nhận nói “Quá thật đáng đáp không tệ.”

Đem hình một ngày chụp được chỉnh sửa lại một chút sau đó Ôn Liễm liền tắt máy vì tính, sau khi tắm liền nghỉ ngơi. Bởi vì ngày mai bắt đầu tập quân sự, muốn lấy lại chút tỉnh lực.

Ôn Liễm các nàng là ở trong trường học quân sự, không cần đi trại lính.

Buổi sáng ngày thứ hai sau buổi tựu trường, mọi người nhận quân trang rồi nghe lãnh đạo trường học lái nhái làm nhảm một tràng xong, mười lăm ngày học quân sự chính thức bắt đầu.

Trường học an bài giáo quan nam cho các nàng, đáng đáp không tệ, ngũ quan anh khí mười phần. Mặc dù hơi lùn, nhưng khi anh ta đến thì dẫn tới một loạt tiếng thét chói tai của ban nữ sinh các nàng.

Ôn Liễm thừa dịp các nàng ở hồ to “Giáo quan thật là đẹp trai!” yên lặng liếc mắt một cái. Không phải là một nam nhân thôi sao, lớn lên có chút đẹp trai có cần đến mức như vậy không. Trong lòng yên lặng thổ lộ, ánh mắt loạn chuyển khắp nơi, muốn tìm một chút sự mới lạ.

Kết quả tìm khắp toàn bộ sân trường nơi nào cũng toàn là người mặc đồ màu xanh lá cây, biau môi chán nản thu hồi ánh mắt, đứng tại chỗ ngây ngô cho tới khi tập hợp.

Đám người tập hợp xong rồi, giáo quan trước tự giới thiệu bản thân, lại bắt đầu giảng nội quy phải tuân thủ khi học quân sự cho các nàng.

Ôn Liễm vừa nghe một bên mắt không chớp nhìn chăm chăm cái người đội mũ trước mặt, dư quang khỏe mắt bỗng nhiên thấy từ thao trường xuất hiện một bóng người cùng người khác bất đồng.

Ừ... Thật ra thì không có cùng người khác bất đồng gì, dấu sao Ôn Liễm cũng chỉ là tình thấy, không có nhìn rõ. Chủ yếu là thân ảnh kia mang tới cho cô một cảm giác quen thuộc, tựa hồ đã gặp qua ở nơi nào.

Nhưng ở nơi này người quen biết của cô cũng chỉ ở trong ban, bên ngoài không thể nào có. Kia đến tột cùng là thân ảnh của ai lại có thể khiến cô sinh ra cảm giác như vậy.

Ôn Liễm sinh lòng muốn khám phá, thừa dịp huấn luyện viên đi tới bên kia, hơi nghiêng đầu lên lên liếc mắt nhìn bên kia, ánh mắt nhất thời sáng lên. Đó không phải là nữ sinh đột nhiên xuất hiện trong hình của mình sao. Mặc dù quần áo đã đổi, nhưng cái loại đó cảm giác tươi mát ấy tuyệt không có người thứ hai.

Ôn Liễm ưu tư kích động một cái, đầu không tự chủ nhìn theo bóng lưng kia, cho đến khi thân ảnh nữ sinh kia hoàn toàn bị tán cây che mất vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Đang lúc còn đang bay lên mây, cô có cảm giác vạt áo bị người nhẹ nhàng kéo động một chút, cùng lúc đó trước mắt Ôn Liễm xuất hiện một khuôn mặt phóng đại nhiều lần. Ánh mắt Ôn Liễm chợt mở to, bị giáo quan đột nhiên xuất hiện làm giật mình, chân không vững lùi lại một bước.

“Bạn học này đang nhìn cái gì vậy?” Trên mặt giáo quan động lại khí lạnh, thấp giọng nói “Bước ra khỏi hàng!”

Đầu óc Ôn Liễm còn chưa hồi phục lại. Bị giáo quan đột nhiên đặt câu hỏi trở tay không kịp. Trong lòng biết là mình hành động khác người, phạm vào nội quy mà giáo quan mới vừa thông báo. Mặt liền đỏ, trong lúc nhất thời không nghĩ ra câu trả lời, đứng dậy ấp úng đáp “Không có.” “Vậy này giờ em có nghe tôi nói gì không?” Ánh mắt giáo quan sắc bén nhìn nàng.

Ôn Liễm im lặng lắc đầu một cái, người đứng ở bên cạnh nàng muốn nhắc nhở nàng một chút, nhưng giáo quan đứng ở bên cạnh nàng, không tốt để nhắc nhở.

Giáo quan nín thở, tựa như tùy thời có thể nổi giận, nhưng là hấn lại không có phát ra ngoài, một bên ở trước mặt Ôn Liễm chấp tay sau lưng đi qua đi lại, vừa đem lời mới vừa nói qua lại nói lại một lần “Tôi đã nói! Bắt đầu từ bây giờ mỗi người đều phải nghe theo khẩu lệnh của tôi, tôi bảo các em làm cái gì thì các em làm cái đó! Không cho phép thì không được làm, nếu làm sai hoặc muốn làm cái gì thì phải báo cáo!”

Ôn Liễm biết sai liền sửa, cúi đầu nói với giáo quan “Thật xin lỗi giáo quan!”

“Đừng xin lỗi!” Giáo quan viên ở bên tai nàng hét lớn “Làm sai phải báo cáo!”

Ôn Liễm theo hấn hô “Báo cáo!”

Giáo quan đối với phản ứng của nàng không quá hài lòng hét “Đứng thẳng người lên! Lớn tiếng một chút!”

Ôn Liễm bị hấn hống nhất thời đứng thẳng người nói “Báo cáo!”

“Như vậy mới đúng!” Giáo quan đi vòng qua bên người Ôn Liễm cảnh cáo nói “Thấy em là lần đầu tiên phạm lỗi, tôi chỉ phạt em đứng thêm nửa giờ! Nếu như em tái phạm, tôi sẽ phạt em chạy hai mươi vòng quanh thao trường!”

“Biết!” Ôn Liễm sau lưng căng thẳng nói.

Nghe thấy cô bị giáo quan phạt, trong lớp một nhóm người cười trên sự đau khổ của người khác, giáo quan nhanh chóng nghiêng đầu hét bọn họ “Cười cái gì! Có gì buồn cười!” đi về phía trước mấy bước hỏi “Ai đang cười? Có phải cũng muốn ra đứng phạt chung không!”

Trong lớp nhất thời im phăng phắc, giáo quan lần nữa cảnh cáo bọn họ. Sau đó phạt bọn họ bọn họ đứng nửa giờ, sau khi đứng xong liền bắt đầu huấn luyện thường ngày.

Mà Ôn Liễm chỉ có thể ở một bên đứng thế nghiêm nhìn bọn họ huấn luyện. Trời nắng chan chan trên đỉnh đầu, không có một cái gì để che hết, chỉ chốc lát sau trên trán Ôn Liễm mồ hôi như mưa rơi, trên người chảy ra mồ hôi đem quần trang mỏng thấm ướt.

Sau khi đứng phạt xong rồi, cả người Ôn Liễm có thể vắt ra nước, thân thể mềm nhũn thiếu chút nữa ngã cả đứng cũng đứng không vững. Khom người nghỉ ngơi tại chỗ một chút, xoa xoa mồ hôi chảy xuống mắt, Ôn Liễm không khỏi vui mừng vì thân thể luôn luôn rất tốt, nếu không đổi thành người khác chắc đã sớm ngất xỉu.

Bạn học cùng lớp lúc này cũng ngừng luyện tập, ở một góc khác của thao trường ngồi xuống nghỉ ngơi, Ôn Liễm lấy lại nhịp thở đều đang muốn thẳng người tới hội họp chung một chỗ với các nàng, trước mắt đột nhiên nhiều có một chai nước, cô ngẩng đầu lên nhìn thì ra là Lâm Tuyết Tuệ.

Nhận lấy nước của nàng, trong miệng nói “Cảm ơn.”

Lâm Tuyết Tuệ nhìn người bên kia chơi đùa một cái, trong giọng nói không mang theo một chút tình cảm “Cậu ở đây ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, chờ đi.”

“Ừ.” Ôn Liễm gật đầu một cái, ừng ực uống nước. Cô là muốn đi tới kia, nhưng với cái trạng thái này muốn đi tới cũng khó khăn.

Sau khi uống xong, đóng nắp bình nước lại, cũng không tính đi qua, Ôn Liễm không hiểu nhìn nàng, thờ hạo hèn hỏi “Sao cậu không đi qua đó chơi với các nàng?”

Lâm Tuyết Tuệ lắc đầu nói “Không hợp.”

“Ừ...” Ôn Liễm do dự, kết bạn cũng là cần duyên phận, cường cầu không tốt, nói qua chuyện khác “Chuyện mới vừa rồi cảm ơn cậu, nếu không phải cậu nhắc nhở tôi, tôi phỏng đoán sẽ bị giáo quan phạt thảm luôn.” Không sai, Lâm Tuyết Tuệ chính là người đứng bên cạnh Ôn Liễm trong đội ngũ, hai người bọn họ cao xấp xỉ nhau cho nên được xếp vào cùng một hàng.

“Không sao, một cái nhắc tay mà thôi.” Lâm Tuyết Tuệ nói “Huống chi chúng ta đều là từ một nơi tới.”

Ôn Liễm lần này cuối cùng đã biết, ngày hôm qua tại sao nàng giúp mình giải vây. Ở trong phòng ngủ đó chỉ có các nàng là từ một nơi tới, coi như là đồng hương, là đồng hương nên trợ giúp lẫn nhau.

Ôn Liễm sau khi nghĩ thông suốt, cũng bày tỏ mình có lòng tốt nói “Vậy chúng ta liền làm bạn đi!” Vừa nói liền xòe bàn tay ra, tỏ ý muốn bắt tay với Lâm Tuyết Tuệ.

Lâm Tuyết Tuệ đối mặt với nhiệt tình của Ôn Liễm, lại không có đưa tay mình ra.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Vai Chính Số Hai Xuất Hiện

“Chúng ta bây giờ chẳng lẽ không phải là bạn sao?” Lâm Tuyết Tuệ dùng giọng nhàn nhạt hỏi.

Ôn Liễm sớm biết nàng tính tình cô quái, bị nàng nói vậy nhưng không xấu hổ, tùy cơ ứng biến thu tay về cười nói “Đương nhiên là bạn rồi!”

Lâm Tuyết Tuệ nhìn đội ngũ trước mặt không đáp lại mà là quay qua hỏi “Mới vừa rồi cậu suy nghĩ gì mà mất thần vậy, còn bị giáo quan chộp được nữa?”

Ôn Liễm lúng túng cười một tiếng nói “Không có gì, chẳng qua là thấy người quen mà thôi, trong lúc nhất thời không có phản ứng kịp liền bị bắt.” Cô bây giờ nghĩ lại cũng cảm thấy buồn cười, không nghĩ tới mình tại sao lại vì một thân ảnh xa lạ nhìn mê mẩn như vậy, ngay cả giáo quan đi tới bên người cũng không có phát giác.

Các nàng trò chuyện một hồi, thời gian nghỉ ngơi cũng hết, Lâm Tuyết Tuệ vào lớp trước Ôn Liễm theo sát phía sau nói một tiếng với giáo quan rồi cũng đi vào.

Mấy ngày sau, Ôn Liễm cũng không có thấy cái thân ảnh kia nữa, đáy lòng ít nhều có chút thất vọng.

Mười lăm ngày huấn luyện quân sự tưởng là dài, thật ra thì chớp mắt một cái liền đi qua. Đau khổ tất nhiên không cần nói nhiều, cái gì cũng gấp, thức dậy cũng gấp, ăn cũng gấp, thu dọn đồ đạc cũng gấp, nếu chậm một chút sẽ bị phạt đứng. Đặc biệt là thời điểm đứng thể nghiệm, phải một mực duy trì một tư thế, mặt trời mùa hè lại gay gắt, dù mồ hôi trên mặt tùy ý chảy như nước, cũng không cho phép đi lau.

Rất nhiều người không chịu được hành hạ, đứng thể nghiệm mệt quá liền choáng váng ngã trên đất, làm người chung quanh sợ gần chết. Mười lăm ngày qua Ôn Liễm đen hắc, đặc biệt là phần da bại lộ ở dưới ánh mặt trời và phần da trong quần áo rõ ràng khác hẳn, Ôn Liễm tự xem cũng cảm thấy ghê tởm. Qua hết mấy tháng nữa da mới trắng trở lại.

Ở ngày huấn luyện quân sự cuối cùng, đi đôi với tiếng huýt còi kết thúc vang lên, giáo quan cuối cùng hô lên “Giải tán!” Kỳ hạn mười lăm ngày huấn luyện quân sự chỉ như vậy hạ màn, trong thao trường tràn đầy thanh âm hoan hô.

Bên cạnh đó cũng có tia ly biệt, giáo quan dạy các nàng nửa tháng sẽ rời khỏi đây. Các bạn học đều vô cùng luyến tiếc giáo quan rời đi, rồi rít yêu cầu đi đưa tiễn giáo quan.

Ôn Liễm không chịu nổi cảnh khóc sụt sùi, vốn là không muốn đi, nhưng không chịu được sự nhõng nhẽo của Cao Tĩnh Kỳ, đành phải đi theo. Cảnh ly biệt luôn là cảnh đau lòng.

Sau khi tiễn giáo quan xong, Ôn Liễm và Hồng Mạn Văn an ủi Cao Tĩnh Kỳ mới vừa khóc một trận trở lại phòng ngủ, Lâm Tuyết Tuệ đi theo các nàng ở phía sau đóng cửa lại.

Để cho Cao Tĩnh Kỳ ngồi ở trên ghế, Ôn Liễm đi rót cho nàng ly nước, mà Hồng Mạn Văn thì ở bên cạnh khuyên nhủ “Cậu đừng khóc, giáo quan đã đi rồi, cậu bây giờ có khóc thảm đi nữa thì giáo quan cũng không có quay lại, nín đi.”

“Giáo quan đi rồi, thật là buồn a!!!” Cao Tĩnh Kỳ vốn đã ngừng nước mắt, nghe Hồng Mạn Văn nói giáo quan đã đi rồi, oa một tiếng lại khóc lên.

Ôn Liễm đưa lưng về phía nàng rót nước, nghe được tiếng gào khóc, không nhịn được trách móc. Vừa mới nhìn thấy cảnh tượng sinh viên đuổi theo giáo quan, tâm tình trầm thấp tốt. Khi đó cô nhìn thấy không chỉ có sinh viên khóc to gào tên giáo quan, ngay cả giáo quan ở trong xe cũng len lén lau nước mắt, cảnh tượng như vậy ai thấy được cũng sẽ thương cảm.”Mạn Văn khuyên người không phải khuyên như vậy.” Lâm Tuyết Tuệ đứng ở một bên thấy vậy, mở miệng ngăn cản Hồng Mạn Văn.

Hồng Mạn Văn bị nàng nói không vui bùi môi “Vậy cậu tới khuyên đi, tôi không khuyên được nàng.” Vừa nói liền đi liền đi tới bên cạnh ôm tay muốn nhìn xem Lâm Tuyết Tuệ khuyên Cao Tĩnh Kỳ thế nào.

Lâm Tuyết Tuệ đi tới bên người Cao Tĩnh Kỳ, nắm tay đặt ở bả vai nàng, há miệng muốn an ủi Cao Tĩnh Kỳ một chút nhưng lại không biết nói cái gì mới phải, miệng lần nữa khép lại, nàng luôn luôn trầm mặc ít nói sao khuyên ai được. Ngước mắt lên thì thấy Hồng Mạn Văn đang một bộ xem kịch vui nhìn nàng, trong lòng luống cuống, không chịu để dàng nhượng bộ, bầu không khí nhất thời cương cứng.

Lúc này Ôn Liễm bưng một ly nước nóng tới biết nàng khó xử “Được rồi, được rồi, Tĩnh Kỳ cậu cũng đừng buồn nữa, nói không chừng sang năm sinh viên mới tới có thể gặp lại giáo quan đó.”

Cao Tĩnh Kỳ từ trong khuỷu tay của mình ngẩng đầu lên, khóe mắt dính nước, mong mỏi nhìn Ôn Liễm hỏi “Có thật không?”

Ôn Liễm cũng chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi, bây giờ chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu “Thật chứ.”

Cao Tĩnh Kỳ cũng không phải người dễ gạt hỏi “Vậy tại sao giáo quan không chịu lưu lại phương thức liên lạc cho chúng ta? Ngay cả QQ cũng không chịu cho.”

Ôn Liễm suy nghĩ một chút nói “Đó nhất định bị quân đội quản quá nghiêm, không cho phép bọn họ cho chúng ta phương thức liên lạc, sợ chúng ta quấy rầy bọn họ.”

“Tôi nhất định sẽ không quấy rầy giáo quan!”

“Cậu sẽ không, nhưng người khác thì có thể.” Lâm Tuyết Tuệ đem tay đặt ở đầu vai nàng thu lại.

“Cũng đúng...” Cao Tĩnh Kỳ nghĩ thông suốt, tâm tình cũng từ từ tốt hơn.

Hồng Mạn Văn ở bên cạnh thu hết cuộc đối thoại của hai người vào lỗ tai, nghĩ tới Cao Tĩnh Kỳ tại sao lại khó chịu như vậy, thử thăm dò “Tĩnh kỳ cậu sẽ không phải là thích giáo quan chứ.”

Mặt Cao Tĩnh Kỳ đỏ lên, ừ một tiếng, lên tiếng phủ nhận “Làm sao có thể, tôi chính là kính trọng giáo quan, là kính trọng đó.”

Hồng Mạn Văn không tin, Cao Tĩnh Kỳ tranh cãi với nàng. Điện thoại di động trong túi Ôn Liễm rung lên, nàng lấy ra xem. Nguyên lai là một cái tin nhắn do người thay mặt lớp trưởng gửi tới.

“Các bạn học, quân huấn cuối cùng cũng kết thúc, vốn là buổi tối nên để các bạn nghỉ ngơi cho khỏe chuẩn bị thứ hai đi học. Nhưng phụ đạo viên thông báo cho các bạn buổi tối bây giờ tập trung ở trước dãy phòng học có chuyện. $\sim(\geq \nabla \leq)/\sim$ “

Ôn Liễm cắt đứt lời các nàng “Đừng làm rộn, nhanh đi tắm đi, buổi tối bây giờ phải tập trung trước dãy phòng học.”

Ba người nghe vậy đồng loạt nhìn nàng, Cao Tĩnh Kỳ lau sạch nước mắt hỏi “Sao đột nhiên lại bắt tập trung?”

“Không biết.” Ôn Liễm nhìn điện thoại di động lắc đầu, ngón tay di chuyển trên màn hình, phát hiện người này chỉ gửi có vậy thôi, nói “Người thông báo không có nói, các cậu mau lấy điện thoại ra xem đi.” Không cần nàng nói, ba người các nàng cũng đã lấy điện thoại di động ra nhìn.

Tin tức này được phát ra làm cho toàn bộ sinh viên trong ngành nổ tung. Phía dưới có không ít người hỏi “Có chuyện gì mà lại muốn tập trung vậy, không thể cho chúng ta nghỉ ngơi một chút sao!” sau đó là một loạt sự giận dữ. Cả ngày hôm nay huấn luyện rất mệt mỏi, rất nhiều người cũng muốn ra ngoài thả lỏng một chút hoặc là ở trong phòng ngủ nghỉ ngơi một chút, vậy mà lại bị bắt tập trung bất ngờ như vậy làm hỏng hết kế hoạch của bọn họ cho nên mọi người rất bất mãn.

Người thay mặt trưởng lớp gọi một biểu tượng xin lỗi nói “Không còn cách nào khác, đây là do phụ đạo viên nhờ tôi thông báo cho các bạn, phụ đạo viên không có nói là tập trung làm gì, cho nên tôi cũng không biết.”

Hồng Mạn Văn từ trên màn ảnh điện thoại di động dời ánh mắt, nhìn Ôn Liễm hỏi “Người này là ai a, sao chưa từng thấy qua nàng.”

Ôn Liễm nhìn ảnh chân dung của người thay mặt trưởng lớp là một con hồ ly rất moe, chưa từng thấy qua người nào như vậy, lắc đầu nói “Tôi cũng chưa từng thấy nàng.”

Người trong ban nhìn thấy vậy cũng sinh ra hoài nghi đối với người thay mặt trưởng lớp này, nói “Mi là người ở đâu chui ra vậy, sao cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua mi, mi nói là do phụ đạo viên nhờ, chúng ta dựa vào cái gì để tin tưởng mi!”

“Sẽ không phải là lừa dối chúng ta đi!” Tâm tình bất mãn cũng sắp xuyên thấu qua màn hình rồi.

Ôn Liễm thuận tay ấn vào trong thông tin của người thay mặt trưởng lớp, dò xem thời gian nàng vào ban, nguyên lai là buổi tối mới gia nhập, khó trách sẽ có người nghi ngờ thân phận của nàng. Nhưng vừa vào là có thể làm admin chứng tỏ rất lợi hại, admin trưởng là phụ đạo viên, trừ người nàng an bài ra còn ai có thể làm được admin chứ.

Quay lại trang tán gẫu, người thay mặt trưởng lớp lại phát ra tin tức “Tôi là học tỷ ban hộ lý, bị phụ đạo viên của các bạn ủy thác tạm thời thay mặt trưởng lớp trong lúc các bạn còn chưa chọn được trưởng lớp, giúp phụ đạo viên của các bạn truyền đạt một ít chuyện mà thôi. (#-_-)’ ~~~~~”

“Miệng nói không có bằng chứng, chị bảo phụ đạo viên đi ra chứng minh đi.” Lại có người dị nghị.

“Phụ đạo viên của các bạn mấy ngày nay có việc cho nên sẽ không xuất hiện.” Chỉ chốc lát nàng liền phát ra một chuỗi dây số nói “Đây là số điện thoại của phụ đạo viên các bạn, nếu như các bạn có ý kiến gì thì có thể trực tiếp tìm phụ đạo viên để hỏi.”

Trong ban nhất thời yên tĩnh lại, không có ai phát ra tin tức. Trong lòng Ôn Liễm xuất ra mười ngàn viên đạn “Ngoạ tào ngoạ tào ngoạ tào, người phụ nữ này đủ tuyệt đi, trực tiếp đem số điện thoại của phụ đạo viên ra cho các nàng chứng thực. Ai chẳng biết những người nghi ngờ nàng chẳng qua là đang khi dễ nàng là người mới mà thôi, ai dám gọi điện thoại thật cho phụ đạo viên, chẳng lẽ không muốn sống à.”

Đoán chừng là người thay mặt trưởng lớp thấy không có ai hoài nghi nàng nữa, ở trong ban nói “Tốt lắm các bạn học thân ái, bảo bảo đi ăn cơm đây, đúng bảy giờ tập trung trước dãy phòng học. Không được tới trễ ๐▽๐”

An tĩnh ~ an tĩnh ~ trong ban chưa bao giờ an tĩnh như vậy. Phỏng đoán là toàn bộ người trong ban đều bị nàng làm chấn động hết rồi.

Hồi lâu sau mới có người trong ban bày yếu ớt hỏi “Ai muốn đi gọi điện thoại xác nhận một chút...” Nhưng mà cũng không có người trả lời hẳn.

Buổi tối bảy giờ, Ôn Liễm cùng ba người trong phòng tới trước dãy phòng học, bên kia đã có không ít người đứng chờ tụ ba tụ năm đứng nói chuyện phiếm.

Ôn Liễm đến gần các nàng, tiện tay vỗ vai một người hỏi “Cái người thay mặt trưởng lớp tới chưa?”

Người nọ xoay lại mượn đèn đường thấy mặt Ôn Liễm rõ ràng, nhận ra là người chung lớp trả lời “Còn chưa tới.” Người đứng ở bên cạnh nàng chen vào “Chúng ta đã ở chỗ này chờ hơn mười phút rồi cũng không nhìn thấy bóng dáng nàng đâu.”

“Không phải đúng bảy giờ sao?” Ôn Liễm nghi hoặc hỏi “Nàng tới trễ?”

“Đúng, không biết nàng đây thun bao lâu nữa.” Người nọ khó chịu nói “Phòng của chúng ta còn phải đi ra ngoài chơi nữa.”

Ôn Liễm trấn an nói “Đừng nóng, phỏng đoán sẽ tới nhanh thôi.” Nói xong nàng liền trở về chỗ bọn Lâm Tuyết Tuệ, trước mặt các nàng nói “Phải đợi một chút, người thay mặt trưởng lớp còn chưa có tới.” Lâm Tuyết Tuệ và Cao Tĩnh Kỳ ngược lại không cảm thấy chờ chút thì có gì to tát hết, nhưng mà Hồng Mạn Văn không nhịn được nói “Phiền toái.” Ôm tay đi qua chỗ những người khác trong lớp trò chuyện giết thì giờ.

Còn dư lại ba người không biết làm sao, Cao Tĩnh Kỳ kéo tay Ôn Liễm nói “Đúng rồi, chúng ta đâu biết người thay mặt trưởng lớp là nam hay nữ đâu.”

“Nghe qua giọng thì hẳn là nữ, hơn nữa trong thông tin QQ cũng viết là nữ.” Ôn Liễm phỏng đoán nói.

Cao Tĩnh Kỳ xi một tiếng bật cười “Cái này cũng không chắc chắn, tiếng nói khá ái như vậy nhất định là một cậu bé.” Lời còn chưa dứt, sau lưng các nàng truyền tới một thanh âm êm ái “Đã để mọi người đợi lâu, tôi là người thay mặt trưởng lớp của các bạn.”

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tôi Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Học Tỷ

Ôn Liễm theo tiếng nói xoay người nhìn lại, chỉ thấy một nữ sinh mặc áo thun màu trắng quần yếm denim, tóc xõa ra vô cùng lo lắng chạy đến bậc thang trước mặt các nàng, sau khi chắc chắn rằng ai cũng có thể thấy được, đứng ở phía trên hoi cong người về phía trước với mọi người, trên mặt lộ ra áy náy nói “Để cho mọi người đợi lâu, thật xin lỗi!”

Ôn Liễm biết là cái người thay mặt trưởng lớp tới, muốn nhìn xem dáng dấp của nàng ra sao, liền quét mắt trên người nàng.

Lúc nữ sinh kia ngẩng đầu lên, ánh đèn mờ nhạt ánh vào trên mặt của nàng, ngũ quan nhu hòa, khí chất xuất trần. Nữ sinh trong ban của nàng mặc dù dáng dấp cũng không kém, nhưng đứng ở bên cạnh nàng phải nói là kém xa. Khuôn mặt này hình như đã gặp ở đâu rồi, khí chất quen thuộc, Ôn Liễm chau mày, nghiêm túc nhìn chăm chú vào mặt của nàng, nhưng cũng không nhớ ra được người này đã gặp qua ở đâu.

Người phía dưới không vui hỏi “Học tỷ, sao chị lại tới trễ như vậy a.”

Cố Tiệp Khê giải thích “Phụ đạo viên của các bạn đột nhiên bảo ta đi lấy tài liệu, cho nên tới trễ.” Vì để cho những người ở đây đều nghe thấy, nàng còn cố ý phóng đại thanh âm lên.

Thanh âm của Cố Tiệp Khê hơi nhỏ, êm ái còn mang một tí ngây thơ của trẻ con, đặc biệt rất dễ làm cho người người muốn bảo vệ. Hơn nữa càng nghe càng êm tai, là loại âm thanh rất thu hút người nghe. Thời điểm đang đọc diễn văn sẽ chậm rãi nói từng chữ một, mặc dù chậm nhưng đủ để cho người ta nghe rõ lời nàng nói.

Mọi người nhìn khuôn mặt ngây thơ vô hại của nàng cộng thêm thanh âm này, tức giận tích trong lòng nhất thời tiêu phân nửa. Không tính làm khó nàng, nói “Học tỷ đừng ngại, chúng ta cũng mới tới thôi. Mau nói nguyên nhân tại sao phụ đạo viên bảo chúng ta tới đây đi.”

Đặc biệt đám con trai kia, ánh mắt tỏa sáng nhìn Cố Tiệp Khê, một bạn học nam đáng đáp không tẻ hướng Cố Tiệp Khê hô “Học tỷ không cần lo, đáng đáp của chị xinh đẹp như vậy dù tới trễ hơn nữa chúng ta cũng nguyện ý chờ!”

“Đúng! Không sai!”

“Học tỷ, thanh âm của chị thật dễ nghe, chị có bạn trai rồi à!” Không ngừng có người phụ họa, ồn ào hẳn lên.

Bọn họ ồn ào như vậy trực tiếp cắt đứt lời nói của Cố Tiệp Khê, tiếp theo chính là một loạt thanh âm nhao nhao nhao nhao, thanh âm Cố Tiệp Khê vốn nhỏ, bọn họ ồn ào như vậy lẫn át của lời nói của nàng. Cố Tiệp Khê thở dài một cái, không thể làm gì khác hơn là chờ bọn họ an tĩnh lại.

Mặc dù Cố Tiệp Khê đứng ở trên bậc thang, nhưng thân mình Ôn Liễm cao hơn nàng một chút, bỏ đi chiều cao của cái bậc thang là có thể đoán được nàng thấp hơn mình nửa cái đầu. Cho dù là như vậy, nàng so với con gái phương nam đa số nhỏ nhắn xinh xắn cũng coi là cao hơn. Ánh mắt Ôn Liễm đảo mấy vòng trên người nàng, trong đầu thoát ra cái hình ảnh, nhưng thật sự không nhớ nổi là đã gặp qua ở nơi nào.

Trong lòng đang quẩn quít, Cố Tiệp Khê cảm giác được có người đang quan sát mình, theo ánh mắt kia nhìn sang, thấy Ôn Liễm đối diện đang nhìn chăm chú bản thân. Chắc chắn mình không biết cái người này, cũng không biết tại sao em ấy vẫn nhìn chăm chăm vào mình, nhưng vẫn lễ phép mỉm cười một cái với em ấy. Ôn Liễm đối với việc nàng cười híp mắt, lập tức ý thức được mình đang nhìn chăm chăm một người xa lạ không thích hợp lắm, nhanh chóng dời ánh mắt, mắt không được tự nhiên ngó tới ngó lui, lần nữa nhìn lại thì thấy Cố Tiệp Khê còn đang cười với mình, mặt đột nhiên nóng lên.

Chờ ánh mắt Cố Tiệp Khê bị những thứ khác hấp dẫn đi, cô mới len lén thở phào nhẹ nhõm, sờ gò má, nhiệt độ cũng sắp có thể lược trùng gà rồi. Nhìn lên người ta còn bị người ta bắt tại trận, đây là lần đầu tiên cô được trải nghiệm cảm giác như vậy.

“Học tỷ, chị tên là gì vậy?” Một nam sinh đi tới trước mặt Cố Tiệp Khê muốn bắt chuyện với nàng liền tùy tiện tìm một cái vấn đề hỏi “Tại sao phụ đạo viên muốn chị tới giúp chúng em?”

Cố Tiệp Khê hiển nhiên là thường gặp phải tình huống như vậy, trả lời “Chị là học tỷ hệ hộ lý, cũng là người thay mặt trưởng lớp trong ban các em, chị tên là Cố Tiệp Khê. Bởi vì các em còn chưa có chọn lựa trưởng lớp cho nên thời gian kế tiếp vấn đề của các em đều do chị xử lý.”

“Thì ra là như vậy.” Nam sinh kia gật đầu một cái, lấy điện thoại di động ra hỏi “Học tỷ có thể cho em QQ hay là Weibo được không?”

Còn không chờ Cố Tiệp Khê trả lời đã có nữ sinh ở phía dưới nói với nam sinh kia “Mì có ngu hay không, QQ của học tỷ không phải ở trong ban của chúng ta hay sao, còn hỏi nàng làm gì!” Những nữ sinh kia thấy nam sinh trong lớp đối đãi với Cố Tiệp Khê như vậy, trong lòng hoặc là ghen tị, hoặc là hâm mộ, cho nên giọng rất là bất thiện.

Nam sinh bắt chuyện Cố Tiệp Khê búng tỉnh hiểu ra, không để ý tới nữ sinh nhắc nhở hần, Cố Tiệp Khê nói “Học tỷ lát nữa em kết bạn với chị, chị nhất định phải đồng ý a!” Lời còn chưa dứt, liền có không ít nam sinh chen lấn lấy điện thoại di động ra gửi lời kết bạn với nàng. Học tỷ xinh đẹp đã ít, học tỷ vừa xinh đẹp thanh âm lại dễ nghe còn ít hơn, cần phải tiên hạ thủ vi cường, không ai đi hỏi lung tung này kia nữa.

Ôn Liễm đang lục soát trí nhớ để tìm ra đầu mối. Cao Tĩnh Kỳ vỗ vai nàng trực tiếp hỏi “Ôn Liễm, cậu còn đứng đó làm gì a? Học tỷ này không phải là cô gái trong hình của cậu sao?”

Lời này vừa nói ra, Ôn Liễm giống như bị người đánh một gậy, nhất thời hiểu ra. Đúng! Chính là nàng, không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy, có thể gặp lại nàng dưới tình huống như vậy, không đúng, đây mới là lần đầu tiên các nàng gặp nhau.

Cố Tiệp Khê đợi một lát, nâng tay lên lấy hết sức hô lên “Mọi người làm rộn, chúng ta mau vào vấn đề chính thôi, đừng chậm trễ thời gian quý giá của mọi người.”

Lúc này những nữ sinh đứng ở một bên mới không vui nói “Học tỷ chị còn không có nói chúng ta tập trung để làm gì!”

Cố Tiệp Khê xin lỗi nói “Xin lỗi, chị quên nói với các em.”

“Hừ!” Nữ sinh mới vừa rồi hỏi Cố Tiệp Khê khoanh tay khinh thường hừ một tiếng, phun ra được chữ “Giả bộ.”

Cố Tiệp Khê đứng ở bên cạnh nàng, làm sao không nghe được, nhưng nàng làm bộ không có nghe thấy, đối với mọi người nói “Phụ đạo viên của các em kêu các em buổi tối tới đây chính là để các em lấy sách vở. Tuần sau là đi học rồi, xin mọi người sau khi nhận sách xong thì thứ bảy chủ nhật nên xem qua một chút, chuẩn bị cho giờ học ngày thứ hai.” Ôn Liễm vừa rồi chỉ lo nhìn nàng nên không có chú ý tới thanh âm của nàng, bây giờ chú ý tới, chỉ cần nghe thấy thanh âm này lòng cô cũng mềm ra. Cô không phải kẻ lập dị hay là âm khổng nhưng khi nghe thấy loại thanh âm này đột nhiên kích thích cô đi bảo vệ người này.

Cô cố gắng kiềm chế kích động vô hình trong lòng, nhưng trên mặt lại lộ hết, bị Lâm Tuyết Tuệ thấy được, không hiểu hỏi “Sao cậu cao hứng thế?”

Ôn Liễm bị nói như vậy, hoàn toàn phơi bày tâm trạng, tay nắm thành quyền hưng phấn nói “Đừng cản tôi! Tôi phải đi làm quen với học tỷ này!!!” Vừa nói liền nhao nhao muốn đi bắt chuyện với học tỷ.

Cao Tĩnh Kỳ buông cô ra, quay lại ôm lấy cánh tay Lâm Tuyết Tuệ. Ở một bên giựt giây nói “Đi đi đi đi, học tỷ nhất định biết không ít món ngon ở đây, nếu sau khi làm quen với nàng thì hãy nhờ nàng dẫn chúng ta đi ăn đi.” Nàng là một người thích ăn hàng, mỗi lần mở miệng là phải nhắc đến đồ ăn.

Ôn Liễm nói đi là đi, nhưng mà mới vừa bước một bước liền lại trở lại, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Lâm Tuyết Tuệ và Cao Tình Kỳ cảm thấy kỳ quái, Lâm Tuyết Tuệ hỏi “Thế nào.”

Ôn Liễm ngẩng đầu lên củ kết nói “Qua đó rồi làm gì nữa?” Nói đến việc bắt chuyện, cô đúng là tiểu bạch không có kinh nghiệm mà, nhưng cô thật sự muốn làm quen với Cổ học tỷ.

Lâm Tuyết Tuệ mặt đầy ghét bỏ nói “Cậu cũng không biết làm sao bắt chuyện lại muốn làm quen với người ta.” Không đành lòng nhìn Ôn Liễm củ kết hỏi “Tại sao cậu muốn làm quen với học tỷ?”

Đầu óc Ôn Liễm hoàn toàn trống rỗng, nghe được nàng hỏi thì ngốc lắc lắc đầu nói “Không biết.” Cô không giống với những nam sinh kia, cũng không phải là bởi vì đáng đáp học tỷ đẹp mắt nên muốn bắt chuyện, chính là thời điểm thấy học tỷ trong lòng đột nhiên toát ra một cỗ xúc động mãnh liệt muốn cùng nàng nói chuyện, dù chỉ một câu thôi cũng được, nếu có thể làm bạn thì còn gì bằng.

Lâm Tuyết Tuệ bắt đầu đi che trán, hết nói nói.

“Tiếp theo mọi người mau theo chị tới nhận sách vở đi.” Bên kia Cổ Tiệp Khê sau khi nói một ít chuyện xong liền dẫn bọn họ đi tới phòng học nhận sách vở.

Cao Tình Kỳ chú ý tới đám người cũng đi theo sau Cổ Tiệp Khê vội vàng vỗ vỗ hai người đang suy tư kia nói “Đừng suy nghĩ nữa, người ta đi hết rồi kia, chúng ta mau đuổi theo thôi.” Vừa nói vừa kéo hai người đuổi theo đám người.

Ôn Liễm ngây ngốc bắt kịp bước chân các nàng, đi tới phòng học.

Các nàng là ba người đi sau cùng chờ các nàng đến phòng học sau, mọi người đều đã tìm vị trí tốt để ngồi, các nàng cũng liền gấp rút ngồi xuống.

Cổ Tiệp Khê đứng ở trên bục giảng hỏi “Đã đến đủ hết chưa?”

Người ngồi phía dưới trả lời “Đều đến đông đủ, học tỷ có chuyện gì thì mau nói đi.”

Cổ Tiệp Khê cũng không trễ nãi thời gian, gạt đầu một cái chỉ sách đặt ở trên bục giảng nói “Vậy thì vài nam sinh lên đây lấy sách rồi phát cho mọi người đi, mỗi người một quyển, không được lấy hơn.” Vừa dứt lời liền có mấy cái nam sinh xung phong nhận việc chạy giảng đài giúp nàng phát sách.

Cổ Tiệp Khê thấy có nhiều người xung phong như vậy cũng không cần tự làm khổ mình, dặn dò mấy câu với bọn họ rồi để cho bọn họ lấy sách phát xuống.

Ôn Liễm ngồi ở phía dưới, nhìn nàng an bài từng chuyện một, xúc động này giờ lui đi, lòng như bị thôi miên. Người tuyệt vời như vậy đột nhiên xuất hiện rõ ràng trước mắt như vậy, đúng là chuyện cô không hề nghĩ tới.

Cô ngây người ngẩn một hồi, chợt bị người đụng vào cánh tay lập tức liền bừng tỉnh, nhìn người đụng mình hỏi “Thế nào?”

“Sách cũng sắp phát xong, cậu còn không đi tìm học tỷ bắt chuyện nữa à, học tỷ sắp đi rồi!” Cao Tình Kỳ sốt ruột nói, nếu học tỷ đi, đặc sản ngon miệng cũng chỉ bay theo mất! Nàng không nóng nảy sao được!

Ôn Liễm lúc này mới phát giác trên bàn mình xuất hiện một chồng sách, mà sách cũng sắp phát hết, không do dự nữa, lấy lại tinh thần nói “Được rồi! Tôi đi đây!” Bàn tay vịn cái ghế đứng lên.

“Đi đi! Pikachu!” Cao Tình Kỳ cao hứng nói, xem ra sắp có thức ăn ngon rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Rốt Cuộc Cũng Nói Chuyện Được Với Học Tỷ

Cao Tình Kỳ thấy Ôn Liễm sau khi nói xong thì cất bước đi về phía hành lang, cho là cô đã quyết tâm đi, ai ngờ Ôn Liễm đứng lên hít một cái rồi lại ngồi xuống, nói “Hay là chúng ta thảo luận một chút đầu tiên nên nói cái gì đi.” Trong ánh mắt trong ánh mắt theo khăn trương và khăn cầu.

Cao Tình Kỳ và Lâm Tuyết Tuệ bị nhìn như vậy đều bắt đầu thờ dài một hồi, bình thường thấy cô ấy rất tùy tiện, không ngờ bây giờ chỉ là trò chuyện với học tỷ mà cô lại như vậy. Rút rè e sợ sao.... Oán thâm thì oán thâm, nhưng các nàng vẫn phải thay Ôn Liễm nghĩ biện pháp.

Ba người đau khổ suy nghĩ, đột nhiên trong đầu Cao Tình Kỳ toát ra một ý, kích động nói với Ôn Liễm “Ôn Liễm tôi có ý này nè.”

Ôn Liễm mắt sáng lên hỏi “Ý gì?”

Lâm Tuyết Tuệ vỗ nhẹ trán Cao Tình Kỳ nói “Cậu đừng bày ra mấy cái ý tưởng nhảm nhí cho Ôn Liễm nha.”

“Đương nhiên là không rồi!” Cao Tình Kỳ sờ sờ cái trán nói. Lâm Tuyết Tuệ không tin bịu môi, nghiêng người lắng nghe nàng bày chiêu cho Ôn Liễm.

“Cậu có xem qua mấy cái tiểu thuyết tình cảm chưa?” Cao Tình Kỳ hỏi “Trong mấy cái tiểu thuyết tình cảm đó lúc nam chính và nữ chính gặp mặt đều là vô tình đụng nhau không phải sao. Hay là cậu đi tới có ý đụng học tỷ một cái, sau đó thu hút sự chú ý của nàng.”

Khi nàng nói đến tiểu thuyết tình cảm, lòng Ôn Liễm liền lạnh đi phân nửa, nghe tới đoạn sau đúng là không đáng tin cậy rồi. Lắc đầu nói “Tiểu thuyết là tiểu thuyết, thực tế là thực tế, tình tiết trong tiểu thuyết làm sao có thể dùng trong thật tế được.”

“Cậu không thử một chút làm sao biết!” Chủ ý của bản thân bị bác bỏ, Cao Tình Kỳ bịu môi tức giận nói.

Ôn Liễm tiếp tục nói “Hơn nữa học tỷ đứng ở trên bục giảng, ở trước mặt mọi người mà đụng nàng thì... sẽ bị người ái mộ học tỷ đánh đó.”

“Cậu có thể chờ học tỷ đi rồi đụng cũng được mà.”

“Cũng đúng.” Ôn Liễm ở trong đầu suy tính, phương pháp kia đáng tin à nha.

“Nếu không cậu thử làm cái này xem....” Cao Tình Kỳ lại nói mấy cái tình tiết mà nam chính nữ chính gặp nhau trong tiểu thuyết tình cảm, nhìn một cái cũng biết nàng xem không ít tiểu thuyết tình cảm.

Ôn Liễm nghe Cao Tình Kỳ ra mấy loại phương thức không đáng tin cậy, nhất thời lơ lửng nói “Hey, tôi chỉ muốn qua cua nàng chứ không phải qua đề....” Lời còn chưa nói hết, Cao Tình Kỳ và Lâm Tuyết Tuệ dùng ánh mắt vi diệu nhìn cô.

Ôn Liễm bị các nàng nhìn chằm chằm trong lòng sợ hãi mới phát hiện mình lơ lửng, vội vàng đính chính “Tôi nói nhầm, tôi chỉ muốn qua đó làm quen với nàng không phải đi cua nàng, cần gì dùng mấy chiêu thức trong tiểu thuyết ngôn tình chứ.”

Cao Tình Kỳ nắm tay đặt ở trên vai cô, thở dài một cái, giả bộ rất thất vọng nói “Ôn Liễm a, không nghĩ tới cậu là loại người như vậy nha. Còn chưa quen người ta liền muốn cua người ta.” Lâm Tuyết Tuệ cũng theo nàng lắc đầu nói “Tôi lúc nào cũng nghĩ cậu là một người đứng đắn...Haiz thất vọng a.” “Không phải! Tôi không thích con gái! Tôi đối với học tỷ là tình cảm trong sáng, không có...” Ôn Liễm nóng nảy, tay chân luống cuống muốn giải thích.

Cao Tình Kỳ mang nụ cười nhìn Lâm Tuyết Tuệ một cái, ở trong mắt nàng thấy được hai người đang âm mưu ngầm gì đó, vỗ một vai Ôn Liễm cắt đứt lời của cô nói, dùng giọng đùa giỡn nói “Cậu yên tâm! Tôi và Tuyết Tuệ sẽ không xem thường cậu đâu, mặc dù cậu thích con gái nhưng chúng ta vẫn là bạn tốt, bọn tôi sẽ không vứt bỏ cậu. Tới đây! Có phải là cậu vừa ý học tỷ hay không? Bọn tôi sẽ giúp cậu theo đuổi!”

“Phi! Các cậu nghĩ bậy nghĩ bạ gì đó!” Ôn Liễm trấm miệng cũng không thể bào chữa, dứt khoát không giải thích, đứng lên nói “Mặc kệ các cậu! Tôi phải đi làm quen với học tỷ!” Cô quyết định không suy xét nữa, đi bắt chuyện trước, đến lúc đó tùy cơ ứng biến thôi.

Nói xong liền mạng lao xuống bậc thang phòng học đi tới trước giảng đài hỏi Cố Tiệp Khê “Học tỷ có cần em giúp gì không?”

Cố Tiệp Khê vẫn nhìn chằm chằm mấy nam sinh đang từ trên bục giảng cầm sách đi xuống, nghe có người đang gọi mình, ngẩng đầu lên, nguyên lai là người mới vừa rồi vẫn nhìn chằm chằm vào nàng cười nói “Không cần đâu.”

Chỉ còn dư lại một chồng sách nói “Chỉ còn lại một bộ sách chưa phát, rất nhanh sẽ xong thôi.”

Một nam sinh cầm chổi và cái ki muốn đi qua quét dọn rác rưởi còn lưu lại thấy Ôn Liễm đứng bên cạnh Cố Tiệp Khê, không kiềm được tâm hoa nộ phóng.

Ở trong mắt hần Ôn Liễm vô cùng cao lãnh, bình thường ít khi thấy cô cười, cộng thêm mỗi lần cô xuất hiện thì bên người đều có những người khác, bọn họ muốn tiếp cận cũng khó. Hôm nay lại có thể gặp cô một mình ở đây, đây là chuyện vô cùng hiếm có.

Cộng thêm Cố Tiệp Khê bên cạnh, hai người đều có thể xưng là nữ thần, một người ôn nhu làm ai cũng thích, một người kiêu ngạo cao lãnh, hôm nay đứng chung một chỗ, hình ảnh kia tự nhiên đẹp không thể tả. Nam sinh kia chỉ nhìn thôi mà nước miếng cũng sắp chảy xuống rồi.

Nam sinh kia dương dương tự đắc thầm nói, nếu như có thể ở trong hai người chọn một người, vô luận chọn ai cũng đều lợi cả. Không nghĩ tới lại gặp cơ hội tốt như vậy, không quý trọng chính là có lỗi với bản thân!

Đối với nam sinh đại học năm thứ nhất đói khát mà nói, vô luận là bạn học cùng lớp hay là học tỷ, chỉ cần đẹp thì sẽ là mục tiêu của bọn họ, một chút cũng không thể bỏ qua.

Vì để lưu lại ấn tượng tốt trong mắt hai nữ thần, hần buông đồ đang cầm xuống, chỉnh sửa lại dáng vẻ một chút sau đó đi tới bên cạnh hai người, đối với Ôn Liễm tận lực lấy lòng nói “Ôn Liễm cậu cũng ở đây à? Có cần mình giúp gì không?”

Còn không chờ Ôn Liễm trả lời, hần liền nói tiếp “Bên này có chúng ta là đủ rồi, cậu vào vị trí ngồi đi.”

“Vây coi như xong.” Ôn Liễm thật vất vả mới lấy được dũng khí, giờ lại bị hần chen ngang, nhất thời liền xì hơi, nói với Cố Tiệp Khê “Học tỷ nếu một hồi

nữa có chuyện gì cần giúp cứ nói với em một tiếng.”Cổ Tiệp Khê suy nghĩ một chút, mặc dù không còn gì để cho cô giúp nhưng nàng không thể phụ lòng hảo ý của bạn học, liền vênh môi gật đầu một cái “Cám ơn hảo ý của bạn học, khi cần chị sẽ nhờ em giúp.”

Nhận được câu trả lời khẳng định của Cổ Tiệp Khê xong, Ôn Liễm xoay người đi xuống giảng đài.

Nam sinh kia không nghĩ tới hần mới vừa chen vào một câu Ôn Liễm liền đi, kinh ngạc há to miệng, lại lập tức khép lại. Không sao, không phải là vẫn còn một người nữa sao, học tỷ cũng không tệ. Cười híp mắt hỏi Cổ Tiệp Khê “Cổ học tỷ biết Ôn Liễm lớp chúng ta à?”

“Ôn Liễm là ai?” Cổ Tiệp Khê đối với lớp này còn không quá nhiều, cũng không biết hần nói người nào.

“Chính là nữ sinh mới vừa rồi đó.” Nam sinh tỏ ý nhắc tới Ôn Liễm.

“Nga. Không biết.” Cổ Tiệp Khê lắc đầu một cái, lãnh đạm nói.

Nam sinh mới vừa muốn tiếp tục nói, Cổ Tiệp Khê không chờ hần đem lời nói ra khỏi miệng liền chỉ lên bục giảng đang bừa bộn nói “Em mau lên trên bục giảng quét sạch sẽ những thứ linh tinh kia đi. Quét dọn xong mọi người liền có thể đi.” Nói xong cũng xoay người đi làm những chuyện khác, không cho nam sinh cơ hội mở miệng lần nữa.

Ôn Liễm thất hồn lạc phách trở lại vị trí, Cao Tĩnh Kỳ bát quái dính sát hỏi “Thế nào?” Các nàng ngồi xa giảng đài trong lớp lại ồn ào, cho nên nàng và chỉ nhìn thấy Ôn Liễm đang đối thoại với học tỷ thôi, cũng không có nghe được nội dung là gì.

Ôn Liễm thờ dãi một hơi lắc đầu, ngồi xuống. Lâm Tuyết Tuệ thấy dáng vẻ kia của cô cũng biết kết quả là gì, thay cô trả lời vấn đề của Cao Tĩnh Kỳ “Bị từ chối rồi.”

Cao Tĩnh Kỳ đẩy Ôn Liễm một cái hỏi “Cậu nói gì với học tỷ vậy?”

Ôn Liễm đem đối thoại giữa mình và học tỷ thuật một lần, sau đó nói “Chính là như vậy.”

“Chỉ như vậy?” Cao Tĩnh Kỳ mặt đầy không thể tưởng tượng nổi nhìn cô, nói “Tôi mới vừa rồi có chỉ cho cậu mấy chiêu đó, chẳng lẽ không hữu dụng?”

Ôn Liễm biểu lộ ánh mắt sinh không thể yêu, ý của nó không cần nói cũng biết.

Cao Tĩnh Kỳ cũng biết sẽ kết quả như vậy, đề nghị cô “Vậy thì thêm QQ của học tỷ đi, dù sao QQ của nàng có trong ban rồi, muốn thêm là có thể thêm.”

“Đừng vậy.” Ôn Liễm khôi phục thần thái, vỗ trán nói “Sao tôi lại quên cái này!”

“Cậu ngốc quá!” Cao Tĩnh Kỳ khinh bỉ nói.

Ôn Liễm mặc cho Cao Tĩnh Kỳ mắng, vui vẻ lấy điện thoại di động ra, gửi lời mời kết bạn với học tỷ.

Cổ Tiệp Khê chờ sau khi phát sách xong, vỗ cái bàn trên giảng đài một cái, nói “Các bạn học yên lặng, nghe chị nói xong mấy lời là có thể đi.”

Nàng phát ra tiếng động lập tức thu hút chú ý của mọi người, Tiệp Khê liền nhanh chóng nói “Chúng ta tổng cộng có tám quyền sách, mỗi quyển là một môn, mọi người đêm kỹ, không được lấy dư hay lấy thiếu, kiểm tra xong là có thể đi về. Trước khi đi hãy dọn chỗ ngồi thật sạch, không nên để lại bất kỳ đồ gì.”

Sợ các nàng không nghe, lại bổ sung “Nơi này là phòng học cố định của các bạn, sau này nếu có tiết tự học buổi tối thì cũng ở đây, cho nên các bạn hãy yêu quý nó.”

Tất cả mọi người đứng lên chuẩn bị đi, nghe tới ba chữ học buổi tối, lập tức rên rỉ than thở nói “Sao đại học cũng có học buổi tối nữa vậy a!”

“Đây là dĩ nhiên, bởi vì các bạn là sinh viên khoa lâm sàng, trách nhiệm gánh trên vai cũng không nhẹ.” Cổ Tiệp Khê nhìn đáng vẻ muốn sống muốn chết của bọn họ, không khỏi tức cười nói.

Một người đặt câu hỏi “Vậy học tỷ có học buổi tối không?”

Cổ Tiệp Khê gật đầu một cái nói “Dĩ nhiên là có, chỉ là không nhiều như các bạn thôi.” Phía dưới lại là một trận than thở.

Ngay cả Ôn Liễm cũng không nhịn được than thở giống bọn họ, nói đến nghiên cứu y học chính là vào năm hai năm ba, tuy chưa vào học nhưng cô cũng đã thấy được sự nghiêm khắc của khoa lâm sàng, xem ra những ngày kế tiếp không dễ chịu lắm.

Khi Ôn Liễm các nàng ra khỏi phòng học, vẫn chưa đi xa lắm thì bầu trời âm u cả ngày đột nhiên giáng xuống liên tiếp tiếng sấm tia chớp xé rách một góc bầu trời, ngay sau đó mưa như thác lũ từ mây đen trút xuống.

Ba người Ôn Liễm vội vàng trốn dưới mái che thư viện. Cao Tĩnh Kỳ đứng ở trên hành lang nhìn mưa ào ào trút xuống, nổi giận đùng đùng nói “Ngọa tào! Nói mưa liền mưa! Tôi quên mang dù rồi! Sao trở về được đây!” Biểu tình dữ tợn, còn kém giờ ngón tay giữa lên thôi.

Hồng Mạn Văn sớm đi chung với những người khác, cho nên bây giờ chỉ có ba người các nàng.

Lâm Tuyết Tuệ dựa lưng vào tường, ôm tay thân nhiên nói “Tôi không phải đã nhắc dự báo thời tiết nói hôm nay mưa sao?”

Cao Tình Kỳ cắn răng nghiêng lợi nói “Ai biết dự báo thời tiết lại chính xác đột ngột như vậy!”

“Yên tâm, yên tâm.” Lâm Tuyết Tuệ trấn an nàng đạo “Tôi có mang dù.”

Cao Tình Kỳ chột xoay người nói với Lâm Tuyết Tuệ “Cậu có dù không nói sớm a! Còn không mau lấy ra, nếu không muốn đứng ngốc ở đây bao lâu a!”

Lâm Tuyết Tuệ một chút ý định lấy dù ra cũng không có, nói “Nhưng bây giờ mưa lớn như vậy, cậu đi về thì cũng ướt hết thôi, hay là chúng ta chờ mưa nhỏ rồi về.”

“Cũng đúng.” Cao Tình Kỳ gật đầu một cái, các nàng trước khi tới đây đã tắm rửa sạch sẽ rồi, nếu là cứ trở về như vậy cho dù không bẩn cũng sẽ ướt, vậy thì phải tắm thêm lần nữa quá.

Quay đầu nhìn về phía bên kia, Ôn Liễm đang cúi đầu suy nghĩ về phương xa nào đó, nàng tò mò hỏi “Ôn Liễm cậu đang suy nghĩ gì đấy?”

Ôn Liễm ngay lúc bị nàng hỏi làm ra quyết định phải quay lại phòng học một chuyến. Không đáp lời Cao Tình Kỳ, trực tiếp lấy dù đưa cho hai người kia nói “Các cậu về trước đi, tôi phải quay lại phòng học một chuyến.” Lúc đi nàng thấy bầu trời âm u nên cố ý mang dù theo, không nghĩ tới lúc này có ích như vậy.

Lâm Tuyết Tuệ không hiểu hỏi “Cậu muốn quay lại đó làm gì?”

Ôn Liễm thuận miệng nói “Tôi làm rơi đồ ở phòng học nên tới lấy.”

“Bọn tôi có thể chờ cậu mà.” Cao Tình Kỳ vẫn chưa nói hết, Ôn Liễm liền cắt ngang “Không cần, các cậu về trước đi.” bung dù ra chạy trong mưa.

Cao Tình Kỳ và Lâm Tuyết Tuệ nhìn nhau một cái, không hiểu Ôn Liễm tại sao phải gấp gáp quay lại phòng học như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Bước Đầu Tiên Dự Đỗ Học Tỷ

Ôn Liễm mạo hiểm mưa to quay lại dãy phòng học, ánh mắt nhanh chóng nhìn xung quanh trước, cũng không thấy bóng dáng Cố Tiệp Khê. Cô nhớ là học tỷ lúc mới tới trên tay không có cầm dù, cho nên cô mới gấp như vậy quay lại đây, sợ học tỷ bị ướt mưa.

Thu hồi cây dù ướt nhẹp, cô đi vào đại sảnh, nâng tay lên xem đồng hồ. Các nàng còn chưa có đi bao lâu, lúc này học tỷ hẳn còn chưa đi về. Ôn Liễm không ngừng chạy lên lầu, lên phòng học ở lầu ba, mà tòa nhà này không có thang máy, chỉ có thể đi thang bộ thôi.

Mới vừa leo đến tầng thứ hai, một người bước xuống lầu, hai người lướt qua, Ôn Liễm cũng không có chú ý tới đó chính là Cố Tiệp Khê người mà cô muốn tìm, cúi đầu một bước liền qua được hai lầu.

Ngược lại Cố Tiệp Khê từ trên lầu đi xuống thấy được mặt của cô, ở trên bậc thang nhìn Ôn Liễm hỏi “Bạn học, sao em quay lại đây? Quên gì à?”

Ôn Liễm nghe được thanh âm quen thuộc, lập tức dừng bước xoay người thấy Cố Tiệp Khê đứng ở dưới lầu, mừng không kể xiết hỏi “Học tỷ, chị quả nhiên vẫn còn ở đây!”

Cố Tiệp Khê không nghĩ tới cô ấy thấy mình lại cao hứng như vậy, một tay vịn cầu thang mê mang hỏi “Thế nào?”

Ôn Liễm ba bước thành hai bước đến bên cạnh Cố Tiệp Khê nói “Em tới tìm học tỷ.” Tận lực thu thập cây dù dính đầy nước mưa, sợ nước vô tình văng vào Cố Tiệp Khê.

“Tìm chị làm gì?” Cố Tiệp Khê càng mờ mịt.

“Bên ngoài trời mưa, em vội tới đây đưa dù cho học tỷ.” Ôn Liễm trả lời.

“Sao em biết chị không có mang dù?” Cố Tiệp Khê cau mày, hoài nghi nhìn cô. Đây mới là lần thứ hai gặp mặt, nói là người xa lạ cũng không quá đáng, một người xa lạ lại đưa dù cho mình.

Ôn Liễm nhất thời cứng họng, lúng túng sờ đầu một cái giải thích “Bởi vì học tỷ lúc tới đây rất vội vã, không có mang theo túi bên người, trên tay cũng

không có cầm dù, cho nên em liền đoán rằng học tỷ không có mang dù. Sợ học tỷ bị ướt mưa, hào ý tới...”

Cố Tiệp Khê liền tưởng đến thời điểm phát sách vừa rồi cô đòi giúp một tay, cho là cô là một người nhiệt tình, cười híp mắt cong cong nói “Đúng là chị không có mang dù, trận mưa này tới quá bất ngờ, mới vừa rồi ở phòng học thấy trời mưa còn không biết phải làm sao, không nghĩ tới em sẽ quay lại đây đưa dù cho chị, cảm ơn bạn học.”

Ôn Liễm đỡ đầu nhìn chằm chằm gương mặt mang theo nụ cười của Cố Tiệp Khê, trong lòng không nhịn được thở dài nói học tỷ cười lên thật dễ thương.

Cố Tiệp Khê thấy nàng vẫn nhìn chằm chằm vào mặt mình, không hiểu hỏi “Trên mặt chị có dính gì à?”

“Không có, không có.” Ôn Liễm sốt ruột khoát tay một cái, lên tiếng phủ nhận. Nghiêng đầu nhìn xuyên qua cửa sổ thấy bên ngoài mưa đã nhỏ bớt, nói “Học tỷ chúng ta thừa dịp mưa nhỏ, hay là tranh thủ về đi, nếu không một hồi mưa lại lớn.

“Được.” Cố Tiệp Khê không chút nghĩ ngợi đáp ứng. Nếu có người chịu đưa nàng trở về, kia sao lại từ chối chứ. Đã là hơn tám giờ tối rồi, bầu trời âm u, mây đen che khuất ánh trăng và sao sáng. Trên các con đường trong khuôn viên trường học không hề có một bóng người, chỉ có ngọn đèn đường mờ đứng sừng ở hai bên, chụp đèn trong suốt đọng lại vài giọt nước. Ánh đèn chiếu rõ ràng những hạt mưa từ trên trời bay xuống, chỉ thấy hạt mưa chỉ chít đan vào một chỗ tạo thành từng đợt mưa, ngăn ở trước mặt Ôn Liễm và Cố Tiệp Khê. Trên mặt đất cũng đọng lại vũng nước, phản xạ cảnh vật từ bốn phương tám hướng, sắc thái rực rỡ.

Ôn Liễm các nàng chống đỡ đợt mưa này như cánh buồm cô độc trôi dạt ở trong đại dương, ung dung đi tới mục tiêu.

Hai người rớt cuộc còn là người xa lạ, đi chung với nhau không có vấn đề gì để nói, yên tĩnh trầm mặc. Ánh mắt Ôn Liễm khắp nơi loạn chuyển, không dám nhìn Cố Tiệp Khê, mặc dù trong lòng là rất muốn nhìn. Vì không để cho bầu không khí lúng túng nữa, ánh mắt nhìn chằm chằm giọt nước chảy xuống tán dù, mở miệng trước “Học tỷ...”

“Đừng kêu học tỷ, Tiệp Khê, Tiệp Khê là được rồi.” Cố Tiệp Khê cắt đứt lời của cô, nàng không có thói quen để người khác kêu nàng học tỷ.

“Tiệp Khê?” Tâm tình Ôn Liễm vui vẻ đáp ứng nói “Được.”

Cố Tiệp Khê cúi đầu tránh qua vũng nước nói “Em là Ôn Liễm?”

Ôn Liễm giờ dù, thân thể cô cứ xê dịch rồi xê dịch, tò mò hỏi “Học tỷ làm sao biết?”

“Có người trong lớp em nói.” Trong lòng Cố Tiệp Khê đọc đi đọc lại cái tên Ôn Liễm này, ghi nhớ nó.

“Ồ.” Ôn Liễm minh bạch gật đầu một cái, đại khái là nam sinh mới vừa rồi chen vào nói đây mà. Thời điểm hai người đi ngang qua thư viện, Ôn Liễm nhìn trước cửa, Cao Tĩnh Kỳ và Lâm Tuyết Tuệ đã sớm trở về. Trong lòng cô thở phào nhẹ nhõm, may mắn quá, nếu để các nàng thấy mình đi tìm học tỷ, nhất định sẽ cười vào mặt mình.

“Ôn Liễm...em đi tới một chút xú đi.” Cố Tiệp Khê ngẩng đầu lên thấy trên vai Ôn Liễm bị mưa làm ướt một mảnh, nói “Em nhìn xem vai của em cũng ướt hết rồi.” Hai người mặc dù cũng đi chung một cây dù nhưng bởi vì còn bờ ngõ nên giữ lại một khoảng cách. Dù của Ôn Liễm tuy lớn nhưng tán dù không quá rộng, Ôn Liễm vì không để cho Cố Tiệp Khê bị ướt mưa nên cố ý nghiêng dù về phía nàng, cho nên vai bị ướt một mảnh.

Ôn Liễm theo ánh mắt của nàng nhìn lên vai mình, sau đó quay lại lơ đãng nói “Không có sao, một hồi trở về tắm là được.”

“Vậy cũng không thể để ướt như vậy a.” Nguyên lai Ôn Liễm một người che một cây dù là đủ, nhưng bây giờ lại thêm một người, cô sẽ bị ướt mưa, Cố Tiệp Khê cảm thấy có lỗi, kéo cánh tay Ôn Liễm, đem cô kéo vào trong một chút nói “Sẽ cảm mạo.”

Ôn Liễm bị nàng kéo không tự chủ dõn mấy bước, giữa hai người cách lập tức thì trở gần lại, thỉnh thoảng quần áo còn sượt qua nhau, Ôn Liễm có chút không được tự nhiên, chờ Cố Tiệp Khê không chú ý lại lên nhích ra bên ngoài một chút.

Nước mưa lộp bộp rơi vào trên tán dù, Ôn Liễm nghe, trong lòng cảm giác vô cùng yên bình, không còn luống cuống như trước. Lại là một đoạn thời gian yên lặng, sau đó cô nghĩ đến một đề tài hỏi “Học tỷ học hộ lý có mệt không?” “Mệt chứ!” Cố Tiệp Khê suy nghĩ một chút nói “Nhưng so với ngành lâm sàng vẫn là nhẹ nhàng hơn một chút.”

“A...” Ôn Liễm nghiêm mặt nói “Lâm sàng rất cuộc có bao nhiêu kinh khủng a, đều bị học tỷ các chị dọa sợ.” Mặc dù Cố Tiệp Khê đã bảo cô đổi cách xưng hô, nhưng gọi Tiệp Khê, có phải quá thân mật hay không, cô cảm thấy không được tự nhiên, cho nên kêu nàng là học tỷ như cũ.

Cố Tiệp Khê cũng sẽ không quá để ý tới xưng hô. Nghe cô nói bị mình dọa sợ, cười trộm một chút, sau đó nghiêm túc nói “Đây là dĩ nhiên, tương lai các em khi ra đời sẽ nắm giữ sinh mạng con người, nếu không học giỏi thì sẽ hại chết người nhà.”

Ôn Liễm nghe ra là nàng đang nói đùa, cũng theo nàng cười nói “Vậy em liền chuyển sang học hộ lý với học tỷ đi, được không? Đến lúc đó học tỷ cần phải bảo vệ em nha.”

“Hệ hộ lý nhiều nữ sinh, nếu em chuyển qua cũng sẽ không có nữ sinh khi dễ em đâu.”

“Sao biết không thể, nếu các nàng khi dễ ta đáng đáp của em thì làm sao đây.” Ôn Liễm bĩu môi, tận lực bán moe nói.

Cố Tiệp Khê sững sốt một chút, dờ khóc dờ cười nói “Không đâu, y tá chị thích nhất là những bé con đáng yêu.”

Đầu óc Ôn Liễm linh hoạt chuyển động, thiếu chút nữa thì nói “Kia học tỷ thích bé con đáng yêu như em sao?” Suy nghĩ lại thì các nàng mới quen không lâu, còn không thích hợp đùa giỡn như vậy, ngừng miệng. Quay lại nói “Ừ... em tốt nhất nên làm bác sĩ thôi.”

Cố Tiệp Khê gật đầu một cái nói “Làm bác sĩ rất tốt! Có tiền đồ.”

Ôn Liễm các nàng đi đường tắt, đường tắt trực tiếp dẫn tới cửa sau phòng ngủ, so với đi đi cửa trước thì gần hơn nhiều. Nhưng tới cửa sau thì phải băng qua con đường nhỏ lát gạch sứ. Lúc Ôn Liễm các nàng đi tới trước con đường nhỏ mới phát hiện đường nhỏ này hơi thấp, lúc này đã sớm bị nước mưa che mất. Nếu muốn đi, chỉ có thể vòng lên cô đi qua thôi.

Nhưng mặt cô cũng lờ lẫm, vô tình đạp phải chỗ lổm sẽ bị ướt giày a.

Ôn Liễm tự nhiên kéo Cố Tiệp Khê ra phía sau, dắt tay nàng, để cho nàng cách mình quá xa, để tránh dù không che tới, còn bản thân thì đi trước “Học tỷ, chị đi sau em nha. Nếu em đạp phải vũng nước thì chị hãy tránh chỗ đó.” Thời điểm cô và bạn cùng phòng đi chung với nhau, đều là cô đi trước dò đường, đã sớm thành thói quen. Mà Cố Tiệp Khê chưa từng được ai đối xử như vậy, nhìn cô ấy dắt tay mình, nhủ mày muốn nói cái gì lại không có nói ra, mặc cho cô dắt.

Ôn Liễm dẫn Cố Tiệp Khê đưa đến dưới lầu phòng ngủ xong mới ý thức là mình đang dắt tay học tỷ, cứng ngắc buông tay nàng ra, sờ sờ lỗ mũi, mặt có chút lúng túng nói “Em không ở cùng khu với học tỷ, chỉ đưa học tỷ tới đây thôi.”

Cố Tiệp Khê không thêm để ý cô dắt tay mình, chờ cô buông ra, cũng chỉ thu tay về, cười nói “Cám ơn em đã đưa chị về.”

Ôn Liễm lắc đầu một cái, mỉm cười nói “Học tỷ không nên khách khí.”

Cố Tiệp Khê lại hỏi “Em ở khu nào?”

Ôn Liễm nhìn về phía trước nói “Chính là khu số năm trước mặt.”

Cố Tiệp Khê gật đầu một cái bày tỏ đã biết, Ôn Liễm đang định tạm biệt nàng, Cố Tiệp Khê đột nhiên hỏi “Gần đây em có bận việc gì không?”

Mới vừa tựu trường, người Ôn Liễm quen biết không nhiều, hoạt động cũng không có cho nên rất rảnh rỗi, hỏi “Học tỷ có chuyện gì không?”

“Chị muốn em làm trợ thủ của chị, sau này trong lớp có chuyện gì mà chị lại bận bịu thì em có thể thay thế giúp chị xử lý một chút.” Cố Tiệp Khê suy nghĩ khoảng thời gian này mình cũng vô cùng bận bịu, phụ đạo viên muốn nàng giúp cũng có chút bất tiện, nếu ở trong ban có người làm trợ thủ cho nàng vậy thì dễ dàng hơn. Mới vừa rồi ở trong lớp quên hỏi, giờ trước mặt lại có người này, vừa vặn có thể hỏi thăm ý kiến.

Ôn Liễm ngẫm nghĩ một phen, Cố Tiệp Khê thừa dịp nàng đang do dự, đứng bên cạnh dụ dỗ “Làm trợ thủ cho chị có rất rất nhiều chỗ tốt nha.”

Ôn Liễm nghe vậy, hứng thú nhìn nàng hỏi “Ví dụ?”

“Khụ khụ.” Cố Tiệp Khê không nghĩ tới, mình thuận miệng nói mà cô ấy lại để ý, ánh mắt xoay chuyển vòng vo cô tỏ vẻ cao thâm nói “Chẳng hạn như sau này nếu em muốn tranh cử vào chức vụ gì thì chị có thể nói với phụ đạo viên của các em, bảo đảm cho em một vị trí tốt.” Vừa nói vừa bước lên bậc thang vỗ vỗ vai Ôn Liễm, như một tiền bối đối đãi tiểu bối vậy.

“Em không muốn làm chức vụ gì hết, nhưng nếu học tỷ đã nhờ thì em rất cam tâm tình nguyện.” Tâm tư Ôn Liễm xoay chuyển, nói.

Cố Tiệp Khê híp một con mắt, điểm ngón tay chỉ Ôn Liễm nói “Lời đã nói ra, không cho phép đổi ý nga.”

Ôn Liễm gật đầu một cái, không chút do dự đáp ứng. Cố Tiệp Khê xem giờ không còn sớm, mục đích cũng đạt được, tạm biệt Ôn Liễm liền trở về phòng ngủ.

Ôn Liễm chờ nàng đi rồi, đi tới trước lầu phòng ngủ dòi đi cây dù chắn ở trước mặt, ngược đầu nhìn Cố Tiệp Khê xuất hiện ở mỗi tầng lầu rồi lại biến mất, cho đến khi tầm mắt lại bị dù che mất, cô liền lui về phía sau mấy bước, đưa mắt nhìn Cố Tiệp Khê đến lầu phòng ngủ của nàng sau đó đẩy cửa phòng ngủ ra đi vào.

Trong lòng tính toán một chút, nhớ kỹ số phòng của Cố Tiệp Khê sau đó liền rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Thường Lạc

Cố Tiệp Khê trở lại phòng ngủ, tiện tay đóng cửa lại, cả người cũng mềm nhũn ra, một tay đề ở trên gáy xoa xoa cái cổ đau nhức, thở ra “Mệt chết bảo bảo!”

“Tiệp Khê cậu về rồi à.” Người đang đánh máy vi tính bên trong phòng ngủ nghe tiếng xoay đầu lại, liếc mắt nhìn rồi lại vòng trở về.

“Ừ.” Cố Tiệp Khê đôi dép, kéo cái ghế trước bàn tới ngồi xuống nghỉ ngơi.

Người nọ mắt không chớp nhìn chằm chằm vào màn hình máy vi tính, ngón tay gõ nhanh trên bàn phím, hỏi “Làm sao đi lâu như vậy?”

Cố Tiệp Khê thở dài một cái, không thể làm gì nói “Những niên đệ niên muội kia quá om sòm, liên tục ồn ào nên kéo dài cho tới giờ.”

Người nọ tự mình gạt đầu một cái, chăm chú nhìn vào trong máy vi tính. Cố Tiệp Khê nâng lên con ngươi liếc mắt nhìn màn hình máy vi tính của nàng, thấy nàng lại đang chơi game online. Thở dài một cái, Từ Nhã Khiết chết mê với cái game này à, cả ngày đắm chìm trong thế giới trò chơi, rất sợ là nàng sẽ vì vậy mà ở lại lớp.

Yêu cầu Trường y khoa vô cùng nghiêm khắc, mỗi học kỳ chỉ cần có hai môn không đạt thì sẽ bị lưu ban xuống học với các niên muội. Hối hận không có ích gì đâu.

Cố Tiệp Khê không hy vọng phòng ngủ các nàng bởi vì có người lưu ban mà tách ra, hảo ý nhắc nhở “Nhã Khiết à, cậu chuẩn bị bài xong rồi à? Bài tập làm xong chưa? Tại sao còn chơi game vậy?”

Từ Nhã Khiết chợt vỗ bàn một cái, tròn to hai mắt nhìn Cố Tiệp Khê hô “Cái gì! Có bài tập! Sao tớ không biết!”

Trương Tư Di nằm trên giường nhìn điện thoại di động thỉnh thoảng có nghe tiếng vỗ bàn làm giật mình, nhanh chóng ngồi dậy, ngẩng nhìn bốn phía cũng không có phát hiện chuyện gì đáng sợ, truy cứu đến nguồn gốc âm thanh đó mới biết là do Từ Nhã Khiết phát ra, tức giận vỗ mấy cái xuống giường khó chịu nói “Từ Nhã Khiết! Cậu đang làm gì vậy à! Sao lớn tiếng như vậy!”

“Không có gì, cậu cứ tiếp tục xem tiểu thuyết đi.” Từ Nhã Khiết không nhịn được phát phát tay nói.

Trương Tư Di giận dữ bắt bình hũ một tiếng, lại nằm xuống, tiếp tục đắm chìm vào tiểu thuyết, thiếu chút nữa bị dọa cho sồn đãi.

Cố Tiệp Khê dọn dẹp sách học trên bàn mặt đầy vô tội nói “Ngày nào cậu cũng lo chơi game, dĩ nhiên không biết.”

Từ Nhã Khiết xoay người lại, xi và làm mặt quỷ hỏi Cố Tiệp Khê “Tiệp Khê làm chưa?”

Cố Tiệp Khê muốn lấy quyển bài tập trên giá sách nhưng vì cánh tay quá ngắn, với cỡ nào cũng không lấy được, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy trả lời “Tớ dĩ nhiên là làm rồi.”

“Nga, vậy thì không sao, một hồi mượn tập cậu chép là được.” Từ Nhã Khiết yên tâm vuốt mình ngực thờ phào nhẹ nhõm nói. Sau đó tiếp tục đánh máy vi tính.

“Ê ê, ai cho mượn mà chép.” Cố Tiệp Khê cố ý nói.

Từ Nhã Khiết lập tức quay người lại hạ xuống khoe miệng, làm bộ đáng đáng thương nhìn Cố Tiệp Khê nói “Bài tập đó tớ có xem qua rồi nhưng không hiểu, Cố học bá chiều cố một cái học tra như tớ đi. Kịp sau làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp đại ân của Cố học bá.” Cố Tiệp Khê học giỏi, thường xuyên đứng đầu, hơn nữa không chỉ có năng lực mà chữ viết rất tốt, bài tập phòng ngủ các nàng đều dựa vào Cố Tiệp Khê mà hoàn thành. “Đừng có kêu tớ là học bá, tớ không cho cậu mượn đâu!” Cố Tiệp Khê kiên định cự tuyệt nói.

Từ Nhã Khiết chân đạp một cái ở góc bàn, sau lưng dùng một chút lực, cái ghế liền trượt tới trước mặt Cố Tiệp Khê. Chân ghế va chạm trên mặt đất, phát ra thanh âm chói tai, Cố Tiệp Khê và Trương Tư Di đối với thanh âm này không cảm thấy lạ gì, hiển nhiên là quen tai rồi, Từ Nhã Khiết làm biếng mấy bước cũng không chịu đi. Từ Nhã Khiết kéo kéo vạt áo Cố Tiệp Khê lắc lắc thỉnh cầu Cố học bá...”

“Muốn chép bài của tớ thì phải trả giá chứ.” Cố Tiệp Khê ngược cảm nói.

“Một túi Khoai tây chiên Mimi.” Từ Nhã Khiết hí mắt, giơ một ngón tay nói. Một bộ nhin đau từ bỏ những thứ yêu thích, thân bất do kỷ, giống như Cố Tiệp Khê đang chèn ép bán nàng vậy.

Cố Tiệp Khê lãnh giáo trả giá giơ hai ngón tay nói “Hai túi.” Sau đó không đợi Từ Nhã Khiết từ cân nhắc, trực tiếp nói “Đồng ý!”

Từ Nhã Khiết ngay cả đồ ý cũng không có cơ hội, kéo ghế di chuyển về trước bàn đọc sách của mình, một bên kêu thảm một bên nhào người trên bàn sách. Quả vật của nàng đều sắp bị Cố Tiệp Khê cướp hết rồi, quả nhiên là ngộ nhân bất thực à! Ngộ nhân bất thực* à! (Gặp người không gặp thời, xui xẻo)

Cố Tiệp Khê đi tới bên cạnh nàng, muốn cười lại không dám cười, cố nín cười khuyên Từ Nhã Khiết “Cậu xem đi, nếu không tự làm bài tập thì sẽ bị tớ hổ, cho nên cậu nên vì bản thân mà tự làm bài đi nha! Không vì kỳ thi cũng vì Khoai tây chiên Mimi à. Chẳng lẽ cậu muốn tất cả Khoai tây chiên Mimi đều bị tớ ăn sạch sao?”

Từ Nhã Khiết chưa kịp nói, liền ngồi thẳng lưng, trên mặt một chút bi thương cũng không có, học tập Cố Tiệp Khê bán mồi, vẫy tay nói “Đi qua một

bên, đi qua một bên, đồ người xấu. Tớ không thương cậu nữa.”

“Ai cần cậu yêu tớ.” Cố Tiệp Khê le lưỡi một cái, ánh mắt quét một vòng phòng ngủ, phát hiện phòng ngủ thiếu một người, hỏi Từ Nhã Khiết “Lạc Lạc đi đâu rồi? Sao không có ở phòng?”

Lạc Lạc là ngoại hiệu của một người khác trong phòng ngủ, nàng nguyên danh gọi là Thường Lạc nhưng Từ Nhã Khiết ngại danh tự này quá văn nghệ, hơn nữa nghe giống tên nam sinh liền trực tiếp kêu nàng là Lạc Lạc, kêu được một khoảng thời gian, Cố Tiệp Khê các nàng cũng bắt chước kêu như vậy, Lạc Lạc là tên gọi Thường Lạc trong phòng ngủ.

Từ Nhã Khiết cho là nàng ở biết còn hỏi, cũng không ngẩng đầu lên hỏi ngược lại “Nàng không phải đi tìm cậu sao?”

“Không có a.” Đôi mi thanh tú của Cố Tiệp Khê hơi nhăn lại, nói.

“Nàng nói với chúng ta sợ cậu bị ướt mưa liền tới đưa dù cho cậu, hai người không gặp nhau à? Từ Nhã Khiết vội và nhìn nàng một cái, lại nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính nói.

Cố Tiệp Khê không thấy nàng tới, lắc đầu nói “Không thấy, đại khái là không gặp đi.”

Từ Nhã Khiết không cho là đúng nói “Không có sao, nàng không tìm được cậu một hồi sẽ trở về.”

“Ừ.” Cố Tiệp Khê gật đầu một cái, nhìn thời gian, cũng sắp chín giờ rồi, Lạc Lạc hẳn sắp về rồi, nàng đi chơi điện thoại di động một lát đi. Lấy quyển vở bài tập trong túi xách ra đặt trên bàn của Từ Nhã Khiết, sau đó dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn dẫn tới chú ý của Từ Nhã Khiết nói “Bài tập để ở nơi này, chép xong nhớ trả lại cho tớ.” Từ Nhã Khiết bận bịu chơi game không thèm để ý, dùng đũa quang liếc quyển tập, qua loa gật gật đầu nói “Đề đó đi, lát nữa tớ chép.”

Cố Tiệp Khê thay đồ ngủ xong xuôi, sau đó leo lên giường ngồi, chân gác lư giữa giữa không trung, cầm điện thoại di động lên.

Màn ảnh mới vừa sáng lên, QQ liền phát ra mười mấy lời mời kết bạn, Cố Tiệp Khê đầu đầy hắc tuyến mở QQ ra, nhìn lời mời kia, toàn là lời trêu đùa. Tất cả đều gửi tới sau bảy giờ tối, không cần suy nghĩ cũng biết là người trong lớp nàng thay mặt trưởng lớp kia.

Cái gì mà “Học tỷ, năm nay em mười tám, chưa lập gia đình, có nhà có xe, chỉ thiếu một người bạn gái. Học tỷ có người yêu chưa?” (¬_¬) →)*¬_¬*)o coi mất thì biến sang một bên, không thèm!

“Học tỷ, thêm em vào đi, em có chuyện muốn nói với chị. Đại sự.” Người đầu, ném hân ra cho ta, mới gặp nhau có mấy tiếng, có thể có đại sự gì, tưởng nàng ngu à (/_ _) / ~~~~~.

“Học tỷ em muốn kết bạn với chị.” Đây coi như là lời mời bình thường nhất, Cố Tiệp Khê nhấn vào thông tin của hân nhìn một chút, trong đó hiện lên hình ảnh. Làm người khác chú ý nhất chính là hân để lại hai cọng râu trên mép miệng. Hơn nữa mắt ti hí làm cho có cảm giác thô bỉ... Cố Tiệp Khê vội vàng thoát ra, tránh làm dơ bản ánh mắt của bản thân. Nàng mặc dù không chê đáng ghét xấu xí của người khác nhưng vẫn có chút nhan không... Xấu xí thì miễn!

Cố Tiệp Khê cự tuyệt một đồng sau, không nhận được che mặt thờ dài, ai cũng đều không đáng tin cậy. May là nàng không có tìm bọn họ làm trợ thủ, nếu không thế nào cũng bị bọn họ làm cho tức chết. Đồng thời lòng hồi hận không thôi, sớm biết cũng không cần vào ban của bọn họ, từng người từng người vào kết bạn với nàng, nàng muốn từ chối cũng mất nhiều thời gian a. Ngón tay quẹt xuống, đang suy xét nên tiếp tục từ chối hay là mặc kệ không để ý tới. Chợt thấy một cái tên quen thuộc, ảnh đại diện là hình bản thân, trên chú thích chỉ có hai chữ 'Ồn Liễm' đơn giản. Ừ trong đám người gửi lời mời chỉ có mình cô ấy là nữ, Cố Tiệp Khê muốn không chú ý đến cũng khó.

Đây chắc là nữ sinh đưa mình về, nhìn thời gian gửi lời mời là lúc phát sách, khi đó em ấy thêm mình làm gì a? Cố Tiệp Khê lười suy nghĩ tiếp, trực tiếp kết bạn với em ấy. Dù sao cô ấy cũng đáp ứng làm trợ thủ cho mình, cho dù em ấy không thêm mình, mình cũng phải thêm em ấy, không có gì khác biệt.

Xử lý xong mấy lời mời kết bạn, Cố Tiệp Khê liền thoát ra QQ, chuẩn bị đi lướt Weibo, phung phí một chút thời gian nhằm chán thời đại học.

Lúc này chốt cửa chuyển động một chút, ngay sau đó cửa phòng ngủ liền bị người đẩy đi vào.

“Tiệp Khê về chưa? Tớ đi tới phòng học không có gặp được nàng.” Thường Lạc còn không có đi vào, mở miệng hỏi.

Cố Tiệp Khê lết tới mép giường hướng ra ngoài nói “Lạc Lạc cậu về à. Tớ về này giờ rồi.”

Thường Lạc để dù ướt ở bên ngoài, sau đó tiến vào, đóng cửa lại hỏi “Bên ngoài mưa như vậy sao lại về?” Trong tay còn cầm một cây dù “Tớ định tới đưa dù cho cậu. Không nghĩ tới vòng vo một vòng dưới đây lâu cũng không nhìn thấy cậu.”

Cố Tiệp Khê duy trì tư thế mới vừa rồi nói “Một học sinh mới đưa tớ về.”

Lông mày Thường Lạc nhíu một cái hỏi “Học sinh mới nào?”

Cố Tiệp Khê suy nghĩ một chút nói “Một niên muội hảo tâm, rất khả ái.”

“Ừ.” Thường Lạc nghe nói là nữ, có một ít yên tâm, chỉ sợ nàng ở một phương diện khác có chút ngốc sẽ bị những cái niên đệ kia lừa gạt đi. Để dù của

Cố Tiệp Khê lên bàn, ngẩng đầu lên thấy nửa người Cố Tiệp Khê lộ ra bên ngoài mép giường, ở phía dưới nhìn như muốn té xuống. Vội vàng chỉ Cố Tiệp Khê nói “Cậu mau nằm lại đàng hoàng đi, nằm như vậy rất nguy hiểm, vạn nhất không cẩn thận rớt xuống, cậu muốn khóc cũng không kịp.”

“Thật là cay thật là cay.” Cố Tiệp Khê ngoan ngoãn rụt trở về “Nghe cậu.” Thường Lạc là trưởng phòng ngủ của các nàng, làm việc chững chạc công bình. Bình thường giúp Cố Tiệp Khê làm không ít chuyện, nàng đối với Cố Tiệp Khê rất tốt, cho nên Cố Tiệp Khê không dám không nghe lời nàng.

“Không cần kết bạn bừa bãi.” Thường Lạc vẫn không yên lòng dặn dò “Cẩn thận bị người lừa gạt đi.”

“...” Cố Tiệp Khê hết ý kiến, vì mình ngại biện “Sao có thể chứ, tớ rất thông minh mà!” Thường Lạc này luôn lo lắng nàng sẽ bị người lừa gạt đi, nàng làm sao có thể ngu xuẩn như vậy! Quá khinh thường nàng rồi!

Từ Nhã Khiết ở một bên đâm chọc “Phải nghe lời Lạc Lạc, còn nhớ lần trước cậu thiếu chút nữa bị người lừa gạt đi...”

Cố Tiệp Khê nghe nàng lại nhắc tới chuyện không dám nhớ lại, vội vàng cắt đứt lời nàng “Đừng nói nữa...tớ biết rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Học Tỷ Đồng Ý Kết Bạn!

Từ Nhã Khiết cũng chỉ nói tới đó, vui vẻ nói “Cậu còn nhớ thì tốt.”

“Cậu dám ở trước mặt của tớ nhắc lại chuyện này, bảo bảo sẽ không cho cậu chép bài đâu!” Cố Tiệp Khê lẩm bẩm nói.

Từ Nhã Khiết nghe nàng không chịu cho mình mượn tập, lập tức cầu xin tha thứ “Ai nha, ai nha, tớ không dám nữa.” Nhưng chỉ là ngoài miệng thôi, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình, một chút thành ý cũng không có.

Cố Tiệp Khê hừ hừ hai tiếng, mặc kệ nàng, nói với Thường Lạc “Lạc Lạc cậu cũng nhanh đi rửa mặt đi, đã mười giờ rồi.” Trường học các nàng quy định đúng mười một giờ là tắt đèn, ban kỷ luật sẽ tới kiểm tra phòng, nếu quá mười một giờ mà chưa tắt đèn sẽ bị ghi tên lại, không chỉ bị phạt còn bị ghi vào danh sách đen nữa.

“Ừ.” Thường Lạc gạt đầu, cời giày và vớ bị ướt ra, để lộ bàn chân bị ngâm nước trắng bệch. Lúc đi quá gấp cho nên một cái vũng nước lớn như vậy cũng không nhìn thấy, liền trực tiếp dẫm lên, giày và ống quần hoàn toàn ướt nhẹp.

Nàng thuận tay vỗ lưng ghế Từ Nhã Khiết nói “Cậu cũng không cần vội, tắm một cái rồi ngủ.”

Từ Nhã Khiết tranh thủ liếc thời gian dưới góc phải màn hình máy vi tính nói “Mới gần mười giờ mà, sớm vậy đi ngủ gì chứ.”

Thường Lạc đặt giày ướt chính tề lên kệ giày để ngày mai giặt lại. Sau đó chân trần đi tới sau lưng Từ Nhã Khiết nói “Không ngủ à?”

Sống lưng Từ Nhã Khiết chợt lạnh, cúi người xuống hai tay bảo vệ dây cắm nguồn điện máy vi tính xách tay, nghiêng đầu cảnh giác nhìn chăm chăm Thường Lạc “Cậu muốn làm gì...” Nhìn Từ Nhã Khiết phòng bị như vậy, cũng biết số lần nàng bị cắt nguồn điện quá nhiều cho nên đã có kinh nghiệm.

Quả nhiên Thường Lạc giả bộ hung tàn nói “Cậu mau nhìn kỹ đi! Sắp tới mười giờ rồi! Sớm chỗ nào. Nếu cậu không thu dọn đồ đạc, tớ sẽ tắt nguồn điện máy vi tính của cậu!”

“Được rồi, được rồi.” Trường phòng có quyền bạo lực mà, Từ Nhã Khiết nào dám phản kháng, tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục nói “Chờ tớ đánh xong ván này sẽ nghỉ.”

Thường Lạc nghe nàng nói như vậy, cũng không quản nàng, đi giải quyết chuyện của bản thân.

Trương Tư Di này giờ xem tiểu thuyết cảm giác thời gian không còn sớm, xoa xoa đôi mắt mỏi nhừ từ trên giường bò dậy, so với người khác chậm hơn nửa nhịp phát hiện Cố Tiệp Khê đã về, nói “Tiệp Khê cậu về rồi à.”

Cố Tiệp Khê mới vừa bò lên giường, đang muốn lấy sách vở ra chuẩn bị bài học cho ngày mai, nghe nàng nói vậy, đáp “Về này giờ rồi, cậu không biết à?”

“Tớ xem một bộ tiểu thuyết ngọt ngào cả buổi tối, xem quá mê mẩn nên không để ý cậu trở về.” Trương Tư Di leo thang xuống giường, định đi rửa mặt.

Cố Tiệp Khê gạt đầu một cái, lại nghe nàng hỏi “Tiệp Khê trong lớp cậu trợ giúp có anh đẹp trai nào không?” Nâng lên con ngươi, hai tay Trương Tư Di vịn lên thành giường, trong mắt tràn đầy mong đợi nhìn nàng.

Vừa nghe đến anh đẹp trai, Cố Tiệp Khê liền nhớ tới mấy cái nam sinh thô bỉ, trực tiếp đánh vỡ ảo tưởng của nàng nói “Không có, tất cả đều xấu xí, cục

mịch.””Ai nha! Tại sao không có chứ, trong tiểu thuyết đại học đều có nhiều soái ca nha, sao tớ lên đại học lâu như vậy cũng chưa gặp được anh nào. Oh ~ có phải tớ sẽ trải qua thời gian đại học tịch tịch hay không a! Không cam lòng a!” Trương Tư Di dựa lưng vào thành giường che tím bí thống nói.

“Tư Di a, thực tế và tiểu thuyết sao có thể giống nhau được....” Cố Tiệp Khê tận tình muốn khuyên nàng. Từ Nhã Khiết cắt đứt lời nàng, đối với Trương Tư Di nói lời ác độc “Cậu cũng đừng suy nghĩ viễn vông nữa, hệ hộ lý chúng ta cả nam cũng không có mấy người mà lại muốn tìm soái ca à, cậu nhìn xem ngay cả Tiệp Khê xinh đẹp như vậy cũng chưa có bạn trai kìa.”

“Nói cũng phải.” Trương Tư Di đồng ý gật đầu một cái, nàng tự biết bản thân mình như thế nào, biết so về dung mạo và tính cách đều kém hơn Cố Tiệp Khê. Nếu Tiệp Khê còn chưa có bạn trai, vậy nàng cần gì phải sốt ruột. Trong lòng ít nhiều được an ủi một ít.

Cố Tiệp Khê nghe Từ Nhã Khiết còn nói nàng không có bạn trai, mặt ngượng ngùng đỏ một chút, tiếp tục tán dóc “Bất quá...”

“Bất quá cái gì? Có phải có tiểu thịt tươi rồi hay không? Trương Tư Di tro tàn lại cháy nói.

“Khóa này trường có một niên muội không tệ...” Cố Tiệp Khê do dự nói. Trong đầu toát ra hình dáng Ôn Liễm, trong đám học sinh mới, ấn tượng của nàng đối với em ấy rất là sâu sắc, có thể là bởi vì gặp em ấy nhiều hơn người khác, hơn nữa em ấy còn đưa mình về.

“Ai...” Trương Tư Di lập tức không có hứng thú, ầm ừc phát phát tay nói “Được rồi, tớ là đang đợi tiểu thịt tươi. Nữ sinh dù có xinh đẹp cũng không có ích gì, tớ lại không thích nữ sinh.”

Bỗng nhiên nghĩ đến vấn đề trọng yếu, cắn răng oán hận nói “Hơn nữa các nàng còn có thể giành tiểu thịt tươi với tớ.”

“...” Cố Tiệp Khê khóe miệng giật một cái, không nói nên lời.

Đến khi Từ Nhã Khiết đánh xong một ván rồi, tắt máy vi tính, chậm rãi đóng máy lại cách thời gian tắt đèn sớm hơn một chút.

Phòng ngủ Cố Tiệp Khê truyền ra một tiếng tiếng kêu rên “Ngao! Bài tập còn chưa kịp chép!!!” Ngay sau đó chính là một tràng cười. Thanh âm cực lớn, làm người đứng ở trên ban công đánh răng rửa mặt ở phòng ngủ cách vách cũng giật mình, không nhận được thấp giọng nỉm mấy câu.

Mà lúc này Ôn Liễm đã nằm ở trên giường, thoải mái thờ dài một cái, móc ra điện thoại di động liếc mắt liền thấy lời mời kết bạn đã được đáp lại, học tỷ đã cho phép mình làm bạn tốt với nàng. Hưng phấn thiếu chút nữa liền kêu thành tiếng, không khí bên trong phòng ngủ an tĩnh nên cô phải kịp thời ngâm miệng.

Từ lúc về tới phòng ngủ một mực chờ học tỷ đích đáp lại. Ban đầu cũng bởi vì học tỷ không có đáp lại làm cô mất mác một trận. Bất quá suy nghĩ một chút học tỷ lúc này hẳn bận bịu, còn chưa kịp nhìn điện thoại di động hoặc là là người xin kết bạn với nàng quá nhiều, nhất thời nàng không nhìn thấy cũng nên, liền an tâm, kiên nhẫn chờ đợi sự chấp nhận.

Bây giờ học tỷ rốt cuộc đã chấp nhận mình, khẩn cấp vào QQ. Mở khung đối thoại ra, nhanh chóng đánh xuống một chuỗi thăm hỏi sức khỏe, ngay lúc ngón tay cái định ấn nút gửi, cô lại do dự, lúc này học tỷ có bận gì không, nếu mình gọi đi có thể quấy rầy đến nàng hay không, hơn nữa mình lại không có gì việc gì lại tìm nàng. Cô quán quít một hồi, xóa hết những chữ đã nhắn, quyết định chờ ngày mai chọn thời điểm thích hợp rồi tìm học tỷ nói chuyện phiếm đi. Ngày quân huấn kết thúc đúng lúc là thứ sáu, Ôn Liễm các nàng nghỉ ngơi hai ngày mới bắt đầu lớp học. Giờ học ngày thứ nhất, lão sư nào cũng dùng nguyên tiết để giới thiệu bản thân cũng như bí quyết học tập của môn mình, làm sao để thi tốt, nhân tiện còn đe dọa sinh viên một chút, sau đó chương trình học trường y khoa mới bước vào nề nếp.

Cơ hồ mỗi một thầy đều là một bộ này, ngày kế Ôn Liễm nghe mà muốn ngủ gục. Không thể tưởng tượng là lão sư thứ nhất lại giảng cho các nàng hành nghề y là phải cứu tế thế nhân, quên mình vì người, cho các nàng biết bản thân mang sứ mạng cực kỳ lớn, Ôn Liễm thật là có chút thất vọng. Cô tràn đầy nhiệt huyết tới đây, sao toàn nói chuyện gì đầu không à, không thỏa mãn được một chút nhiệt huyết của nàng. Bất quá suy nghĩ một chút cũng phải, phần lớn những lão sư cũng đã tới tuổi trung niên, kiến thức nhiều hơn các nàng, biết thực tế rất tàn khốc, không có tốt đẹp như trong tưởng tượng.

Ngày kế, chương trình học so với hồi lớp mười hai gần như làm Ôn Liễm mệt rã rời, mỗi thời mỗi khắc đều dùng toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn chăm chăm lên màn hình máy chiếu, chỉ cần lơ đãng một tí là lỡ mất bài, mắt Ôn Liễm cũng đau lắm rồi. Thật vất vả cho đến khi sắp tan lớp, lão sư cũng giảng xong một chương, hào tâm cho các nàng tự học, lúc này Ôn Liễm mới dám thanh tĩnh lại, ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt lại.

Cao Tĩnh Kỳ ngồi ở bên phải cô một bên dọn dẹp đồ nói “Một hồi muốn ăn cái gì?”

Ôn Liễm đề huyệt Thái dương hỏi “Tiết sau không có lớp à?”

“Ôn Liễm, cậu bị tiết học này làm cho ngu luôn hả, đây là tiết cuối cùng rồi, mấy phút nữa là chúng ta có thể đi ăn cơm.” Cao Tĩnh Kỳ thu thập đồ xong, sau đó kéo Ôn Liễm từ trên ghế dựa lên nói “Mau thu dọn đồ đạc đi, nếu không tan lớp là không kịp đâu.”

Ôn Liễm bị nàng kéo thân thể lại càng phát mềm mại, lơ đãng nói “Gấp cái gì, từ từ cũng có cơm ăn mà.”

Cao Tĩnh Kỳ dùng sức kéo cánh tay của cô nói “Nhưng mà đi trễ sẽ hết thức ăn.”

Ôn Liễm thờ dài một cái, trong lòng mặc dù không muốn dậy, nhưng xem ra vẫn phải dậy rồi. Nhanh chóng khép sách vở trên bàn lại, kẹp bút vào bìa sách, bỏ hết vào trong túi, sau khi dọn xong nói “Cậu xem nè, một ít đồ rất nhanh đã dọn xong, gấp làm gì a.”

Cao Tĩnh Kỳ cười hắc hắc, kéo cánh tay Lâm Tuyết Tuệ nói với nàng “Tuyết Tuệ, chúng ta mới không cần quan Ôn Liễm, cậu muốn ăn cái gì?”

Lâm Tuyết Tuệ suy nghĩ một chút nói “Ăn gì cũng được.”

“Vậy chúng ta ra ngoài trường ăn canh thập cẩm cay đi ha?” Cao Tình Kỳ vốn là muốn tới phòng ăn, đột nhiên lại thay đổi chủ ý nàng muốn ăn canh thập cẩm cay ở ngoài trường lâu lắm rồi a.

“Được.” Lâm Tuyết Tuệ đối với ăn uống không có yêu cầu gì, gật đầu đáp ứng nói.

Ba người ra ngoài trường com nước xong, lại đi siêu thị dạo một chút, lúc trở lại đã bảy giờ, trời cũng tối hẳn, đèn trên đường sáng lên. Ba người xách đồ dùng hàng ngày mua trong siêu thị về phòng ngủ. Cao Tình Kỳ và Lâm Tuyết Tuệ đi ở phía trước, mà bước chân Ôn Liễm chân so với các nàng chậm một chút, liền tụt lại phía sau.

Trên đường các nàng về phòng ngủ, xa xa Ôn Liễm các nàng đã thấy một đám người nhón nháo trước ngay ngã tư trước mặt, phi thường náo nhiệt. Hai bên đường bày ra bàn ghế, có người ngồi ở phía trên cầm một xấp giấy đưa cho học sinh đi tới đi lui trên đường, không biết là đang làm gì, bất quá nhìn động tác các nàng ngược lại giống như tiểu thương đang mời chào khách hàng. Tiếng ồn ào từ xa truyền tới, trong đó còn xen lẫn với tiếng nhạc, đều là những ca khúc nghe nhiều nên thuộc.

Ôn Liễm đi nhanh đến bên người Lâm Tuyết Tuệ các nàng, nhón chân lên ngấm thứ kia hỏi “Kia là đang làm gì?”

Lâm Tuyết Tuệ nhìn cô một cái, theo ánh mắt cô nhìn lại nói “Không biết.”

Cao Tình Kỳ thích tham gia náo nhiệt, vừa nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền hưng phấn lên, dắt tay Lâm Tuyết Tuệ nói “Không biết thì qua đó xem một chút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hoạt Động Hội Đoàn

Lâm Tuyết Tuệ và Ôn Liễm vốn là muốn vòng qua náo nhiệt nhưng Cao Tình Kỳ nhiệt tình như vậy nên không nỡ cự tuyệt nàng, vì vậy cùng nhau qua bên đó.

Càng đi càng gần, trong tiếng ồn ào thỉnh thoảng truyền ra một tiếng “Hội đoàn XXX tuyển thành viên mới đây!” “Hội học sinh tuyển thành viên mới đây!” Vần vần. Ôn Liễm các nàng đại khái cũng biết đây là tình huống gì, nói chung chỉ là thành viên trong hội đoàn mời chào thành viên mới gia nhập thôi.

Những hội đoàn kia vì muốn thu hút nhiều người mới nên giờ ra nhiều mánh khoé, ngay cả một dàn âm thanh và micro cũng dọn đầy đủ tới, còn an bài người đi phân phát tờ rơi nữa. Có ca hát, có khiêu vũ, còn có thành viên hội patin ăn mặc chỉnh tề chân đạp patin ở trên đường bay vùn vụt, thỉnh thoảng thi triển động tác đẹp mắt thu hút người mới.

Bên cạnh đó có người còn học được cách quảng cáo hay, cầm micro hô lớn “Những người đi ngang qua đây không nên bỏ lỡ hội Anime tuyển thành viên mới đây, chỉ có ba ngày, chỉ có ba ngày, bỏ lỡ sẽ không còn cơ hội đâu!” Bên cạnh còn có hai em gái mặc đồ hầu gái bày ra các loại tư thế cho người qua đường thưởng thức.

Ôn Liễm nghe bọn họ tuyên truyền liền lắc cười, ngoài miệng nói chỉ tuyển ba ngày nếu không gia nhập liền không có cơ hội, năm sau chẳng lẽ bọn họ không tuyển thành viên mới. Cô đối với những hội đoàn này cũng không có hứng thú gì, cũng không có thời gian tham gia, chỉ là muốn bồi Cao Tình Kỳ đi bộ một vòng mà thôi.

Khi đi ngang qua một cái hội đoàn kia, người phát tờ rơi đưa cho cô một tờ, Ôn Liễm thuận tay nhận lấy dừng bước nghiêm túc nhìn một chút. Cao Tình Kỳ ở trước mặt không ngừng gọi nàng nói “Ôn Liễm cậu mau tới đây.”

Ôn Liễm gấp tờ rơi lại đi nhanh đến bên cạnh hỏi nàng và Lâm Tuyết Tuệ hỏi “Thế nào?”

Cao Tình Kỳ chỉ hội đoàn trước mặt kích động nói “Tôi muốn gia nhập câu lạc bộ yoga, cậu thấy sao?”

Ôn Liễm nhìn sơ qua giới thiệu vắn tắt của câu lạc bộ yoga, không nói những thứ khác chỉ đơn giản là “Rèn luyện một tháng là có thể giảm năm cân!” không cần suy nghĩ cũng biết Cao Tình Kỳ là vì nguyên nhân này mà tham gia. Cô hiểu rõ nhưng không vạch trần “Cậu nghĩ kỹ rồi.”

Cao Tình Kỳ gật đầu. Ôn Liễm biết cái gọi là suy nghĩ kỹ của nàng là gì, cũng là nhất thời thích thú thôi. Nhưng nếu nàng đã quyết định, mình cũng không nên nói gì “Vậy cậu mau đi đăng ký đi.”

“Tôi muốn tham gia, Tuyết Tuệ nói cũng muốn tham gia chung với tôi, còn cậu thì sao? Cao Tình Kỳ giựt giầy nói, nếu ba người các nàng có thể vào cùng một hội đoàn là có thể chơi chung với nhau rồi.

Người trong hội đoàn Đứng ở một bên phụ họa nói “Bạn học mau gia nhập vào câu lạc bộ của chúng ta đi. Cuộc sống đại học tươi đẹp cần phải có điểm tuyệt thêm việc gia nhập câu lạc bộ đó!” Ôn Liễm cười lắc đầu một cái, cự tuyệt năng ta. Mà chuyện làm cô ngạc nhiên chính là Lâm Tuyết Tuệ vậy mà sẽ chủ động đi gia nhập câu lạc bộ.

Ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Lâm Tuyết Tuệ, Lâm Tuyết Tuệ chống lại ánh mắt của cô, gờ hai tay lên hắc cảm chỉ Cao Tình Kỳ. Ôn Liễm lập tức hiểu ý, xem ra là bị ép nên không biết làm sao đi. Cao Tình Kỳ tiếc nuối nói “Ôn Liễm sao lại không tham gia, nếu không ba chúng ta liền có thể cùng nhau luyện yoga rồi.”

Ôn Liễm tìm một cái cớ, chỉ chữ to trên bảng rộn tuyên truyền nói “Bởi vì tôi gầy như cây trúc rồi.” Người của câu lạc bộ muốn giải thích luyện yoga tuy là vì vóc dáng, nhưng sẽ không gây hoàn toàn đau, bị ánh mắt ra hiệu của Ôn Liễm nhẹ nhàng quét qua, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Cao Tình Kỳ nhìn kỹ vóc người Ôn Liễm, hoàn toàn đầy đủ, địa phương không nên có thịt một chút thịt cũng không có. Địa phương nên có thịt..... Ánh mắt nàng híp lại rơi vào trước ngực Ôn Liễm nhìn cũng được. Xét toàn thân quả thật đã quá gầy, nếu gầy nữa liền khó coi.

Ôn Liễm theo ánh mắt của nàng thấy dừng ở trước ngực mình, không có thói quen bị người khác nhìn địa phương riêng tư như vậy, che giấu ôm lấy cánh tay ho khan một cái hỏi “Cậu đang nhìn cái gì?”

Cao Tình Kỳ ngẩng đầu lên, khinh thường nói “Ôn Liễm của chúng ta mập nhưng không ngấy, không cần giảm cân nữa.” Rất dễ gạt qua lời của Ôn Liễm, quay đầu nói với Lâm Tuyết Tuệ “Vậy hai chúng ta đi đăng ký đi.” Không phải chỉ là ngực thôi sao, mình cũng có mà.

Người trong câu lạc bộ kia cũng là một nữ sinh, đem hành động của hai người thu vào trong mắt, lại nghe Cao Tình Kỳ nói nhin không được cười lên. Ôn Liễm thì lúng túng lỗ tai đều đỏ ửng.

Sau khi nhận được cái gật đầu của Lâm Tuyết Tuệ, Cao Tình Kỳ nói với nữ sinh trong câu lạc bộ kia “Vậy chúng ta liền gia nhập câu lạc bộ yoga của cậu đi.”

Nữ sinh dừng cười lấy hai tờ đơn trong túi văn kiện ra để lên bàn nói “Vậy hai cậu trước điền cái bảng khai này đi.” Cao Tình Kỳ lấy bút đưa cho Lâm Tuyết Tuệ, vừa điền vừa hỏi nữ sinh kia “Gia nhập câu lạc bộ phải đóng bao nhiêu tiền a?” Nữ sinh giải thích cho nàng một chút.

Ôn Liễm nhìn các nàng trong chốc lát còn không biết làm gì, đem đồ vật đặt ở bên người các nàng, nói với các nàng một tiếng liền đi ra ngoài. Muốn một mình đi dạo một chút, nhưng thể đi quá xa, tránh cho các nàng lúc sắp đi không tìm được mình, suy đi nghĩ lại liền đi loanh quanh qua các câu lạc bộ. Mới vừa đi tới trước một cái câu lạc bộ, nhìn một chút giới thiệu văn bản, bên tai liền nghe thấy có người đang gọi mình.

“Haiz~”Cổ Tịch Khê ngồi ở trên ghế, cùi chỏ tựa vào trên bàn, tay thì chống gò má. Nhìn người đến người đi trước mặt, lại không một ai chịu ghé qua câu lạc bộ của nàng. Không nhận được lại thờ dài một cái “Haiz!”

Hội trưởng của bọn họ là nữ sinh, cũng coi là là bạn tốt của Cổ Tịch Khê. Phát giác sự khác thường của nàng, đi tới bên cạnh đặt tay lên vai nàng hỏi “Tối nay Tịch Khê bị gì thế, sao cứ liên tục than thở vậy, đây cũng không phải là tính cách của em nha.”

“Hôm nay làm sao mà một người cũng không có đến tham gia câu lạc bộ của chúng ta?” Cổ Tịch Khê nói ra lo lắng.

“Hắn là chưa có tới thôi.” Hội trưởng tận lực suy đoán nói.

“Cũng đã mấy tiếng rồi.” Cổ Tịch Khê nghĩ đến đây lại là lo lắng. Từ lúc bắt đầu tuyển thành viên mới tới giờ cũng chưa có ai gia nhập hết. Nhiều nhất chính là tới hỏi mấy vấn đề rồi nhìn yêu cầu nhìn một chút lại đi, căn bản không giữ được. Hơn nữa thành viên trong hội các nàng đều đã ra ngoài tuyên truyền hết rồi, chỉ để lại nàng và hội trưởng người trông nom đại bản doanh, nhưng vẫn không kéo được một người nào. Hội trưởng ôn nhu trấn an nói “Không thu được người cũng không có sao, dù sao hội chúng ta cũng có nhiều người mà.”

“Sang năm hội trưởng tốt nghiệp, các chị vừa đi, hội liền không còn lại mấy...” Cổ Tịch Khê cau mày nói. Tay còn đang đặt trên má, từ trên bàn lấy ra một tờ tuyên truyền của hội. Nghiêm túc xem từng cái yêu cầu trên đó, muốn tìm ra chỗ mấu chốt nói “Năm trước ít nhất cũng có một hai người mà.”

Hội trưởng nhìn mấy xã đoàn nào nhiệt kia nói “Có thể hội chúng ta là hội lạc hậu rồi.” Hội các nàng thì vắng như chùa bà đanh còn bên cạnh thì đầy ắp cả người, hơn nữa không ngừng có người chen vào muốn ghi danh. So sánh như vậy có thể thấy bên các nàng vắng lạnh như thế nào.

Tựa như muốn kiểm chứng lời hội trưởng vậy. Một người rụt rè e sợ đi tới trước mặt các nàng há mồm muốn nói lại một bộ ngượng ngùng. Cổ Tịch Khê thấy có người tới, hai mắt sáng lên, nhanh chóng đứng lên hỏi “Bạn học, em muốn gia nhập hội của chúng tôi sao!”

Người nọ nhanh chóng khoát khoát tay giải thích “Không có không có. Bên kia không có bút, em có thể mượn bút một chút không?” Vừa nói vừa dùng ngón tay chỉ bút trên bàn, Cổ Tịch Khê các nàng muốn cự tuyệt cũng không được.

Cổ Tịch Khê bị đã kích nặng nề, không còn sức lực ngồi xuống phát phát tay nói “Dùng đi dùng đi.”

Người nọ gạt đầu một cái nói “Vậy thì cảm ơn.” Lấy ra một tờ đơn tới đặt lên bàn, dùng bút của Cổ Tịch Khê các nàng nhanh chóng điền vào.

Hội trưởng thấy quả thật là không có ai, vỗ vai Cổ Tịch Khê một cái nói “Tịch Khê, em ở đây trông chừng, chị đi một lát sẽ trở lại.”

Cổ Tịch Khê gạt đầu một cái, chờ hội trưởng đi xong hai mắt vô thần nhìn chăm chăm dưới tầng cây ngăn người ra, trong tiếng ồn ào đột nhiên nghe

được hai chữ 'Ôn Liễm' thì ánh mắt sáng lên, niên muội!

Ngưng thần nhìn một cái Ôn Liễm đang đứng ở trước mặt câu lạc bộ yoga nói gì đó với người trong hội. Lòng nhát thời khản trương, chẳng lẽ em ấy muốn gia nhập câu lạc bộ yoga.... Mặc dù mỗi người có thể gia nhập nhiều hội, nhưng nếu thời gian hội hoạt động giống nhau vậy thì nhất định phải bỏ qua một cái rồi.

Lại thấy Ôn Liễm lắc đầu, hiển nhiên là cự tuyệt gia nhập đi. Cố Tiệp Khê thờ phào một cái, nhanh chóng lấy ra tờ đơn và bút đi tới, vô cùng tự tin đoán chừng niên muội sẽ bị mình dụ dỗ.

Mắt thấy hai người bên cạnh Ôn Liễm nói xong liền đi, không ngừng lớn tiếng kêu “Ôn Liễm! Ôn Liễm!”

Ôn Liễm nghe tiếng nghiêng đầu đi tìm người kêu mình, bởi vì người phía sau quá nhiều nên không biết có tìm được người kia hay không. Cho dù thanh âm vừa rồi rất quen tai nhưng trong chốc lát cô không nhớ nổi là ai. Nhũn nhũn cho là mình nghe nhầm, đang muốn quay đầu đi, lại một tiếng Ôn Liễm

Cố Tiệp Khê thấy Ôn Liễm không nhìn thấy mình, sốt ruột đứng lên lại kêu một tiếng, đồng thời vẫy vẫy tay nói “Ôn Liễm nơi này!”

Lúc này Ôn Liễm ngay lập tức nhìn qua nàng, trên mặt không tự chủ được lộ lên nụ cười chạy tới, hỏi “Học tỷ tại sao chị lại ở chỗ này?” Nhìn chung quanh một chút hỏi tiếp “Một mình?”

“Hội của chúng ta đang tuyển thành viên mới, Ôn Liễm có muốn vào chơi hay không?” Cố Tiệp Khê đưa ra tờ đơn, không có hảo ý nói.

Ôn Liễm cũng không biết đây là hội gì, dư quang khéo mắt nhanh chóng liếc một cái qua giới thiệu văn bản. Nguyên lai là hội nhiếp ảnh, ngược lại còn có cái đề nói, nhận lấy bằng khai trên tay Cố Tiệp Khê hỏi “Vào đó làm gì? Có điều kiện gì không?”

“Đương nhiên là những người thích chụp hình tập hợp lại giao lưu trao đổi với nhau rồi.” Cố Tiệp Khê lại lấy ra tờ yêu cầu nói “Yêu cầu chính là những thứ này, niên muội nhìn một chút đi.”

Ôn Liễm cầm lấy xem một chút nói “Yêu cầu có chút cao a...” Nếu không phải có thiết bị nhiếp ảnh thì không được, bao nhiêu người qua được cái yêu cầu này a. Khó trách hội của các nàng lại lạnh tanh như vậy, không phải ai vào năm thứ nhất đại học có thể mua cho mình máy ảnh SLR, ngay cả Ôn Liễm cũng không có.

Cố Tiệp Khê lấy lại tờ giấy trên tay Ôn Liễm hỏi “Có không? Chỗ nào?”

Ôn Liễm nâng lên con ngươi hỏi “Học tỷ biết một cái máy ảnh SLR là bao nhiêu tiền không?”

Cố Tiệp Khê lắc đầu, mặt đầy ngượng nói “Không biết...” Chưa bao giờ có ai nói cho mình biết giá tiền máy chụp hình cả.

“...” Ôn Liễm nhất thời không nói nên lời, nhìn nàng hỏi “Học tỷ ở trong hội làm gì vậy?” Là một thành viên của hội lại không biết điều này.

“Tuyển truyền.”

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bị Học Tỷ Dụ Dỗ Vào Hội Nhiếp Ảnh

Thì ra là như vậy, Ôn Liễm có chút hiểu ra tại sao nàng không biết. Bất quá học tỷ ở trong hội nhiếp ảnh ngây người lâu như vậy, ngay cả giá tiền máy ảnh SLR cũng không biết, đúng là không bình thường... Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, ngoài miệng sẽ không nói ra. Như cũ nhìn tờ nào yêu cầu, mang một ít tiếc nuối nói “Nhưng mà em chỉ có máy chụp hình kỹ thuật số thôi, không đáp ứng được yêu cầu rồi...”

Cố Tiệp Khê vì để kéo cô vào nên liều mạng, hơi suy tư một chút, liền trả lời “Không có sao! Máy chụp hình kỹ thuật số cũng có thể chụp hình, một hồi nữa chị nói giúp em với hội trưởng là được mà.” Nàng lần đầu tiên đi tuyển thành viên mới, một người mới cũng không kéo được vậy thì quá mất mặt.

Ôn Liễm còn do dự, nhìn tờ yêu cầu, phát hiện hội các nàng chỉ tuyển người chụp hình, không tuyển người ngoài chuyên môn. Thuận miệng hỏi “Sao không tuyển một ít người đi tuyển truyền tổ chức?”

Cố Tiệp Khê mặt ngơ ngác đáp “Bởi vì trong hội có nhiều người, hơn nữa ai cũng có thể làm công việc này cho nên không cần tuyển thêm. Hội chúng ta chỉ thiếu người chụp hình.”

“Oh.” Ôn Liễm minh bạch gật đầu một cái.

“Không biết thời gian hoạt động hội này là khi nào, sau này có thể em sẽ bận rộn chút.” Rất nhiều kế hoạch ở trường sắp lần lượt bắt đầu, Ôn Liễm sợ nếu tham gia xã đoàn sẽ không có thời gian. Cho nên trước khi gia nhập phải hỏi rõ một ít chuyện.

“Cái này a...” Cố Tiệp Khê suy nghĩ một chút đáp “Thỉnh thoảng sẽ ra ngoài chụp hình, nói chung đều chọn thứ bảy để tiến hành. Bình thường cũng chỉ ở có thời điểm đó mọi người mới có thể tụ lại với nhau cho nên yêu cầu thành viên phải đi. Một tuần sẽ có một hai lần hội viên tập hợp lại giao lưu với nhau, đi cũng được không đi không sao, nếu em bận thì không cần tới.”

Vào hội đi chơi là không vấn đề gì, chỉ sợ thời điểm mình bận rộn sẽ trùng lúc hội hoạt động. Theo như học tỷ giải thích, cái này ngược lại không cần trở, Ôn Liễm có chút thả lỏng.

Cố Tiệp Khê thấy cô chậm chạp không chịu đáp ứng, giống như một ông chú thích dụ dỗ trẻ nhỏ đi lừa gạt Ôn Liễm nói “Hội của bọn chị vui lắm, Ôn Liễm em thật sự không tham gia sao?”

Nàng vừa nói như vậy, Ôn Liễm nhất thời sinh ra hứng thú. Nhưng hứng thú không phải là bởi vì hội mà là vì Cố Tiệp Khê. Hỏi “Có cái gì vui nè?” Vào hội liên có thể thường xuyên gặp được học tỷ, Ôn Liễm sinh ra vui vẻ, quyết định gia nhập hội chung với học tỷ.

Cố Tiệp Khê thuộc nằm lòng nói “Có rất nhiều soái ca nè, kỹ thuật chụp hình của bọn họ đều rất tốt, hậu kỳ* ai cũng trâu hết. Ừ... còn có rất nhiều mỹ nữ nữa, vào hội sẽ được nhìn no mắt. Hội trưởng cũng không cần nói, nàng rường cột của hội chúng ta, vừa đẹp vừa giỏi, hội anime bên cạnh có lúc còn mời hội trưởng chúng ta đi giúp các nàng chụp cosplay nữa. Còn có Tân niên trưởng bọn họ a, hậu kỳ đặc biệt lợi hại...” (*là công đoạn cần thiết, dù là một tay máy mới chơi hay một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp đều sử dụng đến nó nhằm giúp bức ảnh truyền tải đủ nội dung và mục đích của mình một cách tốt nhất.) Ôn Liễm nghe nàng khen từng thành viên một trong hội, tiếp tục để cho nàng khen không biết qua bao lâu, cắt đứt lời nàng lên tiếng hỏi “Mỗi lần hoạt động, học tỷ cũng sẽ tham gia sao?” Bingo! Đây mới là mục đích cuối cùng mình tham gia vào hội.

“Đĩ nhiên.” Cố Tiệp Khê cho là cô không muốn gia nhập hội của nàng. Kế này không được thì đổi kế khác. Kéo ống tay áo Ôn Liễm nũng nịu nói “Hội của bọn chị cả buổi tối rồi mà chưa có nhận được người, thật thê thảm mà. Niên muội nè tình chị, gia nhập đi.” Chiều này của nàng luôn luôn rất hữu dụng khi thỉnh cầu ai đó, lần nào cũng dính, chưa bao giờ thất bại qua.

Quả nhiên Ôn Liễm lòng mềm nhũn, mặt đầy hồng quang nói “Được được, lập tức đăng ký!” Cầm lấy giấy trên tay Cố Tiệp Khê, khắp nơi tìm bút hỏi “Bút đâu?”

“Đây này.” Cố Tiệp Khê liền lấy bút nhét vào trong tay Ôn Liễm.

Ôn Liễm ngồi vào bàn bên cạnh vừa điền vào đơn vừa nói “Học tỷ, người trong hội của chị có dư không vậy?” Giọng sợ hãi hỏi “Em gia nhập có thể bị người khi dễ hay không?”

“Sau khi em gia nhập hội xong thì học tỷ sẽ bảo bọc em! Không sợ có người sẽ khi dễ đâu.” Cố Tiệp Khê đứng ở bên cạnh vỗ ngực hào khí vạn trượng bảo đảm nói.

Ôn Liễm liếc mắt nhìn thân thể gầy yếu của nàng, trong lòng không tin nàng có thể bảo vệ mình, ngược lại mình mới là người bảo vệ nàng. Cười một tiếng giả bộ tin tưởng không nghĩ ngờ lời nàng nói “Được, vậy em cùng học tỷ lần lộn.”

Biểu hiện của cô vừa vặn thỏa mãn lòng muốn bảo vệ người khác của Cố Tiệp Khê, nàng cúi đầu đưa mắt nhìn chằm chằm Ôn Liễm nghiêm túc điền vào tờ đơn, ngón tay không nhịn được nâng lên nhéo mặt cô một cái, không tiếc lời tán dương “Ôn Liễm thật là đáng yêu a.”

Ôn Liễm sững sốt một chút, chưa có người nào nói mình đáng yêu cả, cũng không có làm vậy với mình. Tim đập mạnh, mặc cho Cố Tiệp Khê nhéo má mình cười nói “Em đáng yêu chỗ nào a?”

Ôn Liễm mặc dù gầy nhưng hai bên gò má vẫn có chút thịt, véo vào rất mềm, cộng thêm da lại trơn mịn làm cho người ta nặn hoài không chán.

Nhưng là dưới ánh mắt mọi người lại đi nhéo mà người khác như vậy làm cho Cố Tiệp Khê xấu hổ, quyến luyến không thôi, buông tay ra nói “Chỗ nào cũng đáng yêu hết.” Nói xong ngồi vào cạnh Ôn Liễm vừa nhìn cô điền vào đơn.

Thừa dịp Ôn Liễm còn chưa điền xong tờ đơn, nàng lại hỏi “Ôn Liễm ngày đó thêm chị làm gì?” Trí nhớ nàng không tốt nhưng điều này làm cho nàng suy đoán rất lâu nên nàng vẫn nhớ.

Ôn Liễm dùng bút. Không nghĩ tới học tỷ sẽ hỏi chuyện này, không biết nên trả lời như thế nào mới phải, do dự thật lâu mới lên tiếng “Không có gì, chính là muốn kết bạn với học tỷ thôi.” Ngày đó sau khi thêm học tỷ liền không tán gẫu với học tỷ lần nào. Tình cờ nhớ tới, quay đầu lại quên. Bây giờ nhớ lại chút tiếc nuối, tràn đầy nhiệt tình thêm người ta, nhưng một câu tán gẫu với người ta cũng không có.

Cố Tiệp Khê cũng không truy đến cùng, thấy Ôn Liễm chỉ còn lại hai ba dòng còn trống liền thúc giục “Mau viết đi.” Ôn Liễm nghe vậy tăng nhanh tốc độ, nhất tâm nhĩ dụng* hỏi “Lớp chúng ta có nhiều người thêm chị, chị có thêm hay không?” (*Một nghĩ hai làm)

“Không có, chị chỉ thêm một mình em.”

“Tại sao?”

Cố Tiệp Khê thẳng thừng bạch đáp “Bởi vì mục đích những nam sinh kia thêm chị đều không đơn thuần, chị mới không cần thêm bọn họ.” Trong giọng nói còn mang tia tự do phóng khoáng.

Ôn Liễm rất nhanh liền điền xong tờ đơn, giao nó cho Cố Tiệp Khê. Cố Tiệp Khê hài lòng nhìn tờ đơn, rốt cuộc cũng kéo được một người gia nhập rồi.

Ôn Liễm thấy cũng không có chuyện gì nữa, đang muốn tạm biệt học tỷ. Sau lưng bất ngờ không kịp đề phòng truyền tới một thanh âm không thể tưởng tượng nổi “Ôn Liễm, cậu không cùng chúng ta tham gia câu lạc bộ yoga cũng được đi, không nghĩ tới cậu lại sa vào lòng học tỷ a!!!!”

Ôn Liễm lưng run lên, cổ cứng ngắc quay ra sau, đúng như dự đoán là Cao Tình Kỳ và Lâm Tuyết Tuệ hai người, trợn to hai mắt hỏi “Các cậu xong rồi?”

Cao Tình Kỳ nổi giận dưng dưng chạy tới, đâm vào vai Ôn Liễm nói “Cậu còn biết bọn tôi xong rồi à! Không phải nói chỉ đi dạo một hồi là về tìm bọn tôi sao? Điện thoại cũng không bắt, làm hại bọn tôi cho là cậu đi lạc, cậu có biết bọn tôi tìm cậu bao lâu không! Đám chết cậu có tin không.”

Ôn Liễm điện thoại ra nhìn một cái, trên màn ảnh có mười mấy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là hai người họ gọi tới. Cô không biết có người gọi tới là vì chế độ yên lặng...lập tức biết sai nhận sai nói “Không phải ở đây có học tỷ sao? Lo tham gia hội của nàng nên quên mất thời gian. Thật xin lỗi thật xin lỗi...” không ngừng chấp tay xin lỗi.

Cố Tiệp Khê kịp thời xuất thủ thay Ôn Liễm dời đi lửa giận của Cao Tình Kỳ nói “Là chị kêu Ôn Liễm tới, để cho các em tìm em ấy lâu như vậy, thật là xin lỗi.” Người còn hơi cuối xuống một chút.

“Haiz.” Một người xa lạ đối đãi với mình như vậy, Cao Tình Kỳ cũng không thích ứng, lửa trong lòng đều tiêu phân nửa.

Lâm Tuyết Tuệ và nàng cùng nhau tìm Ôn Liễm, biết trong lòng nàng có nhiều tức giận, cũng xoa dịu nàng nói “Cậu cũng đừng tức giận, Ôn Liễm không phải cũng tìm được rồi sao.”

Cao Tình Kỳ hết giận, thuận sườn núi liền hạ nói với Ôn Liễm “Lần này bỏ qua, không cho lần tới còn như vậy.”

Ôn Liễm áy náy nói “Biết.”

“Đừng rồi.” Cố Tiệp Khê nhân cơ hội lấy ra hai tờ đơn hỏi “Hai vị bạn học có muốn tham gia hội của bọn chị không? Như vậy ba người có thể chung hội rồi.”

Cao Tình Kỳ và Lâm Tuyết Tuệ nhìn nhau cự tuyệt nói “Chúng em đối với nhiếp ảnh không có hứng thú cho nên không gia nhập.” Cố Tiệp Khê cũng không bắt buộc, thu hồi tờ đơn. Thấy Lâm Tuyết Tuệ tay xách đủ thứ, phỏng đoán các nàng phải trở về, không muốn làm trễ nải thời gian các nàng, liền cùng Ôn Liễm nói “Hội chúng ta có một nhóm trong QQ, lát nữa chị nhắn cho em. Sau này hội có đại sự gì sẽ thông báo trong nhóm.”

“Được.” Ôn Liễm đáp.

Cố Tiệp Khê tiễn Ôn Liễm đi sau, Tân niên trưởng đi ra ngoài phát tờ rơi cũng trở lại. Thấy đại bản doanh chỉ có một mình Cố Tiệp Khê nghi hoặc hỏi “Sao chỉ có một mình em ở đây vậy? Hội trưởng đâu?”

“Hội trưởng đi làm việc rồi.” Cố Tiệp Khê nghe thấy thanh âm quen thuộc, cũng không ngần ngại lên đáp.

“Nga.” Tân niên trưởng đưa một ly trà sữa nóng đến trước mặt Cố Tiệp Khê cầm ống hút vào, nói “Ngồi lâu như vậy, nhất định khát nước rồi, uống trà sữa đi.”

Trước mắt Cố Tiệp Khê xuất hiện một ly trà sữa, vẻ mặt hồng hào cầm ly trà sữa, bủn rủn làm nũng nói “Chỉ có niên trưởng là tốt nhất.”

Tân niên trưởng lớn hơn Cố Tiệp Khê một năm, đối với Cố Tiệp Khê rất tốt, thường xuyên mua đồ ăn thức uống cho Cố Tiệp Khê. Ban đầu Cố Tiệp Khê cự tuyệt, nhưng qua thời gian niên trưởng vẫn đối tốt với nàng như vậy, vừa không có biểu hiện ý đồ bất lương gì, nàng từ từ tiếp nhận hảo ý của hắn.

“Niên trưởng không uống à? Cố Tiệp Khê phát giác niên trưởng chỉ mua một ly hỏi.

“Anh không khát.” Tân niên trưởng cung chiều sờ sờ đầu của nàng giống như sờ sủng vật moe moe vậy, ôn nhu cười nói “Uống nhanh đi.”

Cố Tiệp Khê ngoan ngoãn gật đầu, ngậm ống hút hít một hơi trà sữa, động tác thật thùy mị. Ánh mắt liếc tới hai tay trắng trẻo của Tân niên trưởng hỏi “Niên trưởng phát tờ rơi xong rồi à?”

“Đã phát xong.” Tân niên trưởng ngồi xuống bên người Cố Tiệp Khê nhìn nàng uống trà sữa “Vẫn không có người nào tới ghi danh sao?”

Cố Tiệp Khê cuống cuống nhả ống hút ra, từ trong học bản lấy ra tờ đơn đã được điền đưa cho niên trưởng, nhanh chóng nuốt hết trà sữa trong miệng nói “Có một người.”

“Uống chậm một chút.” Niên trưởng sợ nàng sặc lên tiếng khuyên nhủ, nhận lấy bản khai trên tay nàng, nhìn sơ qua rồi thở dài nói “Cuối cùng cũng có một người.”

Cố Tiệp Khê dương dương đắc ý nói “Cái người này là do em kéo tới đó nha.”

Niên trưởng tán dương “Tiệp Khê thật là lợi hại.” Nói xong giơ ngón tay cái lên.

Cố Tiệp Khê nghe vậy rất vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Niên Trưởng Bày Tổ

Ôn Liễm mới vừa trở lại phòng ngủ, để túi đồ dùng hàng ngày lên bàn, nâng ly trà lên uống một hớp, nước sôi đã lạnh tanh nhanh chóng làm dịu cổ họng khô khốc của cô.

Hồng Mạn Văn từ trên giường nhào người tới hỏi “Các cậu đi đâu thế, sao giờ mới về?”

Ôn Liễm đột nhiên thấy có người xuất hiện trước mặt sợ hết hồn, thiếu chút nữa phun hết nước trong miệng ra ngoài. Cuối cùng thật vất vả mới nuốt xuống, lại bị sặc, dẫn tới trận ho khan.

Lâm Tuyết Tuệ và Cao Tình Kỳ đặt túi đồ xuống thả bên cạnh Ôn Liễm. Lâm Tuyết Tuệ đáp “Đi ra ngoài mua chút đồ dùng hàng ngày.” Nhìn thấy Ôn Liễm ho khan chảy cả nước mắt, hảo tâm giúp cô vỗ lưng.

“Ài, các cậu đi sao không nói với tôi một tiếng, tôi cũng muốn ra ngoài mua vài món đồ.” Hồng Mạn Văn giọng không tốt lắm nói.

Cao Tình Kỳ đặt mông ngồi ở trên ghế buông lỏng hai tay, qua loa lấy lệ đáp “Chúng ta cũng muốn tìm cậu, ngược lại là cậu sao vừa tan lớp liền không thấy đâu?”

“Tôi đi chung với mấy bạn phòng kế bên.” Hồng Mạn Văn nói xong cũng không có tiếng đáp lại.

“Hừ.” Cao Tình Kỳ đối với cái bộ dáng khịt mũi coi thường này của nàng, mỗi câu nói ra khỏi miệng đều giống như người người đều thiếu nợ nàng năm triệu vậy.

Lâm Tuyết Tuệ vỗ bả vai nàng, ý vị thâm trường cho nàng một cái ra hiệu, nàng mới yên tĩnh lại.

Ôn Liễm nhạy cảm cảm giác được bầu không khí trong phòng ngủ có cái gì không đúng lắm, ngẩng đầu nhìn lên Hồng Mạn Văn đã nằm lại trên giường. Mà Lâm Tuyết Tuệ và Cao Tình Kỳ cũng chuyện ai nấy làm, khẽ thở dài một cái.

Vừa uống nước vừa mở điện thoại di động lên, thấy ảnh đại diện của học tỷ phát sáng thuận tay nhấn vào, không có nửa điểm do dự ấn một chuỗi ký tự sau đó gửi đi “Học tỷ em về phòng rồi.”

Cố Tiệp Khê đang cầm điện thoại di động chơi game hăng hái, bất ngờ không kịp đề phòng bị người quấy rầy. Trên mặt có phần nửa không vui, nhấn vào QQ thì thấy nguyên lai là Ôn Liễm, khẽ mỉm cười. Đánh dòng chữ trả lời lên khung đối thoại “Hào.” Đang muốn gửi đi lại cảm thấy một chữ quá khó khan, lại đánh thêm một cái biểu cảm đáng yêu mới hài lòng gửi đi.

“Hào (* ≥ m ≤ *) “

Không nghĩ tới học tỷ lại trả lời nhanh như vậy, còn làm cái biểu cảm đáng yêu nữa. Tâm tình Ôn Liễm rất nhanh trở nên hớn hờ, đẩy ly nước đã uống sạch sang một bên, chỉ dùng một ngón tay là có thể nhanh chóng gõ ra dòng chữ hỏi “Học tỷ còn phải ở đó bao lâu a?”

Cố Tiệp Khê thoát game, thấy Ôn Liễm nhắn tin, hỏi niên trưởng bên cạnh thời gian đại khái, trả lời Ôn Liễm “Khoảng chín giờ đi.”

Ôn Liễm nhìn thời gian, đã sắp đến chín giờ “Chú ý an toàn nha.”

Cố Tiệp Khê đáp lại là chữ hảo.

Sau đó thì sao, Ôn Liễm vò đầu bứt tai không nghĩ ra sau đó còn có vấn đề gì để có thể trò chuyện với học tỷ.

Cố Tiệp Khê kịp thời gửi tới tin nhắn giúp cô thoát khỏi rắc rối “Đúng rồi, ngày mai ban của em có một ít chuyện cần xử lý.” “Một mình chị xử lý không xuể, em tới giúp chị một tay đi.” “Mấy giờ?”

“Không gấp, chờ em tan lớp xong.”

Ôn Liễm suy nghĩ một chút ngày mai cũng không có chuyện gì phải làm, thoải mái đáp ứng “Được, đến lúc đó em sẽ qua chỗ chị.”

“Sau khi em khi cơm nước xong tới phòng giáo sư làm việc, chị chờ em ở đó.” Cố Tiệp Khê hẹn sẵn địa điểm.

Ôn Liễm gửi một cái hình động tác tay OK đồng ý.

Cố Tiệp Khê cũng không còn chuyện gì muốn nói với Ôn Liễm nữa, đang muốn tìm một cái cớ kết thúc đoạn cuộc nói chuyện phiếm này, bả vai bị một người vỗ, thanh âm của hội trường vang lên trên đỉnh đầu “Tiệp Khê, đứng lên dọn đồ đạc, về nghỉ ngơi thôi.”

“Được.” Cố Tiệp Khê thuận miệng nói. Ngẩng đầu lên nhìn mấy cái xã đoàn vốn là náo nhiệt cũng đã xong việc, sân lớn chỉ còn lại tốp ba tốp năm xã đoàn đang thu dọn đồ đạc. Xem đồng hồ cũng đã chín giờ rưỡi, không kịp nói tạm biệt với Ôn Liễm, qua loa nhét đem điện thoại di động vào trong túi, đứng lên thu đồ đạc với các hội viên khác.

“Học tỷ, còn nhớ lần đó lúc em đáp ứng làm trợ thủ cho chị, chị hứa với em gì không?”

“Học tỷ?” “Học tỷ không có ở đây sao?” Ôn Liễm thật vất vả mới nghĩ ra một đề tài, nhưng không nhận được trả lời của Cố Tiệp Khê.

Tâm tình mới vừa hưng phấn một lần nữa rơi xuống đáy cốc. Học tỷ chẳng lẽ thấy mình quá phiền ả. Yên lặng xóa tin nhắn vừa ẩn xong, sợ mình quá ồn ào sẽ chọc cho học tỷ phiền lòng.

Mà Cố Tiệp Khê không biết cô quán quít. Cố Tiệp Khê cùng vài người bạn thu thập giấy bút trên bàn xong. Đi tới một góc bàn muốn cùng mấy nữ sinh hợp lực dọn bàn đi. Tân niên trưởng thấy vậy giành lại góc bàn từ trên tay nàng, quan tâm nói “Tiệp Khê để anh làm cho.”

Cố Tiệp Khê không thích được người khác che chở, đẩy bả vai Tân niên trưởng muốn đẩy hất ra, muốn tự mình làm “Em có thể!”

Trên mặt Tân niên trưởng mang nụ cười, mặc cho nàng đẩy.

Cố Tiệp Khê nhu nhược nơi nào đẩy được một người đàn ông. Đến khi nàng dùng hết khí lực, Tân niên trưởng đuổi nàng sang một bên nói “Em ở chỗ này chờ, anh mang bàn vào rồi trở ra ngay.”

Cố Tiệp Khê còn muốn đi lên tranh với hân, Hội trường ngăn nàng lại nói “Tiệp Khê để hân làm đi, đây là chuyện hân nên làm.”

Cố Tiệp Khê không thể làm gì khác hơn là bỏ qua, thu dọn đồ đạc của bản thân xong liền chuẩn bị đi.

Tân niên trưởng cất xong bàn đi ra nhìn thấy Cố Tiệp Khê đi không xa, vội vàng cầm túi chạy đến trước mặt Cố Tiệp Khê nói “Tiệp Khê anh đưa em về.”

Cố Tiệp Khê thấy hân chạy tới, dừng bước lại lắc đầu cự tuyệt nói “Nơi này cách phòng ngủ không xa, một mình em có thể về.” Chỉ chỉ đại bản doanh nói tiếp “Hơn nữa bên kia có mấy cái bàn còn chưa dọn xong, niên trưởng đưa em trở về đây không phải là...”

Lời nàng nói đã bị vài cái nam sinh trong hội nghe được “Không có sao, Tiệp Khê để cho niên trưởng đưa về đi, nơi này có chúng ta.” Nói xong hướng Tân niên trưởng ám thị nháy mắt một cái. Tân niên trưởng minh bạch gật đầu, nghiêng đầu ngưng mắt nhìn gương mặt Cố Tiệp Khê nói “Em thấy không, bọn họ cũng không cần anh nữa rồi.”

Cố Tiệp Khê nhíu mày gạt đầu một cái, đáp ứng thỉnh cầu của hân.

Hai người một trước một sau đi trên đường trường, Tân niên trưởng khoi mào đề tài hỏi “Em có nghe Hội trường nói chuyện gì về anh không?”

Cố Tiệp Khê chậm chạp a một tiếng hỏi “Chuyện gì?” Nàng trừ những chuyện quan trọng trong hội ra những chuyện khác còn không biết, đừng nói gì đến chuyện cá nhân.

Tân niên trưởng cũng biết nàng sẽ không đi tìm hiểu, chủ động nói “Mấy ngày nữa niên trưởng phải ra ngoài một chuyến.”

“Oh.” Cố Tiệp Khê tò mò hỏi “Niên trưởng phải đi nơi nào?”

“Tỉnh J có một triển lãm nhiếp ảnh mời anh đi.” Tân niên trưởng đáp, trong giọng nói tràn đầy tự hào.

“Thật hâm mộ niên trưởng a, có thể đem tác phẩm đi triển lãm.” Cố Tiệp Khê sinh lòng sùng bái nói. Nếu như nàng cũng có thể lợi hại như vậy thì thật là tốt, nhưng mà...haiz... Trong lòng thầm thở dài một hơi, trên mặt vẫn là vẻ sùng bái.

Tân niên trưởng rất hài lòng phản ứng như vậy của nàng cười nói “Không có gì đáng hâm mộ, sau khi trở về anh mời em ăn cơm!”

“Ừm.” Cố Tiệp Khê gạt đầu một cái hỏi “Phải đi bao lâu?”

“Đại khái mười mấy ngày đi.” Tân niên trưởng suy nghĩ một chút “Anh cũng báo cho bên bộ phận quản lý rồi.”

“Lâu như vậy a...” Cố Tiệp Khê thờ dãi nói.

Tân niên trưởng cho là nàng đang lo lắng cho mình nói “Em đừng lo lắng, anh sẽ về sớm.”

Không cần mấy phút bọn họ liền tới trước cửa khu phòng ngủ, nam sinh không thể vào bên trong cho nên niên trưởng chỉ có thể đưa Cố Tiệp Khê tới đây.

Hai người không hẹn mà cùng dừng bước, Cổ Tịch Khê đang chờ đợi niên trưởng mở miệng tạm biệt.

Không nghĩ tới lại thấy Tân niên trưởng muốn nói lại thôi, giống như có chuyện gì muốn nói cho nàng vậy, thử dò xét hỏi “Niên trưởng muốn nói với em gì không?”

Tân niên trưởng cắn răng, rốt cuộc không nhịn được muốn đem tất cả chuyện ẩn giấu trong lòng ra nói cho Cổ Tịch Khê, môi mấp máy đọc tên Cổ Tịch Khê “Tịch Khê...” Đồng thời đưa tay muốn nắm tay nàng.

Cổ Tịch Khê không biết là vô tình hay là cố ý, tay rút về phía sau liền tránh khỏi, nghi hoặc nhìn Tân niên trưởng “Niên trưởng sao vậy?”

Tân niên trưởng có lời muốn nói lập tức liền cầm ở trong cổ họng, trầm mặc một hồi thu tay về nói “Anh đưa em tới đây, em mau vào đi.”

Sau khi Cổ Tịch Khê đi rồi, Tân niên trưởng gất gao nắm tay thành quả đầm, chỉ thiếu chút xíu nữa thôi! Chỉ thiếu chút xíu nữa là hẳn có thể nghe câu trả lời chắc chắn của nàng rồi!

Cổ Tịch Khê một đường mơ hồ trở lại phòng ngủ, nàng không nghĩ ra niên trưởng là khi nào thì bắt đầu thích nàng, nàng vẫn cho là giữa các nàng chẳng qua đơn thuần chỉ là quan hệ bạn bè. Nhưng nếu như mới vừa rồi nàng không có rút tay về, kia tiếp theo niên trưởng sẽ tỏ lộ...

Vậy mình có muốn đáp ứng hay không? Mình thích niên trưởng sao? Cổ Tịch Khê không suy nghĩ nữa trong lòng liền toát ra một cái đáp án. Thích, nhưng là không có thích đến mức có thể ở chung với hắn. Hơn nữa cái thích của mình đối với niên trưởng phần lớn là bởi vì hắn có kỹ thuật quay phim cao siêu... Nhưng mà nếu như cự tuyệt niên trưởng, bọn họ ngay cả bạn cũng làm không được.

Lúc này trong đầu Cổ Tịch Khê loạn thành một nồi cháo. Suy nghĩ hồi lâu vẫn không nghĩ ra câu trả lời thích hợp, quyết định tạm thời không nghĩ nữa, trò chuyện mấy câu với bạn cùng phòng liền nằm lên giường mở điện thoại đi động lên.

Thấy Ôn Liễm gửi nhiều tin nhắn cho nàng như vậy, nàng đầu tiên là hơi kinh ngạc một chút, rất nhanh lại bình tĩnh lại, nhanh chóng trả lời “Ồ đây.”

Trong thời gian chờ hồi đáp, nàng kéo lên xem từng cái tin nhắn một Ôn Liễm gửi tới.

Ôn Liễm đánh răng xong trở lại thấy học tỷ rất cuộc trả lời, mặc dù chỉ có hai chữ ngắn gọn nhưng cái này cũng có thể làm nàng vui mừng nửa ngày. Cười ngây ngô một hồi rồi đề đặt hỏi “Học tỷ mới vừa rồi đi nơi nào? Tại sao trả lời tin nhắn của em?”

Điện thoại đi động chấn động một cái “Mới vừa về tới phòng ngủ.”

Nguyên lai là như vậy, biết học tỷ cũng không phải là bởi vì mình quá ồn ào không để ý tới mình, Ôn Liễm thở phào nhẹ nhõm. Rồi một lần nữa nhấn xuống những lời muốn hỏi khi nãy gửi cho Cổ Tịch Khê.

Cùng lúc đó Cổ Tịch Khê cũng nhìn thấy tin nhắn cô gửi tới, đầu óc tạm ngừng hoạt động mấy giây. Ngày đó chuyện Ôn Liễm đưa nàng trở về nàng đã sớm quên mất không còn một mống. Bây giờ vắt hết óc cũng không nhớ nổi khi đó đáp ứng Ôn Liễm cái gì, ngoài miệng không muốn thừa nhận mình là quên nói “Dĩ nhiên... nhớ rồi...” Lại thêm mấy biểu cảm mặt cười.

Còn không chờ Ôn Liễm trả lời lại nhấn xuống một câu “Làm sao có thể quên được chứ.” Lại là hình mặt cười, Cổ Tịch Khê tự xem những biểu cảm đó cảm thấy có chút chột dạ.

Vì để tránh cho lúng túng, nàng nhanh chóng lục soát lại trí nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tôi Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Giúp Đỡ Học Tỷ

Cuối cùng vẫn không nhớ nổi, Cổ Tịch Khê thống khổ vỗ đầu một cái, sao lại dễ dàng quên chuyện như vậy chứ. Không thể làm gì khác hơn là cười ha hả nói: “Đột nhiên hỏi chuyện này làm gì? Sợ học tỷ thất hứa sao?”

“Làm gì có.” Ôn Liễm ngồi ở trên ghế cười ngây ngô nửa ngày với cái điện thoại đi động. Cao Tĩnh Kỳ thấy kỳ quái hỏi: “Ôn Liễm cậu có bị ngốc không vậy? Đang cười cái gì thế?”

Ôn Liễm như ở trong mộng mới tỉnh, cho là nàng đang nhìn lên mình mình nói chuyện phiếm, phản xạ có điều kiện cất điện thoại đi động, lên tiếng phủ nhận nói: “Không có.” Dừng ánh mắt như kẻ gian liếc đằng sau, phát hiện Cao Tĩnh Kỳ còn cách mình một khoảng, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán. Lấy điện thoại ra lại lên lên lút lút gửi tin nhắn cho Cổ Tịch Khê nói: “Em chỉ là muốn nói cho học tỷ một tiếng em không muốn làm trong ủy ban gì đó đâu.”

Cổ Tịch Khê thở phào nhẹ nhõm, đáp lại “Tại sao?”

“Em không muốn đi quản lý người khác.”

Cố Tiệp Khê cũng dứt khoát nói: “Vây cũng được.” Suy nghĩ một chút lại gửi một câu “Em không phải người ở vùng này à?”

Ôn Liễm không biết tại sao nàng đột nhiên hỏi tới chuyện này, nhú mồm nói “Đúng vậy.”

“Vây lần sau chị mang em ra ngoài chơi, như thế nào? Cũng không thể để cho em giúp chị không công như vậy được.” Cố Tiệp Khê không muốn thiếu ân tình của người khác, đặc biệt còn là người không thân lắm.

Ôn Liễm câu còn không được, lập tức đáp ứng.

Ngày hôm sau, sau khi tan lớp, Ôn Liễm ngay cả cơm cũng không ăn, cùng Lâm Tuyết Tuệ các nàng nói một tiếng liền chạy tới phòng làm việc của giáo sư. Cửa phòng đóng chặt, Ôn Liễm gõ nửa ngày cũng không có người trả lời, đại khái bên trong không có ai đi. Lúc này mới nhớ tới học tỷ có nói là sau khi cơm nước xong, ánh mắt trống rỗng quét một vòng quanh hành lang, mình tựa hồ tới hơi sớm.

Lấy điện thoại ra nhìn một thời gian, lúc này nếu quay lại phòng ăn, coi như ăn xong quay lại đây cũng trễ rồi.

Vây liền ở chỗ này chờ đi. Ôn Liễm ngồi xuống dựa lưng vào chỗ tường sạch sẽ chút, một bên chơi điện thoại di động một bên chờ Cố Tiệp Khê tới.

Đợi khoảng nửa tiếng, Cố Tiệp Khê mới lững thững bước tới. Hôm nay tóc nàng vẫn như cũ, chẳng qua là đem mái tóc dài sau lưng khoác lên một bên vai, để lộ ra cái cổ trắng nõn bên kia, đem phần tinh tế nhất của phái nữ bày ra.

Ôn Liễm thấy nàng tới, mặt mày vui vẻ yêu kiều nghênh đón hô “Học tỷ.”

Cố Tiệp Khê có chút kinh ngạc hỏi “Sao em tới sớm như vậy?” Nàng cho là mình tới sớm không nghĩ tới Ôn Liễm còn tới sớm hơn nàng.

Ôn Liễm xin lỗi sờ đầu một cái nói “Em không muốn để học tỷ đợi, em sợ không kịp nên tới trước thời hạn.”

Về đầu tiên đã làm cho Cố Tiệp Khê đối với cô rất có hảo cảm, lại nghe cô nói muốn tới trước hảo cảm lại tăng lên gấp bội, xem ra nàng không có tìm sai người. Cố Tiệp Khê lấy chìa khóa ra mở cửa, dẫn Ôn Liễm vào phòng giáo sư làm việc. Thuận miệng hỏi: “Em ăn cơm chưa?” Bên trong phòng làm việc sạch sẽ ngăn nắp, hồ sơ và đồ dùng văn phòng trên mặt bàn được sắp xếp ngay ngắn có thứ tự. Trên tường rèm cửa sổ đều bị kéo sang hai bên, qua cầu pha lên trên tủ sách lớn phía sau bàn đọc sách phản xạ ánh sáng của mặt trời.

Bên ngoài ánh mặt trời đang tỏa nắng, trong phòng vô cùng sáng sủa.

“Ăn rồi.” Ôn Liễm sợ nàng sẽ bảo mình đi ăn cơm mà không cho mình hỗ trợ, cố ý nói dối. Dời sang chuyện khác hỏi: “Học tỷ, hôm nay chúng ta tới đây để làm gì?”

“Phụ đạo viên của các em không có ở đây, bảo chị sửa sang hồ sơ lớp các em một chút, đóng con dấu giao cho bộ phận quản lý. Hôm nay kêu em tới chính là vì chuyện này.” Cố Tiệp Khê thả túi đeo trên người lên ghế, sau đó mở tủ sách ra lấy hồ sơ của ban do nàng phụ trách.

Nhưng mà hồ sơ đặt ở tầng cao nhất của tủ sách, Cố Tiệp Khê không với tới, mặc cho nàng nhón chân lên vươn tay ra như thế nào đi nữa cũng không lấy được. Lần nào cũng chỉ có thể sờ tới mép kệ tủ, đầu ngón tay vừa vịn chạm được hồ sơ.

“Đề em giúp chị lấy.” Ôn Liễm đi tới nói.

“Được.” Cố Tiệp Khê còn chưa kịp thu tay lại lui ra ngoài, Ôn Liễm đã đưa tay ra lấy tài liệu. Đầu ngón tay lơ đãng chạm phải, Ôn Liễm không cảm thấy có cái gì, ngược lại thân thể Cố Tiệp Khê cứng đờ.

Hai người bây giờ dán quá gần, Cố Tiệp Khê bị kẹp giữa Ôn Liễm và tủ sách, đứng tư thế hết sức khó xử. Sau lưng là thân thể Ôn Liễm mang nhiệt khí trước mặt lại là cửa kính lạnh như băng, tình cảnh trước sau hoàn toàn tương phản nhau như vậy quả thực làm người không dễ chịu chút nào. Hơn nữa vật áo trước của người sau lưng thỉnh thoảng va chạm đến áo sau lưng nàng. Bởi vì hiện tại là mùa hè, hai người đều mặc áo sơ mi mỏng lại dán gần như vậy, Cố Tiệp Khê có thể cảm giác được mềm mại sau lưng.

Đều là nữ sinh, nàng dĩ nhiên biết lúc này nếu nàng lộn xộn sẽ đụng phải cái gì, vì để tránh cho rơi vào lúng túng lớn hơn, Cố Tiệp Khê tay chân dán chặt vào cửa kính tủ sách, rất sợ đụng phải địa phương không nên đụng.

Nếu có người ngoài ở đây, động tác này nhìn kiểu gì cũng thấy sự mập mờ không rõ, Cố Tiệp Khê giống như bị Ôn Liễm đè lên tủ sách vậy.

Mà Cố Tiệp Khê tự mình cảm giác cả người giống như bị Ôn Liễm ôm vào trong ngực vậy. Bị một người không quen khoen ôm vào trong ngực, dù nàng có chút chậm lụt cũng sẽ quần bách.

Hơi thở ấm áp của người sau lưng phả lên cổ nàng kích thích từng trận ngứa ngáy, không thể lộn xộn chỉ có thể cố nhịn chớp mũi ngửi được mùi hương dễ chịu trên người Ôn Liễm, không biết tại sao mặt Cố Tiệp Khê liền đỏ lên.

May là Ôn Liễm rất nhanh đã lấy hồ sơ xuống, hóa giải bầu không khí vừa lúng túng lại mập mờ.

Ôn Liễm đặt một xấp hồ sơ thật dày lên bàn làm việc, nghiêng đầu hỏi “Học tỷ, hồ sơ lấy xuống rồi, sau đó phải làm gì nữa?” Thấy mặt Cố Tiệp Khê đỏ

bùng, mờ mịt không có cảm giác về chuyện vừa rồi, ngây ngốc hỏi “Học tỷ, sao mặt chị lại đỏ như vậy?” Cố Tiệp Khê quần bách ho khan một cái, không trả lời vấn đề của cô “Chờ một chút.” Dùng chìa khóa mở ngăn kéo bàn làm việc ra lấy con dấu rồi nói “Em lấy toàn bộ hồ sơ ra đi, sau đó mở trang cuối cùng, chị sẽ đóng lên đó.” Ngón tay ấn lên hộp mực liền dính thuốc màu đỏ cho thấy mực đã đủ lượng nước.

Cố Tiệp Khê muốn lấy khăn ra lau nhưng tay phải lại dính mực tay trái lại không tiện lấy đồ, đang củn kết. Ôn Liễm đứng lúc đưa khăn giấy lên nói “Học tỷ cầm lấy.”

“Cám ơn.” Cố Tiệp Khê lấy giấy lau khô thuốc màu trên tay. Mặc dù không có lau sạch hoàn toàn, nhưng ít nhất sẽ không đọng phải chỗ nào liền lưu lại dấu tay chỗ đó. Đồng thời trong lòng lại vì Ôn Liễm mà đưa ra lời nhắc “Cẩn thận.”

Ôn Liễm nghe theo lời nàng, bắt đầu từng bước từng bước mở hồ sơ của các bạn học ra, sau đó dựa theo Cố Tiệp Khê mà đưa qua cho nàng đóng dấu. Cố Tiệp Khê đóng xong rồi để qua một bên, để cuối cùng rồi dọn sau. Ôn Liễm đứng một hồi liền ngồi lên trên bàn làm việc, Cố Tiệp Khê mặc dù cảm thấy không ổn, nhưng vẫn không có ngăn cản cô. Cứ như vậy một người mở hồ sơ một người ấn, chỉ chớp mắt liền làm xong hơn nửa hồ sơ.

Ôn Liễm lại mở ra một phần hồ sơ, thuận tay mở ra trang thứ nhất liếc một cái lên tấm ảnh thẻ, thấy người này có mấy phần quen mắt, không suy nghĩ nhiều liền đưa cho Cố Tiệp Khê. Đột nhiên lại lấy lại, nghiêm túc nhìn một chút, bất giác trợn to hai mắt, đây không phải là hình của mình năm lớp sáu sao?!!! Lật tới trang bìa, nguyên lai là hồ sơ của mình, khó trách lại có hình mình ở đây.

Phần hồ sơ này làm hồi tiểu học, cho nên hình trên trang thứ nhất là hình hồi tiểu học của cô. Nó vẫn còn đi đôi với cô khi chuyển cấp, hồi đi học trung học đệ nhất cấp và trung học đệ nhị cấp giành được giải thưởng hay thành tích học tập đều được giáo viên ghi vào, có thể nói hồ sơ này ghi chép quá trình trưởng thành của cô, Ôn Liễm không nhịn được lật xem từng trang.

Thời điểm Tiểu học trên mặt tràn đầy ngây thơ, mặt mũi thanh tú, ánh mắt sợ hãi chăm chăm ống kính, ngay cả nâng cao đầu cũng không nguyện ý; thời điểm Trung học đệ nhất cấp tướng mạo mặt mũi đã khác lúc trước nhưng trên gương mặt vẫn còn mang một chút bụ bẫm; thời điểm Trung học đệ nhị cấp ngũ quan hài hòa không còn bụ bẫm nữa, không có, tràn đầy tự tin nhìn chăm chăm ống kính, trong mắt một mảnh thanh minh, lại không có nửa ý sợ hãi.

Cố Tiệp Khê đóng dấu xong phần hồ sơ này, giang tay ra đợi nửa ngày cũng không thấy Ôn Liễm đưa tới phần khác, ngẩng đầu lên phát hiện Ôn Liễm đang xem mê mẩn một quyển hồ sơ, xit tới hỏi: “Em đang xem cái gì vậy?”

Ôn Liễm vội vàng che hình Trung học đệ nhất cấp lại, không muốn cho học tỷ thấy dáng vẻ non nớt của mình “Không có gì hết.”

“Vậy mau đưa cho chị đóng dấu.” Cố Tiệp Khê đưa tay ra lấy phần hồ sơ trên tay cô.

Ôn Liễm cân nhắc một chút, suy nghĩ mình đóng trang đó lại rồi thì sao có thể thấy được, nhanh chóng khép hồ sơ của bản thân lại giao cho Cố Tiệp Khê.

Thời điểm Cố Tiệp Khê đóng dấu lên hồ sơ của Ôn Liễm, ánh mắt thỉnh thoảng liếc lên trang bìa nói “Ôn Liễm đây không phải là hồ sơ của em sao?”

Ôn Liễm còn chưa kịp ngăn cản nàng, nàng cũng đã lật ra hồ sơ thấy hình Ôn Liễm hồi Tiểu học, từ trong thâm tâm tán dương “Ôn Liễm khi còn bé thật đáng yêu.”

Không nghĩ tới sẽ được học tỷ khen đáng yêu, mặt Ôn Liễm đỏ lên nói “Đừng xem.” Đưa tay muốn lấy lại hồ sơ.

Trong hồ sơ có đóng một cái đinh sách bởi vì thời gian dài nên rỉ sét, một đầu xùc ra ngoài, một đầu vẫn còn cắm trên đó. Ôn Liễm không chú ý lướt qua đó một cái, mặc dù chân đinh bị rỉ sét nhưng vẫn sắc bén như cũ lập tức vạch một đường lên bàn tay cô.

Ôn Liễm bị đau la lên, xòe bàn tay ra nhìn, phía trên bị đinh sách rạch ra một vết thương. Mặc dù không sâu, nhưng phần da bị rạch bắt đầu chảy từng giọt máu. Cô cho là Cố Tiệp Khê không nhìn thấy, giấu bàn tay ra sau lưng, làm bộ không có chuyện gì phát sinh.

“Sao rồi.” Cố Tiệp Khê sớm đã đem tiếng la của cô sau sau chuyện phát sinh vừa rồi thu hết vào trong mắt, buông hồ sơ xuống nói: “Mau đưa tay ra cho chị xem.”

Ôn Liễm chấp tay sau lưng đi, ánh mắt nhìn Cố Tiệp Khê nhếch môi lắc đầu.

“Có phải bị thương hay không?” Biểu tình Cố Tiệp Khê trở nên nghiêm túc.

Lắc đầu..

“Không có bị thương vậy em giấu cái gì?”

Vẫn lắc đầu..

Cố Tiệp Khê hỏi lại một lần cuối cùng: “Có cho xem hay không?”

Ôn Liễm không sợ chết như cũ lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Niên Muội Kinh Sợ

Cố Tiệp Khê thấy Ôn Liễm còn không chịu cho mình nhìn vết thương, đột nhiên nổi giận.

Thời điểm Cố Tiệp Khê nghiêm túc Ôn Liễm liền chột dạ, mình mới biết Cố Tiệp Khê không lâu, vẫn có chút kính sợ với nàng. Còn do dự có nên cho học tỷ nhìn hay không. Cố Tiệp Khê còn hành động như vậy, cô còn tưởng rằng Cố Tiệp Khê sẽ tức giận, tìm ở trong lồng ngực đập bịch bịch, thiếu chút nữa bị Cố Tiệp Khê đánh tan.

Không nghĩ tới sau khi Cố Tiệp Khê nổi giận lại nhụt chí, sờ sờ đầu Ôn Liễm như đang dỗ con nít nói “Ngoan, cho học tỷ nhìn một chút có được hay không? Một hồi nữa học tỷ mua kẹo cho em ăn.” Hiển nhiên là người trước mặt không có biện pháp nên mới bắt đầu dỗ dành như vậy. Vừa nói cũng không để ý tới ý nguyện của Ôn Liễm, dùng một cái tay khác bắt lấy bàn tay giấu ở sau lưng.

“Trong những hoàn cảnh đặc biệt thì phải dùng những thủ đoạn đặc biệt” điều này lão sư đã dạy các nàng, không nghĩ tới hôm nay lại dùng trên người Ôn Liễm.

Con người Ôn Liễm nhìn chằm chằm bàn tay Cố Tiệp Khê, khó hiểu thuận theo ý nàng, trước khi nàng bắt được tay mình thì mình nên ngoan ngoãn đưa tay sau lưng ra.

Bàn tay mở ra, vết thương bởi vì Ôn Liễm nắm chặt đã không chảy máu nữa. Nguyên lai giọt máu bị đè ép đã đọng lại lên đầu ngón tay. Máu đỏ thẫm bao quanh vết thương, khiến cho vết thương nhìn phá lệ nghiêm trọng.

Cố Tiệp Khê nhìn thấy mà đau lòng, cau mày nói: “Sao bị thương nặng như vậy.”

“Thương nhẹ mà thôi, học tỷ không cần lo lắng.” Ôn Liễm muốn rút tay về, lại bị Cố Tiệp Khê vưng vàng bắt được, còn bị trách mắng “Đừng động.”

“Đau không?” Cố Tiệp Khê cúi đầu nghiêm túc quan sát vết thương, phát hiện cũng không có bị thương nặng như nàng tưởng tượng, lông mày giãn ra. Buông tay Ôn Liễm ra xoay người cầm túi trên ghế tới.

Ôn Liễm cho là lần này là xong rồi, cật lực lắc đầu nói: “Không sao, qua mấy ngày là khỏe.” Đang muốn thu tay lại, không nghĩ tới Cố Tiệp Khê lại lấy rượu cồn khử trùng trong túi xách ra, đổ ra bông gòn để thoa.

“Học tỷ sao lại mang the những thứ này?!” Ôn Liễm kinh ngạc hỏi. Vừa nghĩ tới nếu rượu cồn đụng vào vết thương chắc sẽ đau lắm liền sợ hãi, cái tay bị thương nâng cao lên kiên quyết không để cho Cố Tiệp Khê đụng vào.

Cố Tiệp Khê một bên đổ rượu lên bông gòn một bên đáp “Mấy ngày trước đi kiến tập, lấy từ bệnh viện về.” Nghiêng đầu thấy Ôn Liễm lại không biết điều, nhăn mặt lại “Tay!”

Ôn Liễm bị nàng nói vậy, lập tức đem kiên quyết mới vừa rồi ném đến chín tầng mây, biết điều đưa tay ra trước mặt Cố Tiệp Khê. Sau đó quay đầu đi chỗ khác, không đành lòng thấy rượu cồn thoa lên vết thương.

Cố Tiệp Khê bắt đầu từ đầu ngón tay của cô, lau sạch vết máu dính trên đó. Ôn Liễm đợi đã lâu vẫn không cảm thấy đau đớn, chỉ cảm thấy đầu ngón tay băng lạnh buốt, mặc dù trong phòng nhiệt độ không thấp. Nhiệt độ trong cơ thể theo rượu cồn bốc hơi mang ra bên ngoài cơ thể, lòng rộn ràng dần dần bình tĩnh lại. Cô từ từ mở hai mắt nhắm chặt ra, cúi đầu nhìn thấy Cố Tiệp Khê thấp mi hạ mắt nghiêm túc tẩy vết thương. Mi mắt xinh đẹp, lỗ tai mềm mại, cái cằm xinh xinh. Tóc dài thẳng ngoan ngoãn nằm trên bờ vai, không có một tia xốc xếch. Lông mi dài theo động tác thanh tẩy run lên một cái, đôi mắt màu hồ phách chứa đầy sự chuyên chú. Ôn Liễm hô hấp đột nhiên đình trệ, tiếng ve huyền ảo ngoài cửa sổ trong phút chốc dừng lại, nhịp tim vốn đập bình thường lại trong lúc lơ đãng lại nhảy một cái rồi lại nhảy một cái.

Da thịt nhạy cảm lòng bàn tay bị bông gòn nhẹ nhàng chạm vào, dẫn tới ngứa ngáy, Ôn Liễm không tự chủ được muốn nắm chặt thành quả đấm. Bị Cố Tiệp Khê nhẹ giọng mắng “Đừng động.” Không biết tại sao bản thân lại thích được Cố Tiệp Khê ôn nhu đối đãi như vậy, lần nữa buông lỏng năm ngón tay, cũng không để ý Cố Tiệp Khê có nhìn thấy hay không, gặt đầu một cái.

Đôi mắt tham lam tiếp tục dừng lại trên gương mặt nhu hòa của Cố Tiệp Khê. Bởi vì cuối đầu quá thấp, tóc mai Cố Tiệp Khê vén sau hai lỗ tai rớt xuống, che mất đi tầm mắt của nàng. Cố Tiệp Khê không thể không buông bàn tay Ôn Liễm ra, ngón tay nhỏ nhắn lần nữa vén mấy sợi tóc kia ra sau tai. Ôn Liễm thu hết động tác của nàng vào mắt, tình cảm khác thường ở đáy lòng lặng lẽ gieo một hạt giống.

Cố Tiệp Khê đổi miếng bông gòn khác, lần nữa giúp Ôn Liễm khử trùng vết thương, xé băng cá nhân ra dán vào trên bàn tay Ôn Liễm, cho đến khi tìm được vị trí thích hợp nhất mới dán xuống. Nàng làm quá nghiêm túc, Ôn Liễm cũng không đành lòng quấy rầy đến nàng, cố ý hô hấp chậm lại sợ hãi khi tức của mình sẽ quấy rối đến nàng.

Có lẽ là Ôn Liễm đưa mắt nhìn quá mức chăm chú, ngay cả thời điểm Cố Tiệp Khê dùng rượu cồn lau thượng vết thương đều quên mất đau đớn. Chờ Cố Tiệp Khê dán xong băng cá nhân cho mình mới hoàn hồn lại hỏi “Xong rồi?”

Cố Tiệp Khê Khê gặt đầu. Ôn Liễm chưa thỏa mãn nói “Làm sao lại nhanh như vậy.”

Cố Tiệp Khê không đáp lời, một bên dọn dẹp rác rưởi trên mặt bàn một bên nói liên miên “Mặc dù vết thương nhỏ nhưng em vẫn phải chú ý một điểm, lúc về không nên để vết thương dính nước, thường xuyên thay băng cá nhân, phải chọn băng cá nhân thoáng khí tốt...Một hai ngày là ổn rồi.” Nàng còn không có chân chính trở thành y tá liền dính vào bệnh nghề nghiệp. Nhìn Ôn Liễm bị thương, không tự chủ xem cô thành bệnh nhân của mình.

Ôn Liễm trong lòng âm ỉ, liên tục băng bó.

Mấy ngày sau buổi giúp đỡ đó, phụ đạo viên ban Ôn Liễm trở về. Trở về chuyện thứ nhất chính là chọn trường lớp. Sau đó Cố Tiệp Khê rút khỏi ban, chức trợ thủ của Ôn Liễm cũng không có ích gì. Ôn Liễm cũng không có gì để đi tìm Cố Tiệp Khê. Hai người ai cũng bận rộn bài vở, rất ít gặp mặt.

Thỉnh thoảng gặp mặt đều là ở phòng ăn hoặc là trên đường đi học, vội vã chào hỏi, đảo mắt lại mỗi người một hướng. Ôn Liễm mặc dù rất muốn tiến lên nói đôi câu với học tỷ, nhưng là tiếng chuông vào học không đợi người, mà lúc Cố Tiệp Khê ăn cơm bên người luôn có một hai người bạn, Ôn Liễm ngại làm phiền. Liên lạc giữa các nàng toàn dựa vào QQ.

Mỗi ngày Ôn Liễm rảnh rỗi liền đem những chuyện phát sinh thú vị trên người mình qua QQ nói cho Cố Tiệp Khê nghe, Cố Tiệp Khê cũng vui vẻ nghe cô nói, đến lúc này các nàng nhanh chóng thân thiết với nhau. Tài ăn nói của Ôn Liễm rất tốt, mỗi câu chuyện dù là bình thường nếu từ trong miệng của cô nói ra đều có tính hài hước. Sau khi hiểu rõ hơn Cố Tiệp Khê mới phát hiện cô có kiến thức uyên bác, có chuyện gì cũng nguyện ý cùng nàng chia sẻ, nghe một chút ý kiến của nàng. Lần nào cũng thu hoạch được không ít đồ từ Ôn Liễm.

Một tuần lại trôi qua. Buổi chiều không có giờ học, Ôn Liễm ở trong phòng ngủ ngủ suốt một buổi chiều. Mơ mơ màng màng mở mắt ra, trời đã tối, đèn trong phòng không có bật, Ôn Liễm vén rèm cửa sổ lên nhìn ra bên ngoài một cái, những người khác trong phòng ngủ trưa chưa dậy. Hiếm thấy cuối tuần không có ai để nói chuyện, trong lòng liền muốn tìm học tỷ chơi, đầu tranh cãi lấy điện thoại di động, mở ra hình đại diện đầu tiên trong mục người liên lạc gần đây hỏi “Bây giờ học tỷ đang làm gì đấy?”

Cố Tiệp Khê đang ở trong thư viện nghiêm túc đọc sách để đem điện thoại di động lên bàn. Trong thư viện quá an tĩnh, cho nên điện thoại di động của nàng rung lên một cái đã thu hút sự chú ý của nàng. Cầm điện thoại di động lên xem tin nhắn của Ôn Liễm rồi tức trả lời: “Chị đang ở thư viện đọc sách.”

Ôn Liễm thanh tỉnh, nhưng lười biếng hỏi “Một mình?”

Cố Tiệp Khê nghiêng đầu nhìn tin nhắn trong điện thoại di động, bĩu môi nói: “Ừ.”

Ôn Liễm lập tức liền nhảy cẫng lên, ngón tay linh hoạt ấn “Học tỷ không có chuẩn bị đi chứ? Em vừa vặn cũng phải đi thư viện, chờ em!”

“Được, gặp nhau ở đây, chị chờ em. (づ 3 づ)” “Cố Tiệp Khê gửi câu này xong không có nhận được trả lời của Ôn Liễm, phỏng đoán là em ấy đang chạy tới, liền để điện thoại di động xuống tiếp tục đọc sách.

Mà thời điểm Ôn Liễm nói phải đi thư viện liền rời giường. Dưới tình huống không quá rầy rầy ba người đang ngủ, xếp chăn rửa mặt một chút, lại đổi một bộ áo sơ mi, hơn hờ vội vã ra cửa.

Chưa tới năm phút cô đã đến thư viện. Hỏi rõ chỗ Cố Tiệp Khê ngồi liền đi thang máy lên.

Lên trên lầu, liếc mắt liền thấy được Cố Tiệp Khê ngồi ở bàn sau cùng bên cạnh kệ sách. Ôn Liễm đi tới trước mặt Cố Tiệp mặt mày vui vẻ nói “Học tỷ, em tới rồi.”

Ánh mắt Cố Tiệp Khê từ quyển sách chuyển lên người cô, vừa nhìn thấy trang phục kia của cô hỏi “Em mới thức dậy à?”

Ôn Liễm cho là mình đã sửa soạn kỹ càng rồi, ánh mắt quét lên người mình hỏi “Học tỷ từ đâu nhìn ra được.”

Cố Tiệp Khê vẫy vẫy tay, tỏ ý nàng ngồi xuống. Ôn Liễm kéo ghế tới ngồi ở trước mặt nàng.

Cố Tiệp Khê để bút xuống, đưa tay ra phía sau cổ Ôn Liễm, vừa giúp nàng sửa sang lại cổ áo bị vướng vào trong, vừa trách móc nói “Cổ áo sơ mi cũng không có sửa sang lại liền dám chạy loạn.”

Nếu là nàng không nói, Ôn Liễm cũng không có phát hiện. Cố Tiệp Khê sửa sang lại cổ áo, ngón tay lơ đãng chạm vào cổ Ôn Liễm. Lỗi tai Ôn Liễm đỏ mặt một chút, không biết là bị Cố Tiệp Khê trách hay là vì Cố Tiệp Khê có hành động thân mật như vậy với cô mà đỏ. Ngoài miệng nửa là thật nửa là giả nói “Học tỷ không nên làm như vậy, người khác sẽ hiểu lầm...” Trong lòng vẫn còn đang yên lặng mong đợi có người sẽ hiểu lầm quan hệ giữa các nàng.

Cố Tiệp Khê mới vừa sửa sang lại cổ áo cho cô, nghe vậy ngón tay chợt nắm chặt vạt áo trước của Ôn Liễm, đem nàng kéo đến trước mặt mình hít mũi hỏi: “Hiểu lầm cái gì?”

Hơi thở của hai người quấn quýt chung một chỗ, Ôn Liễm đỏ mặt ấp úng một câu nói cũng không thốt lên được. Khi Cố Tiệp Khê ý thức được hai người dán quá gần, chỉ cần nhích lại chút xíu là có thể hôn được, ngưng ngưng ho khan một cái, hơi đẩy Ôn Liễm một chút “Nói đi.” ra

Ôn Liễm giả bộ cầu xin tha thứ: “Học tỷ tha mạng! Em cũng không dám nữa!”

Cố Tiệp Khê hít mũi hài lòng buông Ôn Liễm ra, nói: “Lúc này mới đáng hoàng một chút.” Cuối cùng còn chà đạp vỗ vỗ đầu Ôn Liễm.

Ôn Liễm bắt bình lằm bằm hai tiếng, bị ánh mắt Cố Tiệp Khê quét tới, nhất thời ngậm miệng.

Cố Tiệp Khê trách móc đe dọa Ôn Liễm “Nếu ở chỗ này chị có làm gì em thì cũng sẽ không có người tới giúp em đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Liên Quan Tới Lý Tưởng

Lúc này Ôn Liễm mới chú ý tới thư viện hoàn toàn yên tĩnh. Trừ Cố Tiệp Khê ra, dường như tới sinh viên, ngay cả lão sư quản lý thư viện cũng không biết chạy đi nơi nào. Nghi hoặc hỏi: “Sao ở đây không có ai vậy?”

Cố Tiệp Khê buông cổ áo cô ra, thuận tay sửa sang lại bằng phẳng, đẩy Ôn Liễm về vị trí. Xem thường đáp: “Trước khi thi cuối kỳ thì mới đông, bình thường thư viện luôn luôn là như vậy.” Nói xong lại cầm sách lên. Nàng cũng bởi vì thư viện yên tĩnh như vậy, mới có thể ngày ngày tới đây đọc sách.

“Ah!” Ôn Liễm búng ngón tay búng tinh hiểu ra. Đốt ngón tay va chạm phát ra tiếng vang dội trong thư viện an tĩnh, vì trong thư viện cũng chỉ hai người các nàng nên sẽ không quấy rầy người khác.

Cố Tiệp Khê gạt đầu một cái liền không để ý tới cô nữa, một lòng tập trung đọc sách. Ôn Liễm xít tới, thấy nàng đang xem sách giải phẫu. Không muốn quấy rầy đến nàng, tìm một quyển sách cảm thấy hứng thú trên giá lật ra xem.

Chỉ chốc lát cô liền xem chán, không an phận vờn người, ánh mắt không tự chủ di chuyển lên. Giả bộ tìm sách nhìn trộm Cố Tiệp Khê, trong lòng lần nữa xúc động, học tỷ xinh đẹp như hoa à nha.

Cố Tiệp Khê tựa hồ cảm thấy cô đang thẳng thừng nhìn nàng, dùng đầu bút gỗ bàn một cái không thèm ngẩng đầu lên nói: “Nghiêm túc đọc sách, không nên nhìn chị.”

Ôn Liễm bị bắt tại trận, đỏ mặt. Đầu óc xoay chuyển, ném sách vờ qua một bên không che giấu nữa, quang minh chính đại nhìn Cố Tiệp Khê nói: “Học tỷ không thấy vô vị sao?”

Cố Tiệp Khê không đáp lời, tiếp tục đọc sách. Ôn Liễm trầm ngâm chán ý lại nằm ở trên bàn, trợn to hai mắt nhìn mặt Cố Tiệp Khê mặt hỏi “Học tỷ lúc ấy tại sao muốn làm y tá a?”

Cố Tiệp Khê nghe vậy sững sốt một chút, hơi suy nghĩ đáp “Sau này để tìm việc đi.”

“Y tá rất vất vả nha.”

“Kia cũng không có cách nào a.” Cố Tiệp Khê để quyển sách xuống chống gò má nói: “Mặc dù một chút khổ một chút, nhưng ít ra tốt nghiệp một cái là có thể tìm được công việc.” Nếu sớm có công việc là có thể nhanh chóng thoát khỏi cái nhà đó.

“Cũng đúng.”

“Chúng em học lâm sàng còn không biết phải đọc sách bao nhiêu năm mới có thể xuất đầu đây.” Ôn Liễm bấm ngón tay nói: “Năm năm đại học + ba năm nghiên cứu sinh + n năm bồi dưỡng, còn không tính học tiến sĩ. Đến khi có thể hành nghề chữa bệnh xem ra cũng phải hơn mười năm...” Nói xong lời cuối cùng là một tiếng thở dài “Học y chính là một đi không trở lại a.”

Cố Tiệp Khê cười hỏi: “Em nếu biết là một đi không trở lại thì tại sao lúc đầu còn vào đây?”

Ôn Liễm nằm mặt mồm, nghiêng người bắt chước Cố Tiệp Khê một cánh tay chống gò má, ánh mắt nhìn thẳng Cố Tiệp Khê nói “Em muốn vì xã hội này làm một ít chuyện.”

“Hừ?” Cố Tiệp Khê không hiểu, lộ ra mấy dấu hỏi trên mặt nói “Những ngành khác cũng có thể a! Ba trăm sáu mươi lăm nghề nghề nào chẳng làm việc vì xã hội?”

Ôn Liễm ngồi ngay ngắn người lại, hỏi “Học tỷ biết dịch SARS không?”

“Biết.” Cố Tiệp Khê gạt đầu. “Còn có hai lần động đất nữa?”

“Cũng biết. Khi đó cả nước đều không ngừng chung tay góp sức cứu tai khu.”

Ôn Liễm nghiêm túc nói: “Lúc có dịch SARS, em còn nhỏ, một chút hiểu biết cũng không có. Nhưng sau khi lớn lên thỉnh thoảng nghe người khác mỗi khi nhắc lại chuyện này trên mặt bọn họ đều lộ ra sợ hãi. Em mới biết khi đó là kinh khủng như thế nào. Trận động đất thứ nhất, em mới 14 tuổi, khi đó

đã biết cái gì gọi là sinh lý tử biệt. Đoạn thời gian đó tin tức ừ ừ kéo đến đều là liên quan tới tai khu, mà lòng em cũng đặt ở tai khu, một cái tin tức đều không bỏ qua.” Nói đến chỗ cảm động thanh âm Ôn Liễm liền thấp xuống, nhưng bất quá không lâu sau lại kích động.

“Trận động đất lần hai em không còn cảm xúc nữa. Lúc ấy em cho là bi thương đã dùng hết...” Nói tới chỗ này Ôn Liễm dừng lại cười khổ một cái, Cố Tiệp Khê trong lòng chấn động còn tưởng rằng cô muốn khóc, đang muốn tiến lên an ủi cô.

Ôn Liễm lại nói: “Nhưng mà em lại phát hiện chuyện đó luôn luôn ần náu trong lòng a.”

“Em muốn nếu gặp phải thời điểm như vậy nữa, em sẽ không chỉ có thể nhìn qua màn hình mà không thể ra sức. Em hy vọng em cũng có thể đứng ở phía trước cứu vãn sinh mạng mọi người!” Nói tới chỗ này, trong mắt Ôn Liễm hào quang tràn ra, giống như cõi đời này không có chuyện gì có thể thay đổi được ý định của cô.

Cố Tiệp Khê muốn xoa dịu nỗi đau của cô, hỏi “Sau đó thì sao?” Muốn nghe cô nói tiếp.

“Vì vậy em liền ghi danh khoa lâm sàng a.” Ôn Liễm vuốt tay nói. Nói xong cũng ngược đầu nhắm mắt dưỡng thần, mới vừa rồi, cơ hồ để nói những lời đó cô đã dùng hết tâm lực trong cơ thể. Cho tới bây giờ cô chưa từng nói chuyện này cho người khác, ngay cả cha mẹ cô cũng không biết tại sao ban đầu cô lại cố chấp phải học lâm sàng như vậy, thì ra là vì chuyện này a.

Cố Tiệp Khê là người đầu tiên nghe được những lời này, cũng là người đầu tiên cô nguyện ý nói cho. Địa vị của nàng trong lòng Ôn Liễm không cần nói cũng biết.

“Nguy hiểm.” Cố Tiệp Khê cau mày, do dự thật lâu, mới nói ra hai chữ đó.

Ôn Liễm nghe Cố Tiệp Khê nói, biết ý của nàng, vẫn nhắm mắt lại gạt đầu một cái nói: “Em biết.”

“Nếu như có thể lấy mạng của em đổi mười triệu mạng người...” Ôn Liễm dừng lại một chút, cảm thấy mình nói hơi quá, lập tức sửa lại nói “Không, năng lực của em quá nhỏ bé... coi như chỉ cần đổi mấy chục mạng người cũng đã đáng giá rồi!”

“Vạn nhất sau này em có người yêu thì sao?” Cố Tiệp Khê nghiêng đầu nhìn cô hỏi. Nàng có chút không hiểu ý tưởng của em ấy, nàng cũng không có hoài bão lớn như vậy.

“Người yêu?” Ôn Liễm hỏi ngược lại. Mím cười lắc đầu một cái. Mình chưa từng nghĩ tới vấn đề này a. “Đại khái em sẽ không có người yêu đâu.” Dù đã lớn như vậy nhưng không có chân chính thích thứ gì cũng không có chân chính ghét thứ gì, huống chi là người đâu.

Cố Tiệp Khê lặng lẽ nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

Ôn Liễm cân nhắc một hồi, vẫn là không tìm ra câu trả lời thích hợp “Cái này phải về nhà suy nghĩ thật kỹ, chờ em có câu trả lời sẽ nói cho học tỷ nghe.” “Được.” Điện thoại di động Cố Tiệp Khê nhận được một cái tin nhắn, nàng cầm lên nhìn, nói với Ôn Liễm “Niên muội, chị có một số việc phải đi trước.”

Đồng thời dùng ánh mắt trung cầu ý kiến Ôn Liễm “Niên muội muốn về chung với chị hay không? Hay là tiếp tục ở lại thư viện?”

“Em ngồi một hồi rồi đi.” Ôn Liễm lắc đầu nói.

Sau khi Ôn Liễm đưa mắt nhìn Cố Tiệp Khê thu dọn đồ đạc rồi đi, ngón tay xoa huyệt Thái dương, cầm điện thoại di động lên lướt Weibo, trong đầu một mực suy nghĩ vấn đề mới vừa rồi.

Đang lúc cô muốn buông tha suy nghĩ, trong đầu đột nhiên toát ra một cái ý niệm, nắm bắt cơ hội đóng Weibo rồi gửi tin nhắn cho học tỷ.

Cố Tiệp Khê sau khi tạm biệt Ôn Liễm mới vừa trở lại ký túc xá liền nhận được tin tức của cô.

“Em sẽ thương lượng một chút với nàng, sau đó mới chọn lựa.” Đây chính xác là chữ nàng, Ôn Liễm không có phát hiện mình viết sai, không thèm suy nghĩ liền gửi đi. Mà Cố Tiệp Khê cho là cô đánh nhầm, cũng không để bụng.

Nếu là các nàng biết sau này các nàng sẽ chung một chỗ, hẳn sẽ cảm thấy thật trùng hợp. Nhưng lúc này các nàng vẫn còn ở cái tuổi ngây thơ trong sáng, chỉ thấy được hôm nay, nơi nào sẽ nghĩ đến ngày mai.

Khi Ôn Liễm không có tiết học chỉ thích ở trong phòng ngủ lên máy vi tính chỉnh sửa hình ảnh, vào ứng dụng PP, hơn nữa còn dùng điện thoại di động lên các trang web của các tạp chí, nhìn xem có nhiệm vụ chụp hình chụp hình nào thích hợp không để kiếm chút tiền tiêu xài.

Chưa vào đại học không biết, trong đại học thứ gì cũng cần tiền, vật giá lại leo thang, mặc dù Ôn Liễm tiền bầy bầy, nhưng chỉ có chi phí ăn uống một tháng đã lấy đi phân nửa ngân sách của cô, cộng thêm chi phí mua đồ dùng hàng ngày nữa, sinh hoạt phí một tháng Ôn ba Ôn mẹ cho cô không đủ dùng.

Cho dù Ôn ba cũng đã sớm nói nếu không đủ tiền xài thì gọi điện thoại cho ông, ông sẽ lập tức chuyển tiền qua, nhưng Ôn Liễm vẫn muốn dựa vào năng lực của bản thân để kiếm một ít tiền. Cô đã trưởng thành, không thể cứ lệ thuộc vào cha mẹ. Cha mẹ sẽ già, hy vọng mình có thể sớm tự lập.

Lâm Tuyết Tuệ từ bên ngoài đi vào thấy Ôn Liễm ở trên giường đánh máy vi tính. Nói với cô “Tôi ở phòng ăn thấy có vài tiệm cần thuê người, cậu có muốn làm không?” Ôn Liễm thỉnh thoảng có nói bản thân muốn đi làm thêm, Lâm Tuyết Tuệ có lòng giúp cô lưu ý một chút.

“Có thời gian sẽ tới hỏi tiền lương bao nhiêu, sau đó sẽ suy tính, nếu được thì làm ngay.” Ôn Liễm cũng nhìn thấy mấy tờ quảng cáo đó, phần lớn đều là những công việc rất vất vả. Nhưng bây giờ cô đang thiếu tiền, bụng đói gì cũng quơ.

Hơn nữa chuyện chụp hình còn chưa biết được, hơn nữa cũng không khả năng ngày nào cũng cần hình, thu nhập cũng là vấn đề a. Đi làm thêm mặc dù mệt, nhưng ít nhất thu nhập lại ổn định, mỗi tháng cũng khoản tiền cố định. Đây cũng là mong muốn của Ôn Liễm, cô đã quyết định coi như có khổ cực cũng phải làm.

“Được, đến lúc đó tôi đi hỏi với cậu, tôi cũng muốn đi làm thêm.” Lâm Tuyết Tuệ gật đầu, cởi giày bò lên giường nói.

Cao Tình Kỳ chen miệng vào “Hai người ai cũng đi làm thêm vậy còn tôi thì sao a.” Nàng tự động bỏ qua trong phòng ngủ còn có Hồng Mạn Văn.

“Bằng không cậu đi chung với bọn tôi luôn đi.” Ôn Liễm đề nghị.

Cao Tình Kỳ liền vội vàng lắc đầu: “Tôi mới không thêm mấy công việc khổ cực này, các cậu muốn thì đi đi. Tôi ở trong phòng một mình hưởng máy lạnh không phải tốt hơn sao!”

Ôn Liễm và Lâm Tuyết Tuệ biết nàng luôn luôn tránh mấy chuyện khổ cực này cũng không đi khuyên nàng.

Hồng Mạn Văn yên lặng đã lâu đột nhiên âm dương quái khí nói “Không nghĩ tới Ôn Liễm muốn đi làm thêm a, tôi còn tưởng rằng Ôn Liễm là đại gia căn bản không thiếu tiền xài.”

Cao Tình Kỳ vừa nghe nàng nói vậy lập tức xù lông, bất bình giùm Ôn Liễm nói: “Cậu có ý gì?” Nàng đã sớm thấy Hồng Mạn Văn khó ưa, sớm muộn phải chửi nàng ta một trận.

“Tôi nói Ôn Liễm, không có nói cậu! Cậu xía vào làm gì!” Hồng Mạn Văn đáp lại.

Cao Tình Kỳ chợt đứng dậy chỉ Hồng Mạn Văn trên giường nói: “Cậu!”

Mất thấy hai người sắp cãi nhau, Ôn Liễm can ngăn nói “Đừng làm ồn!”

Tính của cô rất tốt, không so đo với Hồng Mạn Văn, ngược lại cười hỏi “Mạn văn, cậu có muốn đi làm thêm chung với bọn tôi hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Lăn Đầu Tiên Vào Phòng Ngủ Của Học Tỷ

“Ôn Liễm! Tại sao cậu có thể...” Cao Tình Kỳ thấy Ôn Liễm quá hiền rồi. Đối với loại người như Hồng Mạn Văn thì phải chửi nàng một trận, để cho nàng biết lợi hại nàng mới không nói năng bậy bạ. Hồng Mạn Văn cho là mình không biết nàng ta ra ngoài nói xấu các nàng sao. Chẳng qua là không có cơ hội bộc phát thôi.

Ôn Liễm ra hiệu với Lâm Tuyết Tuệ, Lâm Tuyết Tuệ hiểu ý tùy tiện tìm một cái cơ kéo Cao Tình Kỳ ra.

Chờ Cao Tình Kỳ ra khỏi phòng ngủ Ôn Liễm tiếp cười nói: “Nếu như cần thì nói với bọn tôi chúng ta cùng nhau làm thêm.” Cô không muốn Cao Tình Kỳ chuyện bé xé ra to với Hồng Mạn Văn, lúc này mới vừa tựu trường không bao lâu, tiếp theo còn phải sống chung bốn năm, nếu cứ cãi nhau thì ai cũng khó chịu.

Hồng Mạn Văn hừ hừ hai tiếng, cảm thấy không thú vị nói: “Không đi.”

Ôn Liễm tiếc nuối buông lỏng tay nói “Vây cũng tốt.”

Giải quyết xong chuyện Hồng Mạn Văn, Ôn Liễm tiếp tục sửa hình, con chuột ở trên màn hình nhấp hai cái, ánh mắt thừ ra, tâm tư không biết phiêu đến nơi nào rồi. Lúc lấy lại tinh thần làm sao cũng không tập trung được. Tay phải đang làm việc cũng dừng lại, thờ dài một cái, cầm điện thoại di động lên theo thói quen mở ra khung đối thoại với Cố Tiệp Khê.

Bây giờ vừa phát sinh chuyện không vui, người thứ nhất nghĩ tới chính là Cố Tiệp Khê.

Tối ngày hôm qua các nàng một mực hàn huyên khi tắt đèn mới đi nghỉ ngơi. Khung đối thoại còn lưu lại câu chúc ngủ ngon sau khi kết thúc chuyện trên trời dưới đất tối hôm qua.

Ngón tay Ôn Liễm từ từ ấn lên màn hình, một bên do dự nên nói chuyện phát sinh mới vừa rồi thế nào cho học tỷ nghe. Mặc dù tốc độ gõ chữ chậm rất nhiều, nhưng vẫn nhanh chóng chỉnh sửa lại tin nhắn, cân nhắc một chút lời nhắn, cuối cùng vẫn là xóa hết đoạn tin nhắn vừa đánh xong.

Ngón tay trượt lên màn ảnh, xem ghi chép về cuộc nói chuyện phiếm ngày hôm qua.

Chính là hôm qua, hình tượng cao đẹp của học tỷ trong lòng cô đã tan tành. Cô nhất thời muốn đào hố dụ học tỷ, cô còn tưởng rằng học tỷ sẽ không mắc lừa, ai ngờ nàng thật sự nhảy xuống, bộp bộp liền nói hết ra những điều mình biết.

Học tỷ chính là sinh vật ngốc nghếch dễ dụ cuối cùng trên đời này... điều này lập tức thay đổi ấn tượng của Ôn Liễm đối với nàng. Nghĩ lúc đó mình còn tưởng rằng học tỷ rất cao lãnh, nhưng sự thật và tưởng tượng hoàn toàn ngược lại. Một bên là ngốc nghếch dễ thương một bên là nữ nhân thành thực... Ôn Liễm ý vị sâu xa cười một tiếng. Bây giờ trong lòng mình hoàn toàn là “Nội tâm hết sức kích động, thậm chí muốn đào hố cho học tỷ nhảy.” mặt cười.jpg

Suy nghĩ một chút trong lòng liền dâng lên một cỗ xúc động muốn tìm học tỷ.

Ôn Liễm nghĩ cái gì thì làm cái đó, xoay mình ngồi dậy, đi tới dưới lầu phòng ngủ mà lúc trời mưa cô đã đưa học tỷ trở về.

Trước lên mạng dò xét học tỷ một chút “Bây giờ học tỷ đang ở đâu?”

Cố Tiệp Khê mới vừa tỉnh lại không lâu liền trả lời “Ồ phòng ngủ. Thế nào?” “Không có gì.”

Sau khi xác nhận học tỷ ở trong phòng ngủ. Ôn Liễm đứng ở chỗ cũ, ngẩng đầu nhìn lên lầu. Mình nhớ là phòng ngủ học tỷ nằm bên cạnh cầu thang. Xác định xong vị trí liền lên lầu. Gào khóc gào khóc! Học tỷ em tới đây! Mau chịu chết đi! Chưa tới mấy phút, cô đã đến cửa phòng Cố Tiệp Khê.

Nhưng mà gặp học tỷ rồi thì nên nói gì đây! Nên giải thích thế nào việc mình biết phòng ngủ của học tỷ! Hành động của mình y như tên quấy rối... nếu học tỷ biết, có thể cười nhạo mình hay không?

Ôn Liễm đứng ở cửa quán quít hồi lâu, vẫn không biết nên làm sao để giải thích, mặc kệ ba bảy hai mươi mốt trực tiếp gõ cửa.

Bên trong phòng ngủ vẫn an tĩnh, Ôn Liễm muốn áp tai lên trên cánh cửa nghe động tĩnh bên trong. Ánh mắt nhìn xung quanh y như kẻ gian vậy, trong hành lang không có ai, nhưng người trong phòng cách vách lại đột nhiên đi ra. Nếu như bị người khác thấy mình làm chuyện lén lút lút, phỏng đoán sẽ trực tiếp bị đuổi ra khỏi khu này...

Đợi được một lát bên trong liền truyền đến giọng hỏi.

“Ai a? Là đưa bữa ăn sao?” Không phải thanh âm của Cố Tiệp Khê, Ôn Liễm có chút hoài nghi có phải mình tìm lộn phòng hay không. Do dự một chút, cô cất giọng hỏi: “Cố học tỷ có ở bên trong không?”

“Là tìm Cố Tiệp Khê sao?”

“Đúng! Không sai!” Xem ra mình không có tìm nhầm, Ôn Liễm tung tăng đáp.

Từ Nhã Khiết trong phòng ngủ đánh máy vì tính hướng ra ban công hô lớn: “Tiệp Khê có người tìm cậu!”

Cố Tiệp Khê mặt dính sữa rửa mặt nhô đầu ra hỏi: “Ai?”

“Không biết.” Từ Nhã Khiết đáp. Nàng chỉ quan tâm tới game của nàng thôi.

“Chờ một chút!” Cố Tiệp Khê hô lớn với người ngoài cửa, sau đó nhanh chóng rửa sạch sữa rửa mặt, sửa sang lại tóc tai rồi mới ra mở cửa.

Thấy Ôn Liễm đứng ở cửa, kinh ngạc hỏi “Ôn Liễm sao em tới đây?”

“Em muốn đến tìm học tỷ để chơi.” Ôn Liễm cười mặt đầy ngốc nghếch, nhìn thấy Cố Tiệp Khê đầu tóc còn rối bù cũng biết nàng mới vừa dậy không lâu.

“Vậy em vào đi. Đúng lúc chị có chuyện muốn nói với em.” Cố Tiệp Khê nháy mắt một cái. Đầu óc còn dừng lại khi thấy Ôn Liễm đột nhiên xuất hiện trước mắt, còn chưa ý thức được Ôn Liễm làm sao biết được phòng ngủ của nàng.

Xoay người vào phòng, nàng mặc trên người đồ ngủ gấu con màu nâu liền thân dài tới đầu gối. Đi lại có chút không thoải mái nhưng người ngoài nhìn vào vô cùng dễ thương. Chân ngắn nhỏ nhắn đi về phía trước mấy bước, cái đuôi ngắn ngủn sau lưng cũng đung đưa theo. Ôn Liễm xấu tính nổi lên muốn chụp lấy cái đuôi kia.

Đi theo học tỷ đi vào trong phòng ngủ của nàng. cửa kiếng ngăn cách phòng ngủ với ban công rất lớn, máy điều hòa không khí tản ra hơi lạnh, một gian phòng ngủ cũng lạnh buốt hơn nữa rất sạch sẽ. Ôn Liễm từ bên ngoài nóng hổi đi vào, nhìn sơ thấy phòng ngủ sạch sẽ cảm thấy cực kỳ thoải mái. Trong phòng ngủ trừ Cố Tiệp Khê ra còn có hai người. Một người đánh máy vi tính, một người trên bàn nhỏ đọc sách. Người đang đánh máy vi tính là Từ Nhã Khiết, đọc sách là Thường Lạc. Từ Nhã Khiết đang chơi game hăng say không rảnh đi chiếu cố người mới tới, mà Thường Lạc chẳng qua là nhìn Ôn Liễm một cái rồi lại cúi đầu làm chuyện của bản thân.

Ôn Liễm nhìn lướt qua, tò mò hỏi: “Học tỷ, phòng ngủ của chị chỉ có ba người?” Không muốn quấy rầy đến Thường Lạc đang đọc sách, tận lực thấp giọng.

Cố Tiệp Khê kéo ghế qua cho Ôn Liễm ngồi, đáp: “Không phải a.” Chỉ giường của Trương Tư Di, vừa định nói trên giường còn có một người đang ngủ. Hôm nay thứ bảy, phòng các nàng không có đi ra ngoài, vui ở trong chăn ngủ nướng. Cố Tiệp Khê cũng mới vừa dậy không lâu.

Không nghĩ tới người vốn nên nằm trên giường đột nhiên từ ban công đi vào, bàn chải đánh răng còn trong miệng, chi chi ngô ngô hỏi: “Tiệp Khê, ai tới tìm cậu vậy?”

“Cái này là niên muội quen biết lúc tớ thay mặt trường lớp đó, tên là Ôn Liễm.” Cố Tiệp Khê giới thiệu Ôn Liễm.

“Học tỷ hảo.” Ôn Liễm chờ sau khi Cố Tiệp Khê giới thiệu xong, đứng lên hỏi thăm sức khỏe Trương Tư Di.

“Nga.” Trương Tư Di quan sát Ôn Liễm một chút, liền rút đầu về.

Cố Tiệp Khê bỗng nhiên nhớ tới chỗ không đúng, hỏi: “Ôn Liễm, sao em biết chị ở phòng này? Chị nhớ là không có nói với em chuyện này.”

Ôn Liễm bấm ngón tay, con ngươi nhìn lên xuống, giống như đang xem bói, cố làm ra vẻ thần bí nói: “Đêm qua, em xem thiên tượng, bấm ngón tay tính toán liền tính ra phòng ngủ của học tỷ.”

Cố Tiệp Khê mới sẽ không tin tưởng loại chuyện hoang đường này, le lưỡi. Suy đoán nói “Không phải là lúc chia tay ở thư viện, em theo dõi chị?!”

Sau lưng Từ Nhã Khiết thu vào trong lỗ tai, khắc ra chữ “Tên sàm sỡ.” Ánh mắt Cố Tiệp Khê nhìn Ôn Liễm trở nên vi diệu.

Ôn Liễm thấy học tỷ hiển nhiên là hiểu lầm mình, vội giải thích: “Học tỷ quên ngày đó lúc em đưa học tỷ tới dưới lầu à. Lúc đó em có gặp mấy vị học tỷ, từ chỗ các nàng mới biết được phòng ngủ của lớp chị chỉ có mấy căn thôi. Mới vừa rồi em muốn gõ cửa hỏi học tỷ một chút, ai ngờ gõ một lần đã chính xác rồi.”

“Oh.” Cố Tiệp Khê minh bạch gật đầu một cái. Ôn Liễm cũng biết chỉ cần nói sơ qua là học tỷ sẽ tin. Trong lòng yên lặng tự khen bản thân b(￣▽￣)d.

Ôn Liễm dời sang chuyện khác hỏi “Học tỷ nói có chuyện muốn tìm em, là chuyện gì vậy?”

“Tuần sau hội có hoạt động, Ôn Liễm có đi không?”

“Hoạt động gì?”

“Ra ngoài thái phong. Còn có không lâu sau sẽ có một cuộc thi nhiếp ảnh em cũng có thể gia.” Cố Tiệp Khê muốn tìm thời khóa biểu trong ngày của hội cho Ôn Liễm xem. Khi nàng đưa lưng về phía Ôn Liễm, ánh mắt Ôn Liễm lần nữa rơi vào trên cái đuôi. Càng xem lòng càng nhột, muốn níu! Muốn níu! Muốn níu quá!!!!

Cố Tiệp Khê tìm được thời khóa biểu trong ngày sau, đưa nó cho Ôn Liễm nói “Cuộc thi không chỉ có bằng khen mà có cả tiền thưởng nữa!”

Ôn Liễm nhìn lướt qua thời khóa biểu trong ngày liền đề xuống hỏi: “Học tỷ có đi không?” Cô chỉ cảm thấy hứng thú với học tỷ, những chuyện khác đều không quan trọng.

“Đi.”

Ôn Liễm dù muốn hay không đáp ứng nói: “Vậy em cũng đi.”

“Một lời không đổi!”

“Đến lúc đó, chị có thể mượn giúp em máy ảnh SLR.” Cố Tiệp Khê nghĩ chu toàn cho Ôn Liễm, một cái tay vỗ vai Ôn Liễm một cái tay nắm lại giờ lên “Chị mong em sẽ làm về vang chị. Ganbatte!”

Ôn Liễm tâm tình hơn hờ trả lời “Được.” Nghe học tỷ nói cố gắng lên bằng tiếng Nhật, ngạc nhiên hỏi: “Học tỷ biết tiếng Nhật?”

Cố Tiệp Khê dương dương đắc ý đáp “Đúng vậy, tự học.” Thuận tay cầm sách tiếng Nhật trên bàn lên nói “Em nhìn đi.”

“Lợi hại quá.” Ôn Liễm lật vài trang, xem không hiểu, giờ ngón tay cái lên tán dương nàng.

Lại nghĩ đến thành tích tiếng Anh của bản thân, khổ não nói “Ngay cả tiếng Anh em cũng không học giỏi.” Tiếng Anh vẫn là điểm yếu nhất của Ôn Liễm, thành tích thi vào trường cao đẳng thi tiếng Anh là tệ nhất, nếu cô thi thấp điểm hơn một chút sẽ không đậu vào trường y khoa.

Cố Tiệp Khê suy nghĩ một chút nói: “Sau này thời gian rảnh chị giúp em phụ đạo tiếng Anh!”

Ôn Liễm tha thiết ước mơ có người tới dạy tiếng Anh cho mình, mở to hai mắt hỏi: “Thật?”

“Đúng vậy!” Cố Tiệp Khê vẫn là rất tự tin với trình độ tiếng Anh của mình.

Sau rò chuyện một ít điều liên quan tới tiếng Nhật, Ôn Liễm dời sang chuyện phát sinh hôm nay nói: “Học tỷ, bạn cùng phòng các nàng thiếu chút nữa lại

cãi nhau, thật phiền mà.” Làm bộ đáng thương nhìn Cố Tiệp Khê, trên mặt viết sáu chữ to sáng loáng 'Cầu an ủi! Cầu vuốt ve!'

Học tỷ mau tới vuốt ve em đi!

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 18

Cố Tiệp Khê nghi ngờ hỏi: “Thế nào?” Nàng thỉnh thoảng có nghe Ôn Liễm nói qua chuyện trong phòng ngủ, biết một người trong phòng ngủ của cô có chút bất hòa với những người khác.

Ôn Liễm đem chuyện xảy ra hôm nay ở phòng ngủ nói một lần cho Cố Tiệp Khê nghe. Như nàng mong muốn, tình thương của mẹ trong người Cố Tiệp Khê hiện lên, sờ sờ đầu cô an ủi “Ngoan ngoan, lần này vừa vận mượn thái phong giải sầu một chút đi.”

Ôn Liễm gật đầu, đề tài lại chuyển về chuyện thái phong “Học tỷ còn chưa nói hội đi thái phong ở đâu?” Cô bủm môi hỏi.

Cố Tiệp Khê thu tay đặt trên đầu Ôn Liễm lại, trả lời: “Có thể sẽ đi leo núi, hội trường các nàng còn chưa có quyết định, đến lúc đó em chú ý tới thông báo trong nhóm hoặc chờ hội trường các nàng quyết định phải đi nơi nào, chị sẽ nói với em.”

“Được.” Ôn Liễm suy nghĩ một chút hỏi: “Cần em chuẩn bị cái gì không?”

“Có gắng mặc chút quần áo rộng rãi thoải mái.” Cố Tiệp Khê chỉ quần jean của Ôn Liễm nói: “Quần jean như vậy đừng mặc, di chuyển có chút khó khăn.”

Cái này Ôn Liễm tự nhiên biết. Nếu leo núi mà mặc quần jean khó chịu chết, ngay cả bước đi cũng không được.

“Còn có phải chuẩn bị một ít kem chống muỗi.” Cố Tiệp Khê dựa theo kinh nghiệm nhiều lần đi hái gió dặn dò Ôn Liễm.

Sợ Ôn Liễm không tin lời mình, không tiếc vạch ra chỗ nàng bị muỗi cắn cho Ôn Liễm xem, nói “Con muỗi trên núi to hơn cả ngón tay út, ở trên da cắn một cái là có thể sưng lên một cục. Đây là bài học kinh nghiệm xương máu mà học tỷ đã trải qua. Lần đầu tiên chị tham gia, mỗi một tác da bại lộ trong không khí hồ đều bị đốt sưng đỏ...” Vừa nói vừa dùng ngón tay ra dấu, biểu tình nghiêm túc. Nhưng biểu tình nghiêm túc của nàng không hợp với áo ngủ gấu con lấm, Ôn Liễm cơ hồ muốn bật cười.

Trùng hợp Trương Tư Di sau khi rửa mặt xong trở lại, trên cổ treo một cái khăn lông màu trắng phụ họa nói: “Đúng vậy, con muỗi trên núi rất độc, học tỷ của em lần đầu tiên leo núi không có mang theo kem chống muỗi đã bị đốt thành đầu heo, lúc trở về chúng ta thiếu chút nữa không nhận ra nàng.” Tưởng tượng lại cảnh tượng lúc đó, xì một tiếng, Ôn Liễm không khỏi bật cười.

Cố Tiệp Khê không nghĩ tới Trương Tư Di vừa tiến vào liền nhạo báng mình, mặt đầy đáng báo oán không về cao hứng, phản bác Trương Tư Di nói: “Nơi nào khoa trương như vậy!” Không đợi Trương Tư Di tiếp tục chà đạp bản thân, phát phát tay kéo sự chú ý của Ôn Liễm về nói “Tóm lại, em phải nhớ mang theo đó!”

Ôn Liễm vừa cười vừa nói “Dạ, biết rồi.” Cười thêm chút nữa mới dừng lại.

Trương Tư Di đứng ở sau lưng Cố Tiệp Khê tỏ tào nói “Niên muội, em phải trông chừng Tiệp Khê thật kỹ nha, đừng để cho nàng chạy loạn khắp nơi.”

Còn không có chờ Cố Tiệp Khê kịp phản ứng, cảnh cáo Ôn Liễm nói “Nếu như Tiệp Khê bị em vứt bỏ, ba người chúng ta sẽ không bỏ qua cho em đâu!” Cố Tiệp Khê cũng biết nàng sắp muốn nói đến chuyện mình thiếu chút nữa bị người bán mất, nhanh chóng xoay người bắt Trương Tư Di bịt kín miệng nàng. Không ngờ Trương Tư Di nhanh hơn nàng một bước, dùng cả tay chân leo lên giường, hướng xuống dưới muốn kể tiếp chuyện còn dang dở. Thường Lạc một mực trầm mặc đột nhiên mở miệng nói: “Tư Di.”

“A?” Trương Tư Di lên tiếng đáp lại nhìn sang Thường Lạc.

Thường Lạc dùng ánh mắt ra ám thị cho nàng, không để cho nàng hủy hoại Cố Tiệp Khê.

Trương Tư Di hiểu ra gật gật đầu nói: “Nga nga, biết.” Không nhắc lại chuyện cũ của Cố Tiệp Khê.

Ôn Liễm vẫn rất muốn nghe chuyện liên quan tới Cố Tiệp Khê, nhưng nếu nàng không nói, cô cũng không có biện pháp gì, mặt lộ hậm hực.

Mới vừa rồi lúc tiến vào cô chỉ đại khái nhìn lướt qua người trong phòng ngủ học tỷ, đối với Thường Lạc cô chỉ nhớ nàng đeo một cái mắt kính gọng đen. Bây giờ chú ý tới Thường Lạc cố ý quan sát kỹ hơn.

Thường Lạc dung mạo không quá xuất sắc nhưng cũng không coi là kém. Mang kính gọng đen che đi thần thái trong đôi mắt, hoàn toàn khác với những

người còn lại trong phòng ngủ, tuy còn ở trên giường nhưng chân đã được xếp lại gọn gàng.

Thường Lạc tựa hồ cảm giác được có người đang nhìn mình, ngẩng đầu lên nhìn Ôn Liễm bên này. Ôn Liễm cũng không tránh né ánh mắt của nàng, cười một tiếng tỏ hào ý. Thường Lạc cũng không cảm kích, lại cúi đầu làm chuyện của bản thân.

Trong lòng Ôn Liễm đang cảm thấy kỳ quái, Cố Tiệp Khê nương theo ánh mắt của cô, giới thiệu: “Đó là trưởng phòng ngủ của bọn chị.”

“Nga.” Ôn Liễm thu hồi ánh mắt, mình bạch gật đầu một cái.

Từ Nhã Khiết nhìn thời giờ chơi game, ngửa người vỗ vai Ôn Liễm nói: “Ê, tên sàm sỡ, mi đừng có thấy Tiệp Khê nhà chúng ta dễ thương liền có mưu đồ gây rối với nàng a.”

Lại bị người ta gọi là tên quỷ rối, Ôn Liễm mặt đỏ lên cãi: “Em...em mới không phải là tên sàm sỡ đâu.”

Cho dù cô có giải thích Từ Nhã Khiết vẫn như cũ kêu cô là tên sàm sỡ, vỗ vỗ vai Ôn Liễm ủy thác trông cậy nói: “Dù sao nhất định mi cũng phải chiều cố Tiệp Khê nhà chúng ta thật tốt!, Đừng để cho nàng đi lạc!”

Nói thật, từ lần Cố Tiệp Khê đi thái phong thiếu chút nữa bị người ta bán đi, phòng ngủ các nàng cũng không dám để cho nàng ra ngoài với người trong hội. Tân niên trường không có ở trường, hơn nữa các nàng không phải là thành viên trong hội nên không thể đi theo. Cố Tiệp Khê nếu lại đi lạc lần nữa, phỏng đoán không thể tìm được nàng.

Lần này nếu không phải Cố Tiệp Khê nói phải dẫn niên muội đi thu thập thêm kiến thức, nhất quyết phải đi, các nàng tuyệt đối sẽ không để cho Cố Tiệp Khê đi đâu.

Cố Tiệp Khê đối với lo lắng của các nàng hoàn toàn không để ở trong lòng, tràn đầy tự tin nói: “Lần trước chỉ là tai nạn bất ngờ thôi, các cậu yên tâm, tớ sẽ không đi lạc nữa đâu! Đến lúc đó không chắc là ai chiều cố ai đâu nha! Dù gì tớ cũng là người có kinh nghiệm nhiều lần đi thái phong.

Từ Nhã Khiết vừa mỉm cười vừa muốn ói, nói “Vạn nhất cậu đem niên muội cùng nhau đi lạc thì sao ta...”

Cố Tiệp Khê “...” Ôn Liễm giảng hòa, bảo đảm nói “Không có chuyện đó đâu, em nhất định sẽ bảo vệ tốt học tỷ.”

Lúc này Từ Nhã Khiết mới lòng gật đầu một cái, xoay người lại tiếp tục chơi game.

Cố Tiệp Khê dặn dò việc lớn việc nhỏ cần phải chú ý khi ra ngoài thái phong cho Ôn Liễm xong đột nhiên nghĩ tới một chuyện vô cùng trọng yếu phải nói với Ôn Liễm “Lần này có thể ở trên núi qua đêm đó, tốt nhất phải chuẩn bị một hai cái áo khoác thể thao để giữ ấm, ban đêm trên núi sương mù dày đặc, nhiệt độ tương đối thấp, phải chú ý giữ ấm”

Vẫn chưa có người nào nói qua chuyện này với Ôn Liễm, Ôn Liễm không khỏi kinh ngạc tròn to hai mắt hỏi “Ở trên núi qua đêm?”

“Đúng vậy! Mặt trời mọc trên núi phi thường xinh đẹp, hàng năm có hàng ngàn hàng vạn du khách leo núi chỉ để ngắm mặt trời nhô ra từ sau ngọn núi thôi đấy, chẳng lẽ em muốn bỏ qua cơ hội hiếm thấy được ngắm mặt trời mọc sao?”

Ôn Liễm lắc đầu một cái.

Cố Tiệp Khê hí hóp miêu tả, trong đầu hiện lên cảnh tượng mặt trời mọc trên núi nói “Núi xanh nửa bị sương mù che phủ, vạn vật mới thức giấc, trong núi yên tĩnh...” thuyết phục Ôn Liễm tưởng tượng theo.

Nếu như muốn ở qua đêm, vậy cần phải chuẩn bị không ít thứ, trong lòng Ôn Liễm yên lặng lên một chuỗi danh sách chuẩn bị lên Taobao tìm kiếm ít đồ. Nghĩ như vậy, cô bỗng nhiên ý thức được mình còn một chuyện chưa hỏi “Khi nào đi?”

“Cuối tuần sau.” Cố Tiệp Khê đáp.

Ừ, thời gian đủ dài. Suy nghĩ một chút lại củ kết hỏi: “Nhưng ở trên núi ngậm ngậm một đêm, vậy chúng ta nghỉ ngơi ở đâu?”

Cố Tiệp Khê dứt khoát đem toàn bộ chuyện mình biết nói cho Ôn Liễm “Trên núi có miếu thờ, nếu chúng ta may mắn thì có thể ở đó ngủ trường hợp phòng trọ không đủ. Chỉ cần đưa hòa thượng miếu thờ một chút tiền, bọn họ sẽ chuẩn bị một ít bữa ăn sáng ngày hôm sau cho chúng ta.”

Ôn Liễm trong lòng vẫn còn băn khoăn, bị Cố Tiệp Khê phát hiện được, nàng ra lời thề chân thành bảo đảm nói “Yên tâm sẽ không để em ngủ ngoài trời đâu.”

“Thành viên trong hội sẽ mang vài cái lều vài theo để ngủ vạn nhất.”

Ôn Liễm tạm thời tin tưởng lời của nàng, dĩ nhiên chuẩn bị là không thể thiếu rồi.

Người trong phòng Cố Tiệp Khê cũng mới vừa dậy không lâu, ngay cả điểm tâm cũng chưa có ăn, người giao thức ăn không lâu sau đã tới rồi, Ôn Liễm thấy các nàng muốn ăn cơm, không tốt nếu cứ lại nơi đó, tùy tiện tìm một cái có liền rồi đi.

Lúc đi, Từ Nhã Khiết vẫy vẫy tay đưa tiễn Ôn Liễm nói “Tên sàm sỡ lần sau lại tới chơi nha...”

Ôn Liễm mỉm cười nói “Nhất định sẽ đến.”

Cách thời gian ra ngoài thái phong còn một tuần lễ. Sau khi rời đi phòng ngủ Cố Tiệp Khê, Ôn Liễm vừa đi vừa tính toán. Lúc trở lại phòng ngủ lấy giấy bút ra liệt kê một danh sách sau đó lên taobao mua.

Chờ cô mua xong đồ cũng là lúc hội quyết định leo núi ngắm mặt trời mọc. Giống như Cố Tiệp Khê đã nói, sẽ ở trên núi nghỉ ngơi một đêm ngày hôm sau mới trở về. Nhận được tin Ôn Liễm thở phào nhẹ nhõm, may là chỉ có leo núi nếu không những gì đã mua liền vô ích.

Hội đã lựa chọn leo ngọn núi ở ngoại ô thành phố A, nghe nói nó rất cao, phải mất cả buổi mới leo tới nơi. Nhưng chính vì phong cảnh núi cao tuyệt đẹp nên rất nhiều người lên đây chỉ để ngắm mặt trời mọc. Xem ra những gì Cố Tiệp Khê nói hoàn toàn y hệt, vậy đây chính là ngọn núi mà Cố Tiệp Khê đã leo.

Thái phong lần này mặc dù là tự do ghi danh, nhưng người muốn đi cũng không ít, nữ có nam có. Như vậy tốt lắm, lều vải và các vật nặng cứ để nam sinh mang là được.

Buổi sáng tập hợp hôm đó, sau khi người đầu đến đông đủ xảy ra một chuyện khó xử làm cho hội trưởng không biết giải quyết làm sao.

Chuyện là như vậy, mỗi lần hội chuẩn bị đi thái phong, trước tiên sẽ thông báo cho mọi người để trưng cầu số lượng. Sau khi có chính xác số lượng người muốn đi thì mới đặt xe. Số chỗ ngồi đều dựa vào số người đi mà định.

Lần này an bài như vậy. Nhưng lần này bất đồng chính là sau khi đặt xe xong, hai thành viên trong hội học sinh đột nhiên nói muốn đi leo núi với hội của bọn họ. Bởi vì bọn họ là thông qua hội trưởng hội học sinh chuyển lời với hội trưởng, hội trưởng của Ôn Liễm đương nhiên không thể không nể mặt hội trưởng hội học sinh. Đầu sao hội của các nàng có không ít chuyện cần hội học sinh hỗ trợ. Nguyên tưởng rằng trên xe có đủ chỗ ngồi liền đáp ứng.

Không nghĩ tới sau khi xe đến, mọi người lên xe vào chỗ ngồi, xã trưởng kéo hai thành viên của hội học sinh đi tìm chỗ trống, nhưng cũng chỉ còn lại một vị trí không có ai ngồi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 19

Người còn lại liền không có chỗ ngồi, lại không thể ngoài ra kêu thêm một chiếc xe khác, như vậy chi phí dùng cho việc thái phong sẽ vượt quá ngân sách mà nàng đã dự tính, như vậy không tốt lắm.

Hội trưởng đang củ kết, Cố Tiệp Khê đã ngồi trên xe chờ nãy giờ mà xe còn chưa chạy nên xuống xe xem có chuyện gì không.

Nàng vì buổi thái phong hôm nay nên cố ý buộc mái tóc yêu quý bình thường luôn xỏa ra lên, dùng kẹp đen kẹp mó tóc dài lại. Cả người mặc đồ thể thao màu vàng, tay đeo trong túi áo khoác, dáng vẻ nhanh nhẹn hoạt bát khác một trời một vực với hình tượng dịu dàng ít nói ngày thường.

Cố Tiệp Khê thấy hội trưởng mặt mày ủ dột đi tới bên cạnh nàng nghi ngờ hỏi “Hội trưởng đã xảy ra chuyện gì sao còn chưa lên đường nữa?” Theo như thời gian đã ấn định thì đã trễ mười mấy phút, hội trưởng luôn luôn đúng giờ nếu không có chuyện gì xảy ra sẽ không bao giờ chậm trễ.

“Tiệp Khê sao em xuống đây?” Hội trưởng nghe thấy thanh âm Cố Tiệp Khê từ phía sau lưng truyền tới, xoay người cau mày nói: “Một người không có chỗ ngồi.”

“Sao lại như vậy, lúc ấy khi đặt xe không phải dư chỗ ngồi sao?” Cố Tiệp Khê kinh ngạc nói. Nàng cũng là thành viên trong ban tổ chức lần thái phong này, cho nên những chuyện này nàng là biết rõ.

Hội trưởng thừa dịp hai người trong hội học sinh không ở bên cạnh liền đem chuyện nói một lần cho Cố Tiệp Khê.

Cố Tiệp Khê sau khi nghe xong, nhất thời tức giận khó khăn nói: “Tại sao có thể như vậy! Chẳng lẽ muốn tham gia thái phong với hội của chúng ta là có thể tham gia liền sao? Nếu là ở trên đường các nàng xảy ra chuyện gì chẳng phải hội chúng ta phải phụ trách sao!”

“Việc đã đến nước này thì nói gì nữa đây.” Hội trưởng mặt xám như tro tàn, sớm biết sẽ không cho hai người bên hội học sinh tham gia, do dự nói “Chỉ đang suy nghĩ có nên tự mình bắt chuyến xe khác sau đó nhường chỗ cho người kia...”

Cố Tiệp Khê vội vàng khuyên can “Không được! Nếu hội trưởng qua dựng xe khác, ai sẽ quản đám người kia? Nơi này không có hội trưởng là không thể được a.”

“Bằng không thì để cho người bị dư ra tự mình quá giang xe đi?” Cố Tiệp Khê đề nghị.

Hội trưởng lắc đầu nói “Biện pháp này không tốt, nếu để họ tự đi vậy chúng ta đã vô trách nhiệm với hội học sinh, mặt mũi hội học sinh chúng ta cần phải giữ a.”

“Vậy thì nên làm thế nào đây?” Có Tien Khê thở dài một cái, cùng nhau nghĩ ra biện pháp.

Ôn Liễm theo chân Có Tien Khê cũng xuống xe. Trên lưng cô vác một cái túi du lịch lớn, bên trong không biết chứa cái gì mà phồng to ra vô cùng cồng kềnh, lúc xuống xe có chút khó khăn.

Không biết có phải trùng hợp hay không, cô cũng mặc một bộ đồ thể thao màu vàng, chẳng qua là phương diện thiết kế có chỗ bất đồng với Có Tien Khê. Những người khác nhìn vào hai người các nàng cứ tưởng là đang mặc trang phục tình nhân vậy.

Thời điểm mới vừa tập trung, hội viên biết các nàng là bạn tốt, còn trêu ghẹo các nàng một phen.

Ôn Liễm ở sau lưng nghe hội trưởng và Có Tien Khê nói mấy câu kia. Mặc dù không có nghe hết đoạn đối thoại của các nàng những đại khái đoán được chuyện gì xảy ra. Tiến tới trước mặt hai người, xung phong nhận việc nói: “Không bằng để em quá giang xe đi. Mọi người cứ đi trước, em sẽ đến sau. Chỗ của em cứ để cho người kia ngồi, vậy hội trưởng sẽ không khó xử nữa.” Tien Khê vừa định nói lên ý tưởng giống cô, không nghĩ tới lại bị cô cướp trước.

Đây đúng là một cái ý kiến hay, nếu như Ôn Liễm chủ động nói ra so với nàng đi an bài người khác thì tốt hơn... Hội trưởng còn đang cân nhắc.

“Như vậy sao được?” Có Tien Khê dĩ nhiên sẽ không để cho Ôn Liễm đi một mình, dù sao em ấy cũng là người nàng mang tới “Chị đi chung với em”

Không đợi Ôn Liễm đáp ứng liền nói với hội trưởng “Hội trưởng cứ lên đường đi, em và Ôn Liễm quá giang xe có thể sẽ tới trễ một chút, hẹn gặp nhau ở dưới chân núi.

“Cứ như vậy đi.” Hội trưởng cũng không có biện pháp nào khác, liền đồng ý, dặn dò “Hai người nhớ chú ý an toàn.” Hội trưởng cũng lên tiếng, Ôn Liễm cũng không có khả năng không cho Có Tien Khê quá giang xe với mình, chỉ có thể đồng ý. Thật ra thì có thể cùng học tỷ hai người đi riêng như vậy trong lòng cô còn vui vẻ là đằng khác...

Hội trưởng sợ các nàng không biết đi như thế nào, chỉ đường đi một chút, cuối cùng nói “Tiền xe của hai người đợi lúc về chị trả lại cho.”

Có Tien Khê cũng không thêm khách khí với hội trưởng, nghịch ngợm nói: “Coi như hội trưởng không trả, em cũng sẽ đi đòi.”

Hội trưởng cũng mặc nàng đùa giỡn, cung chiêu nói: “Tốt, được rồi.” Đối với Có Tien Khê phá lệ không yên tâm, cô ý dặn dò Ôn Liễm “Ôn Liễm, em nhớ trông chừng Có Tien Khê thật tốt đó, đừng để cho nàng một người chạy loạn.”

Ôn Liễm mạnh mẽ trả lời “Em biết rồi, hội trưởng!” Cô đứng thẳng tắp, còn thiếu chào như quân nhân thôi, điều này làm cho hội trưởng tin tưởng nàng.

Có Tien Khê giậm chân, tức giận nói “Hội trưởng sao chị cũng không tin em có thể đi một mình vậy?!” Đây Ôn Liễm cậy mạnh nói “Ôn Liễm em đi chung với hội trưởng đi. Chị quá giang xe một mình, chị muốn chứng minh một mình chị cũng có thể an toàn đến nơi!”

“Đừng nha.” Ôn Liễm ôn định người, không để cho nàng đẩy mình.

Hội trưởng nhìn đồng hồ nói “Thời gian không còn sớm, các hai người mau đi đi.”

Ôn Liễm nhân cơ hội xoay người bắt cổ tay Có Tien Khê nói “Nghe lời hội trưởng đi, đừng làm rộn nữa.”

Có Tien Khê lăm bắm chính là không muốn thừa nhận mình sẽ đi lạc. Ôn Liễm lói nàng lên xe lấy hành lý rồi vác lên người nói “Chúng ta lên đường thôi.”

Hai người thảo luận một chút về phương tiện đi lại, bởi vì nơi các nàng phải đến cách trường học rất xa, chi phí đi xe ngoài quá đắt, xe buýt mặc dù chậm một chút, nhưng có thể đi thẳng tới đó. Quyết định cuối cùng là ngồi xe buýt.

Đi tới trạm xe buýt, không phải đợi lâu, xe buýt mà hội trưởng nói khi nãy đã tới rồi. Ôn Liễm và Có Tien Khê lên xe, bởi vì xe này bắt đầu xuất phát từ trường học các nàng nên trên xe không có người nào, khắp nơi đều là chỗ trống. Ôn Liễm lựa chọn chỗ ngồi bên cạnh cửa sau như vậy một nửa để xuống xe hơn, cũng sẽ không bị chen chúc. Để Có Tien Khê ngồi bên trong, còn bản thân ngồi ở bên ngoài, đặt đồ mình ở dưới chân, ôm túi xách nhỏ của Có Tien Khê vào trong ngực. Có Tien Khê ngại để Ôn Liễm làm như vậy, muốn tự mình giữ đồ, nhưng vẫn không đấu lại Ôn Liễm. Ôn Liễm mượn cớ là “Bởi vì em đã đáp ứng bạn cùng phòng của học tỷ phải chiều có thật tốt học tỷ a, giữ đồ chỉ là chuyện nhỏ nên cứ giao cho em đi”. Lời này vừa nói ra làm cho Có Tien Khê không nói thành lời.

Ôn Liễm sắp xếp đồ đạc xong ngồi tại chỗ hỏi “Học tỷ, chị còn chưa nói cho em biết tại sao các bạn của chị đều sợ chị đi lạc vậy?” Lần nào cũng vậy, chỉ cần là người quen của Có Tien Khê biết mình đi đã ngoại chung với nàng đều dặn dò mình phải chiều có Có Tien Khê thật tốt, muốn mình không cảm thấy kỳ quái cũng khó.

Xe buýt từ từ chạy, cảnh vật ngoài cửa sổ cách cửa kính xẹt qua càng lúc càng nhanh cho đến khi Có Tien Khê không kịp nhìn rõ. Máy điều hòa không khí thổi ra, không khí oi bức bị đuổi ra ngoài xe. Nghe Ôn Liễm hỏi, Có Tien Khê dời mắt khỏi cửa sổ, xoay đầu lại đáp: “Cũng không có chuyện gì.”

Nhìn chằm chằm đồng hồ trước mặt, từ từ kể lại “Chính là thời điểm lần đầu tiên đi thái phong, chị và đám bạn đi làm đường. Cũng không biết quay đầu lại, đi thẳng vào sâu trong núi. Cho đến mặt trời cũng sắp xuống núi, vẫn chưa đi đến đích. Chúng ta ngừng lại giữa đường đợi đã lâu cũng không thấy

người phía sau đi lên. Ý thức được có chuyện không hay đang muốn quay lại. Lúc này có một tiểu phu đón cúi đi qua, hỏi chúng ta đang làm gì, chúng ta nói rằng chúng ta lạc đường. Hắn liền nói muốn dẫn chúng ta về, chị và đám bạn cho hắn là người tốt liền đi theo hắn. Không ngờ hắn lại dẫn chúng ta vào sâu trong núi. Chúng ta nửa tin nửa ngờ đi cách hắn một khoảng, Tân niên trưởng đi cùng chúng ta từ phía sau chạy tới, hỏi chúng ta muốn đi theo người kia đi đến chỗ nào. Chúng ta ngừng lại nói mấy câu với Tân niên trưởng, lúc quay đầu lại người đó liền cho không thấy...”

Một lần trải qua nguy hiểm, Cố Tiệp Khê bây giờ nghĩ lại còn cảm thấy sợ. Nếu không có Tân niên trưởng chạy tới, các nàng có thể ngây ngốc đi theo người nọ vào sâu trong núi, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

“Sau chuyện này niên trưởng nói, người kia có thể là dân trong núi muốn gạt chúng ta bán cho mấy tên lưu manh làm vợ hoặc là làm vợ của hắn...”

Ôn Liễm cau mày nghe Cố Tiệp Khê kể lại. Mặc dù niên trưởng nói có hơi khoa trương một chút, nhưng cũng không phải là lời nói vô căn cứ. Chuyện gì cũng có thể xảy ra. Dựa theo học tỷ nói, mình luôn cảm thấy tên tiểu phu đó có chút kỳ lạ, đây không phải là một câu chuyện ma kỳ quái mà là một mưu đồ bất chính.

“Về sau, lúc các nàng biết chuyện này, nếu chị lại ra ngoài dã ngoại các nàng sẽ rất lo lắng, tổng sợ chị sẽ gặp phải chuyện như vậy nữa...” Cố Tiệp Khê bắt đầu dĩ nhiên. Nàng không tin là sẽ trùng hợp như vậy.

“Cẩn thận vẫn hơn.” Ôn Liễm cẩn thận nói.

“Ừ.” Cố Tiệp Khê tán đồng gật đầu một cái. Nàng lại không ngốc, đã bị một lần rồi sao không biết đề phòng chứ.

Kể chuyện xong, Cố Tiệp Khê cũng hơi mệt, lấy tay che miệng, nhàn nhạt ngáp một cái.

Ôn Liễm nhìn thấy vậy hỏi “Tối hôm qua học tỷ ngủ không được ngon giấc sao?”

Cố Tiệp Khê lắc đầu nói “Không biết tại sao ngồi xe liền buồn ngủ.”

Ôn Liễm đứng ra vỗ vai mình nói “Ngủ đi, em cho học tỷ mượn vai ngủ nè.”

Cố Tiệp Khê không phải là một người tùy tiện, nhưng ai kêu ngồi bên cạnh nàng là niên muội mềm mại chứ, nàng rất yên lòng xem em ấy là cái gối, tựa vào vai Ôn Liễm hơi hí hửng ra nói “Trước khi gần tới nơi nhớ kêu chị dậy.”

“Được.”

Một lát sau “Học tỷ?” Ôn Liễm bên tai Cố Tiệp Khê kêu mấy tiếng, Cố Tiệp Khê không có phản ứng, đại khái là ngủ rồi.

Ôn Liễm rút cuộc có thể buông lỏng nghỉ một chút, bả vai vừa buông lỏng Cố Tiệp Khê dựa vào vai cô có khuynh hướng tuột xuống, cô vội vàng lại thẳng người sợ Cố Tiệp Khê sẽ tuột xuống.

Cánh tay vòng qua sau lưng nàng, muốn đỡ? or ôm? Cố Tiệp Khê, lại sợ không cẩn thận sẽ đánh thức Cố Tiệp Khê, quán quít một hồi cuối cùng lẳng lặng thu tay về.

Hơi nghiêng đầu nhìn Cố Tiệp Khê ngủ, cô muốn đại khái là nhích lại gần tý là có thể hôn trán học tỷ rồi nhưng lại không dám. Trên xe nhiều người như vậy, nhiều cặp mắt như vậy, nếu như bị người khác thấy động tác của cô không biết sẽ bị nói thành cái gì. Không tự chủ được ôm chặt túi xách trong ngực, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tôi Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 20

Đột nhiên bên trong xe buýt tối sầm, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào đột nhiên biến mất, chỉ còn lại ánh đèn yếu ớt bên trong xe buýt chiếu sáng một phần nhỏ địa phương. Ôn Liễm ngẩng đầu lên nhìn, nguyên lai là xe đang tiến vào đường hầm. Ánh đèn màu vàng trên nóc đường hầm nhanh chóng quét qua xe, hành khách đang cúi đầu chơi điện thoại đi động, mặt không cảm giác nhìn về phía trước.

Đường hầm còn rất dài, không biết quẹo qua mấy cái cua, xe buýt chạy thật nhanh, gió ở bên tai gào thét. Mới vừa đi vào đường hầm không lâu, ánh mắt còn chưa có thích nghi với bóng tối, đây là cơ hội tốt nhất, Ôn Liễm nắm tay chặt thành quả đấm, trong lòng tựa hồ đang kịch liệt giằng giằng.

Ngay lúc cô vẫn còn đang quán quít, đột nhiên ánh sáng biến hóa làm Cố Tiệp Khê tỉnh lại, kêu rên hai tiếng. Tâm tư xấu trong lòng Ôn Liễm trong chớp lát tan thành mây khói, phản lưng cứng ngắc thần kinh căng thẳng.

Cố Tiệp Khê hí hửng, mơ hồ hỏi “Sao ngày lại biến thành đêm rồi?”

Ôn Liễm giống như bị người bắt gặp đang làm chuyện xấu vậy, ánh mắt loạn chuyển khắp nơi, ấp úng đáp “Không có, chẳng qua là vào đường hầm mà thôi.” Cổ Tịch Khê đầu chóng mặt, cũng không có phát hiện sự khác lạ của cô, hỏi tiếp “Còn chưa tới sao?”

“Chưa tới, hẳn còn phải đi một lúc nữa. Học tỷ làm sao nhanh như vậy liền tỉnh?” Ôn Liễm trong lòng mười phần khẩn trương, biết rất rõ rằng học tỷ sẽ không biết bản thân đang có ý đồ gì nhưng vẫn chột dạ.

Cổ Tịch Khê không đáp lời, chỉ chỉnh sửa tư thế, Ôn Liễm sợ nàng sẽ té xuống, đưa tay ra che chở nàng. Một lát sau Cổ Tịch Khê thanh tỉnh, mở mắt ra rồi đi đâu vai Ôn Liễm hỏi: “Tới chỗ nào rồi?”

Ôn Liễm xoa xoa đầu vai đau nhức bị nàng đè nãy giờ vai trả lời “Đi được nửa đường rồi, hay là học tỷ ngủ thêm một chút nữa đi.” cô nói vậy nhưng Cổ Tịch Khê lắc đầu nói “Ngủ đủ rồi.”

Đi qua vài cái trạm, người trên xe dần dần nhiều lên. Từ tốp ba tốp năm hành khách, đến khi không chỉ chỗ ngồi cũng đầy, ngay cả nơi có thể đứng cũng đứng đầy người.

Lại đến một cái trạm, xe buýt chậm rãi dừng lại. Cửa sau xe mới vừa thả xuống một đám hành khách, cửa trước lại thu vào số người còn nhiều hơn cả số người đi xuống. Xe buýt vốn là không rộng lắm giờ trở nên chật chội hẳn. Người trên xe cũng là ó than phiền nhưng tài xế vẫn như cũ chẳng ngó ngang gì tới họ cứ tiếp tục dừng lại đón khách.

May mắn Ôn Liễm các nàng là đang ngồi, nếu không là phải chen chúc xô đẩy rồi. Ánh mắt quét một vòng ngoài cửa sổ, cũng không có phát hiện cái gì thú vị, Ôn Liễm vô cùng buồn chán lại lấy điện thoại đi động ra chơi.

Cổ Tịch Khê thấy một ông lão tóc trắng lưa thưa bị đám người ép ra ngoài, nàng không hề nghĩ ngợi liền đứng lên, nói với lão nhân kia “Lão nhân gia, ông ngồi chỗ này đi.” Ngay lúc Ôn Liễm còn chưa phản ứng kịp, lão nhân kia cũng đã ngồi vào bên cạnh cô nói cảm ơn với Cổ Tịch Khê “Cảm ơn cháu.”

“Không cần khách khí.” Cổ Tịch Khê đứng bên cạnh hơi nở nụ cười lễ phép trả lời.

Ôn Liễm một người ngồi cũng không tiện, cũng đứng lên theo nàng. Cổ Tịch Khê mới vừa hy sinh chỗ ngồi, thấy cô cũng đứng dậy nghi ngờ hỏi “Sao có chỗ mà em không ngồi?” Tầm mắt dời tới chỗ ngồi, phía trên đã có một người xa lạ nhảy vào.. Ôn Liễm mới vừa đứng lên thì có người nắm bắt chính xác cơ hội chiếm chỗ ngồi, bây giờ đi về đã không còn kịp rồi.

“Em phải bồi học tỷ.” Ôn Liễm cầm đồ lên, lao đảo đi tới bên cạnh Cổ Tịch Khê, lời còn chưa dứt, xe chọt xe thẳng gấp, thân thể hai người lập tức nghiêng về trước.

Ôn Liễm một tay ôm túi xách cho Cổ Tịch Khê, một tay kịp thời vịn chắc tay nắm sau lưng Cổ Tịch Khê, miễn cưỡng ổn định thân thể. Mà Cổ Tịch Khê một mực nắm chắc vòng treo, chờ xe vững vàng, thân thể nàng đứng vững lại. Như vậy mặc dù không ngã xuống nhưng thân thể không có chỗ tựa vẫn là vô cùng khó chịu. Cổ Tịch Khê không kiềm được nhủ này một cái.

Ôn Liễm phát giác trên mặt Cổ Tịch Khê có chút biến hóa, muốn giúp nàng, ngại vì trên tay còn đồng hồ không tốt để hành động. Do dự một chút, làm bộ như rất mệt mỏi nặng nề thở ra.

Cổ Tịch Khê cho là cô mệt mỏi, quan tâm nói “Đưa đồ cho chị cầm.” Vừa nói tay vừa bắt lấy túi lớn sau lưng Ôn Liễm.

Ôn Liễm liền né qua một bên tránh tay nàng nói “Cái này cứ để em đeo, học tỷ cầm túi nhỏ đi.” Đưa túi trong tay cho Cổ Tịch Khê. Cổ Tịch Khê còn tưởng rằng cô lại muốn cự tuyệt mình, không nghĩ tới nàng sẽ thống khoái đáp ứng, thật là có điểm không thích ứng, nhưng không biết thật ra là trong lòng Ôn Liễm có tính toán khác.

Cổ Tịch Khê ôm túi xách, lại muốn nắm vòng treo, Ôn Liễm bắt tay nàng nói “Không cần nắm cái đó.” Để nàng nắm cái tay vịn ở cửa sau xe buýt nói “Nắm nơi này tốt hơn.” Cổ Tịch Khê gật đầu nghe theo lời Ôn Liễm nắm tay vịn dài.

Chờ Cổ Tịch Khê đứng vững, Ôn Liễm cũng nắm lấy tay vịn, một cái tay khác như cũ đặt ở tay vịn sau lưng Cổ Tịch Khê, trong lúc bất tri bất giác liền đem Cổ Tịch Khê vào giữa mình và tay vịn. Trừ lúc nhìn thời gian, tất cả chú ý đều đặt trên người Cổ Tịch Khê, tránh cho tài xế sẽ lần nữa thẳng gấp.

Cổ Tịch Khê đứng một lát liền mệt, thân thể nửa tựa vào trên tay vịn, hai chân thay phiên đứng khụy. Lúc tài xế lại lần nữa thẳng xe gấp Cổ Tịch Khê mới vừa đổi chân, cho dù Ôn Liễm nhanh chóng phản ứng, cũng không có bắt được nàng nhào về phía trước.

May là một cái tay khác của Ôn Liễm còn để ngang hông của nàng, cánh tay vừa thu lại liền đỡ nàng, ánh mắt sát ruột dò xét trên người Cổ Tịch Khê lần hỏi “Học tỷ không có sao chứ?”

Cổ Tịch Khê cơ hồ mất hồn, nhưng nghe Ôn Liễm hỏi vẫn lắc đầu một cái.

“Chị dựa vào người em đi, như vậy thì sẽ không sợ té nữa.” Ôn Liễm nháy mắt một cái, đề nghị. Lúc nói câu này trong lòng cô có một chút thấp thòm, lo lắng Cổ Tịch Khê sẽ không đáp ứng.

Cổ Tịch Khê ngoài miệng nói “Không cần đâu.” nhưng thân thể lại thành thật hơi dõng về phía sau, nhích lại gần Ôn Liễm, đại khái là bị chuyện vừa rồi dọa sợ.

Con người Ôn Liễm hơi mở to, khó hiểu cười một tiếng. Cái tay đang nắm tay vịn chuyển tới thất lưng Cố Tiệp Khê, nhẹ nhàng đỡ Cố Tiệp Khê không cho nàng phát giác, mà một cái tay khác thì duy trì thân thể ổn định. Bởi vì chiều cao Ôn Liễm vượt trội nên Cố Tiệp Khê giống như bị cô ôm vào trong ngực vậy.

Trên xe người càng ngày càng nhiều, làm cho Ôn Liễm và Cố Tiệp Khê bị chèn ép, thân thể cũng dán chặt vào nhau. Ôn Liễm không dám thở mạnh, sợ hơi thở của mình phả vào trên người Cố Tiệp Khê. Trong lúc lơ đãng con người rủ xuống nhìn thấy lỗ tai xinh xắn của Cố Tiệp Khê, vừa trắng vừa mềm, trên da tai còn bám một cái bông tai nhỏ, cảm thấy thật thú vị. Ôn Liễm rất muốn dùng ngón tay sờ một cái, bỗng nhiên ý thức được bản thân đang suy nghĩ gì, vội vàng dời đi ánh mắt.

Chống lại ánh mắt trong sáng nhìn chăm chú ngoài cửa sổ của Cố Tiệp Khê, cô lặng lẽ đỏ tai. Không nghĩ tới lần đầu tiên cách học tỷ gần như vậy, lại còn có nhiều người trên xe buýt như vậy.

Thật vất vả mới tới nơi, một khắc kia khi cửa xe mở ra, Ôn Liễm thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc được hít thở không khí trong lành rồi. Tham lam hít hai cái, liền xoay người kéo Cố Tiệp Khê xuống xe.

Đứng ở sân ga xa xa là có thể nhìn thấy đỉnh núi mà Ôn Liễm các nàng sẽ đi thái phong. Mặt trời mới vừa lên tới giữa không trung, nhiệt độ cũng không cao lắm. Bầu trời xanh biếc không một áng mây, thanh âm núi rừng lan tỏa khắp nơi.

Ôn Liễm và Cố Tiệp Khê từ sân ga đi không bao lâu đã đến dưới chân núi.

Dưới chân núi có một cái đình ngũ giác cho du khách nghỉ ngơi. Phía trên đình là tán cây xanh tươi, tán cây che một khoảng đình, rễ cây to bằng cánh tay đan xen chung một chỗ trôi lên trên mặt đất. Người đi đường đi qua chỗ đó nếu không để ý có thể bị vấp té.

Hội trường chính là bảo Cố Tiệp Khê chờ ở chỗ này, nhưng bây giờ nơi này một người cũng không có.

“Sao lại không có ai chứ?” Ôn Liễm ở sau lưng Cố Tiệp Khê từ từ đi tới vươn người một cái hỏi “Không phải nói gặp nhau ở đây sao?”

Cố Tiệp Khê lấy điện thoại di động ra, nhấn nút nói “Không biết, chắc là chưa tới đi. Để chị gọi điện thoại cho hội trường hỏi một chút.” Lời còn chưa dứt, Ôn Liễm liền bị rễ cây nằm ngang trên đường làm cho vấp té, nhào tới trước mấy bước, thiếu chút nữa là cạp đất rồi, cuối cùng may là kịp lấy tay chống ngăn cản mặt đập xuống đất.

Cố Tiệp Khê bị cô làm giật mình, đang muốn tiến lên xem cô đang bị gì.

Ôn Liễm không muốn Cố Tiệp Khê thấy dáng vẻ quần bách của mình, nhanh trí ngồi vào bên cây đại thụ, kêu rên nói: “Ai nha, em bị té rồi, muốn học tỷ ôm ôm hôn hôn mới chịu đứng lên!” Vừa nói vừa bứt cỏ dại trên đất ném về phía trước. Hai chân cả trên đất, một bộ dáng vô lại.

Cố Tiệp Khê thấy cô có thể không đứng đắn như vậy cũng biết cô không có chuyện gì. Vừa vặn hội trường tiếp điện thoại, che miệng, cố nén cười nói với Ôn Liễm “Không có chuyện gì liền đứng lên đi, trên đất bẩn lắm.” Đem điện thoại di động dán lên lỗ tai, hướng về phía điện thoại di động nói “Alo, hội trường...”

Nàng vừa quay người Ôn Liễm liền lanh lẹ đứng lên, phui phui quần áo tiếp xúc tới mặt đất, xem như cái gì cũng không có xảy ra. Chẳng qua là bàn tay vừa chống trên đất còn đau rất.

Trong lúc Cố Tiệp Khê còn đang nói chuyện điện thoại, cô nắm bắt cơ hội đặt túi xách xuống đình, từ bên trong túi lấy máy ảnh SLR Cố Tiệp Khê cho cô mượn ra, cẩn thận kiểm tra một phen, thật may là vừa rồi không có té thật, nếu không máy ảnh SLR thế nào cũng bị vỡ mất.

Đề xuống nút nguồn, tập trung hướng về phía đỉnh núi cao vút chụp hai tấm. Lúc cô chụp tới tấm thứ tư, Cố Tiệp Khê cũng nói điện thoại xong. Một bên cất điện thoại di động vào trong túi, vừa đi về phía Ôn Liễm vừa nói “Ôn Liễm, hội trường bảo chúng ta lên núi trước đi, các nàng còn đang kẹt xe trên đường, một hồi nữa mới đến. Lúc đó gặp nhau ở đỉnh núi.”

Ôn Liễm ở dưới chân núi là có thể đoán được phong cảnh đỉnh núi là có bao nhiêu hùng vĩ, hơn nữa Cố Tiệp Khê cũng có miêu tả qua, cô đã sớm không thể chờ được nữa, vô cùng tán đồng nói “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương 21

Từ dưới chân núi bắt đầu đi, đi ngang qua một con suối nhỏ, Ôn Liễm mỗi lần thấy cảnh đẹp là dừng lại chụp vài tấm mới chịu đi tiếp. Nếu không để cho cô chụp, lòng bàn chân của cô sẽ mọc rễ, Cố Tiệp Khê kéo cớ nào cũng không đi.

Ôn Liễm phồng má, làm như bị ức khuất lăm lăm nhìn Cố Tiệp Khê. Cố Tiệp Khê trong lòng liền mềm nhũn, không hỏi thúc đi lên núi nữa, Ôn Liễm thích chụp hình thì cứ để em ấy chụp.

Hai người cứ như vậy vừa đi vừa dừng, đi được nửa đường thì gặp một ngã ba. Ôn Liễm cầm máy chụp hình hỏi “Học tỷ chúng ta đi bên nào đây?” Bởi vì Cố Tiệp Khê đã đi qua một lần, Ôn Liễm cho là nàng sẽ biết, dĩ nhiên là hỏi nàng.

Tầm mắt Cố Tiệp Khê đặt ở hai ngã rẽ, cố gắng tìm ra con đường quen thuộc. Con đường bên tay trái của nàng rộng rãi hơn bên tay phải, tuy hai bên đường đều là rừng cây rậm rạp nhưng đi vào mấy bước thì lại gặp một cái cua quẹo, không biết đi hướng nào nữa. Mà con đường bên tay phải chỉ là con đường nhỏ dành cho một người đi, cuối đường còn bị lau sậy đan vào một chỗ che giấu. Hai con đường cũng không giống là thông lên núi, hơn nữa lúc này trên đường một người đi qua cũng không có, vì vậy không có ai để hỏi đường.

Nàng cân nhắc một hồi dựa theo trí nhớ trong đầu, ngón tay chỉ qua con đường bên tay phải nói “Chắc là đi bên này đi.”

Ôn Liễm cảm thấy con đường Cố Tiệp Khê chỉ có chút không giống đường lên núi, hết lần này đến lần khác chứng thực hỏi “Học tỷ xác định là đường này sao?”

“Không sai!” Cố Tiệp Khê lần này dùng giọng khẳng định nói “Nhất định là đi bên này.” Ánh mắt kiên định nhìn Ôn Liễm “Tin tưởng chị!” Vừa nói liền dốc toàn lực đi tới.

Ôn Liễm vẫn bán tín bán nghi, kéo Cố Tiệp Khê trở lại nói “Học tỷ, giờ không phải là lúc đi loạn đầu, vạn nhất lạc đường thì làm thế nào đây?”

“Yên tâm, chị sẽ không dẫn em đi lạc đâu.” Cố Tiệp Khê thề chân thành nói. Thấy Ôn Liễm còn do dự, một chút cũng không lay động, liền kéo tay cô đi về phía trước nói “Đi thôi đi thôi, không đi sớm thì hội trường các nàng đuổi kịp đó. Chúng ta phải tới trước các nàng!”

Ôn Liễm suy nghĩ một chút nói “Vậy thì đi thôi.” Cô tin tưởng có mình ở đây, Cố Tiệp Khê như thế nào cũng sẽ không đi lạc.

Và sự thật sau đó chứng minh cô quá mức tự tin vào bản thân... Cố Tiệp Khê không có một mình đi lạc mà kéo cả hai người cùng nhau đi lạc. Cố Tiệp Khê nhận được sự đồng ý của Ôn Liễm, buông tay nàng ra hào hứng bùng bùng một người một ngựa đi ở phía trước.

Ôn Liễm theo ở phía sau đầy lau sậy ngăn ở trước mặt ra hai bên, nhìn bóng lưng người phía trước. Híp mắt, đây chẳng phải là một cảnh tượng duy mỹ sao. Thừa dịp Cố Tiệp Khê còn không có cách nàng bao xa, vội vàng cầm máy chụp hình lên chụp xong mấy tấm hình. Lau sậy rũ xuống vừa vặn che lại một nửa ống kính máy chụp hình, cô gái giương cánh tay ra, hết sức duy trì thăng bằng, vừa dè dặt vừa gấp gáp đi trên đường nhỏ, giống như trước mặt có vật gì đang hấp dẫn cô đi về phía trước vậy.

Ôn Liễm sau khi chụp hình xong, nhìn lướt qua một cái, ngẩng đầu lên thì thấy bóng người Cố Tiệp Khê cũng sắp biến mất ở trong biển lau sậy, cô vội la lớn “Học tỷ, chị đi chậm một chút. Em theo không kịp.” Cố Tiệp Khê nghiêng đầu ngoắc ngoắc tay nói “Nhanh lên, nhanh lên.” Ôn Liễm tăng thêm tốc độ chạy tới, bởi vì đồ trên người quá nhiều, đáng chạy ngoắc hết sức chọc cho Cố Tiệp Khê ôm bụng cười lăn lộn.

Chờ cô chạy đến trước mặt Cố Tiệp Khê, gương mặt đỏ bừng. Không biết là bị Cố Tiệp Khê cười, hay là chạy quá nhanh nên thân thể phản ứng tự nhiên.

Hai người tiếp tục đi, Cố Tiệp Khê liền phát hiện không được bình thường. Các nàng đi lâu như vậy, dựa theo lần trước mà nói hẳn đã sớm đến mới phải. Lúc này ngay miếu thờ cũng không nhìn thấy, đường mòn càng lúc càng hẹp. Cây cỏ thụ cảnh lá đan chen mọc ra tươi tốt hoàn toàn che mất bầu trời, dưới chân các nàng đều là cỏ dại mọc um tùm, cảm giác giống như là con đường này rất lâu rồi không có ai đi qua vậy.

Nàng kéo ống tay áo Ôn Liễm, ngăn cản cô tiếp tục đi nói “Niên muội, chúng ta có thể nhầm đường hay không? Đường này làm sao càng lúc càng hẹp.” Ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm bốn phía, giống như những cây khô to lớn sau lưng tùy thời sẽ nhảy ra quai vật gì đó.

“Học tỷ không phải đã tới đây rồi sao?” Ôn Liễm vẫn cảm thấy con đường này không đáng tin cậy, chẳng qua là Cố Tiệp Khê khẳng khái phải đi, cô cũng chỉ có thể đi theo thôi.

“Nhưng mà chị không nhớ chị đã đi con đường như vậy a.” Cố Tiệp Khê không còn tự tin nói.

Ôn Liễm ngẫm nghĩ một hồi, quyết định “Vậy chúng ta đi thêm một đoạn nữa xem sao. Đã đi đến nơi này, nếu quay lại thì đáng tiếc lắm.”

Cố Tiệp Khê cũng không cam lòng quay đầu lại, cắn răng một cái quyết định tiếp tục đi. Điện thoại di động của nàng trong túi xách không ngừng chấn động, nhưng một chút nàng cũng không có cảm giác.

“Lần này em đi trước mở đường.” Ôn Liễm dặt tay Cố Tiệp Khê tay cười nói “Học tỷ đi sau lưng em nha.”

Cố Tiệp Khê đã mất hết hồn vía, ngây ngốc gật đầu nói “Được.” Dưới tình huống này coi như Ôn Liễm muốn gạt nàng đem bán thì nàng dù muốn hay không cũng sẽ đi theo.

Hai người lại tiếp tục đi, không lâu sau thì tiến vào trong một rừng cây. Cây ở đây dáng dấp cơ hồ giống nhau như đúc, thân cây thẳng tắp, tán cây rậm rạp. Lá cây trên đầu các nàng che phủ càng thêm dày đặc, trên mặt đất còn có ánh mặt trời loang lổ chiếu xuống, ngẩng đầu lên đều là màu xanh lá cây đậm, ánh nắng mặt trời cũng bị rừng cây ngăn cản.

Bởi vì thiếu ánh mặt trời trong không khí tràn ngập khí ẩm cùng mùi thối rữa trên đất cũng ướt nhẹp, lá khô và bùn nát tầng tầng chồng lên nhau. Ôn Liễm và Cố Tiệp Khê đạp lên, dưới bàn chân phát ra rắc rắc rắc rắc tiếng vang, là thanh âm lá khô bị nghiền nát. Mà trừ cái thanh âm này ra thì cũng chỉ còn lại có tiếng hít thở của hai người.

Trong khu rừng yên tĩnh này có gì đó đáng sợ. Cố Tiệp Khê đi theo Ôn Liễm, cảm giác các nàng giống như ngộ nhập rừng sâu núi thẳm vậy, mãi mà không thấy được cuối rừng, đỉnh đầu ngược lại càng ngày càng đen. Nàng càng lúc càng không an tâm, trong lòng nảy sinh ý định muốn quay lại, chân càng ngày càng chậm cho đến khi không thể bước nữa, kéo cánh tay Ôn Liễm nói “Niên muội...chị hối hận, chúng ta quay lại đi.”Đi lâu như vậy mặc dù nàng không cảm thấy mệt mỏi, nhưng nàng sợ nhất chính là không thấy được đường ra, không biết còn phải đi bao lâu nữa mới đến nơi. Không biết vĩnh viễn là điều đáng sợ nhất, nàng không muốn đi tiếp nữa.

Ôn Liễm nắm chặt tay nàng nói “Học tỷ, chúng ta lại đi thêm một đoạn thử xem sao, nói không chừng phía sau sẽ có đường ra thì sao.” Ôn Liễm thích tìm tòi nghiên cứu, cánh rừng này khơi dậy sự mạo hiểm đang rục rịch trong lòng cô. Nên bất kể con đường này có chính xác là đường đi tới đỉnh núi hay không thì cô vẫn muốn đi tiếp, phải đi tới cuối! Nhìn xem nơi đó rốt cuộc có cái gì!

Các nàng cũng đã đi lâu như vậy, cô tin tưởng đường ra khỏi khu rừng cách chỗ này không xa.

Ôn Liễm tiếp tục nói “Hơn nữa nếu ban đầu đã lựa chọn con đường này, vậy cũng không nên hối hận, dù có khó khăn thì cũng phải đi tiếp, không phải sao?” lại tiếp tục “Hơn nữa còn có em ở đây, em sẽ bảo vệ che chở học tỷ!”

Cố Tiệp Khê ý chí không kiên định, bị cô khuyên nhủ lại lung lay. Nàng do dự nói “Vậy thì đi thêm một đoạn, nếu không ra được, chúng ta quay trở lại đi.”

Ôn Liễm khoai trá đáp ứng nói “Được.”

Các nàng đang định tiếp tục đi, trong bụi cỏ cao bên cạnh đột nhiên một trận xoạc xoạc.

“Cái gì thế!” Cố Tiệp Khê lỗ tai bén nhạy nghe được, nhanh chóng quay đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bụi cỏ.

Ôn Liễm không nhảy bén bằng nàng, hỏi “Sao vậy?” Lối còn chưa dứt, bụi cỏ lại là một trận xoạc xoạc.

Cố Tiệp Khê sợ hãi núp ở sau lưng Ôn Liễm nói “Phía sau bụi cỏ hình như có gì đó.”

Ôn Liễm gan lớn buông tay Cố Tiệp Khê ra muốn đi lên xem một chút.

Cố Tiệp Khê thấy cô buông mình ra, khẩn trương níu tay cô lại hỏi “Ôn Liễm em định đi đâu?” Trong lòng hết sức sợ việc Ôn Liễm lại đột nhiên ném nàng ở chỗ này.

Ôn Liễm vỗ vỗ vai nàng trấn an nói “Em lại đó xem coi có cái quỷ gì không, sẽ không đi xa đâu.”

Cố Tiệp Khê lo lắng nói “Nhưng mà...”

Ôn Liễm biết nàng muốn nói gì “Yên tâm” Minh cho tới bây giờ không tin có ma quỷ tồn tại, sau khi học y thì càng khẳng định. Thường xuyên được nhìn thấy các mẫu thí nghiệm ngâm trong Formalin thần kinh cũng trở nên dị thường to lớn.

Cô buông tay Cố Tiệp Khê ra, đi thẳng tới bụi cỏ, cúi người xuống mới vừa đẩy bụi cỏ ra để xem là thứ gì thì một đạo hắc ảnh đập vào mặt, Ôn Liễm bị bất ngờ không kịp đề phòng sợ hết hồn, lui ra sau một bước thiếu chút nữa té lăn trên đất. Thật may Cố Tiệp Khê kịp thời đi tới đỡ cô, cô mới không có té xuống.

Còn không có chờ Ôn Liễm các nàng thấy rõ ràng đó là vật gì, cái bóng đen kia liền lấy thế nhanh như chớp không kịp bật tai biến mất sâu trong rừng cây.

Cố Tiệp Khê khẩn trương hỏi “Đó là vật gì.”

Ôn Liễm khẩn trương siết chặt bàn tay phát hiện lòng bàn tay ướt đầm quay đầu lại nhìn thần sắc Cố Tiệp Khê còn sợ hãi hơn cô. Cô chẳng qua là hỏi hộp vì không biết đó là thứ gì thôi, mà Cố Tiệp Khê là chân chính sợ hãi, đối với rừng cây hết thảy đều sợ hãi. Cô rất nhanh trấn định lại, trấn an Cố Tiệp Khê nói “Học tỷ đừng sợ, cũng có thể là hoang ma thôi. Chúng ta tiếp tục đi đi.”

Cố Tiệp Khê cũng không tin lời của cô, về mặt đưa đám nói: “Trước mặt u ám như vậy không tốt chút nào, Ôn Liễm chúng ta trở về thôi.”

Ôn Liễm cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, giữa trưa đã qua, nếu đi tiếp trời sẽ tối. Đường núi trong đêm tối nguy hiểm vô cùng, coi như mình không sợ thì cũng phải đề ý cảm thụ của Cố Tiệp Khê, chỉ có thể buông tha kiên trì của bản thân nói “Haiz, vậy quay lại thôi.” Nếu như lần này không quay lại coi như từ trời sáng tới trời tối cũng sẽ không tới nơi.

Cố Tiệp Khê gạt đầu liên tục, nhìn thấy đồng hồ đeo tay của Ôn Liễm chợt nhớ tới điện thoại di động của mình, vội vàng lấy điện thoại di động ra, trên màn ảnh có mười mấy cuộc gọi nhớ “Nguy rồi! Quên mất học tỷ các nàng.”

Nàng nhấn số điện thoại của học tỷ, gọi lại, đợi một khoảng thời gian, sắc mặt bỗng nhiên trắng nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 22

Ôn Liễm bị sắc mặt của nàng hù dọa, bàn tay lắc lắc ở trước mắt nàng hỏi “Thế nào, học tỷ?”

Cố Tiệp Khê phục hồi tinh thần lại để điện thoại di động xuống, thử gọi mấy lần nhưng kết quả giống nhau, mặt xám như tro tàn nói “Gọi không được.”

“Làm sao có thể...” Ôn Liễm lấy điện thoại di động trên tay nàng, gọi thử. Chuông vừa đổ không bao lâu, điện thoại di động bỗng nhiên tự cúp, mà cô chắc chắn mình không có đụng phải nút tắt.

Cái này ở nếu ở tình huống lúc bình thường có lẽ không có gì, nhưng ở nơi này hoang vu không có dấu chân người liền lộ ra quỷ dị, khó trách Cố Tiệp Khê lại sợ như vậy.

“Chúng ta sẽ...sẽ không gặp....” Trong đầu Cố Tiệp Khê hiện lên một ít hình ảnh loạn thất bát tao, toàn thân tóc gáy cũng dựng lên.

“Phi phi phi.” Ôn Liễm cũng không tin loại chuyện này, lấy điện thoại di động của mình ra thử gọi xem được không, ánh mắt lo lắng phiêu tới chỗ tín hiệu cột sóng lập tức liền tìm được câu trả lời.

Bên này Cố Tiệp Khê vẫn còn đang nghi thần nghi quỷ, không nhận được cười xì một tiếng “Ha ha ha.”

Thần kinh Cố Tiệp Khê đang căng thẳng, chung quanh một chút động tĩnh nhỏ cũng có thể hấp dẫn sự chú ý của nàng. Ôn Liễm bất ngờ cười to làm cả người nàng run lên, nghiêng đầu tức giận tròn mắt nhìn tên đầu sỏ nói “Em cười cái gì!”

Ôn Liễm vội vàng che miệng lại, ánh mắt vô tội lắc đầu một cái. Đến khi hoàn toàn nhận được cười cô mới thả tay mình ra nói “Học tỷ không cần lo lắng, gọi không được là do nơi này không có tín hiệu mà thôi, cũng không có gì...”

Cố Tiệp Khê không tin, Ôn Liễm đưa đem điện thoại di động cho nàng “Học tỷ tự nhìn đi.” Vừa nói vừa muốn bật cười.

Cố Tiệp Khê nhìn một cái quả nhiên là không có tín hiệu. Nghĩ đến mới vừa rồi mình còn sợ hãi gò má không khỏi hơi đỏ lên. Nàng chờ một chút nói “Ừ... Nếu không thể gọi điện thoại cho hội trưởng vậy chúng ta liền dọc theo đường này giờ quay trở lại, tìm chỗ nào có tín hiệu rồi hân gọi lại.”

“Ừ cũng chỉ còn cách này thôi.” Ôn Liễm đồng ý.

Cố Tiệp Khê dẫn Ôn Liễm trở về, ở trong rừng đi hồi lâu, chính là không có tìm được con đường vừa nãy đã đi qua. Lại gặp ngã ba muốn nàng lựa chọn, nàng dừng lại đang cù kết. Ôn Liễm bỗng nhiên nhủ thầm nói “Không đúng.” Rảo bước đi tới trước một cái cây nghiêm túc dò xét thân cây và cỏ dại xung quanh nó.

Cố Tiệp Khê nghi ngờ hỏi “Thế nào?” Đi tới bên cạnh bắt chước dáng vẻ của cô nhìn thân cây, nhưng mà cũng không có nhìn ra điểm kỳ lạ gì.

“Chúng ta mới vừa đi qua nơi này.” Trong lòng Ôn Liễm có một tia dự cảm xấu nói “Có thể lần này chúng ta thật sự lạc đường..”

“A?” Cố Tiệp Khê cực kỳ hoảng sợ nói “Không thể nào, chị rõ ràng là dựa theo con đường đã đi qua...” Muốn giải thích thêm gì đó, cuối cùng thanh âm nhỏ xuống. Bởi vì nàng thấy vẻ mặt Ôn Liễm vô cùng nghiêm túc, có thể các nàng thật lạc đường...Bởi vì trong rừng cây nào cũng có hình dáng gần giống nhau, Cố Tiệp Khê không có phát hiện sự bất thường này nên các nàng cứ đi lòng vòng rồi về lại chỗ cũ. Nhưng Ôn Liễm thì đặc biệt nhạy cảm với những chi tiết nhỏ, đây là lần thứ hai cô nhìn thấy cây cỏ thụ này.

Từ bên hông túi xách lấy ra con dao nhỏ, làm ký hiệu ở trên cây. Mỗi lần đi tới chỗ xa lạ cô đều chuẩn bị kỹ cho mọi việc bất ngờ có thể xảy ra. Vốn là chỉ để phòng thân nên mới mang dao nhỏ theo nhưng không nghĩ tới sẽ dùng trong tình huống này.

Cố Tiệp Khê dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn cô xử lý tình huống này, ấp úng hỏi “Chúng ta thật sự lạc đường sao?” nàng vẫn có chút không dám tin tưởng.

Ôn Liễm bỏ dao nhỏ vào lại trong túi, cau mày nói “Có thể đi.” Cô cũng không biết vị trí hiện tại là chỗ nào, nhưng khả năng lớn nhất chính là các nàng đã đi lệch hướng.

“Vậy phải làm thế nào....” Cố Tiệp Khê sợ hãi kéo vạt áo Ôn Liễm áo hỏi, rất sợ em ấy sẽ trách tội mình.

Ôn Liễm thở dài một hơi, lấy điện thoại ra xem ra một cái, điện thoại di động vẫn không có tín hiệu, nói “Tiếp theo chỉ có thể dựa vào bản thân chúng ta thôi.” Cất điện thoại di động rồi nói tiếp “Lần này để em dẫn đường cho.” Cô không thể để mặc cho Cố Tiệp Khê dẫn đi, nếu không thật sự có thể sẽ lạc mất nàng.

“Được.” Cố Tiệp Khê cũng không dám dẫn đường nữa, để tránh dẫn hai người tới hoàn cảnh khốn đốn hơn.

Ôn Liễm đi một đoạn sẽ dừng lại, ở ven đường lưu lại một cái ký hiệu. Ở trên cây khắc lên mấy vết trầy, ở ven đường xếp đá thành khối có thứ tự để

không quay lại đường cũ nữa.

Cố Tiệp Khê đi theo sau lưng Ôn Liễm nhìn bóng lưng có chút gầy gò trong lòng sinh ra một cảm xúc không tên. Thật may có em ấy ở đây, nếu không mình lạc trong khu rừng này dù đi ba ngày ba đêm phỏng đoán cũng không thể thoát ra được.

Cứ mãi suy nghĩ nên nhất thời lại quên nhìn đường dưới chân, không cẩn thận đạp phải nhánh cây khô ven đường. Nhánh cây không chịu nổi sức nặng của nàng, gãy thành hai nửa. Cố Tiệp Khê mất đi điểm tựa, chân bị treo, thân thể nhất thời không khống chế được té xuống bên đường. Mà cạnh con đường bất ngờ là một cái sườn núi, từ trên đường mòn nghiêng hoàn toàn xuống phía dưới, bên dưới được bụi cây rậm rạp che phủ, không biết được là sâu bao nhiêu.

Ôn Liễm cũng không có cách Cố Tiệp Khê bao xa, nghe được tiếng kêu thảm thiết của nàng, nhanh chóng xoay người thấy nàng đang ngã xuống ven đường. Định đưa tay ra muốn bắt Cố Tiệp Khê nhưng không còn kịp rồi. Cố Tiệp Khê lăn xuống dưới sườn núi coi như sau lưng nàng có đeo túi xách thì cũng không thể cản lại.

Ôn Liễm trợn to hai mắt, trơ mắt nhìn học tỷ lăn xuống. Đôi môi cũng mất đi huyết sắc, không chần chừ liền ném balo trên vai xuống rồi chạy theo.

Cố Tiệp Khê cứ lăn xuống cho đến khi đụng phải một tảng đá lớn, mới hoàn toàn ngừng lại.

Ôn Liễm nửa lăn nửa tuột xuống đi tới bên người Cố Tiệp Khê. Sợ Cố Tiệp Khê sẽ bị gãy xương, muốn đụng cũng không dám đụng Cố Tiệp Khê. Ở bên cạnh nàng liên tục kêu: “Học tỷ học tỷ... Tiệp Khê!” Thấy Cố Tiệp Khê không có phản ứng, hô hấp của nàng cũng sắp dừng lại. Đi tới trước mặt Cố Tiệp Khê, thấy hai mắt của nàng đóng chặt, trong lòng quýnh lên. Cũng không thể không đoái hoài gì tới nàng, thận trọng lật Cố Tiệp Khê lại để cho đầu của nàng tựa vào trên bắp đùi của mình.

Khi cô vô tình đụng phải cẳng chân Cố Tiệp Khê, trên mặt người đang hôn mê nhú lại, cảm giác rất thống khổ. Cô liền biết cẳng chân học tỷ có vấn đề, nhưng trong lòng vẫn thoáng buồn lòng xuống.

Cô dùng ngón cái bấm nhân trung Cố Tiệp Khê, làm cho nàng tỉnh lại. Chờ Cố Tiệp Khê mở mắt ra liền gấp gấp hỏi “Học tỷ, chị không có sao chứ?”

Cố Tiệp Khê cho là mình sẽ cứ như vậy chết đi, không nghĩ tới còn có thể gặp được Ôn Liễm, hốc mắt nóng lên, nước mắt theo gò má chảy xuống, nghẹn ngào nửa ngày cũng không nói được câu nào. Thân thể dùng sức rụt vào trong ngực Ôn Liễm, hy vọng có thể tìm được chỗ dựa.

Ôn Liễm vuốt vuốt lưng Cố Tiệp Khê không ngừng trấn an nói “Không sao, không sao, em tới giúp chị đi lên, một hồi là tốt.”

Bàn tay không ngừng run rẩy nhấn một cái vào xương ngực, xương tay chân của Cố Tiệp Khê. Chỉ khi nhấn vào xương ống quyển thì Cố Tiệp Khê mới kịch liệt phản ứng. Nhìn xung quanh có thể đoán được vừa rồi trực tiếp va phải tảng đá đưa đến gãy xương.

Ôn Liễm thu tay về, không dám đụng chỗ xương gãy đó hỏi “Còn đau chỗ nào không?”

Cố Tiệp Khê xòe bàn tay ra, khóc lê hoa đài vũ “Đau.” Nước mắt chảy xuống thấm vào vết thương bị hòn đá cắt trúng chảy máu lại càng thêm đau. Cho nên lúc nàng nói chuyện hàm răng đều run rẩy.

Ôn Liễm cầm tay nàng lên nhìn một cái, nguyên lai là lúc lăn xuống bị cò sắc bén hai bên cắt trầy da, nhưng máu đã khô lại. Đau lòng muốn rót nước mắt, một bên an ủi Cố Tiệp Khê một bên lấy cò dại trong lòng bàn tay của nàng ra. Sau khi thổi bụi đất sạch sẽ, ánh mắt nhìn bốn phía tìm kiếm, bây giờ việc khẩn cấp trước mắt là xử lý chỗ xương bị gãy của Cố Tiệp Khê, tránh cho xương bị lệch. Cô không thể làm gì khác hơn là cúi đầu xuống hỏi Cố Tiệp Khê “Học tỷ có thể ngồi dậy không?”

Cố Tiệp Khê miễn cưỡng gật đầu một cái, Ôn Liễm liền đỡ nàng lên cho nàng dựa lưng vào đá lớn.

Lúc được đỡ đứng dậy, Cố Tiệp Khê cảm giác ngũ tạng lục phủ đau đớn, cũng may là không quá đau còn có thể chịu được, cắn chặt răng, trên đầu toát ra mồ hôi lạnh. Thấy Ôn Liễm đứng dậy định đi đâu đó liền vội vàng kéo lại cô lại hỏi “Em định đi đâu?”

Ôn Liễm cúi đầu chống với ánh mắt rung rung của nàng, trong đó tràn đầy sợ hãi. Ngồi chồm hỏm xuống, vuốt vuốt đầu vai Cố Tiệp Khê giải thích “Em đi tìm hai tấm ván, học tỷ không nên lộn xộn, ở nơi này chờ em trở lại.”

Các nàng cũng đã học qua kiến thức cấp cứu người, Cố Tiệp Khê tự nhiên biết cô muốn làm gì. Mặc dù sợ hãi khi phải đợi một mình ở đây nhưng vẫn nhếch môi gật đầu cho Ôn Liễm đi.

Trước khi Ôn Liễm đi, nàng kéo tay cô lại nói “Sớm quay lại.”

“Được.” Ôn Liễm cười đáp ứng.

Cố Tiệp Khê đưa mắt nhìn bóng người Ôn Liễm từ từ biến mất ở trong lùm cây, cho đến khi không còn thấy nữa mới thu hồi ánh mắt. Lưng tựa vào đá, ngược nhìn bầu trời. Bầu trời vẫn trong xanh như cũ, không có một đám mây, cũng không có một chút tạp chất, thấy vậy trong lòng Cố Tiệp Khê trống rỗng.

Nàng thở dài một hơi, hơi sờ vào cẳng chân bị gãy, lại nhìn lòng bàn tay, nhất thời suy nghĩ đủ thứ chuyện. Nàng lại lần nữa phạm sai lầm, còn liên lụy Ôn Liễm. Không kiềm được oán hận bản thân, sao lại vô dụng như vậy a, không chỉ cùng Ôn Liễm lạc đường, hơn nữa còn té thảm như vậy. Nàng rõ ràng là toàn gây ra rắc rối thôi...

Bất quá bây giờ suy nghĩ nhiều như vậy cũng không có ích gì, tốt nhất là nên nghĩ cách làm sao để thoát khỏi đây. Cố Tiệp Khê lại thờ dài một cái, thu hồi suy nghĩ. Liếc mắt nhìn hướng mà Ôn Liễm đã đi, cũng không biết lúc nào em ấy mới về, có thể tìm được cành cây phù hợp hay không.

Ở nơi này rừng núi hoang sơ không có dấu vết dân địa phương, muốn tìm được cành cây phù hợp không phải dễ dàng. Dù cho cây có nhiều thì nếu không có dụng cụ để cưa thì cũng không có ích gì.

Bốn phía đều là yên tĩnh, trong bụi cỏ cách Cố Tiệp Khê không xa phát ra động tĩnh khác lạ.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 23

Sau một hồi xột soạt, một con rắn màu xám đen dài chừng một thước từ trong bụi cỏ chậm rãi bò ra ngoài. Mới vừa rồi lúc Cố Tiệp Khê lăn xuống đã kinh động đến nó. Nó men theo nhiệt độ phát ra từ trên người Cố Tiệp Khê bò qua chỗ nàng.

Đến lúc Cố Tiệp Khê chú ý tới nó, nó đã bò lại bên cạnh Cố Tiệp Khê. Cố Tiệp Khê mặt trắng bệch, đầu óc trống rỗng. Bởi vì chân bị gãy nên dù cho nàng muốn chạy cũng không thể chạy. Thật may nàng còn giữ được một chút trấn định, hết sức duy trì thân thể không dám cử động để tránh chọc giận rắn và bị nó cắn.

Chỉ có thể không ngừng an ủi bản thân, con rắn này chẳng qua là đi dạo qua thôi, chỉ cần nàng bất động thì nó sẽ rời đi, tự thuyết phục bản thân phải bình tĩnh. Càng về sau, rắn không chỉ không rời đi, hơn nữa càng lúc càng bò lại gần Cố Tiệp Khê. Cố Tiệp Khê chỉ có thể đem an ủi chuyển thành cầu nguyện, cầu nguyện con rắn này mau biến khỏi đây hoặc là Ôn Liễm mau chóng quay lại cứu nàng.

Nhưng mà con rắn kia giống như cố ý muốn đối nghịch với Cố Tiệp Khê vậy, càng lúc càng leo lên trên. Cố Tiệp Khê chỉ có thể trơ mắt nhìn con rắn kia bò từ chân lên trên cánh tay.

Trên cánh tay đột nhiên lạnh như băng làm cho Cố Tiệp Khê không thể bình tĩnh được nữa. Lý trí hoàn toàn tan vỡ, thất thanh hét to “Ôn Liễm!! Ôn Liễm!! Ôn Liễm em đang ở đâu! Có rắn! Mau tới cứu chị!” Trong tiếng kêu còn mang nức nở, thiếu chút nữa là khóc lớn lên.

Ôn Liễm đã tìm được nhánh cây thích hợp để cố định chân, nghe Cố Tiệp Khê hoảng sợ la lên cho là nàng đã xảy ra chuyện gì. Nhanh chóng ôm nhánh cây xuyên qua đám cỏ, ngay cả khi lá cây vạch một đường lên má cô cũng không biết.

Cô xuyên qua đám cây, sau khi không còn bị lá cây che mắt tầm nhìn thì thấy con rắn bò lên người Cố Tiệp Khê, hải nói “Học tỷ, đừng sợ, em tới đây.” Vừa nói liền ném nhánh cây đang ôm xuống rồi vọt tới.

Cố Tiệp Khê nghe được thanh âm Ôn Liễm, tựa như thấy được hy vọng, nghiêng đầu kêu cứu “Ôn Liễm cứu chị!”

Ôn Liễm đi tới trước mặt Cố Tiệp Khê, không biết dừng khí đến từ nơi đâu, không thèm phòng vệ đưa tay bắt lấy đầu con rắn. Động tác của cô hoàn toàn chọc giận rắn, rắn nhanh nhẹn trốn khỏi tầm tay cô, lắc thân một cái há miệng to như chậu máu ra cắn một phát lên cánh tay Ôn Liễm. Răng trực tiếp cắn rách quần áo Ôn Liễm, đâm thật sâu vào da cô.

Ôn Liễm cảm giác bị cắn, trên đầu toát ra mồ hôi lạnh, lạnh tay lẹ mắt vung tay lên, quăng con rắn ra ngoài. Sau đó nhanh chóng dùng sức đè cùi chỏ xuống ngăn cản máu có độc chảy về tim.

Cố Tiệp Khê thấy cô bị cắn một khắc kia lòng như lửa đốt nói “Ôn Liễm em mau xử lý vết thương đi!”

Ôn Liễm cẩn thận bảo Cố Tiệp Khê đừng lên tiếng, mà cô vẫn nhìn chăm chăm vào con rắn sau khi rơi xuống đất liền lắc lư thân thể bỏ trốn, sau đó mới ngồi vào bên cạnh Cố Tiệp Khê xử lý vết thương.

Cô cởi áo khoác ra, một tay đè cánh tay một tay vói vào trong túi tìm dao nhỏ. Cô còn tưởng rằng khi đó sau khi đánh ký hiệu xong thì đã bỏ nó vào túi xách, như vậy nhất định phải leo lên trên sườn núi để lấy. Trùng hợp là mới vừa rồi đánh ký hiệu xong liền quên mất là đã tiện tay bỏ nó vào trong túi áo khoác mỏng, lúc này vừa vặn lấy ra dùng. Trước tiên cô cắt một bên tay áo rồi buộc lên trên cùi chỏ một chút để thay thế cho cái tay đang đè lên đó.

Cố Tiệp Khê ở một bên hỏi “Nghiêm trọng lắm không? Có độc không vậy?” Trong lòng nổi lên tự trách, nếu không phải tại mình thì Ôn Liễm cũng sẽ không bị cắn.

Ôn Liễm cẩn thận kiểm tra vết thương, không thể chắc chắn con rắn cắn cô là có độc hay không. Cánh tay in hai dấu răng sâu, nhìn có chút kinh người. Nhưng cô không cảm giác được đau đớn, chẳng qua là vết thương có chút tê tê.

Cô cũng không có vì vậy mà buông lỏng cảnh giác, vì để cho Cố Tiệp Khê yên tâm, nàng vẫn là nói “Hắn là rắn không có độc, vì lý do an toàn nên phải loại trừ một chút máu độc đi.”

“Làm sao để loại trừ?” Cố Tiệp Khê có chút mơ màng hỏi. Nơi này muốn thuốc khử độc không có thuốc khử độc, muốn dụng cụ không có dụng cụ, cơ hồ không có thứ gì để loại trừ máu độc.

“Trước hết phải rạch vết thương ra.” Ôn Liễm nhìn chăm chăm hai cái đầu răng, vừa suy tính vừa nói “Sau đó hút máu ra.”

“Nhưng mà em không có dao giải phẫu đã khử trùng a!” Cố Tiệp Khê nói ra nghi hoặc trong lòng.

Ôn Liễm chỉ chỉ con dao trên tay nói “Đây không phải sao?”

“Em muốn dùng con dao này?” Cố Tiệp Khê bị ý tưởng của Ôn Liễm hù dọa, cái này cũng quá điên khùng rồi.

“Ừ...sau khi cắt xong phải nhớ nhắc nhở em đi tìm ngừa bệnh uốn ván đó...” Ôn Liễm cầm dao nhỏ híp mắt khua tay múa chân lên trên vết thương, không thể cắt phải động mạch, phải cẩn thận một chút. Suy nghĩ một chút hỏi “Học tỷ, rượu cồn lần trước có mang theo không?”

“Có mang.” Cố Tiệp Khê lập tức trả lời “Nhưng mà không biết có bị chị đề nát hay không.” Vừa nói vừa xoay người qua lấy túi xách.

Ôn Liễm ngăn cản nàng “Đề em đi lấy.” Sau khi nhận được sự đồng ý của Cố Tiệp Khê, đi qua lấy rượu cồn, sau khi mò ra thì thấy vẫn còn nguyên vẹn không đổ một giọt, trong lòng vui mừng nói “Không có đề nát.”

Lấy dao nhỏ trong tay ngâm vào rượu cồn một đoạn thời gian. Sau đó thì lấy ra lau sạch. Đang muốn hạ thủ, ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt Cố Tiệp Khê đang nhìn chăm chăm lên con dao trên tay cô, trên mặt hiện rõ sự sợ hãi. Ôn Liễm đẩy mặt Cố Tiệp Khê sang một bên “Đừng xem, máu tanh.”

“Làm bác sĩ không thể nương tay. Nếu chần chờ một giây mạng bệnh nhân cũng không còn.” Chờ Cố Tiệp Khê xoay qua chỗ khác, cô vừa nói vừa cầm dao mặt không sợ hãi rạch xuống một đường. Đau đớn trong nháy mắt hiện ra làm cho Ôn Liễm suýt nữa cắn nát môi. Trên trán toát ra mồ hôi lạnh, máu đen trong vết thương nhất thời chảy ra ngoài, trong lòng Ôn Liễm trầm xuống, con rắn này có độc.

Tay cô run run lấy một góc áo khoác nhét vào trong miệng, sau đó cầm con dao còn đang cắm trên da lại rạch xuống một đường. Một tiếng kêu đau, Ôn Liễm đau đến thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, sau khi cắt xong vết thương dao nhỏ cũng từ lòng bàn tay tuột xuống.

“Xong chưa?” Cố Tiệp Khê chậm rãi xoay người. Gương mặt Ôn Liễm tái nhợt xuất hiện ở trước mắt nàng. Ánh mắt liếc xuống dưới, chỉ thấy cái tay không có bị cắn kia đang dùng sức đè cánh tay khác, cánh tay đó không ngừng chảy ra máu đen. Mà thân thể Ôn Liễm cơ hồ lao đảo muốn ngã, nàng sợ hãi vội vàng tới đỡ cô. “Em thật sự cắt vết thương sao?” Cố Tiệp Khê nâng cánh tay đang chảy máu của cô lên, tay chân luống cuống nói.

Toàn thân Ôn Liễm đau đến không còn sức lực, Cố Tiệp Khê vừa đứng đến, cô liền ngã xuống vai nàng. Mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo mặc trên người, cô cắn răng nói “Bây giờ chỉ có hai chúng ta, cái gì cũng phải dựa vào bản thân, học tỷ chị hiểu không?” Cũng là bởi vì như vậy, cô chỉ có thể hạ thủ, đẩy nhanh tốc độ máu độc chảy ra, nếu không hai người các nàng thật sự có thể chết ở chỗ này.

Cố Tiệp Khê một chút cũng nghe không lọt lời của cô, khóe mắt hiện lên lệ quang tới nói “Vội mau cầm máu! Mau cầm máu!”

Ôn Liễm lắc đầu một cái nói “Còn chưa được, phải để máu đen chảy ra hết, nếu không...” Cô còn chưa nói hết thì dừng lại, đại khái là không muốn để cho Cố Tiệp Khê quá lo lắng. Đồng thời trên tay gia tăng lực đạo, muốn mau mau đem máu độc loại trừ hết.

“Chị giúp em hút máu ra.” Cố Tiệp Khê chủ động nói. Nếu không làm như vậy thì không biết Ôn Liễm còn phải chịu đựng bao lâu nữa.

Không đợi Ôn Liễm đồng ý, nàng liền nâng cánh tay lên định hút, Ôn Liễm vội vàng ngăn cản nàng “Chờ một chút.” Cố Tiệp Khê cho là cô muốn làm gì đó, ngừng lại động tác.

Ôn Liễm không biết từ nơi nào lấy ra một ly trà, đổ lên vết thương. Cảm giác nóng hừng hực làm cho cô không nhận được khăn giọng, sau đó mới dám để cho Cố Tiệp Khê giúp mình hút chất độc ra.

Cố Tiệp Khê cúi người một hóp rồi lại một hóp hút máu đen từ trong vết thương bị rấn cắn của Ôn Liễm ra, phun lên mặt đất, sau đó tiếp tục hút, cho đến khi máu chảy ra từ vết thương có màu sắc bình thường mới dừng lại.

Vào thời điểm đó nàng không biết Ôn Liễm dùng ánh mắt mang chút phức tạp không rõ tên vẫn nhìn chăm chăm vào đỉnh đầu nàng, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

Sau khi nàng hút xong, Ôn Liễm lập tức đưa ly trà mới vừa rồi cho nàng súc miệng. Cố Tiệp Khê nhận lấy mới phát hiện đó là ly nước của mình, ngạc nhiên.

Ôn Liễm tựa như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, nói “Em lấy nó từ trong túi xách của chị, mặc dù hình dạng thay đổi nhưng nước bên trong không có đổ ra. Vừa vặn có thể dùng để súc miệng, nếu không chị cũng có thể bị trúng độc.”

Sau khi Cố Tiệp Khê súc miệng xong thì giúp Ôn Liễm dùng ống tay áo khoác băng bó đơn giản vết thương, sau đó cời dây buộc trên cùi chỏ cô xuống để cho máu lưu thông một hồi, hỏi “Còn đau không?”

Ôn Liễm chống lại ánh mắt còn nhiễm tầng hơi nước của nàng, tâm khê động. Đến khi máu vô tình dính trên tay khô đi, lấy tay giúp Cố Tiệp Khê xoa xoa nước mắt nói “Đã... đã hết đau, học tỷ không cần lo lắng.”

Vì để chứng minh mình đã ổn, cô đứng lên, dưới tình huống tận lực không đụng phải vết thương, ở trước mặt Cố Tiệp Khê đi mấy vòng, hất cằm cười nói “Nhìn em sinh khí dồi dào không nè.” Nói xong nháy mắt một cái với Cố Tiệp Khê.

Tâm tình Cố Tiệp Khê vốn đang u ám, bị cô chọc như vậy tức cười nín khóc mỉm cười. Lúc này nàng mới chú ý tới gò má Ôn Liễm bị nhánh cây xước qua, hỏi “Gò má của em sao lại như vậy?”

Bàn tay Ôn Liễm lần mò lên, này giờ không có cảm giác có bất kỳ đau đớn nào. Lúc này chạm vào mới cảm thấy trên mặt đau rát, mà máu trên vết thương đã sớm khô, nói “Chắc vừa nãy chạy quá nhanh nên bị lá cây cắt trúng.” Trùng hợp là trên mặt hai người đều bị cắt ở cùng một chỗ.

Ôn Liễm một bên sờ vết thương trên mặt mình, một bên giả bộ ưu thương nói “Ài, học tỷ, nếu khuôn mặt bị hủy thì làm thế nào đây?”

“Mặt chị cũng bị thương nè.” Cố Tiệp Khê không chút nào để ý tới dung mạo mình, buông lỏng tay cười nói “Vậy thì cùng nhau để mặt xấu đi.” Cuối cùng đột nhiên lại tăng thêm một câu “Như vậy chúng ta ai cũng không được chê người kia.”

Ôn Liễm có chút không rõ những lời này của nàng, không biết có phải là bản thân quá đa nghi hay không mà luôn cảm thấy những lời này của học tỷ dường như có ý nghĩa sâu xa nào đó, không dám kết luận bừa, lập tức liền ngừng.

Tác giả có lời muốn nói: Bởi vì con rấn nên cố ý lên Baidu một chút, kết quả tất cả đều là cách làm súp rấn hoặc là giá trị của các bài thuốc rấn...

Trong chương này vì để tăng hiệu quả hí kịch nên đối với việc bị rấn cần có chút khoa trương. Ví dụ như muốn hút máu thì không thể trực tiếp hút... Sẽ trúng độc...

Cho nên, xin đừng bắt chước... Thật sự sẽ trúng độc!!!

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chương 24

Qua một hồi lâu mới phản ứng được lời nói của học tỷ “Đúng vậy. Đáng đáp em xấu xí dù có hủy khuôn mặt cũng không có gì quá đáng tiếc. Ngược lại là học tỷ...”

Cố Tiệp Khê không đợi nàng nói xong cũng cười châm biếm “Em mà xấu à?”

Ôn Liễm chút nào không keo kiệt tán dương nói “Học tỷ xinh đẹp như hoa, ôn nhu động lòng người, ai thấy cũng thích...Nếu so sánh với học tỷ thì em xấu là đúng rồi.”

Cố Tiệp Khê cười cười lấy đánh đánh nhẹ vào vai cô nói “Nói xạo như thiệt.” Ôn Liễm cười hắc hắc, không đáp lại.

Tiếp theo chính là giúp Cố Tiệp Khê cố định chân bị gãy. Ôn Liễm lượm nhánh cây vừa rồi mang về lại, cắt áo khoác thành từng miếng vải. Dưới sự chỉ đạo của Cố Tiệp Khê, cô nhanh chóng cố định tốt phần xương chân bị gãy của Cố Tiệp Khê lại. Ở phương diện băng bó vết thương Cố Tiệp Khê tương đối chuyên nghiệp.

Bây giờ học tỷ động cũng không thể động, mình cũng bị thương, điện thoại di động vẫn không có tín hiệu, các nàng phải làm gì để rời khỏi đây a?

Ôn Liễm đứng ở trước mặt Cố Tiệp Khê tay sờ cằm, suy tư một hồi, chợt nhớ tới balo mình để quên trên sườn núi, hỏi Cố Tiệp Khê “Học tỷ chị có đôi không?”

Cố Tiệp Khê bị cô hỏi vậy không hiểu rõ lắm, bối rối trả lời “Đĩ nhiên đôi a.” Bây giờ là hơn ba giờ chiều, tính ra thì hai người đã không ăn gì nửa ngày rồi. Cố Tiệp Khê trả lời vừa vặn như Ôn Liễm dự liệu, hết sức phấn khởi nói “Em có mang theo đồ ăn nè.” Vừa nói vừa định đi lấy balo.

Cố Tiệp Khê đưa tay kéo tay cô lại thần sắc khẩn trương nói “Đừng đi! Đừng để chị một mình ở đây nữa.”

Ôn Liễm quá kích động, thiếu chút nữa thì quên chuyện mới vừa rồi cũng là bởi vì mình để Cố Tiệp Khê người ở chỗ này mới phát sinh, lại không an tâm để nàng tiếp tục ngây ngô ở chỗ này, ai biết được con rấn vừa rồi chạy mất có thể quay trở lại hay không. Nhưng bây giờ một người hư chân một người tay phế, mình phải làm sao mới có thể mang Cố Tiệp Khê lên trên sườn núi đây..Cô không chút nghĩ ngợi búng tay, trong lòng giống như đã quyết định gì đó, nói “Cứ như vậy đi.”

Cố Tiệp Khê mê mang nhìn cô. Ôn Liễm vừa dùng vừa dùng răng buộc chặt lại vết thương trên ống tay áo nói “Học tỷ không nên lộn xộn.” Không lâu sau dưới sườn núi truyền tới tiếng kinh hô của Cố Tiệp Khê “Ôn Liễm em muốn làm gì?”

Ôn Liễm cười đùa hí hửng nói “Đương nhiên là muốn ôm học tỷ rồi.”

Một tay cô đặt sau lưng Cố Tiệp Khê, một tay đưa tới khuỷu gối của nàng. Thời điểm Cố Tiệp Khê vẫn còn đang ngẩn ra, cô làm thử trước, tránh được vết thương, chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề lớn gì, sau đó liền trực tiếp bế Cố Tiệp Khê lên theo kiểu ôm công chúa.

Cố Tiệp Khê cho tới bây giờ không để cho người nào ôm như vậy, trong lòng có tia khản trương, cánh tay vững vàng ôm cổ Ôn Liễm nói “Ài, tay em”

Ôn Liễm lơ đãng nói “Đã không còn chảy máu nữa.” Vì để Cố Tiệp Khê an tâm “Học tỷ đừng thấy vết cắt trên tay em lớn mà lo lắng, không có cắt trúng mạch máu, với lại đã cầm máu thì sẽ không chảy máu nữa đâu.” Cố Tiệp Khê tìm lý do khác, muốn Ôn Liễm buông mình xuống nói “Chị rất nặng, sẽ mệt chết em đó.”

“Chẳng qua chỉ là là một đoạn đường ngắn thôi, em không có yếu như vậy.” Ôn Liễm ôm Cố Tiệp Khê từ từ đi lên trên sườn núi. Sợ Cố Tiệp Khê sẽ cứng rắn muốn xuống, cố ý cảnh cáo nói “Chị không nên giãy giụa, nếu đụng phải vết thương trên cánh tay thì thật sự sẽ chảy máu đó.”

Nghe Ôn Liễm nói, trong đầu Cố Tiệp Khê mới vừa toát ra ý tưởng giãy giụa hoàn toàn chìm xuống, yên lặng vùi ở trong ngực Ôn Liễm, cảm thụ áp lực từ trong thân thể Ôn Liễm truyền tới, còn có thể nghe được tiếng tim đập của cô. Cố Tiệp Khê chưa bao giờ được đối đãi như vậy quần bách đồ mặt, nhưng mà không muốn để Ôn Liễm phát hiện, đem mặt vùi vào cổ Ôn Liễm.

Đối với việc đột nhiên học tỷ thân cận như vậy Ôn Liễm đầu tiên là sửng sốt một chút, rồi sau đó ngây ngốc cười một tiếng. Còn không có đặc ý bao lâu, nụ cười ở trên mặt liền cứng ngắc, vẫn chưa đi được mấy bước cô cảm thấy vết thương lại bị vỡ, máu tươi chảy ra thấm ướt tay áo.

Cô cắn răng, tăng thêm tốc độ leo lên trên sườn núi, sau khi đặt Cố Tiệp Khê ngồi vững vàng rồi đi tới chỗ balo của mình lấy đồ ăn trong túi ra đưa cho Cố Tiệp Khê. Còn bản thân thì lấy thuốc men mang theo ra một lần nữa băng bó lại vết thương, bảo đảm một hồi lại dùng lực sẽ không chảy máu.

Cùng Cố Tiệp Khê tùy tiện lấp no bụng xong, cô đeo balo ở trước ngực, đứng ở trước mặt Cố Tiệp Khê vỗ vỗ lưng nói “Học tỷ lên đây đi.”

Thức ăn trong miệng Cố Tiệp Khê còn chưa có hoàn toàn nuốt xuống, không hiểu ý áp ứng hỏi “Để làm gì?”

Ôn Liễm quay mặt qua nói “Đương nhiên là công chị thoát khỏi đây rồi.”

“Sao có thể như vậy được, tay em còn đang bị thương đó.” Cố Tiệp Khê muốn cự tuyệt, gót chân cọ xát với mặt đất định đứng lên nhưng mà nàng quên chân mình đang bị gãy, mới vừa thẳng người không bao lâu, rồi lập tức ngồi xuống, dưới cẳng chân là một trận đau nhức.

“Vậy chúng ta phải làm gì mới có thể rời khỏi đây?” Ôn Liễm hỏi thử. Không đợi Cố Tiệp Khê do dự nữa, cô liền trực tiếp đem cánh tay Cố Tiệp Khê đặt lên vai mình, công nàng rồi đứng dậy.

Cô không muốn ở chỗ này trì hoãn thời gian, mặc dù Cố Tiệp Khê đã giúp cô hút ra phần lớn máu độc, nhưng vẫn có một ít đang chảy về tim. Do không biết lúc nào sẽ phát tác, cho nên cô phải nhanh chóng mang Cố Tiệp Khê rời khỏi nơi này, tìm nơi có tín hiệu gọi cho hội trưởng bọn họ tới cứu các nàng.

Lúc đứng dậy cô quan tâm dặn dò Cố Tiệp Khê “Phải cẩn thận.”

“Vậy em đi chậm một chút.” Cố Tiệp Khê không thể thay đổi cô, nằm ở trên lưng cô ồm ồm đáp.

Ôn Liễm ừ một tiếng, ổn định thân thể Cố Tiệp Khê liền sải bước đi về phía trước.

Đi được nửa đường, Ôn Liễm đột nhiên mở miệng nói “Học tỷ chị và em nói một ít chuyện thú vị đi.” Không biết tại sao trên trán cô dị thường toát ra nhiều mồ hôi. “Ôn Liễm, có phải chị rất dần hay không?” Cố Tiệp Khê cũng không có phát hiện Ôn Liễm khác thường, nằm ở trên lưng nàng trề môi khẽ nói hỏi.

Ôn Liễm tái nhợt cười một tiếng nói “Sao chị lại nghĩ như vậy?”

“Nhưng mà chị đã dẫn em đi lạc...còn liên lụy em...” Cố Tiệp Khê áy náy nói “Hơn nữa hội trưởng và Nhã Khiết các nàng cũng cảm thấy chị rất dần, làm chuyện gì cũng hỏng. Lần này nếu chị nghe lời các nàng dừng ra ngoài dã ngoại sẽ không phát sinh nhiều chuyện như vậy.”

“Em không biết ở trong mắt người khác học tỷ là như thế nào, nhưng ở trong mắt em học tỷ vô cùng lợi hại.” Những lời này Ôn Liễm phải cắn chặt hàm răng mới phát ra được, mặc dù khí lực cũng sắp dùng hết, nhưng cô vẫn cố gắng bước về phía trước, không để cho tốc độ chậm lại.

Trên đầu chảy xuống mồ hôi lạnh, đọng lại ở hốc mắt làm cho cô không mở mắt ra được. Một giọt mồ hôi chảy xuống cằm Ôn Liễm rồi rơi trên cánh tay Cố Tiệp Khê, Cố Tiệp Khê lúc này mới phát hiện ra kỳ quái, đưa tay sờ hai má Ôn Liễm, lòng bàn tay ướt nhẹp một mảnh, nàng sinh lòng nghi ngờ hỏi “Ôn Liễm sao trên mặt em lại ướt như vậy?”

“Không sao, chẳng qua là đi đường dài nên mới chảy mồ hôi mà thôi.” Ôn Liễm thuận miệng tìm đại một cái lý do để thuyết phục Cố Tiệp Khê.

“Nếu không em để chị xuống nghỉ ngơi một chút đi?”

“Em không sao, còn có thể đi thêm một đoạn.” Ôn Liễm cự tuyệt đề nghị của Cố Tiệp Khê. Sợ Cố Tiệp Khê không đồng ý, cô liền quyết định “Một hồi nữa đến chỗ rộng rãi hơn liền nghỉ ngơi.”

Các nàng đã di chuyển được hơn nửa khu rừng, một đường quay lại chỗ cũ, tin tưởng không lâu sau là có thể tới được nơi thông thoáng hơn rồi. Lại đi

một hồi, Ôn Liễm cảm giác vết thương trên cánh tay càng ngày càng tê dại. Cô biết nếu cứ vận động mạnh thì đẩy nhanh tốc độ máu chảy làm cho độc rần khuếch tán ra, chỉ là không có nghĩ đến sẽ phát tác nhanh như vậy. Cô thờ liên tiếp hỗn hển kêu Cố Tiệp Khê lấy điện thoại di động ra “Học tỷ chỉ mau xem bây giờ điện thoại di động có tín hiệu chưa?”

Cố Tiệp Khê làm theo lời cô, đáp “Có rồi nhưng vẫn còn yếu lắm, nếu gọi điện thoại phỏng đoán vẫn chưa thể được, rất dễ bị ngắt giữa chừng.”

“Tốt lắm.” Ôn Liễm ôm chặt Cố Tiệp Khê trên lưng, bước nhanh hơn. Chỉ một chút nữa thôi, chỉ cần đi thêm vài bước nữa là có thể cứu được học tỷ rồi, mình phải cố chịu đựng.

“Học tỷ, sao chị không kể tiếp chuyện thú vị đi.” Ôn Liễm hy vọng khi nói chuyện sẽ dời đi một chút sự chú ý của bản thân lên cánh tay cũng sẽ dời đi sự chú ý của Cố Tiệp Khê, tránh cho nàng phát hiện mình không ổn.

“Em muốn nghe chuyện gì?” Cố Tiệp Khê nghiêm túc suy nghĩ. Cho đến khi nàng chưa kịp nghĩ ra chuyện vui nào đó thì Ôn Liễm đã mang nàng ra khỏi khu rừng làm cho người ta đầu óc choáng váng, quay trở lại nơi mà trước đó các nàng đã đi vào, sau đó dừng bước.

Cố Tiệp Khê nghi ngờ hỏi “Làm sao vậy?”

Hai mắt Ôn Liễm đã muốn nổ đom đóm, tùy thời có thể ngã xuống. Nhưng đầu óc cô vẫn còn thanh tỉnh, biết rằng nếu như cô thật sự ngã xuống, không nói chính cô sẽ bị làm sao mà đơn giản là Cố Tiệp Khê bị gãy chân sẽ chịu không nổi.

Cô cũng biết mình đã không thể đi tiếp được nữa, chậm rãi cúi người, đặt Cố Tiệp Khê trên lưng xuống.

Cố Tiệp Khê sau khi xuống lại hỏi một câu “Thế nào?”

Ôn Liễm nghe Cố Tiệp Khê hỏi mới có điểm phản ứng, xoa xoa mồ hôi lạnh đổ đầy giờ trên trán, gần như mệt là nói “Học tỷ ở nơi này đợi một chút.” Sau khi cô an bài Cố Tiệp Khê xong, chậm rãi lấy điện thoại di động trong túi ra.

Cố Tiệp Khê phát hiện cô khác thường, lắc lư thân thể hỏi “Ôn Liễm em có sao không?”

Thân thể Ôn Liễm bị Cố Tiệp Khê làm cho đung đưa trái phải nhưng một chút cũng không ảnh hưởng đến việc cô nhìn màn hình điện thoại di động, miễn cưỡng cười một tiếng, lầm bầm lầu bầu nói “Có tín hiệu rồi.” Lời còn chưa dứt, cả người liền té xuống cái rầm, thân thể không còn đủ sức lực để đứng vững nữa.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chương 25

Thời điểm Ôn Liễm ngã xuống trước mặt Cố Tiệp Khê, cô cũng không có lập tức liền mất đi ý thức, không quên giãy giụa mở miệng trấn an Cố Tiệp Khê “Học tỷ không cần phải sợ, hội trường sẽ nhanh tới đây thôi.”

Trong đôi mắt hơi híp lại, cô nhìn thấy Cố Tiệp Khê thần sắc hốt hoảng đỡ cô dậy, cánh tay không ngừng lắc lắc. Trong lỗ tai ừng ực tiếng vang khiến cô không thể nghe được bất kỳ thanh âm bên ngoài nào, chỉ biết là Cố Tiệp Khê đang mấp máy môi nói gì đó. Biểu tình trên mặt Cố Tiệp Khê đủ để chứng minh nội tâm nàng đang vô cùng sợ hãi.

Nếu mình có thể khiến cho học tỷ lo lắng cho mình như vậy thì... mình cũng nàng đi xa như vậy cũng là đáng giá. Lỗ tai dường như nghe thấy được một ít thanh âm, học tỷ đang không ngừng kêu tên cô, nói “Ôn Liễm, không phải nói không bỏ chị lại một mình nữa sao?” Đáng tiếc cô hoàn toàn không còn sức để có thể đáp lại lời nàng.

Ôn Liễm nhắm hai mắt lại hoàn toàn hôn mê bất tỉnh, vết thương bị rấn cắn trên cánh tay đều đã biến thành màu đen.

Trước mắt tràn ngập bóng tối, Ôn Liễm không biết bản thân đang ở nơi nào, đang định tìm lối thoát. Đột nhiên một đạo ánh sáng mạnh chiếu vào trong mắt cô làm cô không mở mắt ra được, vội vàng đưa tay lên che không cho ánh sáng chiếu vào.

Trong bóng tối truyền tới một tiếng rầy “Không nên lộn xộn.” Ngay sau đó Ôn Liễm cảm giác cái tay vừa nãy đưa lên hình như bị ai đó đè xuống. Ôn Liễm hôn mê khó chịu nhíu mày, sau đó tỉnh lại. Một người đàn ông mặc áo blouse trắng đem đèn pin đang chiếu vào mắt cô lấy ra, mặt không cảm giác hỏi “Em tỉnh rồi.” Thì ra ánh sáng gay gắt ban nãy chính là từ đèn pin của người này phát ra.

Ôn Liễm vừa tỉnh, đầu óc một mảnh hỗn độn, còn chưa hiểu rõ tình huống trước mắt, chớp chớp mắt hỏi ngược lại “Em bị sao vậy?”

Từ từ ngồi dậy, tầm mắt cô quét một vòng quanh phòng bệnh, trong phòng bệnh ngoài bác sĩ và y tá ra thì chỉ có mình cô. Bên ngoài, ánh mặt trời chiếu một góc lên rèm cửa sổ nhắc nhở cô bây giờ đã là buổi chiều.

Cảm giác có chất lỏng lạnh buốt chảy vào tay trái rồi tiến vào trong thân thể, cô mê mang giờ tay lên, băng dính màu trắng xếp chéo nhau dán vào một cây kim truyền nước biển đang cắm vào tĩnh mạch của cô, dung dịch trong ống nhỏ trên đầu đang nhiều từng giọt xuống. Quần áo trên người đã đổi quần áo bệnh nhân màu xanh da trời, chỗ bị rấn cắn cũng được bao phủ bởi băng gạc.

Bác sĩ kia cũng không để ý tới cô, lấy một cây viết từ trong túi áo trước ngực ra viết viết gì đó lên quyển sổ rồi đưa cho y tá đứng ở sau lưng, dặn dò “Cơ thể bệnh nhân này tuy đã khôi phục bình thường nhưng vẫn phải chú ý một chút.”

“Vâng.” Y tá đáp một tiếng, bác sĩ định rời khỏi phòng bệnh, nghiêng đầu thấy Ôn Liễm vẫn còn đang mê mang, thuận miệng nói với y tá “Giải thích một chút tình huống cho bệnh nhân đi, tôi sang giường bên cạnh.” Đáp lại là một tiếng hào.

Sau khi bác sĩ đi rồi, y tá cầm tay Ôn Liễm đang nâng lên đặt xuống giường, nói “Con đang truyền nước biển, không nên lộn xộn.” Nói xong rồi đi tới cái bình treo bên cạnh, điều chỉnh tốc độ truyền nước biển. Ánh mắt Ôn Liễm nhìn người trước mặt chuyển động, y tá xem ra đã bốn mươi mấy tuổi, tuổi tác cũng xấp xỉ mẹ Ôn Liễm, kêu a di là ỏn. Ôn Liễm suy nghĩ một chút rồi hỏi “Y tá a di, con bị làm sao vậy?”

“Con bị rấn độc cắn bị thương, được người ta đưa vào bệnh viện.” Y tá vừa nói vừa dọn dẹp đồ đạc mà bác sĩ còn để lại “Nhắc mới nhớ, con cũng may mắn lắm đó, độc rấn thiếu chút nữa đã thấm vào tim, nếu tới trễ một chút nữa thì mạng nhỏ của con không còn...”

“Còn có phụ đạo viên của con vừa nãy có tới thăm con một chút, giúp con trả viện phí rồi đi, nàng có dặn là nếu chuyện gì liền gọi điện thoại. Nàng đã xin nghỉ học dùm con, đảm bảo con có thời gian tịnh dưỡng thật tốt.” Y tá nhớ tới phụ đạo viên của Ôn Liễm trước khi đi có nhờ nàng truyền đạt lại vài chuyện.

“Nga.” Ôn Liễm chợt nhớ lại chuyện cô bị té xỉu, chậm rãi ngồi dậy bắt ông tay áo y tá, vội vàng hỏi “Con hôn mê bao lâu rồi? Học tỷ của con đâu?” Động tác quá mạnh thiếu chút nữa làm đầu mũi kim sút ra.

“Con hôn mê một ngày rồi.” Y tá rất có kiên nhẫn lần nữa ghim lại kim cho cô nói “Con nói học tỷ có phải là người được đưa tới chung với con, là người bị gãy chân phải không?”

“Đúng.” Ôn Liễm khẩn trương nhìn y tá gật đầu nói “Chỉ ấy thế nào rồi?”

“Cô bé đó đang nằm ở phòng khác. Hẳn không có chuyện gì, bác sĩ đã giúp cô bé chỉnh lại xương.” Y tá trả lời “Bắt quá bị thương động đến gân cốt phải mất một trăm ngày mới khỏi, cô bé còn phải nằm trên giường một thời gian ngắn.”

Ôn Liễm thờ phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm nói “Nàng không sao là tốt rồi.”

Nói tới chỗ này, y tá lại không nhìn được nói “Con phải cảm tạ vị học tỷ này, nếu không phải cô bé nhớ chính xác đặc điểm của con rấn cắn con thì bác sĩ cũng sẽ không kịp thời chích đúng huyết thanh.”

Ôn Liễm cười nói “Cám ơn y tá a di, con sẽ.”

“Không có chuyện gì thì ta ra ngoài đây, nếu cần giúp đỡ thì nhấn cái chuông đó, sẽ có y tá trực ban tới ngay.” Y tá bấm đồng dụng cụ đã sử dụng đi ra ngoài, Ôn Liễm lại hỏi “Y tá a di, di cho con biết phòng mà học tỷ của con đang nằm là phòng số mấy không?” Nếu cô không nhìn thấy tận mắt Cố Tiệp Khê an toàn, trong lòng không thể an tâm được.

Y tá nói số phòng xong, Ôn Liễm đang suy nghĩ thời gian qua thăm Cố Tiệp Khê, y tá a di nhìn qua là biết cô đang muốn làm gì, lên tiếng cảnh cáo “Độc trong cơ thể con còn chưa hoàn toàn được loại bỏ, không nên lộn xộn.”

Ôn Liễm cười qua loa nói “Được, con sẽ không chạy loạn.”

Y tá vừa đi, Ôn Liễm nhìn thời gian, lẳng lặng chờ nước biển truyền xong, không thêm kêu y tá tới lấy mũi kim ra, tự mình động thủ. Đối với một sinh viên ngành y mà nói thì việc rút một cây kim cũng dễ dàng như ăn một đĩa đồ ăn vậy.

Nếu không phải bây giờ cô vội vã đi gặp Cố Tiệp Khê, dựa theo sự tò mò của cô thì nhất định sẽ lột vải băng bó trên vết thương ra nhìn xem tay mình như thế nào.

Lén lén lút lút chạy ra cửa phòng bệnh, quan sát bên ngoài trên hành lang không có y tá vừa rồi, cô liền nhanh chóng chạy về phòng bệnh Cố Tiệp Khê đang ở. Trước tiên ở bên ngoài nhìn qua kính thì thấy trong phòng bệnh chỉ có một mình Cố Tiệp Khê đang dựa lưng vào đầu giường, trên tay cầm một quyển sách xem nhập tâm.

Nàng cũng mặc quần áo giống với Ôn Liễm, tay áo xắn lên một chút. Mái tóc xõa xuống, một nửa đàng trước một nửa vén ra sau vai. Sắc mặt rất tốt, nếu không phải nàng mặc trên người quần áo bệnh nhân, chân không bị quấn băng thì nhìn không ra nàng là người ngã bệnh.

Ôn Liễm đứng ở cửa nhìn chăm chăm Cố Tiệp Khê thật lâu mới đẩy cửa đi vào thấp giọng kêu “Học tỷ.” Tiệp tay đóng cửa lại.

Thanh âm đột nhiên xuất hiện khiến Cố Tiệp Khê ngẩng đầu lên, ánh mắt nàng sáng lên khi thấy Ôn Liễm xuất hiện trước mặt, mừng rỡ nói: “Ôn Liễm em tỉnh rồi!”

Ôn Liễm đưa ngón trỏ lên miệng bảo nàng đừng lên tiếng “Xuyt, nhỏ tiếng một chút, em lén chạy tới đây vì y tá không cho em đi lung tung.”

Cố Tiệp Khê gạt đầu giảm thấp thanh âm nói “Được.” Khép sách lại để qua một bên. Nàng vỗ vỗ giường, bảo Ôn Liễm tới ngồi, mà mình thì từ từ nhích nhích sang một bên dành ra chỗ cho Ôn Liễm.

Ôn Liễm vội vàng ngăn cản nàng, nói “Học tử không nên lộn xộn, chân chị còn đang bị thương đó.” Tiệp tay kéo ghế tới ngồi cạnh giường, nhìn cái chân đang được cố định lại của nàng hỏi “Chân học tử thế nào rồi?”

Cố Tiệp Khê đáp “Y tá mới vừa đổi thuốc cho chị, qua mấy ngày là ổn.”

Ôn Liễm dùng tay không bị thương chống gò má, cúi chơ tựa lên giường cười nói “Không nghĩ tới hai người chúng ta ra ngoài thái phong một chuyến, chập chững được bao nhiêu tấm hình, lại còn bị thương nữa.”

Cố Tiệp Khê đưa tay vuốt khuôn mặt Ôn Liễm, áy náy nói “Đều là do chị dẫn em đi lạc, nếu không em cũng sẽ không bị thương.”

Cái tay Ôn Liễm đang chống gò má nhanh chóng bắt lấy bàn tay Cố Tiệp Khê, sau đó dán vào trên mặt mình, tiếp tục cười nói “Không phải bây giờ hai chúng ta đều ổn hết sao?”

Trải qua chuyện lần này, khoảng cách giữa hai người càng được kéo xích lại, người ngoài nhìn vào đều thấy đây là động tác vô cùng thân mật, nhưng hai người lại không có cảm giác gì.

“Đúng rồi, sau khi em té xiu, chúng ta được cứu như thế nào?” Ôn Liễm nhớ tới ngoài mục đích tới thăm học tử còn thì chính là hỏi làm sao hai người họ trở về được.

Cố Tiệp Khê hồi tưởng lại một chút nói “Chị làm theo lời em, gọi điện thoại cho hội trưởng. Sau đó hội trưởng tới cứu chúng ta.”

Ôn Liễm có chút không thể tin được nói “Chỉ đơn giản như vậy?”

“Em còn dám nói, tự nhiên té xiu thiếu chút nữa hù chết chị.” Cố Tiệp Khê dùng cái tay còn lại không bị Ôn Liễm nắm lấy vuốt vuốt vào ngực Ôn Liễm, nhưng suy nghĩ kỹ thì nếu không cẩn thận có thể chạm vào địa phương nhạy cảm gây lúng túng cho nên đổi thành vuốt vào vai nói “Nếu không phải hội trưởng tới kịp mạng nhỏ của em cũng không còn.”

“Làm học tử sợ rồi.” Ôn Liễm ngượng ngùng nói.

Cố Tiệp Khê hừ hai cái, nhỏ giọng lầm bầm “Ôn Liễm ngu xuẩn, rõ ràng cũng không được còn muốn cậy mạnh.”

Ôn Liễm nghe được, cười một tiếng, sau đó ánh mắt liếc tới bình hoa được bày trên bàn, trên đó cắm đủ loại hoa tươi, buông tay Cố Tiệp Khê ra, tò mò hỏi: “Có người đến thăm học tử?”

Cố Tiệp Khê nương theo ánh mắt của cô đáp “Là do Nhã Khiết các nàng mang tới đó.”

“Nga.” Ôn Liễm đứng dậy đi tới chỗ bình hoa, ngón tay vạch vạch tìm tìm xem trong đó có hoa gì lại phát hiện ở trong bó hoa có một tấm thẻ được gấp lại.

Bởi vì tấm thẻ được nhét rất sâu Ôn Liễm cho là Cố Tiệp Khê không nhìn thấy, cố ý lấy ra nói với Cố Tiệp Khê “Ồ đây còn có một tấm thẻ nữa nè.”

Không biết có mưu tính gì, Cố Tiệp Khê đột nhiên kêu lên “Ôn Liễm em tới đây một chút.”

“Hử?” Ôn Liễm nghi ngờ xoay người.

Thừa dịp Ôn Liễm đến gần không chú ý, Cố Tiệp Khê nhanh chóng đoạt lấy tấm thẻ trên tay Ôn Liễm, sau khi lấy được rồi nhếch miệng nói “Trong này có bí mật, không cho phép em nhìn!”

Cố Tiệp Khê đã sớm biết sự tồn tại của tấm thẻ này, cũng biết là ai đã bảo Từ Nhã Khiết các nàng mang tới, bên trong viết cái gì. Từ Nhã Khiết các nàng đều là bạn cùng phòng với Cố Tiệp Khê, có lời gì không thể nói thẳng chứ? Căn bản không cần thiết tặng hoa và ghi lời nhắn.

Cho nên hoa này...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tử Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Lần Đầu Tiên Gặp Mẹ Vợ Liền Bị Bắt Gian Ở Trên Giường

Bó hoa này là do Tân niên trưởng biết nàng bị thương nên cố ý nhờ Từ Nhã Khiết các nàng chuyển giúp, bao gồm cả tấm thẻ kia, có thể thấy hẳn đối với Cố Tiệp Khê rất dễ ý.

Ôn Liễm vốn là không muốn xem, nhưng bị Cố Tiệp Khê nói như vậy đâm ra rất tò mò, cười nói “Học tử cho em xem một chút đi.” Vừa nói vừa chìa tay ra.

Một tay Cố Tiệp Khê đề bả vai Ôn Liễm, một tay cầm tấm thẻ giơ ra xa quả quyết cự tuyệt nói “Không cho.”

Ôn Liễm ngồi xổm xuống làm nũng với Cố Tiệp Khê nói “Cho em xem một chút thôi mà, học tử!”

Cố Tiệp Khê lắc đầu, tiếp tục cự tuyệt nói “Không cho!”

Ôn Liễm ngược nhìn Cố Tiệp Khê ngồi ở trên giường, đôi mắt long lanh mở thật to vô cùng đáng yêu nói “Vậy học tử có thể nói bí mật bên trong là gì không?”

Dáng dấp Ôn Liễm không tệ, cộng thêm ánh mắt diễm đạm đáng yêu bây giờ, Cố Tiệp Khê nhìn vào suýt nữa mềm lòng, cắn răng lấy lại bình tĩnh, cười nói “Đã là bí mật thì không thể nói.”

Ôn Liễm thấy Cố Tiệp Khê không bị xiêu lòng, đứng lên vén tay áo, mềm không ăn vậy thì dùng bạo lực thôi. Cô uy hiếp Cố Tiệp Khê nói “Là học tử nói không cho nha, vậy thì em liền không khách khí.” Lập tức rũ bỏ bộ dáng diễm đạm đáng yêu mới vừa rồi biến thành con người hoàn toàn khác.

Cố Tiệp Khê thấy cô hung hăng như vậy nắm chặt tấm thẻ trong lòng bàn tay ôm vào trong ngực, giương mắt mà nhìn nhìn Ôn Liễm hỏi “Em muốn làm gì?” Chỉ hận bản thân vừa rồi có mắt như mù, vậy mà lại tin tưởng Ôn Liễm sẽ van xin mình.

Ôn Liễm không thẹn che giấu chuyện tiếp theo cô định làm, cười đều nói “Cướp a.” Sau đó thời điểm Cố Tiệp Khê còn chưa phản ứng kịp nhào vào người nàng.

“Không cho!” Cố Tiệp Khê đưa tay ra chặn cô lại, không nghĩ tới Ôn Liễm dùng sức quá mạnh, lập tức liền đem nàng đặt ở dưới thân, hai người cùng nhau ngã xuống giường. Mặc dù Ôn Liễm muốn lấy tấm thẻ nhưng vẫn quan tâm thân thể Cố Tiệp Khê hơn. Cho dù cả người đè trên người Cố Tiệp Khê nhưng cũng không có đụng phải cái chân bị thương của nàng.

Ôn Liễm cho là chỉ cần áp đảo Cố Tiệp Khê là có thể cướp được tấm thẻ, ai ngờ Cố Tiệp Khê ra chiêu sớm hơn ngã xuống trước, cầm tấm thẻ ra xa khiến cho Ôn Liễm bất huyệt.

Ôn Liễm cũng không lo trên tay bị thương, hứng thú bưng bưng duỗi tay dài bắt lấy cánh tay đang cầm tấm thẻ của Cố Tiệp Khê. Nhưng cánh tay khác của Cố Tiệp Khê ngăn ở giữa hai người, thẻ là tay dài vẫn không với tới. Cô phát cáu, nắm lấy cổ tay của cái tay ở giữa hai người kéo ra đề lên giường. Sau đó thân thể bỏ nhào về phía trước, mỗi một hành động đều có ý đồ là cướp được tấm thẻ trên tay Cố Tiệp Khê.

Một trận đại chiến kịch liệt ở trên giường bệnh, mắt thấy Ôn Liễm đã đem hai tay Cố Tiệp Khê đề lên giường, đang muốn dương dương đắc ý cướp tấm thẻ trong tay nàng thì cửa phòng bệnh đột nhiên bị ai đó đẩy ra đi vào.

“Hai đứa...” một giọng nữ khàn khàn từ cửa truyền tới.

Trên giường hai người nhất thời cứng đờ, cùng nhau chậm rãi quay ra cửa nhìn. Một người phụ nữ trên tay xách một cái túi có thể thấy được là người từ xa mới tới. Mà cái tay khác còn đang cầm một hộp giữ ấm, ngón tay vẫn chỉ hai người trên giường, biểu tình trên mặt vừa hoảng sợ vừa ngạc nhiên, tựa như đã thấy chuyện gì ghê gớm lắm vậy. Ôn Liễm cẩn thận nhìn dáng dấp của người phụ nữ kia, lục tung trí nhớ ra tìm kiếm, hình như cho tới bây giờ chưa từng gặp qua người này. Lại nhìn quần áo đang mặc trên người cũng không giống là người trong bệnh viện, càng không phải là phụ đạo viên của Cố Tiệp Khê. Phụ đạo viên của nàng Ôn Liễm đã gặp, nhũn nhũn một cái, còn không thêm buông Cố Tiệp Khê ra.

Thời gian dừng lại khi người phụ nữ đó bước vào. Cho đến khi Cố Tiệp Khê kinh ngạc một tiếng “Mẹ!” mới hoàn toàn phá vỡ tình thế căng thẳng giữa ba người.

Ôn Liễm không nghĩ tới người phụ nữ này lại là mẹ Cố Tiệp Khê, vội vàng buông tay Cố Tiệp Khê ra, hóa tốc bỏ khỏi người nàng, nhảy xuống giường chỉnh sửa quần áo một chút, lúng ta lúng túng trực tiếp cúi người chín mươi độ chào mẹ Cố Tiệp Khê “A di nhĩ hảo.” bộ dáng y như người vừa bị bắt gian tại trận vậy.

“Hai đứa... Đang làm gì?” Mẹ Cố Tiệp Khê bị Cố Tiệp Khê kêu hồi phục lại tinh thần, kinh ngạc vẫn còn đọng lại trên mặt, từ góc độ xem xét của bà thì hai người giống như đang đồng giường cộng chăn vậy. Hai cô bé lại đồng giường cộng chăn!!!! Trời ạ!!!!

Nếu không phải lúc vào cửa bà thấy người đề con gái mình giữa thanh thiên bạch nhật cũng là một cô gái thì chắc bà đã lấy hộp giữ ấm đập cho nó một trận rồi.

Cố Tiệp Khê không thể đứng dậy, chỉ có thể ngồi thẳng lên, vừa vận thuật tay ném tấm thẻ vào trong thùng rác. Nàng dĩ nhiên biết động tác mới vừa rồi của các nàng có bao nhiêu khác người, cho nên mặt đỏ như tôm luộc vậy tăng hăng một cái rồi mới giải thích “Mẹ, chúng ta chẳng qua là đùa giỡn mà thôi.” Cúi đầu, không dám nhìn mẹ mình.

Cố mẹ cau mày trách cứ “Con có biết chân con đang bị thương không vậy.”

Cố Tiệp Khê trằm miệng cũng không thể bào chữa “Mẹ...”

“Mẹ...” Trong đầu Ôn Liễm một mảnh hỗn độn, thiếu chút nữa thì bất chước Cố Tiệp Khê gọi nhầm rồi, chữ vừa ra khỏi miệng liền ngậm lại thay đổi khẩu hình kêu “A di...”

“A di, con xin lỗi. Là do con đùa giỡn trước với học tỷ trước...” Đến khi lấy được sự chú ý của Cố mẹ, Ôn Liễm liền nhận hết sai lầm.

Cố mẹ chất vấn hỏi “Cô là?”

Lời tự giới thiệu còn chưa kịp ra khỏi miệng, Cố Tiệp Khê liền mở miệng trước “Mẹ em ấy chính là niên muội đã cứu con, em ấy vì cứu con còn bị rắn độc cắn.” Nàng vừa nói vừa chỉ cánh tay đang bị bó bột của Ôn Liễm hy vọng dời đi sự chú ý của mẹ nàng.

“Con chính là Ôn Liễm?” Cố mẹ hỏi Ôn Liễm.

Ôn Liễm gật đầu “Đúng.”

Nguyên lai là ân nhân cứu mạng của con gái mình, trong lòng Cố mẹ nhất thời tha thứ cho Ôn Liễm một chút, cảm tạ cô “Cám ơn con đã cứu Cố Tiệp Khê nhà chúng ta. Cố Tiệp Khê nhà chúng ta không hiểu chuyện, còn hại con bị thương nữa...”

Ôn Liễm thụ sủng nhược kinh, khoát tay nói “Không có gì, đây chẳng qua là một cái nhấc tay mà thôi.”

Cố Tiệp Khê sửa sang lại mái tóc có chút mất trật tự, cắt đứt lời khách sáo giữa hai người họ, hỏi Cố mẹ “Sao mẹ lại tới đây?” Hôm nay vừa nhận được điện thoại của con, mẹ liền mua vé xe tới đây.” Cố mẹ nhớ tới mục đích của mình, để đồ lên bàn, ân cần hỏi “Bây giờ con thế nào?”

Cố Tiệp Khê không muốn làm mẹ lo lắng nói “Bác sĩ nói không sao, tịnh dưỡng mấy ngày là được.”

Cố mẹ lo lắng từ sáng sớm tới giờ rồi cuộc cũng thả lỏng, mở hộp giữ ấm ra, mùi vị cháo gà thơm lừng lập tức bốc ra từ trong hộp giữ ấm. Bà bung nó đến trước mặt Cố Tiệp Khê nói “Đây là cháo gà mẹ đặc biệt nấu cho con, đối với chỗ xương bị gãy rất tốt, con mau chóng uống đi.” Sau đó từ trong túi lại lấy ra một cái hộp khác, mở ra bên trong có muỗng sạch.

Theo lý mà nói tuổi tác của mẹ Cố Tiệp Khê cũng xấp xỉ mẹ Ôn Liễm, nhưng so với mẹ Ôn Liễm thì bà già hơn rất nhiều.

Vóc người Cố mẹ gầy yếu giống Cố Tiệp Khê, thấp hơn Ôn Liễm một cái đầu rưỡi. Sắc mặt có chút nhợt nhạt, nếp nhăn hằn sâu quanh khóe mắt. Trong mắt tràn đầy tia máu, giống như lâu rồi không có giấc ngủ ngon vậy. Mái tóc dài được búi lên sau ót thành một nắm, trên trán còn rủ xuống vài cọng tóc. Trên người mặc một cái áo màu vàng, bên dưới là một cái quần vải cũ. Cho dù bây giờ bà ấy già rồi, nhưng vẫn có thể thấy được lúc còn trẻ là một mỹ nhân, cặp mắt kia cực kỳ giống Cố Tiệp Khê, vẫn còn mang thủy quang. Quần áo trên người mặc dù cũ nát, nhưng mặc trên người bà vẫn rất có phong cách.

Ánh mắt Ôn Liễm vô tình liếc đến bàn tay bà, ngón tay nào cũng có vết chai, có nhiều chỗ còn nứt ra. Trong lòng cô yên lặng suy đoán nghề nghiệp của Cố mẹ, không biết cuộc sống như thế nào mà có thể khiến bà ấy trở nên tang thương như vậy chứ.

Cố Tiệp Khê thổ tả mấy câu quá phiền toái, liền nhận lấy cháo gà trên tay mẹ nàng, còn không có bỏ vào miệng nhìn Ôn Liễm đứng một bên hỏi “Ôn Liễm có muốn uống một chút không?”

Ánh mắt Ôn Liễm đang đánh giá mẹ Cố Tiệp, đột nhiên bị Cố Tiệp Khê hỏi, liền tục khoát tay nói “Em không uống đâu.”

Cố Tiệp Khê cho là cô ngại, tiếp tục nói “Mẹ chị nấu cháo gà rất ngon, em cứ uống thử đi.” Vừa nói vừa muốn bung hộp giữ ấm tới cho Ôn Liễm.

Cố mẹ cũng ở bên cạnh phụ họa nói “Con cũng uống một chút đi.”

Ôn Liễm lại khước từ, rồi cuộc khéo léo từ chối hào ý của hai mẹ con Cố Tiệp Khê. Thấy mẹ con các nàng có chuyện cần nói với nhau, người ngoài như cô ở chỗ này không tiện lắm liền nói với Cố Tiệp Khê “Học tỷ, em đi về trước, tránh cho y tá bắt được.”

Cố Tiệp Khê nhớ tới cô là lén lút chạy ra ngoài, liền không khỏi tức cười nói “Đi đi, có cơ hội nhất định phải tới thăm chị.”

“Dĩ nhiên.” Ôn Liễm đáp lại bằng nụ cười, nói xong rồi đi phòng bệnh của Cố Tiệp Khê.

Đến khi cửa phòng bệnh hoàn toàn khép lại, Cố mẹ mới ngồi xuống, nhìn cái chân bị thương của Cố Tiệp Khê, lo lắng hỏi “Sao con lại bị thương nặng như vậy?”

Cố Tiệp Khê hóp từng muỗng từng muỗng cháo gà, lo lắng nói “Mẹ, người cứ yên tâm đi, qua mấy ngày là ổn.”

“Vậy sao con lại bị té chứ?”

“Không phải con đã nói hết ở trong điện thoại rồi sao?” Cố Tiệp Khê ngừng một lát “Chính là lần từ trên núi xuống, nếu nếu không phải có Ôn Liễm, bây giờ con hẳn vẫn còn lạc trong núi.”

Cố mẹ vừa nghĩ tới cảnh tượng lúc đó, liền đau lòng không thôi, muốn đưa tay lên sờ nắn nàng liếc mắt liền thấy trên mặt nàng có dán băng cá nhân hỏi

“Mặt con bị sao vậy?”

“Bị lá cây làm trầy thôi.” Cổ Tịch Khê sờ sờ mặt gò má nói.

Cổ mẹ tức giận vì nàng lại vô ý như vậy dạy dỗ nói “Sau này mỗi lần ra ngoài phải cẩn thận một chút.”

Cổ Tịch Khê ngoan ngoãn gật đầu nói “Dạ.”

Hai mẹ con hàn huyên một hồi chuyện trong nhà Cổ mẹ nhắc tới Cổ Hoa Huy- người không tới đây thăm Cổ Tịch Khê, cũng chính là ba của Cổ Tịch Khê.

“Lần này ba của con không tới...là vì..bận một số việc...” Cổ mẹ thay Cổ Hoa Huy nghĩ ra lý do.

Cổ Tịch Khê vừa nghe đến hai chữ ba con, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, giọng không mang chút tình cảm nói “Con biết, ông ta lại đi đánh bài phải không? Cho nên không có tới thăm con.”

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Cổ Ba Là Cái Phiền Toái

“Không không không, con hiểu lầm ba con rồi.” Cổ mẹ khoát tay lia lịa, muốn nói vài lời tốt dùm Cổ Hoa Huy “Ba con thật sự bận việc nên mới không có tới thăm con.”

Cổ Tịch Khê tức giận nói “Con gái ruột của mình bị thương cũng không thèm tới nhìn một chút, ông ta thật là bận bịu...” Lần này Cổ Tịch Khê bị thương, Cổ ba chưa tới thăm nàng lần nào đã làm cho hỏa tuyến ở trong lòng Cổ Tịch Khê bùng cháy.

“Ông ấy chỉ ra ngoài chơi một chút thôi.” Cổ mẹ thờ ra, giọng nói yếu hèn “Ông ấy làm việc cũng rất mệt mỏi.”

“Mẹ người đừng nữa dung túng cho ông ta nữa.” Cổ Tịch Khê không phải là không biết ba nàng đi làm rất mệt mỏi, nhưng vì cái gì lại đi đánh bạc. Nếu ghiền rồi thì coi như xong.

“Tiền ông ta đi làm kiếm được tất cả đều bị ném vào cờ bạc hết rồi.” Cổ mẹ cứ nói tốt cho Cổ ba làm cho Cổ Tịch Khê tràn đầy hỏa khí. Nàng biết không nên nổi giận với mẹ mình, nhưng quả thực không thể nhịn được, hơi lớn giọng.

“Nhà chúng ta ba miệng ăn hoàn toàn dựa vào một mình mẹ, mẹ không khổ cực sao?” Cổ Tịch Khê đau lòng nói. Cổ mẹ mới ngoài bốn mươi, nhưng nhìn bề ngoài thì cô vẻ già hơn bạn cùng tuổi, tất cả đều do người phải mang gánh nặng trên vai.

“Mẹ có thể chịu được.” Cổ mẹ cười khổ nói: “Hơn nữa bây giờ không phải con cũng có thể kiếm một chút tiền phụ giúp mẹ hay sao?”

Những lúc ở trường học có thời gian rảnh là Cổ Tịch Khê sẽ đi làm thêm, tuy có thể kiếm một chút tiền ăn uống nhưng số tiền này đối với học phí của nàng mà nói chẳng khác gì muối bỏ biển. Học phí của nàng đều là do một tay Cổ mẹ nhịn ăn nhịn xài tiết kiệm mà ra.

Cổ Tịch Khê hiểu Cổ mẹ còn chưa ý thức được chuyện nghiêm trọng, nàng tận lực nói ra những cái xấu “Nhưng mà ông ta cứ đánh bạc như vậy hoài, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày ra đường ở.”

Cổ mẹ lại không cho là ba Cổ Tịch Khê thích đánh bạc thì có vấn đề gì “Ba con biết chừng mực mà, ông ấy chỉ dám đánh nhỏ thôi, có bao giờ đánh lớn đâu.”

Cổ Tịch Khê nhắm mắt lại hít một hơi, cố nhịn xuống lửa giận trong lòng hỏi “Lúc con ở trường, ông ta có phải lại đánh mẹ nữa không?”

“Không có.” Cổ mẹ lên tiếng phủ nhận nói.

Cổ Tịch Khê nhìn phản ứng một cái là biết có rồi, chỉ là người không muốn để cho mình biết mà thôi, dùng giọng hoài nghi hỏi “Không có?”

Cổ mẹ bị nàng truy hỏi xoa xoa tay có chút lo lắng đáp “Thỉnh thoảng...”

Điểm này mới là ác cảm sâu nhất trong lòng Cổ Tịch Khê, ba mình không chỉ thích đánh bạc, những lúc khó chịu ở chỗ làm sẽ về đánh Cổ mẹ cho hả giận.

“Mẹ...” Cổ Tịch Khê vô lực hô.

“Về nhà mẹ sẽ khuyên nhủ ông ấy. Nếu ông ấy không nghe, mẹ cũng không còn cách nào nữa.” Con gái trưởng thành, không còn là đứa con nít nữa,

cũng không cần chuyện gì cũng nhờ mình hỗ trợ. Cổ mẹ nói với giọng nhỏ dần.

Cổ Tien Khê há miệng định nói gì đó, nhưng còn chưa đợi nàng lên tiếng, Cổ mẹ liền tự mình giải thích “Con biết là sau khi mẹ sinh con cũng không sinh được thêm đứa con trai nào hết. Mẹ luôn cảm thấy có lỗi với ba con, làm cho ông ấy không có....” Cổ mẹ sờ bụng một cái, thần sắc ưu thương nói “Cho nên ông ấy thích chơi thì cứ để ông ấy chơi. Đều do bụng mẹ không...”

Cổ Tien Khê hốc mắt ửng đỏ, nhắc tới vấn đề nàng định hỏi sau này “Mẹ, người hối hận khi sinh ra con sao?”

Cổ mẹ khẳng định nói “Mẹ chưa bao giờ hối hận khi sinh ra con.” Sợ Cổ Tien Khê không tin, lại tăng thêm hai chữ “Thật sự.”

Nhận được đáp án này, lòng Cổ Tien Khê như được an ủi, mẹ mình không hối hận khi mang mình tới thế giới này, vậy nàng không phải là thứ dư thừa rồi, như vậy so với là cô nhi tốt hơn nhiều.

Cổ mẹ mang chút tiếc nuối tiếp tục nói “Chỉ là không có sinh người em trai cho con...”

Cổ Tien Khê thấy bà còn nhớ tới chuyện này vuốt vuốt lưng bà nhẹ nhàng an ủi “Mẹ cũng đừng nhắc tới chuyện này nữa, chỉ có tự tăng thêm phiền não mà thôi...”

Cổ mẹ kéo tay Cổ Tien Khê xuống, nói “Mẹ biết, mẹ biết, bây giờ mẹ chỉ muốn nuôi con khôn lớn sau đó được thấy con kết hôn sinh con trải qua cuộc sống hạnh phúc là được.”

Cổ Tien Khê vĩnh viễn gật đầu một cái, không nói gì thêm.

Thật sự hôn nhân thất bại của ba mẹ nàng làm nàng đối với hôn nhân có một chút bóng ma. Tương lai thế nào không thể chỉ dựa theo lời nói của Cổ mẹ, đây là một câu đố chưa có lời đáp. Thời điểm Cổ mẹ nói tới vấn đề này, trong lòng nàng như có chút thanh âm phản đối, chẳng qua là không dám nói ra mà thôi.

Cổ Tien Khê do dự rất lâu mới hỏi “Mẹ, ông nội bà nội ban đầu đối đãi với mẹ như vậy, ba cũng đòi ly dị, vậy sao mẹ lại không đồng ý?” Nếu như lúc trước mẹ ly dị với ba chắc bây giờ mẹ cũng sẽ không phải sống trong dầu sôi lửa bỏng như vậy.

Điều này chạm tới vết thương ẩn giấu ở trong lòng nhiều năm của Cổ mẹ, ánh mắt bà ảm đạm dần nói “Mẹ chỉ muốn cho con một gia đình hoàn chỉnh thôi.”

Trong lòng Cổ Tien Khê đã sớm có một ít ý tưởng, thử dò xét hỏi “Vậy bây giờ thì sao?”

“Bây giờ à.” Cổ mẹ do dự nói “Mẹ đã già rồi, cùng ba con ly dị có ích lợi gì?”

Cổ Tien Khê thờ dãi một cái, đúng là không thể thay đổi ý của mẹ. Thâm hận bản thân sao không phải là đứa bé trai mà lại là một đứa con gái. Cũng bởi vì nàng là một đứa con gái cho nên ông nội và bà nội mới chê một nhà của nàng, ba nàng cũng cảm thấy mẹ nàng thiếu nợ ông ấy cho nên không chút kiêng kỵ khi dễ mẹ nàng.

Nàng rất oán hận ông nội bà nội và ba, cho dù bọn họ có quan hệ máu mủ với nàng. Thậm chí! Cũng là vì có quan hệ máu mủ này mà nàng mới oán hận bọn họ không quan tâm nàng. Những người khác đều yêu thích nàng, trừ vài người không mang theo mục đích, những thứ khác nàng cũng không lạ gì.

“Mẹ chừng nào chúng ta mới có thể nói chuyện rõ ràng với nhau được?” Cổ Tien Khê nói.

“Vậy con nói đi.” Cổ Tien Khê đã là sinh viên đại học, những gì nàng nói Cổ mẹ luôn cảm thấy đúng.

“Bây giờ không thích hợp, để sau này đi.” Cổ Tien Khê xoa xoa nước mắt tràn trên khóe, bây giờ tâm tình nàng không ổn định, nàng sợ rằng nếu nói tới sẽ lại nổi giận, nhưng dù sao cũng phải đem một số chuyện nói rõ ràng.” Được.” Cổ mẹ đáp ứng

Hai người họ bên này đang kịch liệt thảo luận, còn Cổ Hoa Huy vẫn còn đang ở trong căn phòng tối nhỏ tràn ngập khói thuốc đánh bài xì phé. Ông ta hít mắt nhìn bài trong tay, trên bàn để một số tiền không nhiều lắm, rất sợ sẽ lỡ mất thời cơ tốt để thả bài, đối với sinh hoạt khó khăn một chút cũng không lo lắng.

Sau buổi nói chuyện này không lâu, Cổ Tien Khê và Ôn Liễm được xuất viện.

Cổ Tien Khê là do bị gãy xương nên chỉ cần tịnh dưỡng một đoạn thời gian là ổn, nếu cứ ở lại trong viện vừa phí tiền lại mất công nên đề nghị được xuất viện với bác sĩ. Còn Ôn Liễm thì không được vì bác sĩ sợ trong cơ thể cô còn lưu lại độc chưa tiêu hết, tùy thời sẽ phát tác nên ở lại viện quan sát một đoạn thời gian.

Nhưng Ôn Liễm thấy Cổ Tien Khê xuất viện cũng không muốn ở lại trong bệnh viện nữa. Cô liền đi gặp bác sĩ cầu khẩn, bác sĩ mới chịu gật đầu cho cô xuất viện, điều kiện tiên quyết là mỗi tuần phải tới kiểm tra máu một lần.

Chuyện trúng độc này Ôn Liễm không có nói cho Ôn ba Ôn mẹ biết, sợ họ sẽ lo lắng cho mình. Sau khi giúp Cổ mẹ mua vé xe liền quay lại. Tuy nói Tuy nói Ôn ba Ôn mẹ sẽ không trách cứ nhưng lớn như vậy còn làm ba mẹ lo lắng, Ôn Liễm cảm thấy có chút xấu hổ.

Sau khi quay lại trường học, Ôn Liễm đứng dưới tàng cây hít một hơi, nói với Cổ Tien Khê ngồi trên xe lăn “Học tử, đúng là không khí trường học tốt

hơn a. Trong bệnh viện chỗ nào cũng là mùi nước khử trùng, khó chịu muốn chết.” Vì giúp Cố Tiệp Khê quay về trường học, cô đặc biệt mượn một chiếc xe lăn cho Cố Tiệp Khê, để nàng muốn đi nơi nào thì đi nơi đó.

Cố Tiệp Khê cười yếu ớt nói “Dù gì đó cũng là nơi làm việc của em sau này, em còn dám ghét nó.”

Ôn Liễm bĩu môi nói “Đó cũng là chuyện sau này, bây giờ ghét được thì cứ ghét.” Vừa nói vừa đẩy xe lăn đi về phía trước. Cố Tiệp Khê lắc đầu cười.

“Học tỷ sao chị không theo mẹ về nhà nghỉ ngơi vậy?” Ôn Liễm nhớ tới buổi sáng khi cô đưa Cố mẹ tới trạm xe, Cố mẹ trước khi lên xe đã cảm tay cô cảm ơn rất nhiều, làm cô xấu hổ, mặt đỏ ửng.

Cố mẹ vốn là muốn mang Cố Tiệp Khê về nghỉ ngơi vài ngày rồi mới quay lại trường, nhưng Cố Tiệp Khê không muốn nhìn thấy ba mình, liền cự tuyệt. Lúc đi mặt Cố mẹ đầy tịch mịch.

Cố Tiệp Khê chỉ chỉ cái chân bị gãy nói “Em nhìn đi coi bây giờ chị có thích hợp ngồi xe đường dài hay không?”

Ôn Liễm suy nghĩ một chút nói “Dĩ nhiên không thích hợp.”

Sau khi Ôn Liễm đưa Cố Tiệp Khê trở về phòng ngủ mới quay về phòng mình. Mới vừa mở cửa ra, hô: “Các đồng chí, tôi đã trở lại!”

Cao Tĩnh Kỳ nhanh nhẹn nhất thấy Ôn Liễm trở lại, lập tức liền nhảy tới trước mặt cô nói “Ôn Liễm trở lại rồi!”

“Đúng vậy.” Ôn Liễm cười nói “Nhớ tôi không?”

Lâm Tuyết Tuệ không lạnh không nóng chậm hơn Cao Tĩnh Kỳ một bước nói “Hôm nay là thứ bảy đang lúc chúng ta rảnh rồi định đi tới bệnh viện thăm cậu đây, không ngờ cậu về rồi.”

“Hôm nay làm thủ tục xuất viện rồi.” Ôn Liễm giải thích.

“Còn cái vị học tỷ bị thương chung với cậu đâu?” Cao Tĩnh Kỳ nhìn ra ngoài cửa, bên ngoài không có ai.

“Tôi đưa chị ấy về rồi.”

Trong phòng ngủ chỉ có Lâm Tuyết Tuệ và Cao Tĩnh Kỳ, Hồng Mạn Văn lại không có ở đây, Ôn Liễm vốn quan tâm đến bạn cùng phòng, thuận miệng hỏi “Mạn Văn đâu?”

“Sáng sớm nàng ta đã ra ngoài, cũng không có nói đi nơi nào, không cần để ý.” Cao Tĩnh Kỳ đáp.

Ánh mắt nàng quan sát một hồi trên người Ôn Liễm “Cậu ổn chứ?”

Ôn Liễm thành thật nói “Có chút vấn đề nhỏ.”

Cao Tĩnh Kỳ kinh ngạc há to mồm nói “Vậy sao lại xuất viện, mau mau quay lại bệnh viện điều trị đi!” Vừa nói vừa đẩy Ôn Liễm ra ngoài cửa, giống như phải đẩy Ôn Liễm tới cửa bệnh viện chịu bỏ qua.

Ôn Liễm giải thích với nàng một hồi nàng mới buông cô ra.

Đến tối lúc chuẩn bị tắt đèn, Ôn Liễm ngồi vào bàn nhìn mấy vi tính đã lâu không dùng, cảm giác có chút xa lạ. Cô đang định mở lên xem, điện thoại di động đột nhiên rung lên, cầm lên xem, không tới hai giây, cô liền đứng lên chuẩn bị ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nửa Đêm Chạy Ra Ngoài Mua Đồ Ăn Cho Học Tỷ

Ôn Liễm khép mấy vi tính lại, bỏ vào trong túi rồi tùy ý nhét vào trong ngăn kéo.

Cao Tĩnh Kỳ đang xem sách bị động tĩnh phía dưới quấy rối đến, hướng xuống nhìn một cái, thấy Ôn Liễm đang vội và thu dọn đồ trên bàn, nghi ngờ hỏi: “Ôn Liễm cậu đang làm gì đó?”

Ôn Liễm bận bịu không ngừng đầu lên trả lời “Tôi phải đi ra ngoài một chuyến, lát nữa sẽ về.”

Cao Tĩnh Kỳ tò mò hỏi: “Cậu muốn đi đâu a?”

Ôn Liễm không trả lời Cao Tĩnh Kỳ nhanh chóng cầm lấy ví tiền, nói với Lâm Tuyết Tuệ đang nằm ở trên giường nói “Tuyết Tuệ, tôi ra ngoài một chút, đừng đóng cửa quá sớm.” Sợ bản thân về quá muộn, thuận tay cầm chìa khóa để ở trên bàn.

Lâm Tuyết Tuệ nhìn đồng hồ hỏi “Ôn Liễm, cũng sắp tới lúc tắt đèn rồi mà cậu còn muốn đi đâu?”

Ôn Liễm cũng nhìn đồng hồ, hơn mười giờ rồi, trong phòng ngủ đúng mười một giờ sẽ tắt đèn. Trong lòng đoán chừng chuyện mà mình sắp làm có thể mất nửa giờ, hẳn có thể về trước lúc tắt đèn liền nói “Tôi đi một chút rồi về, không có chuyện gì đâu.”

“Nếu có người tới kiểm tra phòng thì nói tôi đang ngủ nha.” Ôn Liễm kéo chăn đắp lên giường, giả bộ như bên trong có người đang ngủ vậy, nói với Cao Tĩnh Kỳ.

“Được.” Cao Tĩnh Kỳ gật gù đầu nói “Cậu cũng nhớ về sớm đó.”

Đã qua nửa mùa thu, ban đêm ở phương nam mới dần dần có mùi vị mùa thu. Gió lớn, không khí hơi lạnh, Ôn Liễm sợ mình chỉ mặc áo tay ngắn đi ra ngoài sẽ lạnh, tiện tay tìm một cái áo khoác trong tủ treo quần áo liền ra cửa.

Cô bật điện thoại lên, phía trên có tin nhắn Cố Tiệp Khê mới gửi tới “Niên muội, chị đói bụng quá làm sao đây? qaq”

Ôn Liễm thấy biểu cảm cuối câu liền muốn cười, một bên xuống lầu một bên trả lời “Không phải trong phòng chị có đồ ăn vặt sao?”

Cố Tiệp Khê đáp lại rất nhanh “Ăn hết rồi, qaq. Mấy ngày chị không có ở đây, quà vặt để ở nơi đó, bạn cùng phòng sợ hư mất nên đã giúp chị ăn mất tiêu rồi.” Ôn Liễm có thể tưởng tượng được thời điểm đánh dòng chữ này, biểu tình học tỷ có mấy phần giận dữ.

“Vay chị chờ đi.”

“??? Em muốn làm gì?”

“Chị đoán đi!” Ôn Liễm gửi xong câu này liền đóng điện thoại đi động lại, tay vịn lan can cầu thang dùng tốc độ như bay đi xuống. Lưu Cố Tiệp Khê một mình mơ màng ở bên kia điện thoại đi động. Nàng liền tiếp gửi mười mấy cái tin nhắn hỏi thăm cũng không nhận được phản hồi của Ôn Liễm cho là Ôn Liễm tạm thời đang làm gì đó. Hoàn toàn không có để ý chuyện em ấy bảo mình chờ là ý gì liền để điện thoại đi động xuống, tiếp tục làm bài tập.

Ôn Liễm không thích ăn quà vặt, một ngày trừ ba bữa chính ra cơ hồ không có ăn những thứ khác, vì vậy phòng ngủ của cô rất ít khi có hàng tích trữ. Nếu học tỷ nói đói, như vậy mình liền... Hắc hắc hắc... Mua cho nàng ít đồ đi.

Ôn Liễm một bên bước nhanh một bên nhìn đồng hồ đeo tay, cô muốn đem ăn đồ đưa đến phòng ngủ Cố Tiệp Khê trước lúc tắt đèn cho nên thời gian còn rất ít. Khi cô đi tới siêu thị gần nhất với ký túc xá thì thấy siêu thị đã khóa cửa kiếng, cô kinh ngạc nhìn đồng hồ, rõ ràng còn sớm sao lại đóng cửa.

Cũng sắp tới lúc tắt đèn, hầu như sinh viên đều ở trong phòng ngủ, siêu thị cũng không có buôn bán được thêm nên tự nhiên liền đóng cửa sớm. Ôn Liễm lần đầu tiên ra ngoài trễ như vậy cho nên không biết.

Ôn Liễm đi tới trước cửa siêu thị, nhìn vào bên trong. Bên trong cửa kiếng hàng hóa thường thấy ban ngày giờ đã núp ở trong bóng tối giống như đang ngủ say. Mượn ánh đèn đường mờ vàng trước cửa tiệm soi vào bên trong cửa kiếng, chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ hàng hóa trên kệ gần cửa, đó là những chai nước được sắp xếp chỉnh tề đang in bóng lên sàn gạch nhẵn bóng.

Ôn Liễm vỗ cửa hồi lâu bên trong cũng không có người đáp lại. Xem ra nhân viên tiệm đều đã về ngủ hết rồi. Tiếp tục đi qua mấy cái siêu thị khác kết quả cũng đều giống nhau, đã đóng cửa.

Như vậy chỉ có thể ra ngoài trường mua thôi. Ôn Liễm suy nghĩ một chút, quyết định vì học tỷ, cho dù có bị nhốt ở ngoài cửa cũng phải đi. Nói là làm, vốn thời gian này đã không thể đi ra ngoài, nhưng cô đã giả mạo làm người ngoài vào trường chơi, lừa gạt bảo vệ lẫn ra ngoài.

Cô đến cửa hàng tiện lợi mua một ít thức ăn bỏ vào trong túi liền nhanh chóng quay về. Khi cô chạy đến cửa trường học, đầu đã đầy mồ hôi thở hồng hộc, bàn tay chống gối khom người nghỉ ngơi một hồi. Thân thể còn không có hoàn toàn khôi phục, dù chỉ mới chạy có một đoạn ngắn cũng có thể làm cô mệt đến ngất ngư.

Cô còn tưởng rằng theo như tốc độ chạy về này giờ đã quá nhanh hẳn sẽ kịp. Nhưng không ngờ khi cô chuẩn bị vào trường học, chuông lớn treo trên tầng cao nhất của thư viện vừa vận điểm mười một giờ, đi đôi nó là từng tiếng chuông vang lên truyền tới từng xó xỉnh trong sân trường, trên lầu từng ngọn đèn trong phòng ngủ liên tục tắt.

Sau khi Ôn Liễm nghe thấy tiếng chuông này thiếu chút nữa quỵ trên đất. Cô chạy thực mạng này giờ chính là hy vọng có thể về trước khi tắt đèn, nhưng sự thật không giống với mong muốn của cô. Thở dài một hơi, cô vỗ vỗ khuôn mặt đầy mồ hôi, tự làm cho bản thân phần chần một chút. Sờ sờ túi định lấy thẻ học sinh ra để được vào trường. Trường học của cô vì sự an toàn của sinh viên nên sau chín giờ tối mà có người muốn vào trường là phải có thẻ sinh viên. Nếu như không có đừng mơ tưởng mà vào được, cho dù có đi van xin bảo vệ cũng vô ích.

Lục lọi khắp người mãi mà cũng không tìm được tấm thẻ đó, cô cả kinh vội vàng đặt túi xuống đất, tay chân luống cuống lục tung bên trong lên, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được thẻ sinh viên. Tiêu rồi, chắc lúc đi gấp quá nên bị rớt ở phòng ngủ mà không biết. Trên trán Ôn Liễm toát ra mồ hôi lạnh, lúc này đừng nói đưa đồ ăn cho Cố Tiệp Khê, ngay cả việc buổi tối ngủ ở đâu cũng là một vấn đề. Bỗng nhiên từ trong đầu cô lóe ra một cái ý tưởng, leo tường!

Thừa dịp bảo vệ không có chú ý tới mình, cô vòng qua cửa sau trường học, đi tới chỗ tường rào tương đối thấp phía sau trường học. Mất liếc độ cao tường rào, so với cô thì cao hơn rất nhiều. Giơ tay lên đo một chút, bàn tay vừa vặn chạm được trên nóc tường. Ôn Liễm làm nóng người, lần đầu tiên leo tường, trong lòng có chút kích động. Vì để một lần thành công, cô lùi ra sau một khoảng chuẩn bị sẵn sàng chạy nhanh tới bức tường, thời điểm gần đến bờ tường, một cước đạp lên mặt tường, mượn lực nắm lấy nóc tường, cánh tay dùng một chút lực liền kéo bản thân lên.

Khi cô an toàn nằm trên nóc tường tim vẫn còn đập bịch bịch ở trong lồng ngực, sợ hết hồn hết vía, sau đó cô tự chửi thầm trong lòng. Chuyện leo tường này thật sự làm hỏng hình tượng của mình mà, nếu như bị người khác nhìn thấy, hình tượng bình tĩnh thùy mị ngoan hiền của mình sẽ hoàn toàn bị phá hủy. Lần sau nhất định không để chuyện này xảy ra lần nữa!

Ôn Liễm nằm trên nóc tường dựng thẳng lưng tai nghe động tĩnh từ hai phía. Bên trong tường rào là một rừng cây, thường xuyên là chỗ hẹn hò của các cặp đôi, lỡ nhảy xuống rồi phá hư chuyện tốt của người khác thì xấu hổ lắm.

Thật may trong rừng cây chỉ có tiếng gió và tiếng lá cây ma sát lẫn nhau, Ôn Liễm mừng thầm trong lòng, thận trọng di chuyển tìm vị trí đặt chân tốt để nhảy xuống. Nhưng mà cô cao hứng không bao lâu, một ánh đèn pin từ xa xa quét tới, thẳng tắp chiếu vào trên người cô.

Còn không chờ Ôn Liễm kịp phản ứng, một giọng nam mạnh mẽ truyền tới “Ai!” Đi đôi với thanh âm này là tiếng bước chân dồn dập hướng về phía bên này.

Ôn Liễm thầm nói không ổn, bị bảo vệ tuần tra phát hiện rồi. Trong lúc hốt hoảng liền trực tiếp nhảy xuống, do không cẩn thận nên một cước rơi vào chỗ lõm xuống, chân hơi quẹo một chút. Ôn Liễm nhin đau nắm bắt cơ hội nhanh chóng chuẩn gấp.

Còn chưa chạy được mấy thước, bảo vệ cầm đèn pin từ trong rừng cây đuổi tới bờ tường mà Ôn Liễm mới vừa nhảy xuống. Ôn Liễm thấy nếu cứ tiếp tục chạy thì nhất định sẽ bị bắt. Sau khi bị bắt thì hình phạt tất nhiên không tránh khỏi. Một phút lóe sáng, lách mình trốn vào thân cây đại thụ, ngòai chồm hóm xuống, ngừng thở không để cho bảo vệ phát hiện.

Bảo vệ đứng ở chân tường, cầm đèn pin chiếu sáng xung quanh, hung thần ác sát hết lớn “Ai mới vừa ở đây mau mau đi ra! Tôi thấy hết rồi!”

Dù cho bảo vệ có hù dọa như thế nào đi nữa, Ôn Liễm cũng không sợ, núp ở trong bóng tối không nói tiếng nào. Thời điểm bảo vệ đến gần cô nhất, trong lòng cô thậm chí còn có một loại kích động muốn lặng lẽ vòng ra phía sau bảo vệ, sau đó đột nhiên xuất hiện làm cho hấn hồn phi phách tán luôn.

Bất quá suy nghĩ kỹ lại thì cũng không cần chui đầu vào chỗ chết, hù dọa bảo vệ không có lợi lộc gì hết. Bây giờ chỉ cần đợi bảo vệ đi là mình liền an toàn.

Quả nhiên đúng như cô dự đoán, bảo vệ đứng ở trước bức tường không bao lâu, thấp giọng mắng mấy câu liền đi. Chờ tiếng bước đi xa, Ôn Liễm mới dám nhô đầu ra quan sát một vòng, chắc chắn đã an toàn mới đứng dậy.

Phúi phúi túi xách dính bùn đất, chuyển đi này xem ra nguy hiểm vạn phần, bất quá vì học tỷ, dù có bảo mình ra ngoài một chuyến nữa mình cũng nguyện ý. Ôn Liễm đi tới chỗ có đèn đường, nhìn đồng hồ trên tay một chút, không còn sớm, không biết học tỷ đi ngủ chưa ta. Cô lấy thức ăn trong túi ra, do dự một chút, quyết định trước tiên phải gửi tin nhắn hỏi Cố Tiệp Khê đã.

“Học tỷ đã ngủ chưa?”

Cố Tiệp Khê dưới ngọn đèn nhỏ hăng say làm bài tập nhất thời không có chú ý tới điện thoại di động sáng màn hình. Cho đến khi Ôn Liễm thoát khỏi tầm mắt của di quản lý, đến dưới lầu phòng ngủ Cố Tiệp Khê các nàng cũng chưa nhận được hồi âm của Cố Tiệp Khê.

Tay trái xách đồ, tay phải cầm điện thoại di động, ngửa đầu nhìn phòng ngủ của Cố Tiệp Khê, đèn cũng tắt rồi. Sau đó cúi đầu, thần sắc đau thương nhìn chăm chăm màn ảnh thật lâu. Chẳng lẽ lần này mình uống phí tâm tư rồi sao...

Cô cắn răng quyết định lên lầu một chuyến. Khập khểnh leo lên lầu, bên trong phòng ngủ một chút ánh sáng cũng không có, ngay cả lời cần nói với Cố Tiệp Khê Ôn Liễm cũng đã nghĩ xong, vậy mà lại nhận được kết quả này. Đều do mình tới quá trễ, Ôn Liễm thất hồn lạc phách đứng ở trong bóng tối nhìn chăm chăm bảng số trên cửa ngăn người hồi lâu.

Điện thoại di động đột nhiên chấn động mới kéo cô về thực tế.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Một Túi Thức Ăn Cho Chó Đến Từ Niên Muội

Ôn Liễm cho là Cố Tiệp Khê hồi âm cho mình, tâm hoa nộ phóng mở điện thoại di động lên. Kết quả không phải là tin nhắn của Cố Tiệp Khê mà là của Lâm Tuyệt Tuệ gửi tới hỏi cô khi nào về, cô nhanh chóng gửi tin trả lời, liền cất điện thoại di động vào.

Đúng lúc này, đèn nhà vệ sinh trong phòng ngủ Cố Tiệp Khê đột nhiên sáng lên, bên trong loáng thoáng truyền ra tiếng nói chuyện. Ôn Liễm tràn đầy

hăng hái trực tiếp đi gõ cửa.

Chốc lát bên trong liền đáp lại “Ài?” là thanh âm của Từ Nhã Khiết, nàng vừa định vào nhà vệ sinh không nghĩ tới sẽ có người tới gõ cửa giờ này.

Ôn Liễm nhắm mắt lấy tinh thần, đứng ở cửa ho khan một cái, cố ý đè thấp thanh âm, khác hoàn toàn với thanh âm bình thường của cô nói “Giao thức ăn.”

Mặt Từ Nhã Khiết đầy sự không thể tưởng tượng nổi nhìn ra cửa, hình như phòng ngủ của nàng không có ai gọi món hết a.

Cố Tiệp Khê cầm bút trong tay, nhìn ra cửa hỏi Từ Nhã Khiết “Là ai vậy?”

“Hình như là tới giao đồ ăn.” Từ Nhã Khiết chỉ cửa, nói “Có ai gọi món ăn à?”

Nhận được ba cái lắc đầu, Từ Nhã Khiết đang do dự có nên ra mở cửa hay không. Ôn Liễm thấy bên trong không có phản ứng, lại gõ thêm mấy cái. Từ Nhã Khiết vừa định hỏi Ôn Liễm là cửa tiệm nào tới giao thức ăn, Cố Tiệp Khê suy nghĩ trề như vậy còn phải giao thức ăn thật là vất vả, quan tâm nói “Mở cửa ra hỏi xem, chắc là giao nhầm.” Dưới lầu có di quản lý không có khả năng để người xấu lên vào.

Từ Nhã Khiết nghe Cố Tiệp Khê nói như vậy, liền ra mở cửa.

Ôn Liễm vừa nhìn thấy ánh sáng xuyên qua khe cửa, biết có hy vọng, chờ Từ Nhã Khiết hoàn toàn mở toang cửa, cô nhảy về phía trước, mừng rỡ như điên hô “Học tỷ!”

Ôn Liễm đột nhiên nhảy ra, ở trong mắt Từ Nhã Khiết giống như là một con quái vật không rõ nguồn gốc từ trong bóng tối bỏ nhào về phía nàng, làm nàng sợ hết hồn hết vía, vuốt vuốt ngực lui về sau một bước.

Cố Tiệp Khê nghe thấy thanh âm quen thuộc, ánh mắt đang nhìn sách dời ra cửa ngạc nhiên hỏi “Ôn Liễm, sao em tới đây?”

Ôn Liễm ngoẹo đầu ra, ánh mắt vượt qua Từ Nhã Khiết, giờ giờ thức ăn đã mua cho Cố Tiệp Khê thấy “Học tỷ không phải nói dối bụng sao? Em mang thức ăn tới cho học tỷ nè.”

Sau khi thấy rõ Ôn Liễm Từ Nhã Khiết cảm thấy cô em trước mặt có chút quen mắt, cộng thêm dường như có quen biết với Cố Tiệp Khê liền mở cửa ra cho Ôn Liễm đi vào, đóng cửa lại xoay người bước vào nhà vệ sinh.

Cố Tiệp Khê có chút dờ khóc dờ cười, mình chỉ thuận miệng than phiền với Ôn Liễm, không nghĩ tới Ôn Liễm tưởng thật liền đi mua đồ ăn vặt cho mình, nếu nói trong lòng không có cảm động chính là nói dối.

Nàng vịn bàn đứng lên, muốn đi tới tiếp Ôn Liễm nhưng phát hiện chân còn đang bị bó bột không tiện đi lại, vẫy vẫy tay với Ôn Liễm “Vào đây.”

Ôn Liễm nhận được sự cho phép của Cố Tiệp Khê liền tung tăng đi tới, mới vừa rồi đau đớn do bị trật khớp chân đã sớm bị cô ném lên chín tầng mây. Cố Tiệp Khê lần nữa ngồi xuống, nhìn Ôn Liễm xách một đồng túi, miệng cười toe toét hỏi: “Em mua cho chị cái gì thế?”

Ôn Liễm đặt túi trước mặt Cố Tiệp Khê đẩy về phía trước một cái nói “Học tỷ tự mình xem đi. Em không biết học tỷ thích ăn cái gì cho nên mua đại vài món.”

Thật ra thì cô cũng chẳng biết nên mua thứ gì, thấy đồ ăn vặt đầy màu sắc trên quầy có vẻ ngon lắm, nên mỗi thứ lấy một ít. Tuy trong lòng vừa thấp thỏm vừa kích động nhưng trên mặt không lộ chút biểu tình gì.

Cố Tiệp Khê mở túi ra, lục lục bên trong. Mấy bịch bánh bịch quy, hai chai sữa bò và sữa chua, món nào cũng có. Trong lòng đang yên tĩnh như nước giống như bị người ném một hòn đá xuống, từng đợt xúc động nổi lên, mắt đột nhiên cảm thấy có chút cay cay cảm kích nói: “Cảm ơn niên muội nhiều.”

Ôn Liễm ngượng ngừng khoát khoát tay “Không có gì đâu.” Thấy trên bàn Cố Tiệp Khê có quyển bài tập đang mở hỏi “Trề vậy rồi mà học tỷ còn chưa ngủ sao?” Dư quang liếc quanh phòng ngủ, trừ học tỷ và Từ Nhã Khiết ra, hai người còn lại cũng nằm xuống rồi. Mấy vi tính của Từ Nhã Khiết vẫn sáng màn hình, nhìn sơ qua cũng biết là chưa chịu đi ngủ liền đâu.

Cố Tiệp Khê không có trả lời cô, đột nhiên phát hiện một bịch bánh bịch quy khác hẳn với những bịch còn lại trong túi quà vặt, tò mò lấy ra. Trên bịch bánh có in hình một con cầu cầu lông dài to lớn, bên cạnh là một hàng chữ nhỏ nhỏ “Bánh bịch quy dành cho thú cưng”, nàng sững sờ một hồi lâu, không thể tưởng tượng nổi hỏi “Niên muội... đây là cái gì...”

“Cái gì là cái gì?” Ôn Liễm phục hồi tinh thần nhận lấy bánh bịch quy từ trên tay nàng, sau khi thấy rõ ràng chữ trên đó, đầu óc đình trệ “Đây là cái gì...”

Cố Tiệp Khê rất nghiêm túc, gằn từng chữ một “Hình như là thức ăn cho chó...”

Ánh mắt Ôn Liễm mở to ra, hình như hồi nãy gấp gấp quá không có thời gian lựa nên lạnh tay lẹ mắt chớp đại vài món trên quầy, không có chú ý tới bịch thức ăn cho chó bị lẫn vào.

Từ Nhã Khiết từ nhà vệ sinh đi ra, nghe hai người đối thoại, biết Ôn Liễm chính là niên muội lần trước đến tìm Cố Tiệp Khê. Tiến tới giữa hai người, nàng nhìn quà vặt Ôn Liễm mang tới. Ánh mắt đánh một vòng ở giữa hai người ranh mãnh nói “Niên muội thật là tốt bụng nha, nửa đêm đem quà vặt tới cho Tiệp Khê chúng ta ăn. Tới tới tới, có cái gì mình cùng nhau chia sẻ đi.” Thức ăn vặt nhiều như vậy, nhìn thôi đã thèm rồi.

Ôn Liễm lặng lẽ giấu thức ăn cho chó ra phía sau, cười gian trá hỏi “Từ học tỷ có đói không?”

Từ Nhã Khiết gật đầu liên tục, nằng vốn là không đói bụng, nhưng được Ôn Liễm hỏi như vậy cũng có cảm giác trong bụng trống trơn rồi.

Ôn Liễm nhét thức ăn cho chó vào trong ngực Từ Nhã Khiết, vung tay lên hào phóng nói “Cho chị nè, cứ thoải mái ăn đi, không nên khách khí!”

Từ Nhã Khiết tưởng cô thật lòng cho nằng, nhìn lại thì ra là bịch bánh thức ăn cho chó, giận muốn nổ phổi luôn.

Mất thấy hai người họ cũng sắp đánh nhau rồi, Cố Tiệp Khê gấp rút ngăn cản các nằng nói “Hai người đừng làm rộn, hai người kia còn đang ngủ đó.” Ôn Liễm buông tay, cô là cố ý chọc tức Từ Nhã Khiết ài kêu lúc mới gặp lần đầu liền kêu cô là Tên sàm sỡ làm chi, cô là người có thù ắt báo à nha.

“Đây là do em mới vừa chạy ra ngoài mua sao?” Cố Tiệp Khê lấy ra tờ hóa đơn mua hàng trong túi quà vật, tờ đó là do Ôn Liễm sau khi trả tiền tiện tay bỏ vào, không nghĩ tới sẽ bị Cố Tiệp Khê thấy được, nằng nhìn thời gian và giá cả in trên phiếu hỏi.

Ôn Liễm không hề nghĩ ngợi liền gật đầu một cái “Đúng vậy.”

Cố Tiệp Khê lấy tiền từ trong ngăn kéo ra đưa tới, nói “Vậy chị trả tiền lại cho em.”

Ôn Liễm chưa bao giờ nghĩ sẽ lấy tiền của học tỷ khoát tay nói “Đây là em mua cho học tỷ ăn, không lấy tiền.” Sợ Cố Tiệp Khê sẽ cố gắng trả lại cho mình, nhanh chóng nói lời tạm biệt với Cố Tiệp Khê liền trở về phòng ngủ. Lúc xoay người thiếu chút nữa đụng vào vách tường, không may đều bị Cố Tiệp Khê thu vào đáy mắt, nằng cố nhịn mới không có bật cười.

Ôn Liễm lúng túng sờ lỗ mũi nói một tiếng với Cố Tiệp Khê “Học tỷ ngủ ngon.” Liền đi.

Từ Nhã Khiết sau khi khóa cửa phòng ngủ lại, nhiều chuyện hỏi “Tiệp Khê, cậu nói xem có phải là niên muội đó thích cậu hay không, đã trễ thế này mà còn đi mua quà vật cho cậu ăn.”

Cố Tiệp Khê lựa ra bịch mút mặn trong đám quà vật kia, xé bao, lấy viên ngậm ở trong miệng, chua chua ngọt ngọt từ từ thấm vào lòng người, nói “Sao có thể, chúng tớ chỉ là bạn mà thôi.”

Từ Nhã Khiết không tin “Nếu em ấy không thích cậu thì sao lại đối tốt với cậu như vậy?” Cố Tiệp Khê không đáp.

Từ Nhã Khiết nhìn chăm chăm quà vật của nằng, không có hảo ý cười nói “Tiệp Khê a, tớ nhớ là mấy ngày trước có người nói là buổi tối ăn quà vật là sẽ mập ra...”

Cố Tiệp Khê nghe vậy nhìn một chút những thứ kia quà vật, khóe miệng không nhịn được liền vênh lên, giả bộ ngu nói “Có chuyện này sao? Sao tớ lại không biết, à?”

Từ Nhã Khiết gian trá cười nói “Vì vóc người của bản thân cậu nên lo lắng đi, chi bằng đóng quà vật này liền giao cho tớ xử lý được không?”

“Được!” Cố Tiệp Khê rất vui vẻ đáp ứng nằng, sau đó đem bịch thức ăn cho chó nhét vào trong ngực Từ Nhã Khiết nói “Cho cậu nè.”

Từ Nhã Khiết không ngờ Cố Tiệp Khê cũng sẽ đùa bỡn mình, bữu môi ném thức ăn cho chó trở về trên bàn, giận dữ bất bình nói “Không nghĩ tới Tiệp Khê cậu lại biến thành người xấu.”

Cố Tiệp Khê hi hi cười một tiếng nói “Đều là niên muội dạy tớ đó, cậu có bản lĩnh thì xử em ấy đi.”

Từ Nhã Khiết làm bộ vén tay áo lên nói “Tớ sẽ không bỏ qua đâu, em ấy không chỉ có đùa bỡn tớ mà còn dạy hư Cố Tiệp Khê ngoan ngoãn của chúng ta, thù này không báo không phải là quân tử!”

Quần áo mùa thu chính thức rút lui, tuy Ôn Liễm chỉ thích mặc áo sơ mi cũng phải thêm một lớp áo len bên trong. Khi mùa đông tới, Ôn Liễm nhận được bưu phẩm từ một tạp chí xã. Cô chụp hình dựa theo yêu cầu của tạp chí xã đó, sau khi bản thảo được thông qua, hình sẽ được đăng lên tạp chí số tiếp theo, không lâu sau sẽ được nhận một khoản thù lao.

Ôn Liễm bắt đầu từng bước một thực hiện mục tiêu mình đặt trước. Bước đầu tiên chính là tự bản thân có thể kiếm tiền, không cần phải lúc nào cũng ngửa tay xin tiền ba mẹ mình được, có thể giảm bớt gánh nặng cho ba mẹ.

Một học kỳ trôi qua rất nhanh, đến kỳ cuối, điều Ôn Liễm lo lắng nhất là rút môn Tiếng Anh. Đây chẳng khác nào là ngày tận thế đối với Ôn Liễm, mấy môn học khác khá tốt, chỉ có tiếng Anh là có cảm giác không qua được.

Mỗi lần nghe Tiếng Anh cứ như nước đổ đầu vịt, lúc không tập trung là trong đầu liền xuất hiện mấy bộ phim bom tấn 3D, lang thang về nơi xa. Chỉ là thi thôi mà, nếu lại được thi cứ lại, nếu đoán không ra thì viết đại. Chẳng hạn bài tập làm văn này... nghĩ ra được từ gì thì viết vào từ đó, tuy rằng bản thân cũng không đọc nổi. Thành tích Anh văn lúc thi vào trường này được như vậy chẳng qua là do may mắn thôi.

Ôn Liễm chậm chạp làm xong mười đề, hận đời nhìn chăm chăm trần thư viện hỏi “Tại sao loài người lại phát minh ra tiếng Anh?”

Chân Cố Tiệp Khê đã hoàn toàn bình phục, ngồi ở trước mặt cô, cười nói: “Chị cũng không biết.” Nghiêm túc ghi chép.

Ôn Liễm hỏi tiếp “Vậy tại sao phải chúng ta phải học tiếng Anh? Chúng ta là người Trung quốc mà.”

“Để giao tiếp với người nước ngoài.” Cố Tiệp Khê vừa nói vừa ghi chép, một chút cũng không hạ tốc độ.

“Vậy tại sao....” Ôn Liễm hôm nay thật sự có tới một trăm ngàn cái tại sao, không ngừng lải nhải không ngừng lải nhải.

Cố Tiệp Khê vội vàng cắt lời cô, ngẩng đầu lên hỏi “Xem sách xong chưa?” Nàng đã sớm nhìn thấu tâm tư của em ấy, không phải là muốn nói chuyện phiếm với nàng để mau hết giờ sao, nàng mới sẽ không để cho em ấy lười biếng.

Ôn Liễm vừa nghe nàng hỏi chuyện đọc sách chuyện liên nhục chí, đáng thương nói “Em vẫn không hiểu, học tý dạy em một chút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Kỳ Nghỉ Ở Nhà

Cố Tiệp Khê đang bận rộn nói “Chờ một lát đi.”

Vì vậy Ôn Liễm lại tiếp tục mày mò, một tay cầm bút, một tay chống mặt búi môi phàn nàn với Cố Tiệp Khê “Học tý, sao Tiếng Anh lại khó như vậy a?” Tay không cầm bút bắt đầu lật sách tiếng Anh, trên đó viết chi chít chú giải từ vựng.

“Không có khó, là do em không thích học thôi.” Cố Tiệp Khê không chút nghĩ ngợi nói ra.

“Phải không ta?” Ôn Liễm lấy tờ giấy trắng bên chỗ Cố Tiệp Khê, cầm bút, viết cấu trúc câu rồi lại chép ví dụ trong sách. Về mặt âm ức, đáng vẽ hoàn toàn không có động lực.

Gần ngày thi cuối kỳ, lịch học đều kết thúc, vì vậy mà bình thường giờ này cô đều ngủ nướng trong phòng. Sáng sớm hôm nay bị Cố Tiệp Khê lôi từ trong chăn ấm áp dậy học bài. Bây giờ mệt rã rồi, mắt nặng trĩu gần như không mở lên được.

Chờ Cố Tiệp Khê ghi chép xong, ngẩng đầu lên, Ôn Liễm đã nằm ngù trên bàn. Nghiêng đầu nhìn đáng vẽ ngủ rất say của Ôn Liễm dùng ngón tay chọt chọt vai cô kêu “Ôn Liễm.”

.... Không có phản ứng....

Cố Tiệp Khê gia tăng lực độ, gọi thêm mấy tiếng Ôn Liễm vẫn không có phản ứng.

Cố Tiệp Khê khẽ mỉm cười, thận trọng nhích cái ghế, lặng lẽ đi tới trước mặt Ôn Liễm. Ôn Liễm đang nằm lên khuỷu tay của mình hai mắt nhắm chặt.

Cố Tiệp Khê ở trước mặt cô cúi người, ngón tay chọt chọt gò má mềm mại của Ôn Liễm, ôn nhu kêu “Ôn Liễm, lão sư tới.” Chiều này nàng thường dùng trên người Từ Nhã Khiết mỗi lúc ngủ gà ngủ gật trong giờ học do buổi tối thức đêm chơi game, lúc nào cũng hiệu quả, mỗi lần Từ Nhã Khiết nghe thấy câu này cũng sẽ bị dọa tỉnh.

Quả nhiên, Ôn Liễm vừa nghe hai chữ thầy tới lập tức mở mắt. Vừa mở mắt liền thấy Cố Tiệp Khê dựa vào mình gần như vậy, cho là nàng sẽ làm cái gì đó với mình vạn phần hoảng sợ nghiêng qua một bên “Học tý, chị muốn hôn lên em à?!”

Cố Tiệp Khê rõ ràng không có nghĩ như vậy, nghe cô nói thế mặt đỏ lên, trăm miệng cũng không thể bào chữa nói “Em đang suy nghĩ gì đấy.” Ngồi về chỗ cũ, cầm bút gõ một cái lên quyển sách nói “Không được ngủ! Mau dậy đọc sách.”

Ôn Liễm ngậy ngậy gật đầu một cái, lòng vẫn còn sợ hãi, ngồi ngay ngắn cầm quyển sách lên xem. Cố Tiệp Khê thấy bộ dáng nghiêm túc của cô, hài lòng gật đầu một cái, tiếp tục làm việc của bản thân.

Không ngờ chỉ được một lúc Ôn Liễm lại không khống chế được bắt đầu ngủ gà ngủ gật, trên tay vẫn cầm sách như cũ, đầu từ từ gục xuống, hai mắt bắt đầu khép dần.

Cố Tiệp Khê hết cách, nếu mình không phải dán mắt vào em ấy là em ấy lại lười biếng, không thể làm gì khác hơn là xích cái ghế, kêu Ôn Liễm “Chị dạy em cách đọc từ vựng.”

Trong đầu Ôn Liễm vẫn còn mơ mơ màng màng, căn bản không có nghe thấy lời Cố Tiệp Khê mới vừa nói. Cảm thấy có người ngồi vào bên cạnh, cố gắng mở mắt ra nhìn Cố Tiệp Khê một cái hỏi “Sao học tý lại qua đây ngồi?” Nói xong còn ngáp một cái. Cố Tiệp Khê lắc lắc cho cô thanh tỉnh lại “Chị muốn dạy em cách đọc từ vựng.”

Nghe nói học tý muốn dạy mình đọc từ vựng, Ôn Liễm lập tức liền thanh tỉnh. Cách đọc từ vựng chính là một trong những vấn đề khó khăn không nhỏ

đang gây khó khăn cho Ôn Liễm, cô luôn nhớ cách viết từ vựng nhưng không thể nhớ được cách đọc mấy từ đó.

Cố Tiệp Khê lật sách của Ôn Liễm tới một trang nào đó, đọc lên vài từ, nói “Thật ra thì cách đọc tiếng Anh rất đơn giản, giống như ghép âm lại thôi.”

Ánh mắt Ôn Liễm nhìn chằm chằm gò má Cố Tiệp Khê, trong lúc nhất thời nhìn say mê, không biết đầu óc đã phiêu bạt tới nơi nào. Hoàn toàn bỏ ngoài tai lời của Cố Tiệp Khê, nàng nói gì cũng gật đầu một cái.

Cố Tiệp Khê chỉ bí quyết phát âm cho cô, làm mẫu đọc lên vài từ, sau đó hỏi Ôn Liễm “Em hiểu không?”

Ôn Liễm ngây ngẩn gật đầu, Cố Tiệp Khê đẩy sách vở tới trước mặt cô nói “Vậy em đọc cho chị nghe đi.”

Ôn Liễm nhận lấy sách, nhìn ký hiệu phiên âm trên đó, đầu óc lập tức bị mắc kẹt. Mặt đỏ au, giống như cái gì cũng không đọc được, ấp úng nửa ngày, một chữ cũng nói không ra.

Cố Tiệp Khê liền lẳng lặng nhìn cô, khóe miệng hơi vênh lên, mang theo mấy phần nụ cười, nhưng cũng không phải là bởi vì muốn làm Ôn Liễm xấu hổ. Có thể là trong mắt nàng có quá nhiều hào quang, làm hại Ôn Liễm không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, nhiệt độ từ trên trên gương mặt lan tràn đến mang tai.

Thấy Ôn Liễm quả thực không thể đọc được, Cố Tiệp Khê hết cách dùng ngón tay búng vào trán cô “Em đó nha.” Lấy quyển sách trên tay cô lại, kiên nhẫn nói “Chị sẽ đọc lại lần nữa, em phải nghe rõ đó.”

Cố Tiệp Khê hạ thủ nhẹ hều, bắn vào trán Ôn Liễm không đau không nhột, Ôn Liễm vênh môi gật đầu một cái, không dám mất thần nữa.

Cố Tiệp Khê giúp đỡ tiếng Anh Ôn Liễm tiến bộ rất nhanh. Tiếng Anh là môn thi cuối cùng, ngày thi xong tiếng Anh đó, Ôn Liễm cơ hồ là nhảy nhót ra khỏi trường thi.

Cao Tĩnh Kỳ thi chung chỗ với cô. Nàng nộp bài sớm hơn Ôn Liễm mấy giây, lúc nàng đi ra thì Ôn Liễm vẫn còn ở trong đó.

Thấy đáng vẻ vui mừng hơn hờ của cô, Cao Tĩnh Kỳ chạy tới bên cạnh hỏi “Ôn Liễm, đề thi tiếng Anh lần này dễ lắm hả? Sao cậu cao hứng thế?”

“Nào có, phần lớn là đánh lại.” Ôn Liễm ngoài miệng khiêm tốn, nhưng ánh mắt không che giấu được sự vui mừng.

“Đây là môn thi cuối cùng, vậy là có thể về nhà rồi.” Vừa nghĩ tới có thể lập tức về nhà, bước chân của cô nhanh nhẹn hơn hẳn, gần như muốn bay luôn.

“Cũng phải.” Cao Tĩnh Kỳ suy nghĩ một chút hỏi “Cậu có muốn đi ăn cơm trưa không?”

Ôn Liễm nhìn đồng hồ đeo tay, cũng sắp tới giờ cơm trưa rồi “Không...” chữ muốn còn chưa nói ra, cô bỗng nhiên dừng bước.

Cao Tĩnh Kỳ cũng dừng bước theo, hỏi: “Thế nào?”

“Tĩnh Kỳ, cậu đi về trước đi.” Ôn Liễm lui lại phía sau mấy bước “Nói Tuyệt Tuệ ở phòng ngủ chờ tôi một chút, tôi có chuyện phải làm.” Sợ đuổi không kịp, xoay người chạy. Phải đợi bao lâu a, đừng lỡ mất vé xe.” Cao Tĩnh Kỳ cất cao giọng, Ôn Liễm đã chạy đến chỗ cầu thang phát phát tay, tỏ ý mình biết rồi.

Khi Ôn Liễm chạy nhanh đến một cái giảng đường, tiếng chuông tan học vừa vãn vang lên. Năm nay hệ y tá nghỉ trễ hơn một chút, cho nên lúc cô thi, các học tỷ vẫn còn đang học, trong đó bao gồm cả Cố Tiệp Khê.

Lúc cô chạy lên lầu ba đã có không ít học tỷ mặc đồng phục y tá trắng tinh từ trong phòng thí nghiệm đi ra. Cố Tiệp Khê các nàng hôm nay cũng học trong phòng thí nghiệm, Ôn Liễm đứng ở cửa, chăm chú nhìn xem có phải là Cố Tiệp Khê hay không, cô không hy vọng mình vừa chớp mắt liền lỡ mất học tỷ.

Nhiều người cứ đi ra cho đến khi chỉ còn lại vài người cũng không thấy Cố Tiệp Khê đi ra. Ôn Liễm cho là hôm nay nàng chưa có đi học, nhưng ngẫm lại thì không thể nào, sáng hôm qua nàng có tới cổ vũ mình đi thi còn nói là hôm nay sẽ tới phòng thí nghiệm học nữa. Sau khi đợi thêm chừng hai phút, rốt cuộc Cố Tiệp Khê cùng mấy người bạn học cũng đi ra. Mặc dù ai cũng mặc đồng phục y tá giống nhau nhưng Ôn Liễm chỉ nhìn qua là biết Cố Tiệp Khê đang đứng chính giữa.

Hôm nay Cố Tiệp Khê không có đeo ba lô, mấy cuốn sách ôm vào trong ngực, vừa nói vừa cười với mấy người bạn học bên cạnh. Trên đầu nàng đội nón y tá, mái tóc dài buộc thành một chùm ở sau ót, đồng phục y tá màu trắng càng tô thêm làn da trắng nõn của nàng.

Trên mặt là nụ cười ôn nhu cho dù là ai khi nhìn thấy cũng dâng lên một loại cảm giác ấm áp.

Ôn Liễm vẫn là lần đầu tiên thấy học tỷ mặc đồng phục y tá, sau khoảng khắc thất thần cô vẫy tay với Cố Tiệp Khê nói “Học tỷ!” Cô phát hiện ra mình càng ngày càng thích ngắm học tỷ đến ngây ngẩn, cho dù trong lòng không có ý gì hết. Chỉ cần học tỷ ở trước mặt cô là cô sẽ bất tri bất giác thất thần.

Cố Tiệp Khê thấy cô ánh mắt sáng lên, nói một tiếng với bạn bè liền chạy tới chỗ Ôn Liễm. Người còn chưa tới trước mặt Ôn Liễm đã nhanh chóng hỏi “Ôn Liễm, tiếng Anh thi được không?”

Ôn Liễm cười nói “Có học tỷ dạy dỗ, nhất định có thể qua ải.”

“Thấy em tự tin như vậy, chị liền miễn cưỡng tin tưởng em.” Cố Tiệp Khê cười lên để lộ lúm đồng tiền, hỏi “Em không về nhà à? Sao giờ này còn ở đây?”

“Oh.” Ôn Liễm gật đầu một cái “Đúng vậy, em chuẩn bị về nhà cho nên tới tạm biệt học tỷ.”

Cố Tiệp Khê hỏi “Muốn chị tiễn ra trạm xe không?”

Ôn Liễm làm sao có thể để học tỷ đưa mình đi, cô cũng đâu có mù đường đâu, cự tuyệt nói “Không cần đâu.”

“Ừ, vậy đi đường cẩn thận, về đến nhà nhớ gọi điện thoại cho chị.” Cố Tiệp Khê làm động tác gọi điện thoại “Học kỳ kế gấp lại.”

Ôn Liễm chu miệng gật đầu một cái.

Đến ngày Cố Tiệp Khê được nghỉ, trong lòng mặc dù rất nhớ Cố mẹ, nhưng nếu về thì đồng nghĩa với chạm mặt với người ba thích đánh bạc, còn có một đám người thân cứ thích xoi mói này nọ, Cố Tiệp Khê suy nghĩ đến nhức cả đầu. Có chút không tình nguyện trở về, nhưng Cố mẹ lại thúc giục nên nàng đành phải đi mua vé xe.

Bởi vì nàng mua vé xe quá trễ cho nên đành phải mua vé chuyến cuối, lúc nàng đến trạm xe đã hơn mười giờ tối. Gió lạnh ban đêm thổi qua thân thể Cố Tiệp Khê, Cố Tiệp Khê mới vừa bước ra khỏi xe ảm áp không kiềm được rùng mình, gài chặt áo khoác lại.

Sau khi lấy hành lý ra khỏi trạm xe, bên ngoài trạm xe hoàn toàn yên tĩnh, bình thường nơi này luôn có người ra người vào giờ trở nên an tĩnh dị thường. Phần lớn các cửa tiệm đều đóng cửa, trên đường chỉ có mấy bao rác để phía trước cửa đang chờ công nhân bảo vệ môi trường đến thu dọn. Có vài tài xế xe ôm ngồi chồm hổm trước cửa hút thuốc, lửa cháy sáng tắt theo hô hấp của họ.

Trạm xe cách nhà của Cố Tiệp Khê một đoạn, nếu để Cố mẹ đi ra đón thì Cố Tiệp Khê cũng không yên tâm, Cố ba thì còn lâu mới nhờ được, chắc giờ này còn đang đánh bạc ở nơi nào đó. Cố Tiệp Khê có chút hối hận, nếu sớm biết đã đi mua vé trước rồi.

Tài xế xe ôm thấy có người từ trong trạm xe đi ra, nhanh chóng đứng lên, hỏi Cố Tiệp Khê “Em gái nhỏ muốn đi đâu?”

Cố Tiệp Khê quan sát tài xế kia một cái, cơ hồ tất cả đều là đại hán vai u thịt bắp, nhìn mặt thấy cũng hiền lành, nhưng không biết là người tốt hay là người xấu. Khoảng thời gian này hay có tin tức nữ sinh viên đại học quá giang xe bị sát hại làm cho Cố Tiệp Khê không dám tùy tiện lên xe.

Vậy nàng phải về nhà bằng cách nào đây...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Lễ Lội Giữa Đêm Tối, Cần Có Niên Muội

Cố Tiệp Khê cự tuyệt tài xế xe ôm, đứng ở giao lộ ngã tư đầu đưa mắt nhìn khoảng không mênh mông, hít một hơi dài cắn răng chuẩn bị một mình trở về nhà.

Dù sao trạm xe cách nhà cũng không xa, con đường này nàng đã đi qua rất nhiều lần, đoạn đường này có đèn nên hẳn rất an toàn.

Hiển nhiên là nàng đã đánh giá cao sự can đảm của bản thân quá rồi. Đi một mình trên đường vắng lặng vào đêm tối, nguyên con đường ngoại trừ nàng ra không có một bóng người, ngay cả cửa tiệm cũng không có. Cho dù là đèn đường đứng sừng sững hai bên cũng làm cho Cố Tiệp Khê có cảm giác ai đó đang theo dõi mình, lông tơ sau lưng ngay một dựng lên. Thình thoàng nghiêng đầu nhìn lên phía sau xác nhận không có ai nàng mới yên tâm.

Cho dù là gió thổi qua cây cối phát ra động tĩnh cũng có thể làm nàng sợ hết hồn hết vía. Bất tri giác liền tăng tốc độ, tiếng bánh xe vali cũng ma sát với đường nhựa phát ra âm thanh to lớn.

Lúc đi được nửa đường, nàng không thể kiên trì nổi, sợ hãi bắt đầu lan tỏa thấm vào tứ chi. Chân cơ hồ mềm nhũn, ngay cả đi cũng không được, Không thể làm gì khác hơn là ngồi chồm hổm xuống dựa vào vali, lấy điện thoại di động ra hy vọng có thể tìm được một người giúp đỡ mình.

Người thứ nhất liên lạc gần đây, dù muốn hay không nàng cũng trực tiếp nhấn vào, vừa định gọi điện thoại nhưng nhìn lại thì thời gian không còn sớm, không biết đối phương ngủ chưa. Để không quấy rối đến đối phương, nàng gởi một cái tin nhắn ngắn qua trước.

“Niên muội em đã ngủ chưa.”

Ôn Liễm mới vừa cùng Ôn ba tham gia yến hội do bạn của ông tổ chức, ngồi ở trong xe tay chống trán mơ mơ màng màng.

Ôn ba ở phía trước lái xe, ngẩng đầu lên nhìn qua kính chiếu hậu nói “Một lát à, sắp tới nhà rồi.”

Ôn Liễm nửa mở mắt ra gạt đầu một cái, chớp mắt, tiếp tục nhắm mắt lại. Nhắm mắt dường như một hồi, ngẩng cổ lên, mở mắt ra lắc đầu một cái, cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo.

Cô lấy điện thoại ra muốn xem tin tức một chút cho tỉnh táo, không nghĩ tới lại nhận được tin nhắn của Cố Tiệp Khê, trả lời “Học tỷ thế nào?”

Cố Tiệp Khê sắp xếp lại câu chữ, sau đó gọi “Hôm nay chị về nhà, mới vừa xuống xe, ba mẹ không có đón chị, chị phải về một mình, bây giờ trên đường không có một bóng người, chị có chút sợ hãi.” Nàng không dám nói mình rất sợ, ở trước mặt học muội nàng vẫn phải giữ một chút mặt mũi.

Ôn Liễm xem tin nhắn xong, đột nhiên mở to mắt, đầu óc hoàn toàn thanh tỉnh lại.

Cố Tiệp Khê gọi tin nhắn nói rõ tình hình hiện tại, trong chốc lát liền nhận được điện thoại từ Ôn Liễm. Nàng lập tức nhấn nghe, để ở bên tai “A lô?”

Khi nàng tiếp điện thoại Ôn Liễm liền không dần nổi hỏi “Học tỷ bây giờ chị đang ở đâu, về đến nhà chưa? Còn cách nhà xa không? Có gặp nguy hiểm gì không? Có cần em báo cảnh sát không?” Cô không kiềm chế được kích động, nói một hơi hết tất cả lo lắng trong lòng.

Nghe được thanh âm quen thuộc của Ôn Liễm, nhất thời khản trương trong lòng Cố Tiệp Khê vui đi một nửa, trấn an nói “Ôn Liễm, em đừng gấp, chị không có chuyện gì, chẳng qua là có chút sợ hãi thôi.” Ôn Liễm thở phào một cái, ở bên kia điện thoại bùi môi nhỏ giọng nói “Không sao là tốt.”

Cố Tiệp Khê không có nghe rõ lời cô, nghi ngờ hỏi: “Em nói gì?”

Ôn Liễm cũng không để ý Cố Tiệp Khê bên kia điện thoại không thấy được hành động của mình, lắc đầu nói “Không có.”

Ôn ba hiếm thấy con gái mình lộ ra vẻ mặt khản trương, vừa lái xe vừa tò mò hỏi “Ôn Liễm có chuyện gì à? Ai gọi cho con thế?”

Lỗi tai Ôn Liễm dán lên điện thoại di động nói “Không có gì, là của một bạn học gọi điện thoại tới hỏi một ít chuyện thôi.”

Ôn ba gạt đầu một cái, tiếp tục chuyên tâm lái xe.

Ôn Liễm không muốn Ôn ba nghe được cuộc đối thoại giữa mình và học tỷ, thấp giọng hỏi “Sao tới trạm xe trễ như vậy, bị trì hoãn gì à?”

Cố Tiệp Khê bùi môi, buồn không vui nói “Đều do chị mua vé xe trễ cho nên chỉ có thể mua được vé xe chuyến cuối hôm nay thôi.”

“A, thì ra là như vậy.” Ôn Liễm biết mỗi khi sắp tới xuân thì vé xe chính là đồ quý hiếm. Nếu không phải nhà Cố Tiệp Khê cách trường học gần, phỏng đoán ngay cả vé xe của chuyến cuối cùng cũng không mua được, cô cau mày dặn dò Cố Tiệp Khê “Học tỷ lần sau về nhà nhất định phải mua vé sớm một chút nha.”

“Biết rồi.” Có Ôn Liễm an ủi, Cố Tiệp Khê cảm giác hai chân dần dần khôi phục khí lực, tay chống vali đứng lên “Không có chuyện gì đâu, niên muội yên tâm, chị sắp về tới nhà rồi.” Vừa nói vừa kéo vali đi, không muốn tiếp tục trì hoãn ở chỗ này nữa.

Ôn Liễm ở bên này nghe thấy âm thanh kéo vali lộc cộc, hỏi “Sao học tỷ không đi xe về nhà?”

Cố Tiệp Khê nhú mày một cái nói “Gần đây không phải có rất nhiều tin tức nói nữ sinh viên đại học quá giang xe bị giết người cướp của sao, cho nên chị không dám tùy tiện quá giang xe.” Vừa nói vừa liếc đằng sau.

Nhìn đoạn đường tối om do đèn không chiếu tới nàng có chút rợn tóc gáy, nhưng bên lỗi tai vẫn nghe thấy một giọng nói cho nên nàng có cảm giác cô đang ở bên cạnh nàng, không còn sợ hãi như lúc này nữa.

Mặc dù Cố Tiệp Khê nói không sai, nhưng Ôn Liễm luôn cảm thấy không ổn “Nhưng mà chị đi một mình như vậy cũng không an toàn đâu.” Học tỷ dễ thương như vậy vạn nhất bị người ta bắt cóc thì sao.

“Chị cũng không có biện pháp a.” Cố Tiệp Khê bắt đầu dĩ nhiên.

Ôn Liễm suy nghĩ một chút “Được rồi, bây giờ chị đừng nói chuyện, tập trung đi về nhà, nhớ để ý xung quanh.” Cô nhìn ra ngoài cửa xe, Ôn ba đã lái xe vào trong tiểu khu, không lâu sau là tới nhà rồi, tiếp tục nói “Em có hơi bận bịu tý nhưng sẽ luôn lắng nghe, có nguy hiểm gì thì chị cứ la lên.”

Cô sợ Cố Tiệp Khê đang nói chuyện với mình như vậy tuy rằng nàng sẽ đỡ sợ hơn nhưng với tình hình hiện tại thì không tốt lắm. Nếu thật sự sinh nguy hiểm mà nàng lại đang nghe điện thoại thì cơ hội phản ứng cũng không có.

Ôn Liễm suy tính rất chu toàn, Cố Tiệp Khê cũng không thể không gật đầu một cái “Được.”

Ôn Liễm ở bên đầu kia điện thoại mặc dù không làm gì nhưng ít nhiều cũng cho nàng một ít an ủi và động lực để về tới nhà. Hai người không nói lời nào, trong điện thoại chỉ có thể nghe tiếng hít thở của đối phương. Cố Tiệp Khê không biết tại sao lại cảm thấy an lòng như vậy, giống như chỉ cần có Ôn Liễm ở bên thì không có chuyện gì là không giải quyết được, lúc ra ngoài thái phong hay là bây giờ cũng như vậy.

Lúc sắp tới nhà khóe miệng nàng có hơi nhếch lên nhẹ giọng kêu vào trong điện thoại di động “Ôn Liễm?” Nàng cố ý nói tiếng rất nhỏ nếu như không có chú tâm để điện thoại sát bên tai khẳng định sẽ bỏ qua tiếng kêu này.

Không nghĩ tới Ôn Liễm nhanh chóng trả lời “Hử?” Có thể thấy cô một mực đều chú ý tới Cố Tiệp Khê bên này “Học tử đến nhà chưa?”

Cố Tiệp Khê trong lòng ám áp, không trả lời cô mà nói “Niên muội em tốt với chị quá.”

Ôn Liễm mới vừa xuống xe, sợ lúc lên thang máy không có tín hiệu, nói Ôn ba lát nữa cô lên sau rồi đứng một mình dưới lầu chịu đựng cái lạnh, hơi nhếch khóe miệng hỏi “Vậy chị muốn báo đáp em thế nào đây? Lấy thân báo đáp thì sao ta?”

Mặc dù biết mình chỉ nói đùa, nhưng cô mơ hồ có một chút mong đợi câu trả lời của học tử.

“Để cho chị suy nghĩ một chút.” Cố Tiệp Khê do dự.

Ôn Liễm lời vừa ra khỏi miệng liền có chút hối hận, cảm giác mình hình như đang đùa giỡn học tử nói sang chuyện khác “Được rồi, học tử nhanh về nhà đi.” Lời còn chưa dứt một cơn gió lạnh chui vào trong khe hở giữa cổ và quần áo, sau lưng lạnh thấu tim, Ôn Liễm không nhịn được run cầm cập.

Nhà Ôn Liễm không nằm sâu trong đất liền bằng trường đại học, tuy gió không có mạnh như ở trường nhưng nơi này ước chừng lạnh hơn trường của cô nhiều. Ôn Liễm trở lại một cái liền đem quần áo mùa thu đổi thành áo lông mỏng. Lúc này đã gần mười hai giờ đêm, nhiệt độ lại càng ngày càng thấp, cơn buồn ngủ ở trong thân thể Ôn Liễm đều bị quét sạch.

Ôn Liễm đem điện thoại di động dán thật chặt bên lỗ tai, ánh mắt nhìn chằm chằm ngọn đèn nhỏ dưới tầng cây, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

Ôn mẹ đợi đã lâu mà thấy Ôn Liễm còn không có đi lên, nhìn ra ban công, nhìn xuống dưới lầu hô “Ôn Liễm! Con ở dưới làm gì vậy! Mau mau lên đây!”

Ôn Liễm ngẩng đầu ứng phó với Ôn mẹ, lúc cô cúi đầu lần nữa trong điện thoại di động truyền tới thanh âm Cố Tiệp Khê thờ hồn hển nói “Ôn Liễm chị đến nhà rồi!” Trong giọng nói còn mang theo vài tia xúc động.

Chờ Ôn Liễm ừ một tiếng, nàng liền tiếp tục nói “Vậy em cũng mau đi về đi, đừng khiến đi lo lắng.” Dễ thấy được nàng đã nghe hết cuộc đối thoại giữa Ôn mẹ và Ôn Liễm.

Ôn Liễm cười nói “Không có chuyện gì đâu.”

Hai người lại trò chuyện mấy câu cho tới khi nghe tiếng báo nhiệt ở đầu dây bên kia Ôn Liễm mới cúp điện thoại, tay chân run rẩy đi lên lầu.

Điều kiện nhà Ôn Liễm là thuộc về trung thượng đẳng, có nhà có xe, trừ cái này ra còn có chút của cải. Giống với nhà Cố Tiệp Khê một nhà ba miệng ăn, Ôn Liễm là con một nhưng Ôn ba Ôn mẹ tiền bạc hơn chỉ cần một đứa con là đủ rồi.

Ôn ba là dân làm ăn hàng năm ở bên ngoài. Còn Ôn mẹ từ khi sinh Ôn Liễm thì từ chức về nhà làm bà nội trợ, sau khi Ôn Liễm trung học đệ nhất cấp gần như có thể tự lập trong cuộc sống bà liền vứt Ôn Liễm ở nhà một mình, còn bản thân thì theo Ôn ba đi khắp nơi.

Mỗi người đều có cuộc sống riêng cái gì cũng phải dựa vào bản thân cho nên kỹ năng cần thiết cho cuộc sống Ôn Liễm đều được chỉ dạy, vì thế cô mới có thể chiếu cố Cố Tiệp Khê như vậy.

Nhà Ôn Liễm gần bờ biển, lúc sắp tới giao thừa bên ngoài phá lệ náo nhiệt, người người trong thành phố cơ hồ tụ tập ở bờ biển. Tụ tập đốt pháo, trên bầu trời pháo bông liên tiếp được bắn lên, màn đêm cũng được nhuộm đầy màu sắc rực rỡ.

Mà một nhà Ôn Liễm không thích náo nhiệt này, cả gia đình đều ở trong nhà, đóng chặt cửa sổ, mở tới đa âm thanh ti vi sau đó một nhà ngồi ở trong phòng khách ngắm đêm xuân.

Vừa cắn hạt dưa vừa tán gẫu với nhau, không gì hạnh phúc hơn việc cả nhà ngồi quây quần bên nhau ngày tết.

Sau khi Ôn Liễm nói một ít chuyện liên quan tới bài tập rồi còn một ít kế hoạch trong tương lai với Ôn ba Ôn mẹ, thừa dịp Ôn ba Ôn mẹ còn đang suy nghĩ, cô cầm điện thoại di động lên nhanh chóng chạy về phòng, khóa kỹ cửa, lén lén lút lút y như đang làm chuyện xấu.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tử Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Học Tử Nói Nàng Muốn Có Bạn Trai

Vào phòng ngủ, Ôn Liễm cũng đóng kỹ cửa sổ để âm thanh bắn pháo bên ngoài không đi vào. Thở ra một hơi, xoa xoa lỗ tai sắp bị tiếng pháo nổ làm cho điếc. Năm mới đúng là náo nhiệt, tiếng pháo nổ liên hồi không dứt, bây giờ muốn tĩnh tâm đọc sách cũng không được.

Dĩ nhiên Ôn Liễm vào phòng ngủ của mình không phải để xem sách, đón năm mới mà đi đọc sách rất là uống phí. Xoay người chui vào trong chăn, cảm giác chăn ấm mềm mại khiến Ôn Liễm chỉ muốn nhắm mắt lại ngủ thôi. Nhưng suy nghĩ lại thì hôm nay là ngày đặc biệt, là ngày giao thừa, sao có thể không hỏi thăm học tử một chút được.

Lấy điện thoại ra nhanh chóng nhấn xuống một dãy số, bấm gọi. Cô nhiều lần mặc niệm trong lòng số điện thoại di động của học tỷ cho nên đã sớm thuộc trôi chảy dãy số này.

Nhắc tới mới nhớ mấy ngày nay cô bạn giúp mẹ chuẩn bị việc nhà cho nên không có thời gian trò chuyện với học tỷ.

Trong lúc chờ đợi điện thoại được tiếp Ôn Liễm gõ gõ ngón tay lên mép giường làm bằng gỗ, lúc cô gõ tới tiếng thứ năm Cố Tiệp Khê bắt điện thoại.

Một tiếng alo, là thanh âm nhu tình như nước của học tỷ.

Ôn Liễm hào hứng từ trên giường bò dậy ngồi ngay ngắn, vừa định chúc Cố Tiệp Khê năm mới vui vẻ nhanh trí làm bộ không có nhận ra thanh âm Cố Tiệp Khê giọng nghiêm túc nói “Xin hỏi chị là Cố Tiệp Khê học tỷ sao?”

Bên đầu dây kia trầm mặc một chút có thể là bị lời nói của Ôn Liễm làm cho ngây ngẩn. Ôn Liễm đang tưởng tượng biểu tình lúc này của học tỷ kìm lòng không được bật cười.

Cố Tiệp Khê phản ứng lại, vì tính trẻ con của Ôn Liễm mà mắc cười giọng mui phần bắt đầu nói “Đúng vậy, Ôn Liễm.”

Ôn Liễm thích nhất học tỷ kêu tên mình. Mỗi lần nghe hai chữ Ôn Liễm từ trong miệng học tỷ vừa mang tia dung túng, vừa mang một tia nhu tình thì lòng Ôn Liễm nhanh chóng nhảy lên. Ôn Liễm cảm thấy mình thật sự biến thành Tên sàm sỡ mà Từ Nhã Khiết đã nói... nhưng mà cô chỉ sàm sỡ một mình Cố Tiệp Khê thôi nha.

Chờ tim đập bình thường lại, mặt cô tràn ngập hớn hở nói “Học tỷ giao thừa vui vẻ!”

“A lô?” Cố Tiệp Khê không có nghe rõ Ôn Liễm đang nói gì, alo mấy tiếng “Ôn Liễm em nói lại lần nữa đi.”

Ôn Liễm lại thuật lại một lần, Cố Tiệp Khê vẫn không có nghe. Hoàn cảnh bên kia tựa hồ rất sáo tạp, tiếng người lớn hô to hòa với tiếng trẻ con ồn ào đúng là không thua gì tiếng pháo bông nổ bên ngoài chỗ Ôn Liễm.

Mất thấy mấy đứa trẻ muốn đốt dây pháo, Cố Tiệp Khê vội vàng dùng tay che điện thoại di động, nói Ôn Liễm “A lô, Ôn Liễm em chờ một chút, để chị đi tìm chỗ an tĩnh rồi nói chuyện, chỗ này quá ồn.” Nàng vốn đang ở bên cái hồ nhỏ gần nhà xem pháo bông, đột nhiên nhận được điện thoại của Ôn Liễm liền di chuyển sang chỗ khác.

Ôn Liễm cũng không để ý chờ nàng một hai phút, đáp ứng. Chờ tạp âm bên Cố Tiệp Khê nhỏ dần rồi biến mất hoàn toàn, trong điện thoại mới lại xuất hiện thanh âm Cố Tiệp Khê “Ôn Liễm em mới vừa nói cái gì?” “Em nói là...” Ôn Liễm chậm rãi nói.

Cố Tiệp Khê thấy vậy, không đợi nói hỏi “Cái gì?”

“Chính là...” Rõ ràng không có gì, Ôn Liễm lại không chịu nói thẳng, có ý muốn đùa giỡn Cố Tiệp Khê. Cô ngồi ở trên giường mệt mỏi liền ngã lưng xuống giường, kéo chăn qua ôm.

Cố Tiệp Khê tức giận, lên tiếng uy hiếp nói “Nếu em không nói thì chị cúp điện thoại đây.” Vừa nói vừa đem điện thoại di động cách xa lỗ tai.

“Khoan khoan.” Ôn Liễm không nghĩ tới nàng lại gấp như vậy, liền vội vàng nói “Chính là, chính là chúc học tỷ năm mới vui vẻ a.”

“Thì ra là như vậy.” Mới vừa rồi Cố Tiệp Khê cơ hồ cũng nghe được mấy chữ cũng đã đoán được, giờ được như ý hơi cười nói “Niên muội cũng năm mới vui vẻ nha.”

Ôn Liễm tranh thủ cơ hội nói “Vào ngày đầu năm mới đặc biệt này chẳng lẽ học tỷ không bày tỏ một chút với em sao?” Khuôn mặt khi nói câu này rầy giảo hoạt chờ Cố Tiệp Khê mắc câu.

Cố Tiệp Khê có chút mê mang, suy nghĩ hồi lâu cũng không hiểu ý Ôn Liễm, nói “Muốn bày tỏ cái gì?”

Ôn Liễm thấy nàng lại trầm mặc xuống, cũng biết nàng khẳng định không hiểu mình đang nói gì, không có hảo ý nói “Học tỷ có phải nên cho niên muội này một cá bao lì xì không? Là cái bao to to hình chữ nhật màu đỏ đó.”

Cố Tiệp Khê bừng tỉnh hiểu ra, cười nửa ngày “Thì ra là như vậy, chị hiểu rồi, sẽ cho mà. Lúc quay về trường chị nhất định sẽ cho em một bao lì xì, chỉ sợ đến lúc đó em không dám nhận thôi.”

Ôn Liễm không cho là đúng bùi mui một cái nói “Học tỷ đã cho thì em nào dám không nhận. Trên đời này không có nhiều chuyện em không dám làm.”

“Cứ quyết định như vậy đi.” Sau khi nói xong Cố Tiệp Khê không nhịn được cười khanh khách, thuận miệng hỏi Ôn Liễm: “Em ăn cơm chưa?”

“Đương nhiên ăn rồi.” Ôn Liễm đáp.

Cô nghi ngờ cẩn thận hỏi Cố Tiệp Khê “Năm nay học tỷ có nguyện vọng gì không? Biết đâu có thể thành sự thật.”

Cố Tiệp Khê có chút do dự nửa thật nửa giả nói “Đại khái là hẹn hò đi, độc thân lâu như vậy rồi giờ cũng nên thử một chút cảm giác khác biệt...”

Những lời sau đó Ôn Liễm đều bỏ ngoài tai hết, lúc Cố Tiệp Khê nói muốn hẹn hò nụ cười trên mặt liền cứng ngắt. Chờ Cố Tiệp Khê nói lý do muốn hẹn hò xong, hỏi ngược lại cô có nguyện vọng gì, một lúc sau Ôn Liễm mới miễn cưỡng nói “Àn ần...” Đây là chuyện cô không làm được... cô vốn muốn dò xét sở thích của học tỷ, sau đó chuẩn bị một ít ngạc nhiên dành cho học tỷ, nhưng ngoài dự liệu lại nhận được câu trả lời như vậy.

Mặc dù chuyện học tỷ muốn tìm bạn trai rất là dễ hiểu, nhưng Ôn Liễm lại có cảm giác không thoải mái, giống như học tỷ không nên tìm bạn trai, độc thân cả đời mới tốt. Nếu có đối tượng sẽ không đi chơi với mình được.

Ghen? Không thể nào nga! Sao cô có thể ghen, cô cũng không phải là gì của học tỷ, có tư cách gì để ghen. Trong đầu tự giải thích cô tiếp tục nói “Hy vọng mơ ước học tỷ có thể trở thành sự thật!” Ôn Liễm ngữ khí bình tĩnh, không giống như mới vừa rồi nổi lên những cơn sóng thần ở trong lòng. Vì vậy dù cô trầm mặc lâu như vậy Cố Tiệp Khê cũng không nghĩ nhiều chu mỏ nói “Nhưng mà không có ai theo đuổi chị hết đó, phải làm sao đây, Ôn Liễm.” Cố ý bỏ quên niên trưởng một mực thăm mền nàng.

Ôn Liễm ngăn người, cô cũng là một tiểu Bạch trong chuyện tình cảm, hỏi cô loại chuyện này cô làm sao trả lời được, dờ khóc dờ cười đáp “Học tỷ không cần lo lắng, cái gì tới sẽ tới, cũng không nên quá gấp gáp.”

Cố Tiệp Khê cảm thấy cô nói có mấy phần đạo lý, gật gật đầu “Cũng đúng ha.” Hai người lại nói chuyện một hồi, Ôn mẹ tới gõ cửa để kêu Ôn Liễm đi ăn chút gì đó.

Ôn Liễm đáp lại Ôn mẹ một tiếng, nhìn thời gian trong điện thoại di động, sắp qua năm mới rồi. Cô muốn ở bên học tỷ đón giao thừa liền cố ý ở bên trong phòng ngủ trì hoãn mấy phút.

Trong lúc hai người đang nói chuyện điện thoại thì điện thoại di động Cố Tiệp Khê nhận được một cuộc gọi, sau khi nhìn tên người gọi chân mày hơi nhíu lại, vừa vặn Ôn Liễm vẫn còn đang nói nàng không do dự liền cúp.

Trong ti vi ngoài phòng khách mấy người chủ trì đứng thành một hàng chỉnh tề trước ống kính chúc mừng năm mới, kèm theo là âm nhạc vang lên, đêm xuân tràn ngập niềm vui cũng là thời khắc xúc động của mọi người, bắt đầu đếm ngược.

“5! 4! 3!...” Chính giữa màn hình là người chủ trì đang gào thét, con số bắt đầu hạ dần.

Ôn Liễm từ trên giường đứng lên, đứng ở trước cửa sổ. Bên ngoài pháo bông vốn đã dứt tức thì được bắn lên bầu trời, phát ra thanh âm bùm bùm.

Ôn Liễm ngược đầu, ánh mắt híp lại nhìn pháo bông chói mắt, miệng hơi mỉm cười. Nói với Cố Tiệp Khê bên đầu dây kia “Bước sang năm mới hi vọng học tỷ thuận thuận lợi lợi, không bị rớt môn! Không bị thi lại! Còn có thể tìm được người thích mình!”

Càng nói đến phần sau, thanh âm bên ngoài lại càng lớn vì có thể để cho Cố Tiệp Khê nghe rõ, cuối cùng Ôn Liễm cơ hồ là hét lên. Khi nàng nói xong những lời này người chủ trì đêm xuân vừa vặn báo xong con số người cuối cùng một năm mới chính thức mở ra.

Sau khi Cố Tiệp Khê treo máy vẫn còn cảm điện thoại di động sừng sờ một lúc mỉm cười cười một tiếng thấp giọng nói lầm bầm “Ôn Liễm ngu ngốc.”

Mình có cảm giác là mình càng ngày càng thích niên muội rồi, vừa hài hước vừa đáng yêu. Nàng rất cảm động vì Ôn Liễm đã ở bên cạnh trò chuyện với nàng đêm nàng quay về nhà. Ngoại trừ Cố mẹ ra vẫn chưa có người nào quan tâm mình như vậy. Lúc ấy do bản thân quá khản trương nên không có cảm giác gì. Nhưng khi hồi tưởng lại tiếng hít thở trầm ổn kia tựa như vẫn còn quanh quẩn ở bên tai.

Mới vừa rồi Cố Tiệp Khê ở bên ngoài nhận điện thoại của Ôn Liễm, bây giờ đi về nhà, vừa vào cửa liền gặp Cố mẹ đang đi ra ngoài, nàng nghi ngờ hỏi: “Mẹ người đi đâu vậy?”

“Tiệp Khê con đi đâu mà lâu thế, sao giờ mới trở về!” Cố mẹ vô cùng lo lắng kéo Cố Tiệp Khê vào nhà “Ba con vẫn chưa về, gọi điện thoại cũng không tiếp, con nói xem ông ấy đi đâu a?”

Cố Tiệp Khê còn tưởng rằng có chuyện gì xảy ra, nguyên lai là nàng ba vẫn chưa về, trấn an Cố mẹ “Mẹ, người cứ yên tâm đi, ba đâu phải con nít sẽ không đi lạc đâu. Nhất định là đang đánh bạc ở chỗ nào đó rồi.”

Nàng đã sớm thành thói quen ba nàng nửa đêm không về, không cần đoán cũng biết núp ở chỗ nào đánh bạc hoặc là uống rượu, mẹ nàng cũng quá lo lắng rồi.

Cố mẹ nói “Cũng đã trễ thế này rồi, ngày tết mà ông ấy con đi đâu.” Bà suy nghĩ một chút lại nói “Không được, mẹ phải đi tìm ông ấy.” Vừa nói vừa bước ra ngoài.

Cố Tiệp Khê vội vàng kéo Cố mẹ lại khuyên can “Nhiều chỗ như vậy mẹ sao biết được ba ở đâu, không cần uống phí thời gian.”

“Vậy phải làm thế nào?” Cố mẹ mặt mày ủ dột, hai tay nắm chặt lại.

Cố Tiệp Khê nghĩ một hồi, thừa dịp Cố ba không có ở đây nàng có thể nói một ít chuyện liên quan tới ông ta với mẹ, thử dò xét hỏi “Mẹ, bây giờ chúng ta phải nói rõ một số chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Nói Bóng Nói Gió

“Nói chuyện gì?” Cô mẹ nghe vậy ngẩng đầu lên hỏi, bà đã sớm quên mất chuyện ngày đó trong phòng bệnh.

Cố Tiệp Khê chỉ ghé sa lon phòng khách đề nghị “Nếu không chúng ta ngồi đợi ba trở lại, thuận tiện con có chuyện muốn nói với mẹ.” Cô mẹ do dự một chút, gật đầu. Cố Tiệp Khê kéo bà ngồi xuống trên ghế sa lon. Buổi tối ngày hôm đó, Cố Hoa Huy cũng không trở về, hai mẹ con ngồi ở phòng khách chuyện gần một đêm. Cũng không biết Cố Tiệp Khê nói gì với Cố mẹ, tư tưởng ảm giầu ở đáy lòng Cố mẹ đã thành thói quen khó sửa nhưng ít nhiều gì bà cũng được khai thông một tít.

Mặc dù chưa có hoàn toàn thay đổi nhưng những lời khuyên nhủ vừa rồi cũng giúp Cố mẹ không quá lưu ý tới chuyện của Cố ba. Cố Tiệp Khê cũng không biết mình làm như vậy có chính xác hay không nhưng nàng thật sự không muốn Cố mẹ cứ mù quáng trong chuyện tình cảm.

Nếu có một ngày Cố ba làm chuyện tổn thương Cố mẹ thì chuyện đó sẽ mang đến đả kích rất lớn cho nàng. Cho dù đây chỉ là một giả thiết, Cố Tiệp Khê cũng phải lo trước tính sau.

Thời gian nghỉ luôn luôn trôi qua rất nhanh nghỉ hè cũng vậy, nghỉ đông cũng thế. Bởi vì có Cố Tiệp Khê giúp đỡ nên Ôn Liễm rất thuận lợi vượt qua kỳ thi tiếng Anh, còn những môn khác cô dễ dàng vượt qua, vì thế cô cũng như nhiều người không cần về trường trước thời hạn năm ngày để thi lại.

Dù có thêm năm ngày nghỉ thì cô cũng cảm thấy không đủ. Mùa xuân trôi qua nhanh như chớp, tiếp theo chính là phải tới trường rồi. Ôn Liễm còn không cảm thấy vui chơi đủ vậy mà lại tới ngày phải đi học rồi, nghỉ tới liền cảm thấy không vui.

Hồi tưởng lại toàn bộ kỳ nghỉ đông hình như cô không có làm gì hết. Cả ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, còn không thì đi chúc tết người thân nhận lì xì, thật có chút không cam lòng, Ôn Liễm một bên dọn dẹp đồ một bên trẻ môi không ngừng than phiền.

Ôn mẹ cầm tới một cái túi nhỏ đựng vài món đặc sản “Con mang theo cái này đi, hôm nay mẹ cố ý ra ngoài mua đó.”

Ôn Liễm ngẩng đầu nhìn bâu môi nói “Mẹ, con đâu có ăn những thứ này, mẹ đi mua làm gì?”

Ôn mẹ nhét cái túi đó vào trong rương hành lý của Ôn Liễm nói: “Con không ăn, có thể cho các bạn học của con ăn, con đối xử với bọn họ tốt một chút bọn họ sẽ không làm khó con a. Con bây giờ ở ngoài một mình, nếu họ khi dễ con thì ba mẹ cũng không giúp con được, cho nên con chỉ có thể dựa vào bản thân thôi.”

Ôn Liễm nghe Ôn mẹ nói mà cổ họng nghẹn lại, gật đầu, gượng cười nói “Con lớn như vậy các nàng sao dám khi dễ con.”

Ôn mẹ thở dài một cái, vừa giúp Ôn Liễm thu dọn đồ đạc vừa nói “Con sống xa gia đình nên mẹ không yên tâm a.”

Ôn Liễm nhếch miệng gật đầu một cái, ậm ừ nói “Con biết.” Khi cô xếp quần áo vào trong rương hành lý bất ngờ để lộ vết thương rằn cấn trên cánh tay cho Ôn mẹ thấy.

Mặc dù lúc về nhà mẹ cũng biết cô ở trường học bị thương, nhưng khi nhìn thấy vết sẹo trên cánh tay bóng loáng ấy trong lòng mơ hồ nhói đau.

Bà không khỏi lo lắng dặn dò “Sau khi quay về trường đừng có đùa nghịch với dao kéo nữa, không cẩn thận lại bị thương.” Ôn Liễm không nghĩ tới Ôn mẹ sẽ đề cập tới chuyện này, sờ vết sẹo trên tay, cho dù vết thương đã sớm khép lại, nhưng vết sẹo khó mà biến mất.

Ôn ba Ôn mẹ không biết cô chưa có bắt đầu thí nghiệm động vật, cũng không biết tình hình ở trường y khoa dĩ nhiên là tin tưởng lời của cô rồi, chẳng qua là khi nhắc lại đều trách Ôn Liễm không cẩn thận.

Ôn Liễm lơ đãng nói “Con biết, lần đó chẳng qua là không chú ý mà thôi.” Trong lòng yên lặng oán thầm đạo “Bị rằn cấn một lần là đủ rồi, chẳng lẽ cô sẽ bị cấn nữa sao?”

Ôn mẹ thấy máy chụp hình còn đặt ở trên bàn nói “Máy chụp hình cũng phải nhớ mang theo, nếu để quên, mẹ sẽ không gửi tới cho con đâu.”

Máy chụp hình này không phải là máy Ôn Liễm đã dùng mà là máy mới mua mấy ngày trước.

Lúc Ôn Liễm cố gắng gửi hình cho tạp chí xã, người tạp chí xã dần dần hài lòng Ôn Liễm, khi cần hình ảnh của vùng nào có lúc sẽ gọi điện thư nhờ Ôn Liễm tìm kiếm. Ôn Liễm chỉ chờ cơ hội như vậy nên đối với chuyện tạp chí xã cần hình chẳng khác gì cầu được ước thấy. Nhưng yêu cầu chất lượng hình ảnh càng ngày càng cao, Ôn Liễm bắt đầu phải thay đổi máy chụp hình, đem máy chụp hình cũ đổi thành máy ảnh SLR.

Thật ra thì Ôn Liễm đã sớm muốn đổi máy chụp hình nhưng lại muốn dựa vào cố gắng của bản thân để mua. Nhưng giá của một cái máy ảnh SLR hơn mười ngàn, nếu chỉ dựa vào số tiền Ôn Liễm tự kiếm còn không biết phải chờ đến năm nào tháng nào mới có thể mua được. Hơn nữa lại cần gấp, cô đành phải cầu cứu Ôn ba. May là cô đã kiếm được một ít nên chỉ cần Ôn ba bù thêm một chút là đủ.

Nếu Ôn mẹ không nói, Ôn Liễm thật sự quên mất. Đi tới tắt máy máy chụp hình cất vào túi xách, hi hi ha ha nói “Mẹ, sau khi con về trường thì mẹ ở nhà cũng phải tự chiều cổ bản thân, không nên động một chút là cãi nhau với ba...”

“Không cần con nói, mẹ là người lớn đương nhiên biết phải làm gì.” Ôn mẹ nhẹ nhàng vỗ vai cô “Mau chóng sắp xếp đồ đạc đi, ba con đang chờ con ở ngoài đây.”

Ôn Liễm gật đầu, nhanh tay thu dọn đồ đạc. Lần này Ôn ba phải đi thành phố A làm một chút chuyện nên thuận tiện chở Ôn Liễm về trường đại học.

Ôn ba và Ôn Liễm tính cách đều trầm mặc ít nói, hai cha con cô khi ở xe cơ hồ không có tán gẫu với nhau. Lúc đưa Ôn Liễm đến trường học, Ôn ba mới dặn dò Ôn Liễm một vài câu “Ở trường học phải ăn no mặc ấm, không có tiền liền gọi điện thoại cho ba, ba chuyển tiền cho.”

Ôn Liễm chờ ôn ba lên xe đóng cửa lại, xách hành lý rồi dặn dò Ôn ba “Ba, ba lái xe cũng phải cẩn thận một chút.” Ôn ba tỏ ý hiểu rồi liền khởi động xe rời đi. Ôn Liễm đưa mắt nhìn Ôn ba lái xe ra khỏi cổng trường sau đó xoay người đi vào trường học.

Hồng Mạn Văn mới vừa bước xuống trạm xe buýt trước cổng trường, xe buýt lập tức đóng cửa lại, nhanh chóng lăn bánh để lại Hồng Mạn Văn cùng một làn khí thái.

Hồng Mạn Văn hít phải không khí đầy mùi xăng liền muốn ói, vội vàng che miệng mũi lại mắng “Chạy gì như ăn cướp thế. Chờ tôi có tiền, liền tự mua xe, mới không cần ngồi cái loại xe ô nhiễm môi trường này nữa.” Vừa định vào trường liền nhìn thấy Ôn Liễm bước xuống xe hơi, bởi vì khoảng cách hơi xa nên nàng không có thấy rõ chủng loại xe, bắt quá nhìn bên ngoài thôi là thấy giá trị của nó không phải nhỏ, ít nhất cũng khoảng mấy triệu. Nàng đã nói Ôn Liễm là con nhà giàu mà, nếu không làm sao có thể mới năm nhất đã mua được máy vi tính. Lúc đó trái tim nàng như bị kích thích, tự ti trong lòng suy tởn khiến bản thân không khống chế được kích động.

Không biết suy nghĩ cái gì, ánh mắt nàng lập tức liền âm thầm xuống, lại nhìn thấy bóng lưng Ôn Liễm đã đi xa trong lòng liền dâng lên nồng nặc đổ kỵ. Dựa vào cái gì cô ta có cuộc sống tốt như vậy mà mình chỉ có thể chen chúc đi xe buýt hôi hám kia...

Đến khi Hồng Mạn Văn đi tới phòng ngủ, Ôn Liễm đang chia sẻ đặc sản mẹ nàng mua cho Lâm Tuyết Tuệ, thấy Hồng Mạn Văn tới ra hiệu quả vật để ở trên bàn mặt mày vui vẻ chào đón hỏi: “Mạn Văn, có muốn ăn một chút hay không? Tôi đặc biệt mang từ nhà lên đó.”

Hồng Mạn Văn một chút mặt mũi cũng không cho, xoay người tránh Ôn Liễm nói “Không muốn.” Thật may Cao Tĩnh Kỳ còn chưa tới, nếu không lấy thái độ đối đãi như vậy của nàng thì sẽ lại nảy sinh cãi cọ.

Ôn Liễm sờ sờ mặt cảm thấy khó hiểu. Bất quá sớm đã thành thói quen thái độ của nàng đối với mình, không có để ở trong lòng. Cùng Lâm Tuyết Tuệ nói một tiếng, quả vật để lại một ít cho Cao Tĩnh Kỳ, phần còn lại đưa qua cho Cố Tiệp Khê.

Lúc đó trong phòng ngủ Cố Tiệp Khê chỉ có nàng và Từ Nhã Khiết, cô chia đặc sản cho Từ Nhã Khiết nhiều hơn, Từ Nhã Khiết vui vẻ khen Ôn Liễm hiểu chuyện.

Cố Tiệp Khê mời Ôn Liễm ngồi xuống ghế, rót ly nước cho cô, sau đó bản thân thì thu dọn đồ đạc Ôn Liễm đồ thừa tâm trạng buồn chán nên muốn giúp Cố Tiệp Khê thu thập đồ đạc, Cố Tiệp Khê lại không chịu. Không còn cách nào, thấy trên bàn Cố Tiệp Khê để một chồng sách, nói một tiếng với nàng liền cầm lên lật xem.

Ôn Liễm lật hai trang phát hiện đây là một quyển tiểu thuyết, văn phong cũng không tệ liền bắt đầu đọc từ trang thư nhất. Tốc độ đọc sách của cô rất nhanh, nhanh như gió, đến khi Cố Tiệp Khê dọn dẹp xong hết cô cũng đọc được nửa cuốn rồi.

Bây giờ Ôn Liễm tràn đầy nghi ngờ, có ý lật tới mấy trang cuối sau đó xác nhận giới tính nhân vật chính. Kinh hãi khi phát hiện đây là tiểu thuyết đam mỹ, thảo nào nãy giờ cô cảm thấy kỳ quái sao nam phối lại có nhiều đất diễn như vậy, không ngờ khi xem kết cục thì nam phối lại cùng một chỗ với nam chủ. Và càng làm cô kinh ngạc chính là sách này đặt trên bàn của học tỷ, vậy học tỷ là đang xem loại sách này sao?!!!

Biểu tình trên mặt Ôn Liễm có chút quái dị, có mấy phần muốn cười lại rặng nhện lên tiếng hỏi “Học tỷ chị xem tiểu thuyết đam mỹ sao?”

Cố Tiệp Khê không hiểu lời cô, hỏi “Cái gì là tiểu thuyết đam mỹ?”

Ôn Liễm giờ quyển sách trong tay lên lật lật “Chính là quyển sách này.”

Cố Tiệp Khê nhún chút thời giờ nhìn sách trên tay Ôn Liễm “Nga, đó không phải là sách của chị. Đó là sách Tư Di mượn từ thư viện, nàng rất thích thể loại này, có gì không?”

Nguyên lai không phải sách của học tỷ, Ôn Liễm có chút thất vọng, nói “Không có gì, chính là quyển tiểu thuyết này nói về...” Lời còn chưa nói hết liền bị Từ Nhã Khiết cắt đứt “Tiệp Khê, cậu không biết cái gì gọi là tiểu thuyết đam mỹ sao?”

Cố Tiệp Khê đem đồ đạc sắp xếp gọn gàng ngăn nắp lại, ngừng lại thở lấy hơi, nói “Không biết.”

Từ Nhã Khiết miệng mồm lạnh lợi lúu rúu nói “Thua thiệt cậu chung phòng với Tư Di lâu như vậy, cậu lại không quan tâm tới bạn cùng phòng, ngay cả nàng là hủ nữ cũng không biết.”

Cố Tiệp Khê lại hỏi “Hủ nữ là cái gì?”

Từ Nhã Khiết và Ôn Liễm đồng loạt không nói thành lời “...”

Cuối cùng vẫn do Ôn Liễm giải thích “Tiểu thuyết đam mỹ chính là tình yêu giữa con trai với con trai.”

Cố Tiệp Khê kinh ngạc hỏi “Nam sinh có thể chung một chỗ với nhau sao?!!”

Trong lòng Ôn Liễm run lên đáp “Đúng vậy, học tử không biết loại chuyện đồng tính luyến ái sao? Hay là...” Ra vẻ nghiêm trọng nói bóng nói gió hỏi “Hay là học tử cảm thấy chán ghét đồng tính luyến ái sao?” Vì không muốn lộ tâm tư riêng, cô tiện tay lật vài trang để che giấu.

Mà Từ Nhã Khiết đem nội dung nói chuyện giữa các nàng thu hết vào trong lỗ tai, ánh mắt nhìn Ôn Liễm cũng trở nên vi diệu.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tử Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Cố Ý Mưu Sát Tiểu Bạch Thỏ

Từ Nhã Khiết âm thầm suy đoán, không nói ra, tiếp tục nghe các nàng nói chuyện.

Cố Tiệp Khê ngồi xuống nghỉ ngơi, Ôn Liễm và Từ Nhã Khiết tựa như mở ra một thế giới mới cho nàng, ban đầu có hơi kinh ngạc, nhưng tiếp theo lại không cảm thấy gì, trầm tư một hồi nói “Chị không cảm thấy chán ghét.”

Nàng lắc đầu một cái nói tiếp “Đều là yêu, có chỗ nào đáng ghét. Chẳng qua người bọn họ yêu lại có cùng giới tính với họ thôi.”

Ôn Liễm ở một bên phụ họa nói “Cũng đúng, Nam nữ đều là người, nam nam hoặc là nữ nữ cũng là người, nếu nam nữ có thể chung một chỗ, như vậy nam nam, nữ nữ tại sao không thể yêu nhau chứ?” Cố ý mở rộng kiến thức cho Cố Tiệp Khê.

Cố Tiệp Khê như có một cái “Nữ nữ?”

“Nếu nam nam có thể cùng chung một chỗ.” Từ Nhã Khiết đặt móng ngồi vào bàn, tiện tay chụp lấy gói khoai tây chiên Ôn Liễm mang đến xé ra, nhai rộp rộp “Vậy nữ nữ cũng có thể chung một chỗ a, nó kêu là bách hợp.”

“Nga.” Cố Tiệp Khê bừng tỉnh hiểu ra, đột nhiên hỏi ngược lại Ôn Liễm “Niên muội, em cảm thấy chán ghét bọn họ à?”

Không biết tâm tư Ôn Liễm phiêu đi nơi nào, chợt định thần lại “Hả?” Cân nhắc một chút phủ nhận nói “Không, chẳng qua là mấy người trên mạng nói chán ghét bọn họ, em thì không thấy vậy.”

Cố Tiệp Khê cảm thấy mình có chút đơn độc, nghe vậy vừa gật đầu vừa nói “Nga, nếu có thời gian thì chị sẽ nghiên cứu một chút.” Lời của Ôn Liễm và Từ Nhã Khiết nhất thời làm nàng sinh ra lòng hiếu kỳ.

Học kỳ tiếp theo của năm nhất, sau khi học được vài tiết được lý, thầy được lý liền cho lớp Ôn Liễm các nàng vào phòng thí nghiệm. Thành viên trong ủy ban lớp vừa thông báo tin xong lớp học đang ngồi yên đột nhiên nổ tung, tiếp theo là thanh âm kinh ngạc. Trước khi được tập giải phẫu các nàng đã được học lý thuyết trong phòng thí nghiệm nhưng chưa có cơ hội động thủ. Nếu không phải cầm một bộ xương người thật ở trên bàn tìm hiểu từng cái ký hiệu liền theo thầy vào phòng chứa vật xét nghiệm xem bộ phận con người được ngâm trong chất hóa học. Kế bên các xác chết chính là các vật mẫu được đặt ngay ngắn trên một cái bàn dài. Nếu như không sợ bản thể tự tay sờ một cái...

Mà lần này các nàng phải đối mặt với vật sống thật sự, một con thỏ còn sống đang nhảy loạn! Ai cũng đều phải động thủ, không được đứng nhìn không.

Sau khi nhận được thông báo có vài người sợ hãi, có vài người hoảng hốt, cũng có vài người hưng phấn kích động, phản ứng mỗi người đều khác nhau, còn Ôn Liễm thì sao?

Thời điểm cán bộ lớp thông báo Ôn Liễm cũng không có chú ý tới. Nhờ Cao Tĩnh Kỳ nói cho cô mới biết, con sóng trong lòng dâng trào thiếu chút nữa liền nhảy lên, không ngừng truy hỏi Cao Tĩnh Kỳ “Chứng nào tới giờ thí nghiệm?”

Cao Tĩnh Kỳ ngừng lại một chút “Đại khái là thứ tư tuần này đi, cũng chính là giờ học được lý hai ngày sau.”

Ôn Liễm hào hứng từ trong ngăn kéo lấy ra áo khoác bác sĩ, giữ một cái. Nhắc tới mới nhớ cũng đã hơn một tháng cô không có mặc cái áo này rồi, từ sau buổi học thí nghiệm cuối cùng kết thúc, cô giặt sạch sẽ rồi cất vào tủ, chưa từng lấy ra lần nào. Cô mặc áo khoác bác sĩ vào, sửa sang lại, tự thưởng thức một chút, ngăn nắp sạch sẽ một chút nếp nhăn cũng không có. Mặc dù cái áo khoác bác sĩ này đã mặc nhiều lần, nhưng trừ lần đầu tiên mặc ra thì chưa có lần nào tâm tình kích động như lần này.

Ôn Liễm bỗng nhiên ý thức được mình đang làm gì đem áo khoác bác sĩ cởi ra, xếp lại gọn gàng. Cô một chút không tin lần này thật sự được thí nghiệm, cứ hỏi đi hỏi lại “Lần này là thí nghiệm trên thỏ sao?”

Cao Tình Kỳ bị cô hỏi miết có chút không kiên nhẫn gật gật đầu nói: “Đúng rồi.”

“Có được dùng dao nhíp không?”

Cao Tình Kỳ nhìn tờ giấy yêu cầu trong tay, xem một lượt nói “Không có.”

Ôn Liễm nghe vậy có một tí thất vọng, nhưng vẫn là kích động, chỉ cần có thể tự tay làm thí nghiệm là tốt lắm rồi.

Giờ học thí nghiệm được lý ngày hôm đó, sáng sớm Ôn Liễm từ trong chăn bò dậy, trong lúc Lâm Tuyết Tuệ các nàng lần lượt thức dậy thì cô đã chỉnh trang chuẩn bị chạy bộ sáng sớm sau đó ăn cơm. Bắt đầu từ học kỳ này, cô tập thói quen dậy sớm chạy bộ để rèn luyện sức khỏe.

Lão sư môn được lý là một lão nam nhân hơn năm mươi, có thể là do mỗi buổi tối trước khi ngủ không có vuốt tóc đáng hoàn hảo nên sau ót luôn có một chùm bị vểnh lên, bị Cao Tình Kỳ các nàng ở trong đấy lòng cười thật lâu.

Trong lúc ông ấy vẫn còn giảng giải việc thí nghiệm, tim Ôn Liễm đập thình thịch, có chút khẩn trương có chút kích động, cơ hồ là phấn khởi, vươn cổ dài nhìn chung quanh.

Một tổ gồm sáu người, phòng ngủ Ôn Liễm các nàng chung một tổ còn có thêm hai người ở phòng khác nữa. Cao Tình Kỳ ngồi ở bên cạnh cô một rả rồi ngáp một cái, thấy Ôn Liễm không an phận hỏi “Ôn Liễm, cậu đang tìm cái gì thế?”

Con mắt Ôn Liễm mở thật to nhìn về phía nàng, nói “Thỏ.” Vừa nói hai ngón tay còn làm hình chữ V, lắc lắc.

“Cậu không nghiêm túc nghe lão sư nói à? Vạn nhất không biết làm sao?”

Ôn Liễm vì lần thí nghiệm này mà dày công chuẩn bị thật lâu, toàn bộ quá trình thí nghiệm xem tới mười mấy lần, gần như đã tiếp thu hết, tràn đầy tự tin nói “Mấy chuyện đó tôi đều đã biết hết rồi.”

Sau khi lão sư giảng xong liền cho phép bọn họ đi bắt thỏ bắt đầu thí nghiệm. Ôn Liễm đi tới cái lồng nhiều thỏ nhất bắt một con hoạt bát nhất trở lại. Mặc dù con thỏ vừa bắt vừa hơi khác với tượng tượng nhưng cô vẫn vui mừng hơn hờ.

Dựa theo yêu cầu, Ôn Liễm các nàng phải chích photpho hữu cơ cho con thỏ, chờ nó xuất hiện phản ứng với thuốc thì chích cho nó hai loại giải được, chia ra ghi chép thời gian và cách phản ứng với thuốc của thỏ.

Bởi vì muốn chích thuốc cho thỏ thì phải tiêm vào tĩnh mạch bên lỗ tai. Điều này cần kỹ thuật cùng can đảm, có mấy người không dám hạ thủ hoặc là chích không tốt. Ôn Liễm không thể làm gì khác hơn là để cho Lâm Tuyết Tuệ vỗ về con thỏ, tự mình động thủ.

Chờ cho con thỏ hoàn toàn khôi phục trạng thái bình thường, các nàng tưởng rằng thí nghiệm sẽ kết thúc như vậy. Nhưng lão sư đột nhiên nói “Sau khi các em làm xong thì tiêm không khí vào thỏ đi.” Một khắc trước bên trong phòng thí nghiệm còn tràn ngập âm thanh tranh cãi, sau khi ông ta nói xong thì không khí nhất thời ngưng lại. Học sinh cũng dừng làm ồn ào, một loạt đôi mắt nhìn về phía ông ta. Thầy Được lý tựa như đã sớm dự liệu được cảnh tượng như vậy, không nhanh không chậm nói “Các em mau làm nhanh lên, làm xong liền có thể đi ăn cơm.”

“Lão sư, không phải bây giờ chúng vẫn ổn sao? Tại sao phải tiêm không khí cho chúng?” Người hỏi biểu tình có chút giận dữ, bọn họ đều biết kết quả sau khi tiêm không khí là như thế nào. Bọn họ đều là sinh viên đại học năm thứ nhất, trên tay chưa từng cắt đứt bất kỳ sinh mạng của động vật nhỏ nào, hoàn toàn không tiếp thụ nổi.

“Không phải tôi đã nói với các em rồi sao?” Lão sư cầm micro trong tay nói “Bọn chúng đều bị tiêm photpho vào cơ thể, cho dù các em đã chích giải được nhưng đến tối thì bọn chúng cũng sẽ chết, hơn nữa còn rất thống khổ. Vì để giúp bọn chúng không phải thống khổ như vậy các em mau mau tiêm không khí đi.” Nói xong cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Trước giờ học thí nghiệm, lão sư căn bản không có nói qua chuyện này với bọn họ, nếu không Ôn Liễm cũng sẽ không kích động như vậy.

Mọi người cũng trầm mặc xuống, xoay người lại, không nhìn thầy mà là nhìn thỏ, trong mắt tràn đầy thương hại. Bọn họ tự tay cứu sống thỏ, bây giờ lại phải tự tay giúp nó an giấc... không một ai nhẫn tâm tùy tiện hạ thủ. Giống như người đầy cảm tính như Cao Tình Kỳ đã sớm lặng lẽ đỏ hai mắt.

Kỳ thực nếu ông ta đã nói thì vẫn phải làm, không có biện pháp nào hết...

Một khắc nghe thấy phải tiêm không khí, sắc mặt Ôn Liễm liền trắng nhacswh, Lâm Tuyết Tuệ cảm giác được cô đang buồn, vỗ vỗ vai khuyên nhủ “Ôn Liễm, cậu mau tiêm đi, mau giúp nó giảm bớt thống khổ.”

Ôn Liễm điều chỉnh tâm tình lại, gật đầu một cái, nếu cô đã bắt đầu thì để cô kết thúc đi. Rút một ống không khí tiêm vào lỗ tai thỏ, lúc chuẩn bị đâm xuống, Cao Tình Kỳ ngồi ở trên ghế trẻ mồ côi nói “Con thỏ nhỏ khá ái như vậy mà chúng ta lại tiêm không khí cho nó...”

Ôn Liễm lại không đành lòng, tay cầm ống tiêm có chút run rẩy. Dứt khoát thẳng người, đưa ống tiêm giao cho Lâm Tuyết Tuệ nói “Cậu làm đi.” còn bản thân thì lựa chọn ngồi vào ghế, nghiêng đầu không nhìn nàng chích.

Ống chích vừa mới tới trên tay Lâm Tuyết Tuệ liền bị Hồng Mạn Văn một bên nhao nhao muốn thử đoạt mất “Đề cho tôi thử một chút.” Bây giờ một ống không khí giống như khoai lang nóng phỏng tay vậy, người người tránh không kịp. Nếu nàng tình nguyện thì để nàng làm đi, Lâm Tuyết Tuệ cũng không có ý tranh với nàng, ngồi vào bên cạnh Cao Tình Kỳ

Hồng Mạn Văn thử mãi mà vẫn không tìm được tĩnh mạch của con thỏ, ngược lại làm cho lỗ tai thỏ đều là máu. Hai người bên tổ khác nhìn không được, vừa giúp thỏ lau máu vừa nói “Mạn Văn, cậu đừng thử nữa.”

Hồng Mạn Văn không muốn chịu thua, cứng miệng nói “Tôi có thể.” Lại ghim kim vào.

Cao Tĩnh Kỳ nghe các nàng nói chuyện xoay người lại nhìn, vội vội vàng vàng kêu Ôn Liễm “Ôn Liễm, mau lên, con thỏ chảy nhiều máu quá.”

Ôn Liễm không quay lưng, cắn răng, đứng lên, nói “Hay là để tôi làm đi.”

Trong lòng Hồng Mạn Văn rất là không phục, nhưng nàng quả thật không làm được, chỉ có thể giao cho ông tiem cho Ôn Liễm

Người có nghe tiếng thỏ kêu không? Có nghe, tiếng kêu rất thảm thiết.

Đây là Ôn Liễm tự độc thoại. Sau khi mấy con thỏ bên tổ khác được tiem không khí xong đều yên lặng nằm ở trên bàn chết đi.

Mà con thỏ bên chỗ Ôn Liễm mới vừa chích xong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết, chân sau chột đập một cái, trực tiếp nhảy ra khỏi lồng, đầu đập vào dưới bàn, thanh âm xương sọ va chạm với mặt đất rất là lớn. Làm cho mấy người tại chỗ cũng sợ choáng váng, đặc biệt là Ôn Liễm đang cầm ống tiem trên tay mặt không còn chút máu.

Hoạt bát nhất cũng là thảm nhất.

Sau khi kết thúc giờ thí nghiệm tiếng kêu thảm thiết của con thỏ vẫn còn quanh quẩn ở bên tai Ôn Liễm, cô luôn cảm thấy trên người còn lưu lại mùi của thỏ. Có ý đi tắm một cái nhưng vẫn còn, Ôn Liễm cũng biết đó là do trong lòng vẫn còn tồn tại.

Cô lâm vào vô hạn tự trách đầu sao thỏ cũng chết ở trên tay cô. Nếu như không có một kim của cô thỏ liền sẽ không chết thảm như vậy, nếu ở trên tay người khác có lẽ nó sẽ rất an tĩnh ra đi.

Chạng vạng tối, cô chạy một vòng rồi lại một vòng trên đường nhưng vẫn không cách nào giải tỏa nỗi áy náy ở trong lòng. Cho dù cô biết thỏ đã chết, chuyện đã qua, cô có tự trách thì cũng vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Được Học Tỷ An Ủi

Ôn Liễm cảm giác có ngón tay mềm mại trượt vào lòng bàn tay cô, không tự chủ cầm lấy, đầu ngón tay kia có chút lạnh như băng. Dừng bước lại đồng thời cũng nhìn về phía sau, sau khi thấy người rồi ánh mắt phát sáng mừng rỡ khôn kể xiết “Học tỷ, tại sao chị lại ở chỗ này?”

“Câu này phải do chị hỏi em mới đúng.” Cố Tiệp Khê dí dóm le lưỡi nói “Hồi nãy chị có gọi điện thoại cho em, tại sao em lại không bắt máy?” Nếu không phải nàng thỉnh thoảng đi qua thao trường thì sẽ không gặp Ôn Liễm ở bên này tán bộ đâu.

“Có không?” Ôn Liễm lấy điện thoại di động ra nhìn một cái, quả nhiên có một cuộc gọi nhớ, chẳng qua là bình thường đi học cô luôn để chế độ yên lặng nên không có biết là có điện thoại “Học tỷ tìm em có chuyện gì sao?”

Cố Tiệp Khê lắc đầu một cái “Không có, chẳng qua là chán quá nên muốn tìm em chơi thôi.”

Ôn Liễm trề miệng ủy khuất nói “Nguyên lai học tỷ chỉ khi nhàm chán mới tìm em.”

Thật ra thì Cố Tiệp Khê cũng chỉ thuận miệng nói, không nghĩ tới Ôn Liễm coi là thật, vội vàng kéo tay cô lại giải thích “Chị chỉ tùy tiện nói thôi, em chớ coi là thật a.”

Ôn Liễm không nhịn nổi, bật cười nói “Không có, chẳng qua là trêu học tỷ tí thôi.” Sau khi trêu chọc học tỷ cô cảm thấy tâm tình tốt lên nhiều.

Cố Tiệp Khê cảm giác hôm nay Ôn Liễm có cái gì đó không đúng, không chỉ không có dáng vẻ hăng hái ngày xưa mà tinh thần còn có chút hoảng hốt. Mới vừa rồi nàng đi theo sau lưng cô thật lâu, cô chỉ cuối đầu cũng không có chú ý tới, nếu là ở thời điểm bình thường cô đã sớm chú ý tới có người đi theo sau lưng rồi.

Nàng vội trộm nhìn mặt cô, dè dặt thử dò xét “Ôn Liễm đang suy nghĩ gì đấy?” Rất sợ không cẩn thận liền chạm vào nỗi đau của cô.

Ôn Liễm tâm tình lại trầm xuống, cúi thấp đầu nói lầm bầm “Hôm nay chúng em làm thí nghiệm.” chân tiếp tục bước.

Cố Tiệp Khê chớp mắt một cái, đi theo cô hỏi: “Vậy thì làm sao?”

“Con thỏ nhỏ chết rồi, là em giết chết.”

Cố Tiệp Khê búng tỉnh hiểu ra, Ôn Liễm đây là đang tự trách mình “Các em là thí nghiệm được lý? Lần đầu tiên?”

“Đúng vậy.” Ôn Liễm gật đầu một cái “Học tỷ cũng đã làm cái này thí nghiệm này sao?”

“Dĩ nhiên.” Cố Tiệp Khê cân nhắc một chút “Đây là chuyện mà mỗi người học y đều phải trải qua.”

Ôn Liễm chẳng muốn đi nữa, trực tiếp kéo Cố Tiệp Khê đi tới sân cỏ phía sau ngôi xuống, buông tay nàng ra, dùng bàn tay che mặt, tầm mắt xuyên thấu qua kẽ ngón tay nhìn ra phía ngoài cười khổ hỏi “Học tỷ, chị nói xem có phải là em đã mưu sát tiểu bạch thỏ hay không?”

Cố Tiệp Khê không chút nghĩ ngợi nói “Dĩ nhiên không phải.” Nàng phân tích có lý có chứng “Em suy nghĩ đi, nếu chúng ta không làm những thí nghiệm này thì sau này khi ra ngoài đối mặt với bệnh nhân, em lại dùng thủ pháp không tốt chữa bệnh cho bọn họ sao?”

Ôn Liễm lắc đầu một cái, Cố Tiệp Khê tiếp tục nói “Sinh tử là tương lai mà một bác sĩ phải đối mặt...Em không phải chỉ đối mặt với thỏ chuột trắng nhỏ, mà là từng người mắc bệnh sống sờ sờ. Chỉ cần sơ suất thôi thì sinh mạng của bọn họ sẽ biến mất dưới tay em.” Nàng hỏi dò “Nếu như hôm nay em cứ chán nản vì con thỏ chết như vậy thì sau này nếu có người mắc bệnh chết ở trước mặt em thì sao?” Mặc dù bây giờ nói chuyện này có chút không ổn, nhưng là đây chuyện tất nhiên sẽ xảy ra, ngay tại lúc các nàng bước lên con đường y học này thì đã được quyết định.

“Cũng đúng.” Ôn Liễm lắc đầu một cái, cô không biết, cô bây giờ một chút cũng không muốn nghĩ tới những chuyện này. Bàn tay đang ôm mặt hạ xuống, thở ra một hơi, nhắm mắt lại tựa vào vai Cố Tiệp Khê nói “Nhưng mà học tỷ ơi, lòng em vẫn cảm thấy mệt mỏi lắm.”

Cố Tiệp Khê thở dài một cái sờ sờ đầu của cô an ủi “Không sao rồi. Dù gì đây cũng là lần đầu em gặp phải chuyện như vậy, sau này sẽ quen thôi.”

“Giống như bọn chị nè, không phải chỉ thí nghiệm trên thỏ không đâu, còn có con ếch, chuột trắng nhỏ nữa. Nếu là nói mưu sát thì chị mưu sát rất nhiều lần rồi.” Nàng dùng giọng dí dỏm nói.

Ôn Liễm nghe nàng nói như vậy, trong lòng như được thả lỏng.

Cố Tiệp Khê nhớ lại một chuyện thú vị, cố nén cười nói “Có một lần chị cùng một người bạn thực tập tiêm vào khoang bụng của con chuột nhỏ, nàng thì tiêm còn chị thì giữ chặt nó lại. Nhưng do không nắm chặt, con chuột đó thừa dịp chị không chú ý liền nghiêng đầu, dùng hai cái răng cửa cắn một cái ở ngón tay cái của chị. Chị vừa sợ lại vừa đau...”

Ôn Liễm đã sớm mở mắt, chẳng qua là còn nương nhờ trên vai Cố Tiệp Khê nồng nhiệt nghe, không kịp đợi hỏi “Sau đó thì sao? Học tỷ bị cắn có sao không?”

“Mấy con chuột đó đều trải qua kiểm dịch hết rồi, trên người không có mang vi khuẩn cho nên bị nó cắn cũng không sao. Bất quá con chuột trắng nhỏ kia bị chị phản xạ không điều kiện vung tay lên vút ra ngoài... Chị cũng không biết, con chuột trắng nhỏ kia lại rơi vào trên ngực áo y tá của người bạn học, làm nàng sợ hết hồn, hét lên quăng con chuột trắng nhỏ đó xuống đất.” Cố Tiệp Khê vung tay lên, mắt cười cũng nheo lại.

Ôn Liễm tươi cười rạng rỡ, ngạc nhiên nói “Quả là trùng hợp ha.”

Cố Tiệp Khê làm ra biểu tình khoa trương nói: “Đúng vậy, lúc ấy chúng ta cũng không ngờ luôn, cuối cùng chị phải xin lỗi người bạn học kia rồi lụm con chuột lên tiếp tục làm thí nghiệm.”

Ôn Liễm dờ đầu khỏi vai Cố Tiệp Khê, ngồi ngay ngắn lại, cười một tiếng nói: “Cám ơn học tỷ.” Cám ơn chị đã kiên nhẫn an ủi em.

Màn đêm buông xuống, chung quanh cũng tối hẳn, cho dù Cố Tiệp Khê ngồi ở bên cạnh Ôn Liễm thì cũng không thấy rõ biểu tình trên mặt cô, chỉ có thể chỉ có thể vỗ một cái lên vai cô nói “Ồn rồi thì tốt.” Ôn Liễm mỉm cười, ừ một tiếng.

Ánh mắt Cố Tiệp Khê đảo một cái nói sang chuyện khác “Qua mấy ngày nữa là sinh nhật của chị, em định tặng quà gì cho chị đây?”

Ôn Liễm chưa từng nghe Cố Tiệp Khê nói tới sinh nhật của nàng, sững sờ nói “Sinh nhật học tỷ?”

Cố Tiệp Khê trong lòng tính toán một chút nói “Sắp rồi, chính là ngày 17 tháng này.”

Thời gian thật là gấp, Ôn Liễm có chút ứng phó không kịp nói “Tại sao học tỷ không nói cho em biết sớm hơn?” Nếu biết sớm thì cô đã có thời gian chuẩn bị quà rồi, trong lòng bây giờ chưa có ý tưởng gì hết. Cố Tiệp Khê nháy mắt một cái, lòng ni khẽ run hồi ngược lại “Không phải vừa nói cho em biết rồi sao?” Mỉm cười ôn nhu nói “Em đừng lo lắng. Em không cần tặng quà cũng được, đến lúc đó chỉ cần tới phòng ngủ của chị chúc mừng là được rồi.”

“Cái này làm sao có thể.” Ôn Liễm chợt đứng lên, đây chính là sinh nhật đầu tiên của học tỷ từ khi quen biết mình, sao mình có thể đơn giản qua loa được.

Cô đột nhiên nảy ra một ý tưởng, đưa ra cam kết “Học tỷ sẽ chờ đi, em nhất định sẽ dành cho chị một sự bất ngờ.”

“Được, chị sẽ chờ.” Cố Tiệp Khê nheo mắt lại, ngược nhìn Ôn Liễm đang đứng cười nói.

Sau lần tâm sự đó, mấy ngày tiếp theo Ôn Liễm cũng không có đi tìm Cố Tiệp Khê. Cố Tiệp Khê gọi tin nhắn hoặc là chat QQ cho cô thì phải đợi rất lâu mới nhận được tin trả lời. Còn nếu gọi điện thoại tới thì chưa nói được mấy câu cô liền viện cớ bận rộn có chuyện phải làm, nói sẽ gọi lại cho Cố Tiệp Khê sau.

Cố Tiệp Khê tin, điện thoại di động luôn để bên cạnh, nhưng Ôn Liễm lại không gọi điện cho nàng dù chỉ một lần. Không phải nàng để lỡ cuộc gọi mà căn bản là Ôn Liễm không có gọi cho nàng.

Nếu không phải cô còn chịu nghe điện thoại, Cố Tiệp Khê còn tưởng là mình làm sai chỗ nào khiến cô tức giận, trong lòng thấp thỏm bất an. Mỗi lúc không có việc gì làm liền cầm điện thoại di động xem, mở ra danh sách bạn bè trên QQ rồi đóng lại, rồi lại mở ra đóng lại, không biết phải làm gì, buồn bã nhọc thất.

Từ Nhã Khiết ngồi ở bên cạnh Cố Tiệp Khê, thấy nàng vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại di động không buông, tò mò hỏi “Tiệp Khê, cậu đang đợi điện thoại của ai vậy?”

“Hà? Hà?” Cố Tiệp Khê còn đang ngẩn ngơ, bị Từ Nhã Khiết kêu hoàn hồn lại, để điện thoại di động xuống che giấu nói “Không có a.”

“Không có, vậy sao cậu vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại di động làm gì?”

“Ờ...” Cố Tiệp Khê nhất thời không tìm được lý do giải thích, Từ Nhã Khiết liền một bộ biểu tình ta biết hết rồi nhìn nàng, nói “Chớ giải thích, tớ hiểu tớ hiểu...”

“Ngoan ngoãn đọc sách đi, không nên quấy rầy tớ.” Cố Tiệp Khê lười giải thích, cuối đầu xuống xem tiếp quyển sách còn đọc dở.

Hôm nay hiếm thấy Từ Nhã Khiết nói muốn theo nàng tới thư viện đọc sách, không nghĩ tới nàng từ lúc ngồi xuống liền bắt đầu chít chít meo meo không ngừng, một chút cũng không giống Ôn Liễm an tĩnh. Ôn Liễm chỉ cần thấy nàng đang đọc sách là sẽ không làm ra động tác gì quấy rầy nàng. Cố Tiệp Khê bây giờ rất là hồi hận, sớm biết như vậy thì đã không cho Từ Nhã Khiết đi theo rồi.

Từ Nhã Khiết nghe Cố Tiệp Khê nói, an phận một hồi, lại không nhịn được muốn táy máy tay chân. Quả thực ngồi không yên, dứt khoát đứng lên, đi vòng vòng xung quanh thư viện rồi lại tới trước cái cửa sổ nhìn xuống dưới. Ánh mắt trăm ngàn buồn chán nhìn khắp nơi, thử xem có cảnh đẹp nào không.

Còn chưa kịp nhìn hết một vòng, nàng liền phát hiện phía dưới có một bóng người quen thuộc, sau khi nhìn kỹ lại thì nhận ra đó là Ôn Liễm. Lần trước tới phòng ngủ của mình Ôn Liễm mặc trên người chính là cái áo khoác màu xám tro này cho nên nàng liền nhận ra.

Chỉ thấy Ôn Liễm cầm trên tay một quyển sổ thật dày cùng một cây bút đứng ở bên đường chỉ cần có người đi ngang qua thì sẽ bị cô cản lại, nói mấy câu, sau đó nhét bút vào trên tay bọn họ, nhờ bọn họ ký cái gì đó lên trên quyển sổ.

Từ Nhã Khiết vừa nhìn thấy Ôn Liễm xuất hiện, ý niệm đầu tiên chính nói cho Cố Tiệp Khê, hướng về phía sau gọi “Tiệp Khê, cậu mau lại đây xem Ôn Liễm nhà cậu đang làm gì kia.” Gọi lần thứ nhất Cố Tiệp Khê không có phản ứng, nàng còn tưởng rằng Cố Tiệp Khê đi vệ sinh rồi, nghi ngờ qua đầu lại thấy Cố Tiệp Khê vẫn ngồi đó nhưng lại không đáp lại nàng.

Từ Nhã Khiết không thể làm gì khác hơn là đi tới sau lưng Cố Tiệp Khê vỗ một cái lên bả vai nàng kêu “Nè?”

Cố Tiệp Khê cả người run lên, chợt khép lại quyển sách trước mặt mình, thân thể nghiêng về phía sau, tựa hồ bị làm cho hét hồn không nhẹ, vẻ mặt hốt hoảng hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

Từ Nhã Khiết không nghĩ tới Cố Tiệp Khê sẽ phản ứng lớn như vậy, nhìn nàng trước tiên khép sách lại, không có hảo ý nói “Tiệp Khê, cậu đang xem sách không thích hợp với thiếu nhi hay sao mà lại phản ứng lớn như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chuẩn Bị Quà Sinh Nhật

“Mới không có!” Cố Tiệp Khê mặt đỏ tới mang tai cãi lại.

Từ Nhã Khiết miệng khinh thường, trong lòng đang suy nghĩ gì chỉ có mình nàng biết.

Cố Tiệp Khê chờ tim đập ổn lại, hỏi: “Cậu kêu tớ chi vậy?”

Từ Nhã Khiết chỉ ngoài cửa sổ nói “Ôn Liễm nhà cậu không biết ở bên kia làm gì, cậu có muốn thì qua nhìn một chút.”

“Ở đâu?” Cố Tiệp Khê nhất thời kích động trực tiếp đứng lên, sợ Từ Nhã Khiết sẽ thừa dịp nàng không chú ý mà đi nhìn lên sách của nàng, cố ý ôm vào trong ngực, dùng cánh tay che đi tên sách, đi tới cửa sổ nhìn xuống dưới.

Từ Nhã Khiết chỉ chỗ Ôn Liễm, dựa vào kiếng suy đoán nói “Chẳng lẽ em ấy đang dụ dỗ mấy em gái, gọi điện thoại hỏi thử không?”

Cố Tiệp Khê biết rõ nàng đang nói đùa, nhưng vẫn là không nhịn được thanh minh cho Ôn Liễm “Làm sao có thể, Ôn Liễm nhà tớ rất ngoan hiền, em ấy không dám khắp nơi kết bạn bậy bạ đâu.”

“Ai ai ai, ngay cả cách gọi cũng thay đổi nha.” Từ Nhã Khiết trêu chọc. Cố Tiệp Khê không thèm để ý tới lời của nàng, ánh mắt theo dõi sát sao hành động của cái thân ảnh kia.

Từ Nhã Khiết nhìn một hồi, cảm giác không thú vị nói “Cậu tiếp tục xem đi, tớ về chỗ đây.” Cố Tiệp Khê mắt không chớp gật đầu, nàng liền trở lại chỗ ngồi tiếp tục đọc sách, để lại Cố Tiệp Khê một người đứng bên cửa sổ nhìn xuống đất.

Ôn Liễm dùng chân đếm đếm số trang còn trắng trong quyển sổ trên tay, không còn bao nhiêu, lại tiếp tục cầm một bạn học đi ngang qua lại, khách khí hỏi “Bạn học, có thể cho tôi xin mấy phút không?”

Người bị cô ngăn lại có chút khó hiểu, sững sờ gật đầu một cái nhìn Ôn Liễm hỏi “Có chuyện gì không?”

Ôn Liễm đem quyển sổ trong tay mở ra một mặt giấy trắng đưa đến trước mặt người kia nói “Mấy ngày nữa là tới sinh nhật một người bạn của tôi, bạn có thể viết lên đây vài lời chúc được không?”

Sợ người nọ không nghe hiểu, cô cố ý lật lại mấy trang trước, chỉ chỉ những lời chúc đã được viết “Giống như vậy nè.”

Người nọ hiểu gật đầu một cái, nhận lấy bút Ôn Liễm đưa cho, bắt chước mấy lời chúc phía trước, nhanh chóng viết xuống “Chúc học tỷ sinh nhật vui vẻ!” sau đó lưu lại tên của mình.

Chờ người nọ viết xong Ôn Liễm nói cảm tạ: “Cảm ơn bạn học nhiều.”

“Không có gì đâu.” Người nọ phe phẩy bàn tay rời đi.

Ôn Liễm ngồi vào trên ghế đá dưới tán cây, đem quyển sổ đặt ở trên đầu gối mở ra xem. Tuy chữ viết đều không giống nhau nhưng mỗi lời chúc phúc đều là viết cho cùng một người. Ôn Liễm nhìn quyển sổ hơn một trăm trang đã ký xong hết rồi, khép lại quyển sổ, ngẩng đầu lên ngược nhìn tán cây xanh mát trên đỉnh đầu, tâm tình phá lệ vui vẻ.

Mấy ngày nay cô vẫn luôn bận rộn chuẩn bị cái này cho nên mới không có rảnh đi tìm học tỷ chơi.

Dùng một trăm lẻ một lời chúc phúc làm quà sinh nhật tặng học tỷ, không biết học tỷ có thích hay không. Ôn Liễm trong lòng phỏng đoán học tỷ có thể vừa ý, miệng thì cười ngây ngô. Bây giờ quyển sổ trên tay nàng thu thập được một trăm lời chúc phúc chỉ còn lại một lời chúc cuối cùng. Lời chúc cuối cùng, dĩ nhiên là do mình viết rồi. Cô đã sớm suy nghĩ xong nếu làm như vậy thì dù cô có run tay viết sai thì vẫn còn những trang khác phía sau.

Nên viết cái gì đây ta....

Cố Tiệp Khê ở trên lầu nhìn hồi lâu vẫn là không biết Ôn Liễm đang làm gì, trong lòng có chút tức giận đối với chuyện mấy ngày nay Ôn Liễm vì cái gì lại không đến tìm nàng mà lại ở chỗ này làm chuyện kỳ quái gì đó, sẵn tiện lấy điện thoại di động ra gọi cho Ôn Liễm.

Lúc cánh tay nâng lên bắt ngờ để lộ ra tên sách mà nàng ôm trong ngực.

《Tiểu Văn Hóa Đồng Tinh Luyến Ái》 tác giả: Lý Ngân Hà.

Sau khi nhấn nút gọi, nàng để điện thoại di động sát ở bên tai, nhìn chăm chú Ôn Liễm ở dưới lầu chuẩn bị nghe điện thoại, nhanh chóng bên đầu dây kia truyền đến thanh âm Ôn Liễm “Alô?” Giọng nói trong veo.

“Tại sao mấy ngày nay vì cái gì em không thèm tìm chị?” Cố Tiệp Khê không hiểu tại sao lại cảm thấy ủy khuất, thiếu chút nữa dùng giọng chất vấn hỏi ra những lời này. Bất quá lời đến khóe miệng, lại bị nàng tạm thời nuốt trở vào, biến thành “Bây giờ em đang làm gì vậy?”

Ôn Liễm không đến tìm nàng, có lẽ là có việc riêng. Nếu mình làm quá lên liền ra về mình cố tình gây sự, nàng không muốn lưu lại ấn tượng như vậy trong lòng Ôn Liễm.

Ôn Liễm nghiêng đầu dùng bả vai và mặt kẹp điện thoại di động ở bên tai, mở nắp bút ra, suy nghĩ một chút nói “Em đang bận, học tỷ có chuyện gì không?”

“Em lại định cúp điện thoại của chị nữa hả?” Mặt Cố Tiệp Khê lập tức cứng ngắc.

“Không... Không có!” Ôn Liễm nghe ra giọng nàng có chút ảm ức, không biết mình làm sai chỗ nào, nào dám cúp điện thoại. Cầm bút lên viết mấy chữ vào giấy.

“Vậy bây giờ em đang ở đâu?”

“Em thích học tỷ từ rất lâu rồi.” Ôn Liễm không tự chủ liền đem những lời trong lòng viết ra, chờ lúc cô chú ý tới, mặt đỏ như trái cà, vội vàng xé tờ giấy kia xuống.

Nghe Cổ Tiệp Khê hỏi, cô a một tiếng, không yên lòng đáp “Đang... đang ở phòng ngủ.”

“Thật?” Cổ Tiệp Khê nhướn mày một cái, rõ ràng cô còn đang ở dưới lầu, lại dám lừa gạt nói mình ở phòng ngủ, rất là không hài lòng.

“Không.” Ôn Liễm đột nhiên phản ứng mình đang nói gì, liên tục không ngừng giải thích “Không đúng, em đang ở bên ngoài.”

Cổ Tiệp Khê thở một hơi thật dài, đem không vui trong lòng để xuống, cắt đứt lời Ôn Liễm “Chỉ biết, em không có ở phòng ngủ, có phải em đang ở bên đường cạnh thư viện hay không?”

Ôn Liễm mất chữ A mồm chữ O hỏi ngược lại “Sao học tỷ biết?” Con mắt lăm lét nhìn trái phải một vòng, cũng không có phát hiện bóng dáng Cổ Tiệp Khê.

“Khỏi tìm, chị đang ở trên thư viện nè.” Tiệp Khê lạnh lùng nói.

Ôn Liễm vội vàng hạ điện thoại di động xuống, ngẩng đầu lên nhìn về phía thư viện này, liếc mắt liền thấy Cổ Tiệp Khê đứng ở sát cửa sổ lầu bốn, đang cầm điện thoại di động trong tay nói chuyện với cô. Lúc này cô có muốn giải thích cũng không biết giải thích thế nào, há mồm muốn nói, lời lại卡在 cổ họng, ấp úng nửa ngày.

“Không cần giải thích gì hết.” Cổ Tiệp Khê mặt lạnh như tiền hỏi “Em rốt cuộc đang làm gì?”

Ôn Liễm trong lòng thở dài một cái, không nghĩ tới lại bị bắt tại trận, may mà cô không có làm chuyện gì xấu. Trong đầu nhanh chóng nghĩ ra biện pháp đối phó, khẽ mỉm cười nói “Học tỷ, nhìn em.”

“Hừ?” Cổ Tiệp Khê nghe vậy tò mò nhìn xuống dưới. Lúc này Ôn Liễm tạm thả quyền sở và bút lên ghế đá, kẹp điện thoại di động, cố gắng nâng cao tay, hướng về phía lầu bốn làm động tác hình trái tim, cho dù Cổ Tiệp Khê đứng ở lầu bốn cũng có thể thấy rất rõ ràng.

“Học tỷ nhìn thấy không?”

Buồn phiền trong lòng Cổ Tiệp Khê lập tức liền tan thành mây khói. Vốn là không muốn cười, nhưng không biết tại sao lại nhịn không được, vội vàng dùng một cái tay khác che miệng lại.

Từ Nhã Khiết vừa vặn đi tới, nhìn xuống tình cảnh phía dưới, không kiềm được thở dài nói “Ôi trời ơi, Ôn Liễm nhà cậu thật đáng yêu, em ấy nếu là con trai tớ nhất định sẽ bắt làm bạn trai!”

Ôn Liễm trong lòng Cổ Tiệp Khê chỉ có thể là của duy nhất mình nàng, ai cũng đừng mơ tới. Vừa nghe Từ Nhã Khiết nói như vậy, thật là muốn nổi khùng. Nhưng nàng lại bận tiếp điện thoại của Ôn Liễm nên không thể nổi đóa, sao em ấy có thể thích cậu chứ, đẩy Từ Nhã Khiết sang một bên, không cho phép nàng nhìn dưới lầu, nói “Xùy, xùy, đi đi, Ôn Liễm của tớ không có thích cậu đâu.”

“Được rồi được rồi, Ôn Liễm nhà cậu chỉ thích cậu thôi.” Từ Nhã Khiết bị Cổ Tiệp Khê đẩy không ngừng vào trong hướng về phía điện thoại cố ý la lớn “Ôn Liễm nhà người mau mau thu thập Tiệp Khê đi!!”

Ôn Liễm ở đầu kia điện thoại cười không dứt, sau đó nghe Cổ Tiệp Khê nổi giận với Từ Nhã Khiết.

Chờ sau khi dạy dỗ xong Từ Nhã Khiết, Cổ Tiệp Khê mặt đỏ bừng như lên cơn sốt nói với Ôn Liễm “Chỉ thấy rồi, em mau để tay xuống đi.” Mới vừa rồi có mấy người đi ngang qua Ôn Liễm chỉ chỉ chỏ chỏ nhìn cô như người bệnh thần kinh.

Ôn Liễm được cho phép mới thả tay xuống. Cổ Tiệp Khê bị cô chọc như vậy không thể tiếp tục chất vấn nữa, nhưng trong lòng như cũ đối với việc cô lạnh nhạt với mình mấy ngày nay cảm thấy bất bình, bịu môi hỏi “Em rốt cuộc ở đó làm gì thế?”

Ôn Liễm mặt không đỏ tim không đập mạnh dạng nói xạo “Lão sư giao cho em làm một bản khảo sát.”

Cổ Tiệp Khê ho khan một cái, quán quít một hồi, rất không tình nguyện hỏi “Có cần chị giúp một tay không?”

Ôn Liễm vội vàng cự tuyệt nói “Không cần, không cần, cũng sắp xong rồi.” Nếu chị ấy đi xuống đây vậy chẳng phải những chuyện mình làm bị lộ hết sao.

“Hừ hừ, không cần thì thôi.” Cổ Tiệp Khê rất muốn treo điện thoại ngay lập tức, để báo thù việc Ôn Liễm lạnh nhạt nàng nhiều ngày. Nhưng khi nàng đem ngón cái di chuyển tới nút tắt thì nghĩ đến thật vất vả mới có thể nói chuyện lâu với Ôn Liễm như vậy, không nỡ nhẫn tâm nhấn tắt, hỏi “Vậy nếu làm xong rồi thì lên đây tìm chị.”

“Một hồi nữa em còn phải đem bảng khảo sát nộp cho lão sư, sợ rằng không rảnh...” Ôn Liễm suy nghĩ một chút, không thể mang quyền sở này đi gặp Cổ Tiệp Khê được, tìm một cái cớ. Sợ Cổ Tiệp Khê sẽ lại tức giận, lời còn chưa dứt liền nói tiếp “Gần đây có một bộ phim rất hot, tối nay chúng ta cùng nhau đi xem nha?”

Nào Cố Tiệp Khê còn chưa bắt kịp câu hỏi của cô, chớp chớp mắt “Hử?” Ôn Liễm mới lặp lại lời mới nói.

Cố Tiệp Khê trêu chọc hỏi “Em đây là đang hẹn hò chị sao?”

Ôn Liễm bị nàng nói như vậy hai má nhiễm đỏ, vênh môi “Ừm”

Cố Tiệp Khê cố ý muốn làm giá với Ôn Liễm, trầm ngâm một hồi, làm Ôn Liễm gấp đến độ vò đầu bứt tai, rất sợ học tỷ sẽ cự tuyệt.

Ngay tại lúc cô định từ bỏ, trong điện thoại Cố Tiệp Khê nói “Cũng hay đó, chị chấp nhận.”

Ôn Liễm kích động đến thiếu chút nữa nhảy cồm lên, sau khi cúp điện thoại lập tức đi đặt vé xem phim. Lúc đang móc túi một cục giấy theo cánh tay văng ra rơi xuống mặt đất.

Ôn Liễm biết rõ bên trong viết cái gì, nhưng do dự có nên nhặt nó lên hay không...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bị Học Tỷ Đùa Giỡn

Cô nhìn chằm chằm cục giấy đó gần một phút, mới quyết định nhặt lên. Ngẩng đầu nhìn Cố Tiệp Khê đã không còn đứng cạnh cửa sổ nữa, mở cục giấy ra, bên trong là dòng chữ 'Em thích học tỷ', sau đó viết thêm vào “Thích nhưng không thể nói ra, đây chính là điều hành hạ trái tim người ta.”

Đa sầu đa cảm có thể khiến người ta biến thành thi nhân, huống chi tình yêu cầu cũng không được...

Giờ phút này tâm tình Ôn Liễm rất phức tạp, thích học tỷ, hoặc là nói thích một nữ sinh, là một chuyện trái với lẽ thường. Phải đối mặt với rất nhiều chỉ trích cùng phi nhũ, sẽ khiến ba mẹ cảm thấy thấy xấu hổ hơn nữa còn thất vọng về cô. Sẽ bị mọi người coi là dị loại, có thể học tỷ cũng sẽ vì vậy mà ghét cô. Nhưng nếu nói không thích, cô cũng không thể vì học tỷ làm nhiều chuyện như vậy.

Hôm nay đột nhiên viết ra dòng chữ này đã đẩy lên sự thật cô một mực không muốn nghĩ tới hơn nữa còn trăm phương ngàn kế muốn trốn tránh. Từ đêm giao thừa hôm đó, học tỷ có nói muốn tìm một người bạn trai. Một hạt giống được gieo trong lòng bắt đầu nảy mầm, giống như bị thứ gì đó thúc giục thay đổi vậy, nhanh chóng sinh trưởng trong lòng Ôn Liễm, nhành cây không chút kiêng kỵ bao trùm cả trái tim của cô. Cô đại khái là thích học tỷ đi. Trải qua suy xét nhiều lần cô cho ra kết luận.

Từ khi nào thì bắt đầu? Ôn Liễm trong lòng tự hỏi tự trả lời.

Từ khi nhìn thấy học tỷ, trong lòng liền khó mà tự kiềm chế vui mừng? Từ khi học tỷ sát trùng vết thương cho cô, nhìn vẻ mặt ôn nhu kia mà bắt đầu? Hay là từ sau khi bị răn cấm nằng nặc trương lo lắng cho mình? Ôn Liễm tự bản thân cũng không lý giải nổi.

Cho tới nay, cô một mực lừa gạt bản thân, mình đối với học tỷ chỉ là quan hệ bạn bè mà thôi. Không dám đi tìm tòi nghiên cứu sự thật tận đáy lòng mình, sợ rằng khi biết được kết quả sẽ không tiếp thụ nổi. Mà chuyện này nếu như bị ba mẹ cô biết, cô phải đối mặt phải như thế nào với ba mẹ, chuyện này nghĩ cũng không dám nghĩ.

Bây giờ cô có phải hay không nên dừng cảm đối mặt với sự thật. Ôn Liễm nhìn tờ giấy kia, trong lòng hơi chua. Cuối cùng Ôn Liễm viết lên giấy những lời này.

“Nếu không thể có kết quả, như vậy thì chôn sâu tình cảm đi.” Vừa không quấy nhiễu học tỷ, cô cũng không cần quần quít có thể được đáp lại hay không.

Khi cô ra quyết định này quả là có nhiều khó khăn, cho tới lúc ngẩng đầu lên khóe mắt ầm ầm vài giọt nước.

Dùng điện thoại di động đặt vé xong, đem thời gian xem phim nhắn lại cho Cố Tiệp Khê.

“Sao trễ như vậy?” Cố Tiệp Khê nhận được tin nhắn thời gian bắt đầu chiếu phim là hơn chín giờ, trả lời.

Ôn Liễm lúc mua căn bản không có chú ý tới thời gian, chẳng qua là thấy có vé liền mua. Đối mặt với nghi vấn của học tỷ, cô điều chỉnh lại tâm trạng, nhìn đơn đặt hàng, đem nguyên nhân nói một lần cho Cố Tiệp Khê.

“Chỉ có giờ đó mới có chỗ ngồi.” Nhìn một chút thời gian, đề nghị: “Chúng ta có thể ăn cơm trước rồi đi xem.”

“Được, vậy đi ngay bây giờ sao?” “Không, em về phòng ngủ trước rồi tới tìm học tỷ.” Ôn Liễm phải đem cất quyền sở hữu chứa đầy chữ ký trước, tránh cho học tỷ thấy được.

Chờ Ôn Liễm đến tìm Cố Tiệp Khê, Cố Tiệp Khê đã sớm đuổi Từ Nhã Khiết đi.

Cố Tiệp Khê vốn là muốn cùng Ôn Liễm ở trường học cơm nước xong mới đi, ai ngờ khi nàng định đi phòng ăn, Ôn Liễm ngăn nàng lại, cố ra vẻ bí nói “Hôm nay đừng đi ăn cơm ở phòng ăn, em mang học tử đi ăn ngon.” Sau đó liền dẫn Cố Tiệp Khê đi tới gần rạp chiếu phim ở World City. Tùy tiện tìm một quán ăn nhìn có vẻ tốt, Ôn Liễm nói một tiếng với phục vụ viên, phục vụ viên dẫn các nàng tới bàn ăn ở trong góc, nơi này hết sức an tĩnh, có thể bảo đảm thời điểm các nàng dùng bữa sẽ không bị quấy rầy.

Ôn Liễm kéo cái ghế ra, để Cố Tiệp Khê ngồi xuống, sau đó bản thân ngồi vào trước mặt nàng, nhận lấy thực đơn từ phục vụ viên, đưa tới trước mặt Cố Tiệp Khê, nói “Học tử tùy ý gọi, em mời khách.”

Cố Tiệp Khê lật vài trang thực đơn, trái ngược hoàn toàn với phòng ăn ở trường, nơi này món ăn nào cũng đắt hơn gấp mấy lần, không thích hợp với sinh viên như các nàng ở chỗ này dùng cơm, nàng không muốn Ôn Liễm tốn kém.

Thấy Cố Tiệp Khê còn do dự, Ôn Liễm gọi thức uống trước, để cho phục vụ viên đi làm. Cố Tiệp Khê chờ phục vụ viên đi rồi, ngoác ngoác bảo Ôn Liễm đem lỗ tai sát tới.

Ôn Liễm làm theo, nghi hoặc hỏi “Sao vậy?”

Cố Tiệp Khê che miệng, thấp giọng kể tai nói nhỏ với Ôn Liễm “Món nào ở đây cũng đắt hết...Hay là chúng ta qua quán khác đi?”

Ôn Liễm lắc đầu nói “Không có chuyện gì đâu, em có tiền.”

“Nhưng mà...” Cố Tiệp Khê còn muốn nói gì đó, Ôn Liễm cắt đứt lời nàng “Học tử nếu không gọi, vậy em tự mình kêu thôi.” Vừa nói tay vừa lật thực đơn.

Cố Tiệp Khê vội vàng lấy thực đơn lại “Để chị gọi cho.” Sợ cô sẽ gọi quá nhiều hai người ăn không hết. Sau khi gọi món xong, Cố Tiệp Khê trả thực đơn lại cho phục vụ viên, tò mò hỏi Ôn Liễm “Ôn Liễm sao hôm nay em lại muốn mời chị ăn cơm, có chuyện gì đáng giá ăn mừng sao?”

Phục vụ viên mang nước trái cây lên, Ôn Liễm rót một ly cho nàng, cười nói “Em kiếm được tiền dĩ nhiên mời học tử một bữa rồi.” Mặc dù chỉ mượn cớ, nhưng sự thật đúng là như vậy, mấy ngày nay Ôn Liễm vừa lấy được một khoản thù lao của tạp chí xã, đang muốn tìm cơ hội hẹn hò với học tử.

“Nga.” Cố Tiệp Khê hiểu ra gật đầu một cái, dư quang liếc thấy trong thức ăn có mấy cọng rau thơm, mới vừa rồi nàng đã gọi mấy món đó, cố ý kêu người phục vụ lại dặn dò “Mấy món ăn mới vừa gọi đừng bỏ rau thơm vào.” Phục vụ viên ghi chú vào liền rời đi.

“Học tử không ăn thức ăn có rau thơm sao? Ôn Liễm hỏi.

Cố Tiệp Khê lắc đầu giải thích “Không phải chị, là em không ăn.”

“Học tử làm sao biết em không ăn món ăn có rau thơm.” Ôn Liễm có chút kinh ngạc, cô nhớ là cô không có nói với học tử điều này.” Lần trước ăn cơm chung với em, chị thấy em lựa rau thơm bỏ ra ngoài liền đoán em không thích món ăn có rau thơm.” Cố Tiệp Khê le lưỡi nói.

Ôn Liễm cúi đầu cười, học tử chu đáo như vậy bảo cô làm sao có thể không thích được chứ.

Hai người sau khi cơm nước xong, nhìn thời gian còn sớm, liền đi dạo một vòng mua đồ. Ở trong tiệm bán đồ, Ôn Liễm đang xem sơ qua mấy cái nón, Cố Tiệp Khê ở sau lưng cô hưng phấn kêu một tiếng.

“Ôn Liễm em nhìn xem”

Lúc cô xoay người, Cố Tiệp Khê đã cầm đồ chạy tới bên cạnh đó là một con cái băng đô tai thỏ màu hồng. Cố Tiệp Khê lắc lắc cái băng đô, hai cái lỗ tai cũng lắc lư theo hỏi “Dễ thương không?”

Ôn Liễm hí mắt tưởng tượng Cố Tiệp Khê đeo nó lên đầu, còn người thì mặc phục y tá... Hắc hắc hắc... Khẳng định gật đầu một cái “Dễ thương lắm”

Trong ánh mắt Cố Tiệp Khê toát ra sự long lanh lấp lánh, giục giã nói “Em đeo vào cho chị xem một chút được hay không!”

Ôn Liễm đoán không kịp nàng sẽ nghĩ ra chủ ý này, khoe miệng giật giật, tay làm dấu chéo, một bộ kính nhi viễn chí*, cự tuyệt nói “Không không không, em không đeo nó đâu.” (* kính trọng nhưng không gần gũi)

“Không có sao đâu mà.” Cố Tiệp Khê kéo kéo cánh tay cô, làm nũng nói “Đeo cho chị xem một chút đi mà, nha~.”

Ôn Liễm lập tức bại trận, miễn cưỡng gật đầu một cái. Nhận lấy băng đô, bản thân cô cho tới bây giờ không có đeo mấy thứ này, giăng co nửa ngày cũng không có đeo xong, làm cho tóc tai rối lên.

Cuối cùng Cố Tiệp Khê đi tới bảo cô cúi đầu xuống, tìm đúng vị trí cắm vào. Chờ thời điểm cô ngẩng đầu lên, Cố Tiệp Khê lắc lắc đầu cô làm lỗ tai thỏ lập tức lắc lư theo, Cố Tiệp Khê không khỏi tức cười, xì một tiếng, tán dương “Niên muội thật là Kawaii.” Cuối cùng còn ngắt ngắt hai má Ôn Liễm.

Ôn Liễm hí mắt, luôn cảm thấy hình như mình bị học tử đùa giỡn rồi.

Chờ Cố Tiệp Khê thường thức đủ rồi, Ôn Liễm tháo xuống băng đô xuống lại bị Cố Tiệp Khê ngăn cản “Đừng.”

Nàng kéo Ôn Liễm đến trước gương, nói “Niên muội tự nhìn mình xem có đáng yêu hay không!”

Ánh mắt Ôn Liễm nhìn vào gương, di chuyển từ dưới lên, xem quần áo mình trước, lại nhìn thấy biểu tình trên mặt mình, chính là sinh vô khả luyến. jpg. Vì để cho gương mặt này có sự vui tươi một tý, cô le lưỡi ra trực tiếp chọc Cố Tiệp Khê cười không dứt.

Đến rạp chiếu phim, Ôn Liễm mua bắp rang cho Cố Tiệp Khê, hai người liền vào xem phim. Phim đã chiếu được phân nửa, Cố Tiệp Khê chợt phát hiện một màn còn đẹp mắt hơn phim điện ảnh.

Chỗ ngồi bên trái trước các nàng là một đôi tình nhân, bọn họ thừa dịp mọi người ở đây đều mãi xem phim, ở trong bóng tối làm một ít chuyện khiến người ta mặt đỏ tới mang tai, hôn chỗ này rồi lại hôn chỗ kia, cuối cùng còn vừa ôm vừa hôn lưỡi nữa.

Cố Tiệp Khê thấy được cảnh này có chút lúng túng, vốn là muốn làm bộ như không có nhìn thấy gì cả, nhưng sau khi xem xong luôn cảm thấy không được tự nhiên, ánh mắt thỉnh thoảng cứ liếc qua bên đó nhìn xem bọn họ đang làm gì, không thể chuyên tâm xem phim.

Khi phim chiếu được hơn nửa, nàng rốt cuộc không nhịn được đẩy Ôn Liễm bên cạnh đang chuyên tâm xem phim, ra hiệu nhìn đôi tình nhân kia “Nhìn...”

Ôn Liễm còn đắm chìm trong nội dung bộ phim, nhận được tín hiệu của Cố Tiệp Khê còn chưa phản ứng kịp nàng đang nói gì, chớp mắt một cái, chậm nửa ngày mới thấy đôi tình nhân đang hôn nhau kia. Lòng mày hơi nhíu lên, biểu tình có chút quái dị nói “Học tỷ đây là... hâm mộ... sao?...”

“Không...” Cố Tiệp Khê muốn giải thích chuyện không phải như vậy.

Ôn Liễm không cho Cố Tiệp Khê phản bác, giả hoạt cười một tiếng nói “Thật ra thì chúng ta cũng có thể.” Vừa nói một tay kéo bả vai nàng, không để nàng lần tránh.

Sau đó thân thể nhích tới, nghiêng qua bên phía Cố Tiệp Khê, chậm rãi di chuyển sát lại mặt Cố Tiệp Khê. Làm người ta kinh ngạc chính là Cố Tiệp Khê hoàn toàn không có ý tránh thoát, còn phối hợp với Ôn Liễm, hít thở chậm lại, từ từ nhắm mắt lại chờ cô hành động.

Trong bóng tối, hai trái tim khỏe mạnh đột nhiên mất tiết tấu đập nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Mướn Phòng

Ngay tại thời điểm hai cánh môi sắp chạm nhau, cảm giác được hơi thở đối phương, Ôn Liễm đột nhiên ngừng lại, mở mắt ra, lui người về phía sau, tự cho là quý kẻ đã thành, vui cười nói “Học tỷ bị giật mình đi!”

Cố Tiệp Khê không nghĩ tới Ôn Liễm đang trêu chọc mình, mặt ửng đỏ. May mà trong rạp chiếu phim tối đen, Ôn Liễm không thấy được, nếu không nàng phải đào một cái hố chui xuống rồi. Xấu hổ từ trong ngực Ôn Liễm giẫy ra, kiên quyết không thừa nhận mới vừa rồi nàng tin Ôn Liễm nói thật, nguy hiểm “Mới không phải! Em không thấy chị đâu có lui về phía sau đâu! Chị biết là em muốn chơi xỏ chị mà!”

“Oh?” Ôn Liễm dùng ánh mắt hoài nghi nhìn nàng.

Cố Tiệp Khê nhất thời tức giận, bóc một nắm bắp rang nhét vào trong miệng Ôn Liễm. Cái đồ không hiểu phong tình! Sau khi nhét đầy bắp rang vào miệng Ôn Liễm, nàng mới dừng lại, hừ hừ hai tiếng “Đáng đời em dám khi dễ chị!”

Ôn Liễm vừa định giải thích mình không có, vô tình bị sặc bắp rang, vội vàng phun hết bắp rang trong miệng ra, che miệng ho khan, ho đến nổi mặt đỏ rần còn chưa hết.

Cố Tiệp Khê khoanh tay, mắt nhìn thẳng màn ảnh lớn, vốn là muốn lạnh nhạt cô một hồi, nghe tiếng ho khan của Ôn Liễm, dư quang liếc bên này một cái, nhìn cô đáng thương như vậy, lòng lại không nỡ, lấy chai cocacola ướp lạnh nhét vào trong tay cô nói “Uống đi.”

Ôn Liễm ho đến nổi muốn bẻ phổi, nhận lấy chai coca, khăn cấp uống một hớp, đem cục bắp rang còn vương ở trong cổ họng nuốt xuống.

Cố Tiệp Khê hỗ trợ vỗ vỗ lưng cô, giúp cô thuận khí “Uống chậm thôi.”

Ôn Liễm từ từ hồi phục, nằm ở trên ghế dựa, hít một hơi dài, cảm thấy như được hồi sinh.

Thật ra thì khi khoảng khắc học tỷ nhắm mắt lại, cô thật sự muốn hôn xuống, nhưng lại sợ hãi sẽ phá hủy mối quan hệ này, Cố Tiệp Khê sẽ sinh ra chán ghét cô, như vậy thì ngay cả làm bạn cũng không thể, mà cô lại không hề muốn mất đi học tỷ

Nhìn Cố Tiệp Khê một chút giãy giụa cũng không có, còn tưởng rằng nàng muốn trốn lại không có chỗ trốn nên mới ngoan ngoãn ngẩng ngốc ở trong ngực mình. Qua sự việc lần này cô rút được một bài học kinh nghiệm, không nên tùy ý trêu đùa học tỷ, nếu không chết lúc nào cũng không biết.

Cố Tiệp Khê ở một bên quan tâm hỏi “Khá hơn chút nào chưa?”

Ôn Liễm uể oải lắc đầu một cái, nhân cơ hội tựa vào vai nàng, hai tay xoa xoa cổ họng nói “Cảm giác sắp chết tới nơi rồi.” Vừa nói vừa le lưỡi, con ngươi còn trợn ngược lên, giống như đang bị nghẹt thở thật vậy.

Cố Tiệp Khê liếc mắt liền nhìn ra cô lại giả bộ, ghét bỏ đẩy cô ra “Đừng giả bộ nữa, chị biết mảnh của em rồi.” Làm hại nàng lo lắng nảy giờ, đúng là mất mủ rồi.

“Không có đâu nha!” Ôn Liễm chột ngồi ngay ngắn lại, nghiêm túc nói. Lúc nói chuyện thanh âm không tự chủ liền phóng đại khiến cho những người xung quanh khó chịu, cô vội vàng thấp giọng, ra dấu xin bọn họ thứ lỗi.

“Sao?” Cố Tiệp Khê nghi hoặc nhìn cô.

Ôn Liễm tiếp tục nghiêm túc nói “Học tỷ dụ dàng hòa nhã như chị hẳn phải hô hấp nhân tạo cho em thì tim phổi em mới hồi phục được, sau đó sẽ hỏi em khá hơn chút nào chưa? Rồi hỏi có cần làm lại lần nữa không? Sau đó em sẽ cho y tá tỷ tỷ có cơ hội thực hành lần nữa ~” cô vừa nói xong liền không giữ được vẻ mặt nghiêm túc, hai tay chống hai má, cười khúc khích. Nghĩ tới mấy cảnh tượng như vậy... Học tỷ nếu có thể làm vậy với mình, mình được học tỷ cứu tính lại sau đó vì quá hạnh phúc mà ngất đi, thế là học tỷ lại cứu mình thêm một lần nữa.

Cố Tiệp Khê dùng thủ pháp thường dùng định đi nhấn huyết nhân trung của Ôn Liễm, Ôn Liễm nghiêng người tránh khỏi, dờ khóc dờ cười nói “Ai nói y tá sẽ dùng cách này để cứu người?”

Ôn Liễm chớp chớp mắt, tiếp tục ba hoa “Trong quy tắc của y tá có viết vậy mà.”

Cố Tiệp Khê cười mắng “Nói bậy nói bạ.” Nàng là người thuộc nằm lòng quy tắc của một y tá, chắc chắn rằng trong đó không có điều này.

Sau khi xem phim xong, hai người bước ra khỏi rạp. World City an tĩnh lạ thường, lúc mới vào còn có rất nhiều người đi tới lui trong này, thế nào mà các nàng mới xem phim xong lại biến thành cái bộ dáng này. Ôn Liễm lúc này mới nhìn lại đồng hồ, không nhìn không biết, nhìn một cái liền giật mình, sắp đến mười hai giờ rồi.

Lúc này không chỉ có phòng ngủ đóng cửa, ngay cả công trường cũng không vào được. Cô làm vẻ mặt đưa đám dắt tay Cố Tiệp Khê nói: “Học tỷ chúng ta phải ngủ ngoài trời rồi.”

Cố Tiệp Khê có chút sinh khí, mặt không cảm giác nói “Vậy thì ngủ ngoài trời thôi.” Mới vừa rồi ở trong rạp xem đồng hồ, cho nên nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng không kỳ quái.

Ôn Liễm phát giác nàng không vui, còn tưởng rằng bản thân hù được nàng, tiếp tục diễn, cả người đều dán vào trên người Cố Tiệp Khê, khiếp khiếp nói: “Bên ngoài người xấu nhiều như vậy, vạn nhất hấn bắt em thì sao?” Hai tay cũng không biết điều, ngoài sáng trong tối len lén ăn một chút đậu hủ của nàng.

Có thể tưởng tượng Ôn Liễm lớn như vậy lại dán vào trên người Cố Tiệp Khê so với cô thấp hơn một chút là cảnh tượng như thế nào. Cố Tiệp Khê không biết làm thế nào, đẩy cô một cái “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Ôn Liễm hứng thú bưng bưng ngẩng đầu lên, nhìn nàng nói “Không bằng chúng ta vào khách sạn ngủ một đêm đi.”

Cố Tiệp Khê suy nghĩ một chút, dường như ngoại trừ ngủ ngoài đường ra thì cũng chỉ có khách sạn mới có thể giải quyết vấn đề bây giờ của các nàng, gật đầu đồng ý.

Dựa theo bản đồ trong điện thoại di động, Ôn Liễm tìm một khách sạn gần trường học, thuận lợi cho việc ngày mai các nàng đi học.

Sau khi tới khách sạn, Ôn Liễm đi trước Cố Tiệp Khê một bước, lấy chứng minh thư ra hỏi người phục vụ “Xin hỏi ở đây còn phòng không?”

“Đi hai người à?” Người phục vụ thấy Cố Tiệp Khê đi theo sau lưng cô.

Ôn Liễm gật đầu một cái “Đúng vậy.”

“Vậy xin chờ một chút.” Người phục vụ quan sát quần áo hai người, gõ mấy cái lên bàn phím máy vi tính “Bây giờ chỉ còn lại một phòng giường đôi thôi, hai người muốn thuê không?”

Một phòng giường đôi... Cố Tiệp Khê do dự một chút, hỏi “Bao nhiêu tiền.” Đang muốn móc tiền ra, Ôn Liễm nhanh hơn nàng một bước đưa thẻ tín dụng cho người phục vụ “Cà thẻ đi.” Chỉ cần học tỷ đồng ý, cô cũng không ngại ngủ chung một giường với học tỷ, thậm chí còn có chút cầu cũng không được. Người phục vụ báo giá cho Ôn Liễm, cà thẻ, sau đó đưa thẻ phòng và thẻ tín dụng cho Ôn Liễm, an bài một người phục vụ khác dẫn các nàng lên lầu.

Lên trên lầu, sau khi vào phòng, Ôn Liễm lập tức khóa trái cửa, treo dây xích chống trộm lên.

Chiều hai trăm ba mươi trong Ôn mẹ bảo vệ con gái có nói, con gái ở khách sạn phải nhớ treo dây chống trộm.

Cố Tiệp Khê muốn đi tắm, hồi ăn cơm tối chân không ít mồ hôi, trên người nhớp nhúa rất khó chịu. Thả túi xuống, vuốt tóc qua một bên vai, đi về phía phòng tắm.

Ôn Liễm mở máy điều hòa không khí, dùng remote điều chỉnh nhiệt độ thích hợp, sau đó cẩn thận lật chăn lên, không có phát hiện vấn đề gì, yên tâm tung người một cái, nhào vào trong chăn.

Còn không có chân chính nghỉ một hồi, lỗ tai liền nghe tiếng bước chân học tử từ trong phòng tắm đi ra. Ngay sau đó giường mềm mại lồm xồm, Cố Tiệp Khê ngồi vào bên cạnh cô.

Cố Tiệp Khê gò má ửng đỏ muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn đẩy Ôn Liễm một cái nói “Ôn Liễm, phòng tắm... hoàn toàn lấp kín trong suốt...”

“Hả?” Ôn Liễm nghe vậy nhanh chóng từ trong chăn chui ra, nhìn sang phòng tắm.

Quả nhiên như Cố Tiệp Khê nói, bức tường ngăn cách phòng tắm và giường lớn hoàn toàn làm bằng thủy tinh, bên trong phòng tắm là chỗ đi vệ sinh, bồn rửa mặt, máy nước nóng, vòi sen... chỉ cần nằm ở trên giường là có thể nhìn không bỏ sót một thứ nào hết. Huống chi là người đang tắm trong đó...

Làm Ôn Liễm càng hoảng sợ là mới vừa rồi lúc tiến vào, cô lại không có phát hiện!

Chuyện này có chút khó xử, đây rõ ràng là phòng dành cho tình nhân lại bị các nàng vào ở, dường như các nàng lại không làm gì hết...

Mặt Ôn Liễm cũng hồng thắm, một câu nói bị nàng nuốt xuống hồi lâu “Nếu không... nếu không em bảo họ đổi phòng khác...” Vừa nói liền đứng lên định đi ra ngoài.

“Em quên là người phục vụ có nói chỉ còn lại một phòng hay sao.” Cố Tiệp Khê kéo cô lại.

Đầu óc Ôn Liễm như mắc kẹt, chậm rãi nói “Vậy phải làm sao bây giờ?” Cùng Cố Tiệp Khê trở mắt nhìn nhau.

Cô suy nghĩ hồi lâu, quyết định nói “Đề em vào đó xem một chút.” Xuống giường đi vào phòng tắm.

Cô nhớ là loại phòng tắm này đều có rèm che. Ở trong phòng tắm tìm nửa ngày, cô mới từ trong góc kéo ra cái rèm có chút nhăn nhúm, có thể thấy được rất lâu chưa có người nào dùng qua.

Người vào ở gian phòng này... thật lãng mạn...

Ôn Liễm trong lòng muốn chửi thề, trước mặt vẫn rất hưng phấn, giống như tìm được đường sống từ cảnh khốn cùng, hươ tay múa chân với Cố Tiệp Khê bên ngoài “Học tử nhìn xem, có rèm che nè.” Vì để cho học tử thấy, cô cố ý kéo nó ra ngoài.

Lời còn chưa dứt, cái rèm cô định kéo ra liền đứng lại giữa quỹ đạo, có thể do lâu quá không dùng nên bị kẹt, khó khăn lắm chỉ che được có chỗ đi vệ sinh. Trước mặt còn một đoạn quỹ đạo rất dài, rõ ràng là có thể che kín toàn bộ.

Ôn Liễm thử mấy lần nhưng vẫn không kéo nổi, thờ hồn hèn.

Cố Tiệp Khê vừa đi tới vội vàng ngăn cản cô, khuyên nhủ “Đừng kéo nữa, không có biện pháp thì cứ để như vậy đi, nếu không làm hư là phải đền đó.”

Ôn Liễm còn muốn thử lại, Cố Tiệp Khê lại nói “Hơn nữa nếu rút xuống thì hoàn toàn không giấu được....” Nàng cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Ôn Liễm.

Ôn Liễm thờ dài một cái, đích xác là không kéo được, trễ như vậy còn gọi người phục vụ vào phòng thì không nên. Quấn quít một chút, buông rèm ra, bước ra khỏi phòng tắm lần nữa ngồi vào trên giường. Xoay người đưa lưng về phía phòng tắm “Vậy học tử tắm đi, em bảo đảm không xoay qua chỗ khác đâu.”

Cố Tiệp Khê đứng trong phòng tắm cân nhắc, nếu không tắm, buổi tối khẳng định không ngủ được, mà ngày mai còn phải đi học. Nếu tắm thì ít nhất cũng có một phần được rèm che lại. Cho dù Ôn Liễm muốn nhìn... Ừ...Em ấy khẳng định không có lá gan đó.

Nghĩ tới đây Cố Tiệp Khê liền buông lòng xuống, quyết định đi tắm. Đưa đầu ra ngoài cửa, nói với Ôn Liễm “Vậy chị tắm đây, không cho phép em nhìn kén!”

Ôn Liễm gật đầu một cái “Tắm đi, tắm đi.”

Sau khi Cố Tiệp Khê đóng cửa phòng tắm lại, Ôn Liễm liền nghe thấy thanh âm kéo rèm, sau đó là thanh âm cời quần áo... Chốc lát vòi sen phun nước ra. Ôn Liễm nuốt nước miếng một cái, ánh mắt nhìn thẳng cửa sổ phía trước, suy nghĩ một chút chuyện không quan trọng để dời đi sự chú ý, nhưng trong đầu không ngừng toát ra cảnh tượng có thể xuất hiện sau rèm che.

Làn da bóng loáng căng mịn, vóc người lồi lõm. Trong hơi nước mờ mịt, ngón tay nhỏ nhắn vạch bả vai và chỗ lồm xồm giữa xương quai xanh. Nước nóng phun ra từ vòi sen theo thân thể phập phồng trượt xuống...

Trong lòng Ôn Liễm xồng ra một cỗ kích thích, muốn nghiêng đầu nhìn trộm, rốt cuộc có phải giống như trong lòng đã nghĩ hay không..

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bị Bắt Quả Tang Nhìn Trộm Học Tỷ Tắm

Trừ tiếng nước chảy trong phòng tắm ra, trong phòng không có thanh âm nào khác, an tĩnh như vậy khiến Ôn Liễm có thể nghe được tiếng tim mình đập.

Phòng tắm truyền ra mùi thơm sữa tắm làm cho Ôn Liễm miệng lưỡi khô khốc. Độ ẩm trên môi không ngừng hạ xuống, cô liếm môi nhiều lần nhưng vẫn khô.

Nhịp tim tăng nhanh, huyết áp lên cao, Ôn Liễm sờ sờ tim mình, tìm rõ ràng là rất khỏe mạnh, tại sao bây giờ lại đập nhanh như vậy? Bữa nào phải mượn ống nghe ở phòng thí nghiệm nghe thử xem có bệnh gì không mới được.

Trong phòng tắm tiếng nước chảy càng ngày càng lớn, Ôn Liễm cảm thấy không khí trong phòng có chút loãng làm cô không thở nổi. Rõ ràng máy điều hòa không khí vẫn đang thổi ra hơi lạnh, thân thể cô lại không ngừng nóng lên. Nhiệt độ không ngừng tăng cao, cô cảm thấy muốn nỏ banh cái đầu rồi, thở mạnh, trong lòng không ngừng nhắc “Tĩnh táo, tĩnh táo.”

Học tỷ là con gái, mình cũng là con gái, cái gì học tỷ có mình cũng có cần gì phải xem của nàng. Tiện tay cởi ra hai nút áo trên cùng, tự làm cho bản thân thanh tĩnh lại, bắt buộc bản thân không quay lại phía sau nhìn.

Cho dù tự nhủ với bản thân là như vậy nhưng vẫn thấy ức chế không chịu được, nội tâm cô thật hỗn loạn, bên trong như có một con thú nhỏ đang kêu gào, không ngừng gầm thét, muốn Ôn Liễm quay lại nhìn, tí xú cũng được! Cơ hội tốt như vậy a, nếu như các nàng không thể ở chung với nhau, như vậy sau này sẽ không thể có lại cơ hội như vậy!

Cuối cùng cũng không chống lại được sự cám dỗ, Ôn Liễm chậm rãi nghiêng đầu, nhìn về phía phòng tắm. Vừa vặn nhìn thấy cánh tay trần của Cố Tiện Khê đang vói ra ngoài rèm lấy khăn lông. Cánh tay trắng nõn dính đầy bọt xà phòng.

Cho dù chỉ nhìn thấy một tí xú thôi Ôn Liễm cũng có thể biết được bộ dạng bây giờ của mình, hai mắt mở thật to, huyết mạch trong cơ thể muốn phun trào ra, máu nóng dâng lên tới đỉnh đầu. Nhanh chóng xoay người lại, bịt miệng mũi lại sợ rằng bản thân sẽ vì vậy mà chảy máu mũi, như vậy quá mất mặt đi.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm ngày càng nhỏ lại rồi tắt hẳn, Ôn Liễm gối đầu lên đầu gối, tim vẫn không ngừng đập bịch bịch. Phòng đoán không lâu sau học tỷ sẽ đi ra, cuối cùng cô quyết định nhìn trộm thêm lần nữa. Nếu không sau này sẽ không có cơ hội!

Thời điểm cô xoay người lại mới phát hiện trong phòng tắm không có ai. Tiếng nước chảy cũng ngừng lại, áo choàng tắm hồi này còn treo trên tường cũng không thấy. Quét một vòng toàn bộ phòng tắm, cuối cùng ánh mắt dời tới cái rèm che, di chuyển tới nhìn bên trong xem bản thân có bị hoa mắt hay không hay thật sự trong phòng tắm không có người.

Bên tai truyền tới thanh âm Cố Tiện Khê gần trong gang tấc “Ôn Liễm em đang nhìn cái gì vậy?”

Bà vai Ôn Liễm chợt run một cái, trong lòng đã hiểu ra tại sao trong phòng tắm lại không có ai. Không ngờ cô ngẩn người lâu đến vậy, ngay cả khi Cố Tiện Khê từ trong phòng tắm đi ra cũng không biết. Thân thể cứng ngắc không dám quay đầu đi đối mặt Cố Tiện Khê. Mới nãy còn nói sẽ không nhìn trộm đâu, giờ lại bị bắt tại trận. Oa oa, thật mất thể diện mà. Cố Tiện Khê cười giảo hoạt, có ý trêu Ôn Liễm, thân thể hơi nghiêng dựa vào vai cô, thổi khí vào trong lỗ tai cô hỏi lại một lần nữa “Ôn Liễm em đang nhìn cái gì vậy?”

Mặt Ôn Liễm vốn đỏ ửng, xoẹt một cái càng đỏ hơn giống như bị người ta tạt sơn lên vậy.

Cố Tiện Khê nói từng chữ một “Có phải là em đang... nhìn trộm chị tắm hay không?”

Ôn Liễm cảm thấy tim mình sắp ngừng đập rồi, bình thường miệng lưỡi vô cùng lanh lẹ mà bây giờ ấp úng nửa ngày, cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

Tóc Cố Tiện Khê còn chưa được thổi khô, gò má Ôn Liễm vô tình bị những giọt nước trên tóc nàng rơi trúng. Da thịt nóng bỏng tiếp xúc với chất lỏng lạnh như băng làm cho thân thể không nhịn được run một chút.

Cố Tiện Khê mong muốn kết quả chính là như vậy, tính ra thì trong lòng Ôn Liễm thật sự có nàng, thường thức đáng về quần bách của cô thêm một chút liền hài lòng rồi khỏi vai Ôn Liễm. Ngồi ở một bên, dùng khăn lông lau tóc, nói với Ôn Liễm “Em cũng mau đi tắm đi, chúng ta nên đi ngủ sớm một chút.”

Chúng ta...ngủ...sớm một chút.

Ôn Liễm càng nghe những lời này càng cảm thấy nó mang nghĩa khác. Sững sờ gật đầu một cái, ôm áo choàng tắm của mình liền hốt hoảng vào phòng

tắm, nửa đường còn đụng trúng mép cửa, ngay cả kêu đau cũng quên.

Cố Tiệp Khê nghe thanh âm nước chảy vòi sen, thân nhiên nhìn phòng tắm một cái, khoe miệng hiện lên một tia cười yếu ớt, tiếp tục lau tóc.

Chờ Ôn Liễm tắm xong Cố Tiệp Khê đã lau khô tóc, nằm ở một bên giường đắp chăn lên người, không biết là ngủ hay là tỉnh. Ôn Liễm nhìn Cố Tiệp Khê nằm nghiêng, cô luôn có cảm giác hình như bản thân đã bỏ lỡ chuyện gì đó thì phải.

Nếu có thể giúp học tỷ lau khô tóc, mấy sợi tóc trượt giữa ngón tay cũng là một chuyện rất hạnh phúc a!

Nhìn lại đồng hồ, không còn sớm, ngủ thôi. Cô tắt đèn, vén chăn lên, lặng lẽ leo lên giường nằm cạnh Cố Tiệp Khê, dù chỉ là mấy cái động tác nhỏ thôi cũng làm cô toát ra mồ hôi, rất sợ có thể đánh thức Cố Tiệp Khê.

Cô mới nằm xuống được một lúc, cảm giác Cố Tiệp Khê bên cạnh bỗng nhiên nhúc nhích, sau đó lăn đến bên người cô, kéo tay mình ra làm gối đầu, cũng không thèm để ý xem cô có đồng ý hay không, dùng cái giọng rất kém chất lượng nói “Chị ngủ chỗ này không có quen, em cho chị mượn tay một chút đi.”

Mặt Ôn Liễm đầy mộng lung nhìn nàng nhanh nhẹn làm xong những động tác này, cho đến khi mơ mơ màng màng thiếp đi cũng không có biểu lộ chút phản ứng gì.

Cố Tiệp Khê trong ngực cô ngửi ngửi mùi thơm trên người cô cũng giống mùi thơm trên người bản thân, trong lòng không ngừng cười trộm.

Ngoài cửa sổ cánh quạt máy điều hòa không khí không ngừng xoay tròn, phát ra tiếng rè rè, trong phòng hai người lần lượt tiến vào trong giấc mộng.

Ngày hôm sau, Ôn Liễm mơ mơ màng màng nghe được hình như bên tai có người đang gọi mình, cau mày muốn mở mắt ra, nhưng thật sự là rất buồn ngủ nên còn không có mở ra liền một lần nữa lâm vào ngủ say. Cố Tiệp Khê sau khi kêu Ôn Liễm được một lúc cho là cô sẽ mau thức dậy liền đi rửa mặt trước. Nào ngờ chờ nàng vệ sinh cá nhân xong xuôi rồi mà Ôn Liễm vẫn còn đang ngủ.

Nàng nhào người đến bên cạnh Ôn Liễm, đưa tay vào trong chăn, nhẹ nhàng bóp bóp kéo kéo lỗ tai mềm nhũn của Ôn Liễm, ánh mắt nhìn đáng vẻ ngủ ngon lành của Ôn Liễm, khoe mắt tràn đầy tiểu ý. Nàng phát hiện Ôn Liễm thích đem mình ủ ở trong chăn, rõ ràng trước khi ngủ đầu cô còn ở bên ngoài, đến khi lúc tỉnh lại cả người cũng rúc lại trong chăn, mà cánh tay vẫn còn ở dưới đầu.

Nhiệt độ máy điều hòa chỉnh vừa đủ, hai người đang đắp chăn không lạnh cũng không nóng, nhưng sau khi ngủ thì hai người dán chặt vào nhau, khoảng cách gần như vậy có thể nghe được tiếng tim đập của đối phương, giống như hai con người đang rét lạnh cần dựa vào nhiệt độ trên người đối phương mới có thể sống được.

Cố Tiệp Khê nhìn cho đã dung nhan khi ngủ của người trước mặt mới nhẹ nhàng nhéo lỗ tai Ôn Liễm một cái, sau đó lay lay vai cô, ôn nhu kêu “Ôn Liễm, dậy đi học. Nếu không dậy sẽ trễ đó.”

Hồi học trung học có một lần cả phòng ngủ Ôn Liễm ngủ quên không dậy tập thể dục buổi sáng, sau đó tới trễ bị phạt. Từ sau chuyện đó chỉ cần kêu nhẹ là cô sẽ tự động thức dậy, vì vậy sáng sớm chỉ cần nhẹ nhàng đụng cô một chút là cô sẽ tỉnh mộng, sau đó đứng dậy đánh răng rửa mặt.

Lần này là do cô ngủ quá muộn, không có ngủ đủ cho nên mới nường tiếp, nhưng khi cô nghe được hai chữ trễ rồi phản ứng rất dữ dội. Lấy thể nhanh như chớp không kịp bật tai mở mắt ra ngồi dậy, Cố Tiệp Khê tránh không kịp, bị trán của cô đập vào môi. Bực bội hừ một tiếng, liền vội vàng lùi về phía sau, lấy tay che môi lại.

Chờ Ôn Liễm vén chăn lên đi xuống giường, cô mới thật sự thanh tỉnh, hai mắt mở to, thấy Cố Tiệp Khê đứng ở một bên che miệng, mơ màng hỏi “Học tỷ chị che miệng lại làm gì vậy?”

Cố Tiệp Khê nhấp môi dưới, đầu lưỡi truyền tới một vị ri sét, môi bị đập rồi. Lắc đầu một cái cố làm ra vẻ bình tĩnh nói “Mau dậy đi, thu thập đồ đạc xong còn quay lại trường nữa.”

Trên đường trở về trường học, Cố Tiệp Khê cố ý không muốn để cho Ôn Liễm thấy môi nàng bị thương, rất khó để giải thích, liền một mực tránh Ôn Liễm. Thình thoàng mới đáp lời cô, làm cho Ôn Liễm không hiểu chuyện gì đang xảy ra, không phải tới hôm qua còn rất vui vẻ sao?

Thời điểm các nàng tới trường học vừa vặn kịp tiếng chuông vào học tiết một, mỗi người một ngã đến phòng học của mình.

Trước khi lên lớp Cố Tiệp Khê đã nhờ Thường Lạc các nàng giúp mình mang sách theo, chờ nàng đến phòng học Thường Lạc đã giúp nàng chiếm vị trí tốt, cũng đặt sách của nàng lên bàn xong. Thường Lạc nhìn Cố Tiệp Khê nhìn tới nhìn lui tìm các nàng, hướng nàng ngoắc tay nói “Tiệp Khê bên này.”

Cố Tiệp Khê nhìn thấy liền qua đi, ngồi xuống vị trí Thường Lạc dành cho nàng, bên cạnh là Thường Lạc và Trương Tư Di mà Từ Nhã Khiết ngồi ở bên cạnh Trương Tư Di đang vui đùa chơi điện thoại di động.

Thường Lạc tỉ mỉ phát hiện môi Cố Tiệp Khê bị thương, nhíu mày hỏi “Môi của cậu bị sao thế?”

Cố Tiệp Khê sờ sờ vết thương kia, còn có chút đau nói “Vô tình bị đụng vào đầu.”

“Lần sau cẩn thận một chút.”

Cố Tiệp Khê rầu rĩ găt đầu một cái.

Từ Nhả Khiết nhiều chuyện nghe được cuộc đối thoại của hai người, ngẩng đầu lên nhìn Cố Tiệp Khê, có ý đổi vị trí với Trương Tư Di, ngồi vào bên cạnh Cố Tiệp Khê, tò mò hỏi “Tiệp Khê, tối ngày hôm qua sao cậu không về phòng? Lang thang chốn nào thế?”

Lão sư bước vào lớp, cầm micro lên chuẩn bị giảng bài, Cố Tiệp Khê vừa mở tập ra vừa nói “Không có gì, chẳng qua là đi xem phim thôi. Xem xong thấy muộn rồi nên không có trở về.”

Trong mắt Từ Nhả Khiết lóe lên sự bất quái “Có phải đi xem với Ôn Liễm hay không?”

“Không có.” Cố Tiệp Khê lên tiếng chối, nàng đã sớm biết Từ Nhả Khiết là người luôn có mấy cái ý nghĩ loạn thất bát tao cho nên nàng không nên nói cho nàng ấy biết bản thân đi xem phim với Ôn Liễm.

“Không tin.” Từ Nhả Khiết lắc đầu một cái, dứt khoát hỏi ra vấn đề đã muốn hỏi từ lâu “Cậu biết điều thì mau khai ra có phải hai người ở cùng một chỗ hay không?”

Thường Lạc và Trương Tư Di vốn là không có chú ý tới hai người lại nghe được vấn đề này cũng đóng lỗ tia lên, muốn nghe câu trả lời của Cố Tiệp Khê...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Quyền Sở Bị Mất

Cố Tiệp Khê sững sốt một chút, ở cùng một chỗ sao? Suy xét một hồi, lắc đầu “Không có.” mỗi lần nghĩ tới vấn đề này, trong lòng ít nhiều có chút mất mát.

Từ Nhả Khiết quả thật cảm thấy khó tin, hai người xứng như vậy lại còn không có ở cùng nhau.

Mặc dù không có trực tiếp ôm hôn hôn, nhưng hai người khi nhắc tới đối phương thì trên mặt sẽ không tự chủ hiện lên đồ ửng, đây chẳng phải là phản ứng mà chỉ có tình nhân mới có hay sao? Ánh mắt nhìn đối phương hoàn toàn không giống là bạn bình thường.

Hơn nữa Cố Tiệp Khê ở trong phòng ngủ chỉ cần vừa nhận được điện thoại của Ôn Liễm là sẽ lén lút ra ngoài tiếp, không cho các nàng nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện của hai người. Nếu là bằng hữu bình thường thì có cần phải hành động vậy không? Phải biết rằng bình thường Cố Tiệp Khê khi nói chuyện điện thoại với những người khác đều ngồi trước mặt các nàng mà nói. Chỉ cần không phải là người mù thì có thể nhìn ra giữa hai người họ có vấn đề.

Từ Nhả Khiết sờ cằm, lão sư từ trên bục giảng đi tới hàng trước mặt các nàng mà nàng vẫn liếc mắg nói “Không thể nào, các cậu thật sự rất giống tình nhân đó nha.”

Cố Tiệp Khê nghe nàng nói, dở khóc dở cười, không biết làm sao đưa ra câu trả lời hợp lý, dứt khoát không để ý tới sự nhiều chuyện của nàng nữa, đem cái đầu đang ngẩn ngơ tâm mất của mình đẩy sang một bên “Được rồi, đừng có nhiều chuyện nữa, mau nghe giảng đi.”

Nhìn đi nhìn đi, người ngoài còn nhìn ra, vậy mà Ôn Liễm em lại không biết. Xem ra nếu muốn Ôn Liễm mở mang trí tuệ thì nàng phải đợi thêm một khoảng thời gian rồi, Cố Tiệp Khê trong lòng than thở một câu.

Trong phòng thí nghiệm, lão sư bệnh lý Tổng Nguyên Câu đang cho Ôn Liễm các nàng phân tích hồ sơ bệnh lý. Ôn Liễm mặc áo khoác bác sĩ ngồi ở hàng cuối cùng sát tường một bên ghi chép một bên nghiêm túc nghe ông ta phân tích nguyên nhân người mắc bệnh tử vong.

Khi Tổng Nguyên Câu nói đến nguyên nhân dẫn đến cái chết của người mắc bệnh, Ôn Liễm ngừng ghi chép, chân mày nhíu lại thành một khối. Lời lão sư nói có chút không giống với sự suy đoán của cô, làm cho trong lòng không ngừng toát ra nghi hoặc. Có thắc mắc thì phải nói ra, điều này lão sư đã nói trước khi lên lớp cho nên Ôn Liễm không chút do dự đứng lên, đặt câu hỏi với Tổng Nguyên Câu “Lão sư, em cảm thấy bệnh nhân này không hoàn toàn bởi vì nghẽn mạch phổi mà chết.”

Lão sư dạy bệnh lý cho các nàng là Tổng Nguyên Câu khoảng năm mươi mấy tuổi, có hơn ba mươi năm kinh nghiệm giảng dạy, mỗi phân hồ sơ bệnh lý này cơ hồ mỗi khi năm hết tết đến ông ta cũng đều phân tích một lần cho sinh viên nghe, vẫn là lần đầu tiên có người phân tích nguyên nhân dẫn đến cái chết trong hồ sơ bệnh lý theo hướng khác. Ngưng giảng bài, ngón tay đẩy mắt kiếng lên, nói “Ừm, vị bạn học này có ý kiến gì à?”

Ôn Liễm nhìn sách vở, đem ý tưởng mình nghĩ ra nói “Em cảm thấy người mắc bệnh cũng có thể là bởi vì yếu tim mà chết đích, trong sách có nói người mắc bệnh này có hơn hai mươi năm bị cao huyết áp... Như vậy cũng rất có thể là do yếu tim mà chết.” Tổng Nguyên Câu vừa nghe Ôn Liễm giải thích vừa xem lại hồ sơ bệnh lý, chắc chắn bản thân không có nói sai “Yếu tim chỉ là một nguyên nhân, nguyên nhân dẫn đến cái chết của bệnh nhân này chủ yếu là bởi vì bị nghẽn mạch phổi... cho nên khi cấp cứu không có hiệu quả dẫn đến tử vong.”

Ôn Liễm nhanh chóng tìm ra chỗ sơ hở trong lời nói của ông ấy, phản bác “Không không không, người mắc bệnh này sau khi tử vong, nhân viên nghiệm xác đã tiến hành giải phẫu thi thể, có thể nhìn thấy hần bị xơ vữa động mạch vành...”

Ôn Liễm và Tống Nguyên Câu ai cũng không thuyết phục được ai, mất thấy hai người bắt đầu đứng dậy tranh luận với nhau. Tống Nguyên Câu xem giờ, lập tức dừng dây dưa với Ôn Liễm, nói “Bởi vì thời gian có hạn, nếu như vị bạn học này còn có nghi vấn khác thì một hồi tan lớp hỏi lại tôi.” Sau đó ông ấy cho Ôn Liễm ngồi xuống, tiếp tục phân tích nội dung chính.

Đến khi tan lớp, Ôn Liễm không thềm cời áo khoác bác sĩ ra liền ôm sách vở chạy về phía bục giảng. Mọi người đều đi về phía sau chỉ có mình cô là đi ngược dòng người.

Bưng đồng sách vở chạy đến trước mặt Tống Nguyên Câu đang thu dọn đồ đạc, trong mắt cô lóe lên ý cần được làm sáng tỏ, gật đầu một cái, mang theo khăn cầu hỏi “Lão sư, có thể giảng lại chỗ hỏi này cho em được không?”

Tống Nguyên Câu dừng tay lại, nhận lấy sách Ôn Liễm đưa, trầm ngâm một chút, dốc lòng giải thích lại cho cô hiểu. Vì có đủ thời gian, cộng thêm Ôn Liễm ở trong lớp suy đi tính lại, bây giờ nghe lại một lần liền thông. Rất nhanh liền giải quyết được khúc mắc trong lòng, Ôn Liễm hết sức phấn khởi khép sách lại, cảm tạ “Cảm ơn lão sư.”

Thời điểm cô khép sách lại Tống Nguyên Câu ngẫu nhiên thấy tên họ của cô viết trên bìa sách, lông mày nâng lên hỏi “Em chính là Ôn Liễm?”

Ôn Liễm ôm sách vào trong ngực chuẩn bị đi, nghe ông ấy hỏi, mờ mịt gật đầu một cái, còn không biết tại sao lão sư lại biết tên của mình, nói “Vâng em là Ôn Liễm, lão sư có việc gì ạ?”

Tống Nguyên Câu cúi đầu lật sách giáo khoa, lấy một bài luận văn ra hỏi “Bài luận văn này là em tự viết?”

Ôn Liễm liếc mắt nhìn bài luận văn kia, đúng là của mình rồi, khó hiểu hỏi “Đạ đúng vậy, có thiếu sót chỗ nào à?”

“Viết rất tốt, không có sai sót gì lớn, nhưng lại có nhiều chỗ không chặt chẽ lắm, em mang về xem lại lần nữa, khi nào sửa xong thì nộp lại.” Tống Nguyên Câu diện vô biểu tình đưa luận văn giao cho cô.

Đến khi Ôn Liễm cầm luận văn ra khỏi phòng thí nghiệm, nhìn lại bài luận văn, vẫn không có tìm ra chỗ không chặt chẽ mà lão sư nói.

Cao Tình Kỳ và Lâm Tuyết Tuệ ở bên ngoài chờ hết kiên nhẫn, thấy Ôn Liễm đi ra, vội vàng kéo cô tới thang máy mới dừng, Lâm Tuyết Tuệ hỏi “Cậu nói gì với lão sư vậy, sao mà lâu thế?”

Ôn Liễm vẫn không trả lời, đi theo sau Cao Tình Kỳ nói “Khoan hãy nói, đói bụng quá rồi, mau đi thôi, tôi cảm thấy mình cũng ốm đi 5 cân rồi.”

Lúc ba người vào thang máy, Ôn Liễm nhờ Lâm Tuyết Tuệ cầm sách dùm mình, cời áo khoác bác sĩ ra, hỏi “Luận văn của các cậu có bị trả về không?” Lâm Tuyết Tuệ lắc đầu “Không có a, không phải cùng nhau nộp bài sao?”

Ôn Liễm thấy khó hiểu, sao luận văn của người khác không bị trả về, chỉ có mình cô bị, lão sư còn nói không có sai sót, vậy trả về làm gì? Quán quýt một trận, vẫn là thể tìm ra câu trả lời, dứt khoát không nghĩ tới nữa, khoát tay một cái “Được rồi, đi ăn cơm trước đi, có gì nói sau.”

Cơm nước xong, trên đường trở về phòng ngủ, Ôn Liễm thuận tiện ở trong siêu thị mua một ít giấy gói quà về gói cuốn sổ tay có chứa chữ ký và lời chúc lại. Bấm ngón tay tính toán sinh nhật học tỷ sắp tới rồi, cô không chuẩn bị một chút sẽ không kịp.

Sau khi về phòng ngủ, Cao Tình Kỳ biết luận văn của Ôn Liễm bị lão sư trả về, bắt đầu trừu cô “Lão sư hình như không vừa ý Ôn Liễm, cho nên ông ấy mới cố ý gây khó khăn cho cậu.”

Ôn Liễm làm bộ đang suy tư, sờ sờ cảm của mình, nghiêm túc trả lời “Sao chuyện này có thể xảy ra chứ, dù gì tôi cũng khá ái như vậy...” Một bên bị lời nói của bản thân chọc cười một bên ngồi vào mình trước bàn, kéo ngăn kéo ra, muốn lấy quyển sổ có viết lời chúc gói lại.

“Haiz, Ôn Liễm thật là không biết xấu hổ...” Cao Tình Kỳ bò lên giường, ngira đầu thờ dài nói.

Ôn Liễm lục lọi ngăn kéo một hồi nhưng không nhìn thấy quyển sổ kia. Trong lòng chợt căng thẳng nụ cười nhất thời cứng ở trên mặt. Dựa theo trí nhớ của mình rõ ràng ngày đó đã cất quyển sổ đó vào trong ngăn kéo, sao bây giờ không tìm thấy chứ.

Không đáp lại lời Cao Tình Kỳ, tay chân luống cuống lục tung ngăn kéo lên, vẫn không có. Mồ hôi lạnh toát ra sau lưng, nghĩ đến chuyện xấu nhất có thể xảy ra, sẽ không phải là mất rồi chứ...

Roẹt một tiếng, chân ghế mạ sát sàn nhà phát ra thanh âm chói tai. Ôn Liễm lòng như lửa đốt đứng lên, lục soát mọi góc ngách trên bàn. Cô gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, chưa bao giờ phát hiện mình có thể đổ nhiều mồ hôi như vậy.

Một quyển sách giải phẫu dày bằng ngón cái từ trên bàn rơi xuống, nặng nề nện ở trên chân cô, cô chỉ phản xạ có điều kiện co chân lại, ngay cả thời gian kêu đau cũng không có.

Mấy cái hộp để ở trên bàn đều bị cô đẩy ngã, lại chuyển hướng tìm trong ngăn kéo, cơ hồ đem tất cả mọi thứ trong đó lấy hết ra, lặn qua lộn lại nhiều lần, ngay cả dưới giường cũng đã tìm một lần, vẫn không tìm được quyển sổ kia.

Cô đỡ nhìn một chồng sách bị vứt ngổn ngang, trong đầu cố gắng hồi tưởng lại cảnh tượng ngày đó sau khi trở về. Chỉ nhớ nàng lúc ấy bởi vì gấp gáp đi tìm học tử, cho nên vội vàng vàng trở về đem quyền sở đặt lên bàn. Sau đó cầm túi xách đi ra ngoài, còn chuyện sau đó thì nghĩ mãi mà vẫn không nhớ. Những chỗ có thể cất cũng đã tìm, hoàn toàn không có, vậy rốt cuộc quyền sở kia lạc chỗ nào rồi.

Lâm Tuyết Tuệ từ sân thượng đi vào, thấy Ôn Liễm đứng ở nơi đó chờ người ra, trên bàn lộn xộn, kinh ngạc hỏi “Ôn Liễm, cậu bị gì vậy?”

Ôn Liễm bị nàng kéo trở lại, vò đầu bứt tai nói “Quyền sở của tôi bị mất rồi!”

“Quyền sở gì?”

“Chính là... Chính là...” Ôn Liễm không có nói cho người khác biết chuyện mình tặng quà sinh nhật cho học tử, không biết nên giải thích như thế nào với Lâm Tuyết Tuệ, quần quít nửa ngày mới khoa tay múa chân nói “Chính là một quyền sở bìa bằng da, rất dày.” Bỗng nhiên nhớ lại điều gì, tựa như thấy được một tia hy vọng hỏi “Tuyết Tuệ, cậu có thấy nó không?”

Lâm Tuyết Tuệ lấy khăn lông lau ta,, suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái “Không thấy? Nó quan trọng lắm sao?”

Hy vọng của Ôn Liễm trong nháy mắt lại rơi vào khoảng không, ngũ quan thống khổ, tay bứt bứt tóc ngồi chồm hổ xuống “Rất quan trọng.”

Đó là quà tặng cho học tử, đó là cái mà cô bỏ qua sự ngưng ngừng, từng bước từng bước ở dưới sân trường nhờ người ta mới lấy được lời chúc mừng. Giờ mất rồi, cái gì cũng không có. Chẳng lẽ cô lại phải đi nhờ một lần nữa ư?

Lâm Tuyết Tuệ giúp cô hỏi Cao Tĩnh Kỳ, nhận được câu trả lời cũng là không có nhìn thấy càng không có lấy, đi tới bên cạnh cô trấn an nói “Cậu đừng lo lắng, thử tìm kỹ lại lần nữa xem.” Vừa nói liền giúp Ôn Liễm tìm.

Ôn Liễm ngăn cản, ủ rũ cúi đầu nói “Đừng tìm, tôi tìm rồi, trong đó không có.” Luận văn bị trả về, quà cho học tử cũng bị mất, đây chẳng lẽ là liên khúc xui xẻo sao...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tử Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Quà Đâu? Mất Rồi

Đúng lúc này Hồng Mạn Văn từ bên ngoài trở lại, Lâm Tuyết Tuệ thuận miệng hỏi một câu “Mạn Văn, cậu có nhìn thấy quyền sở của Ôn Liễm không?”

“Quyền sở nào?” Hồng Mạn Văn thờ ơ hỏi ngược lại.

“Chính là một quyền sở bìa bằng da, rất dày.” Lâm Tuyết Tuệ dựa theo miêu tả của Ôn Liễm lặp lại một lần “Không phải hai ngày trước cậu quét dọn phòng sao? Cậu có nhìn thấy hay không?”

Ôn Liễm ngồi chồm hổ dưới đất, dùng bàn tay che lại khuôn mặt, không thấy rõ biểu tình, bổ sung nói “Bên ngoài còn có quần một sợi dây, bìa có phác hoạ hình mấy con chim. Bên trong là giấy trắng không có đường kẻ.”

“Nga.” Hồng Mạn Văn thả sách lên bàn “Tôi biết.”

Ôn Liễm nguyên bản đã hoàn toàn buông tha hy vọng, không nghĩ tới Hồng Mạn Văn lại nói có nhìn thấy, động đứng lên, hỏi “Cậu biết quyền sở của tôi ở đâu à?”

“Đúng vậy.” Hồng Mạn Văn lấy sách ra, tựa như một chút cũng không thấy được dáng vẻ nóng nảy tìm kiếm của Ôn Liễm “Hôm quét dọn có nhìn thấy qua.”

“Vậy cậu biết nó bây giờ ở đâu sao?” Ôn Liễm lòng như lửa đốt “Tôi ở trong phòng ngủ tìm nửa ngày cũng không thấy.”

“Đừng tìm, bị tôi vứt đi rồi.” Hồng Mạn Văn bình tĩnh nói.

“Vứt?” Ôn Liễm đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó trong lòng từ từ toát ra lửa giận, chỉ vào Hồng Mạn Văn chất vấn “Cậu dựa vào cái gì mà vứt đồ của tôi!” Nếu không phải Lâm Tuyết Tuệ giữ cô lại, phỏng đoán cô đã vọt tới trước mặt Hồng Mạn Văn.

Hồng Mạn Văn ngẩng đầu lên, lý trực khí tráng trả lời “Tôi thấy bên trong quyền sở đó viết đầy chữ, cho là cậu không cần nữa, liền vứt.”

Ôn Liễm tay nắm quả đấm thật chặt, cố gắng khắc chế cơn giận của mình, cắn răng nghiêng lợi nói “Cậu cũng không thèm hỏi tôi một tiếng liền đem vứt quyền sở của tôi, cậu có biết bên trong có vật rất quan trọng hay không!”

Hồng Mạn Văn khinh thường hừ một tiếng nói “Không phải chỉ là một quyền sở thôi sao? Có cần tức giận vậy không? Cùng lắm tôi đền cho cậu cuốn là

được chứ gì.”

“Cậu không đèn nôi đâu!” Ôn Liễm nặng nề nắm tay lại hét lên. Cô bây giờ cực kỳ tức giận, Lâm Tuyết Tuệ muốn khuyên cô cũng khuyên không được, chỉ có thể giữ chặt cô lại, tránh cho cô lại làm ra chuyện điên rồ gì.

Câu này lại đâm vào chỗ đau của Hồng Mạn Văn, nàng cũng nổi giận, vỗ thật mạnh lên quyền sách, đứng lên, đối chất với Ôn Liễm “Cậu có ý gì! Cậu cảm thấy tôi rất nghèo sao?”

Nhiệt độ trong phòng ngủ lập tức liền hạ xuống âm độ. Lâm Tuyết Tuệ không nghĩ tới mọi chuyện lại thành như vậy, ứng phó không kịp cũng không biết nên khuyên nhủ như thế nào cho phải.

Đột nhiên có tiếng vỗ bàn đem hai cái tai nghe trong lỗ tai Cao Tĩnh Kỳ văng ra, Cao Tĩnh Kỳ đang đắm chìm trong âm nhạc quay đầu lại nhìn Ôn Liễm và Hồng Mạn Văn grom sùng sấn sẵn sàng giăng co, không khí có cái gì đó không đúng, vội vàng xuống giường hỏi “Tuyết Tuệ, chuyện gì vậy?” Nàng chưa kịp mang giày, Ôn Liễm nặng nề hừ một chút, biết bây giờ cùng Hồng Mạn Văn tranh chấp cũng không có ích lợi gì nói với Lâm Tuyết Tuệ “Tuyết Tuệ, cậu buông tôi ra đi, tôi không biết đánh người.”

Quay đầu lại nhìn chằm chằm Hồng Mạn Văn, cắn môi dưới hỏi “Tôi hỏi cậu, cậu vứt quyền sở của tôi ở đâu?” Môi dưới đều sắp bị cô cắn chảy máu rồi.

“Thùng rác.” Hồng Mạn Văn buông tay làm ra bộ đáng tội chính là vứt quyền sở của cậu đó, cậu có thể làm gì tôi, hơi có mấy phần khiêu khích.

Ôn Liễm khinh thường dây dưa với nàng, xoay người đi ra ngoài. Lâm Tuyết Tuệ giữ lại cũng không được, liền vội vàng hỏi “Ôn Liễm, cậu muốn đi đâu?”

“Đi tìm quyền sở!” Ôn Liễm nổi giận đùng đùng kéo cửa ra. Cánh cửa theo quán tính đập mạnh lên mặt tường phát ra một tiếng vang thật lớn. Lâm Tuyết Tuệ các nàng khi hoàn hồn lại, Ôn Liễm đã sớm biến mất ở cửa.

Lâm Tuyết Tuệ nghĩ đến sự tình vừa rồi, trừng mắt lạnh lùng hỏi Hồng Mạn Văn “Cậu vứt nó hồi nào?”

Hồng Mạn Văn chậm rãi nói “Đại khái là ngày hôm qua đi, cũng có thể là ngày hôm trước, tôi quên mất tiêu rồi.”

Rác rưởi đều được các nàng mỗi ngày mỗi dọn, vậy bây giờ Ôn Liễm đi tìm thì... Lâm Tuyết Tuệ vội vội vàng vàng nói với Cao Tĩnh Kỳ “Tĩnh Kỳ chúng ta mau đuổi theo Ôn Liễm đi, tránh cho cậu ta lại làm ra chuyện điên rồ gì.”

“Ồ ờ, đi thôi.” Cao Tĩnh Kỳ vẫn còn mơ màng, căn bản không biết phát sinh chuyện gì, nhưng Lâm Tuyết Tuệ nói cái gì chính là cái đó, gật đầu đồng ý.

Các nàng kịp thời chạy tới, Ôn Liễm chỉ mới tới trước chỗ đổ rác, vén tay áo lên chuẩn bị lật tung đồng rác lên. Bên trong đồng rác phần lớn là túi đựng đồ ăn thừa, mặc dù vứt không lâu nhưng mùi thức ăn hòa chung một chỗ đúng là tạo ra cái mùi rất khó ngửi. Lâm Tuyết Tuệ mới ngửi cổ mùi vị kia đã có chút muốn ói, chứ đừng nói đến Ôn Liễm muốn ở nơi này bởi rác lên. Cố nén cảm giác buồn nôn, khuyên nhủ Ôn Liễm “Ôn Liễm, cậu đừng có làm chuyện điên rồ nữa a.”

“Các cậu tránh ra, đừng để ý đến tôi!” Ôn Liễm hất tay của nàng ra.

Cao Tĩnh Kỳ một bên lôi kéo, một bên phụ họa Lâm Tuyết Tuệ khuyên giải Ôn Liễm.

Lâm Tuyết Tuệ kéo cô lại lần nữa hỏi “Bên trong quyền sở kia rốt cuộc có cái gì vậy, Ôn Liễm?” Có thể thấy được quyền sở kia đối với Ôn Liễm rất trọng yếu, cho nên cô mới gấp như vậy, nhưng Lâm Tuyết Tuệ không thể nghĩ ra được thứ gì có thể làm cho một người bình thường hồ hững như Ôn Liễm lại biến thành cái bộ đáng này.

Ôn Liễm lắc đầu, không đáp lời Lâm Tuyết Tuệ, khẳng khái phải lật tung đồng rác lên. Lâm Tuyết Tuệ các nàng giữ hai tay của cô lại, cô liền giương chân đạp đổ thùng rác trước mặt, nhất định phải đạp thùng rác lộn mào thì mới được.

“Ôn Liễm, trong đó không có gì đâu!” Lâm Tuyết Tuệ cũng bắt bình giùm Ôn Liễm, nhưng không thể để mặc cô làm gì thì làm, chỉ có thể không ngừng trấn an Ôn Liễm “Mạn Văn nói mấy ngày trước đã vứt quyền sở của cậu, đi lao công mỗi ngày đều dọn dẹp sạch sẽ thùng rác, cậu coi như có lật tung hết lên thì cũng không tìm được đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tôi Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Niên Trưởng Điện Tới

"Tiện Khê sinh nhật vui vẻ!" Thanh âm có chút trầm thấp của Tân Niên trưởng từ điện thoại di động truyền tới.

"Cám ơn ~" Cố Tiệp Khê hôm nay nhận được rất nhiều cuộc điện thoại chúc mừng, vừa nghe đến mấy chữ 'Sinh nhật vui vẻ' này, phản xạ có điều kiện liền nói cảm ơn. Chờ nàng nghe ra thanh âm là của Tân Niên trưởng, có chút kinh ngạc, lâu rồi không có nghe thanh âm của niên trưởng nàng cũng thiếu chút nữa không nghe ra. Sợ nghe lầm, lại xác nhận một chút "Là niên trưởng sao?"

"Là anh." Tân Niên trưởng trêu ghẹo Cố Tiệp Khê "Sao vậy? Mới không gặp nhau một thời gian mà Tiệp Khê đã quên mất anh rồi sao?"

"Làm gì có." Cố Tiệp Khê cười gượng, thuận miệng tìm một cái cớ dòi dề tài, lại hỏi "Niên trưởng không phải đi tỉnh J sao? Trở về lúc nào?"

Trong điện thoại di động thanh âm niên trưởng dừng lại một khắc "Anh về lâu rồi, chẳng qua là Tiệp Khê không có tới hội đoàn nên không biết mà thôi..."

Cái này có chút lúng túng, Cố Tiệp Khê suy nghĩ hồi lâu mới nghĩ được lí do thoái thác "Gần đây em có chút bận bịu, sắp phải đi thực tập rồi cho nên cũng không có ghé qua hội đoàn."

Thực tế thì trước kia Cố Tiệp Khê cũng không thường tới hội đoàn, chẳng qua là đoạn thời gian trước nàng có dụ Ôn Liễm vào trong hội đoàn, vì phải có trách nhiệm với Ôn Liễm nên mới đi thường xuyên đi. Từ lần đi thái phong bị thương sau đó xuất viện thì nàng cũng không có ghé qua.

"Mấy ngày trước Hội trưởng cần nhân anh mãi, nói học kỳ này không thấy mặt mũi em đâu."

Đôi mi thanh tú Cố Tiệp Khê nhú một cái "À... chừng nào rảnh thì em nhất định sẽ đi, sẵn tiện trình diện với hội trưởng luôn..."

"Tốt lắm, chừng nào em tới hội đoàn nói một tiếng với anh, anh đi với em."

Cố Tiệp Khê ở đầu bên này nhẹ nhàng ừ một tiếng, không rõ đáp ứng hay là cự tuyệt nữa.

Tân Niên trưởng không biết là khi hắn không có ở đây thì có rất nhiều chuyện đã xảy ra làm thay đổi cuộc sống này. Sau một hồi yên lặng, Tân Niên trưởng do dự một chút hỏi "Lần đi thái phong đó em bị lạc đường, chân bị thương, bây giờ đã ổn chưa?"

Cố Tiệp Khê nhích nhích cái chân bị thương đã khỏi hẳn nói "Đã tốt hơn rồi, niên trưởng không cần lo lắng."

Tân Niên trưởng hồi tiếc không thôi "Nếu sớm biết sẽ có chuyện thì anh đã quay về đi chung với em rồi, như vậy em sẽ không bị thương..."

"Mọi chuyện cũng đã qua rồi." Cố Tiệp Khê không nghĩ sẽ nói về chuyện bị thương lần này cho hắn nghe, cắt lời hắn.

"Anh có nhờ Hội trưởng mua hoa đưa cho em, em có nhận được không?..."

"Có."

"Tắm thiệp ở trong đó... em xem qua chưa?"

Cố Tiệp Khê tiên hạ thủ vi cường hỏi ngược lại "Tắm thiệp gì?"

"..." Tân Niên trưởng miễn cưỡng cười một tiếng nói "Không, không có gì."

Vòng vo nửa ngày, Tân Niên trưởng khăn trương tay nắm quả đấm, thờ một hơi thật dài mời Cố Tiệp Khê "Vây bây giờ Tiệp Khê có rảnh rồi không, có thể ra ngoài một chút không? Anh có chuyện muốn nói với em." Nguyên một đám anh em sau lưng hắn đang khích lệ.

Lời còn chưa nói xong, cửa phòng ngủ sau lưng Cố Tiệp Khê đột nhiên bị mở ra, Từ Nhã Khiết hấp tấp từ bên trong xông ra "Tiệp Khê, nói chuyện gì mà lâu thế, chúng ta mau cắt bánh kem thôi!" Giọng lớn như vậy, không cần Cố Tiệp Khê chuyển đạt, Tân Niên trưởng bên kia liền có thể nghe thấy.

Cố Tiệp Khê một bên đáp ứng nàng một bên nói với Tân Niên trưởng "Niên trưởng, bây giờ em có chút việc, sau này rảnh rồi sẽ trò chuyện tiếp."

Tân Niên trưởng lần nữa bị đá kích, qua hồi lâu mới đáp ứng "...Được." Hắn đã chuẩn bị lời tỏ tình rất lâu lại bị hủy bỏ.

Ngay lúc Cố Tiệp Khê đang chuẩn bị cúp điện thoại, hắn lại đột nhiên nói "Gần đây hội đoàn lại muốn đi ra ngoài thái phong, em muốn đi không? Anh có thể bảo vệ em."

Cố Tiệp Khê bây giờ vừa nghe đến hai chữ thái phong có chút sợ hãi, nếu như lúc ấy không có Ôn Liễm cứu nàng, phỏng đoán nàng đã chết ở trong núi, quả quyết cự tuyệt "Không không, niên trưởng cứ đi đi, em không đi đâu..." Trong lúc vô tình, lại cho Tân Niên trưởng một kích trí mạng.

Sau khi cúp điện thoại, Cố Tiệp Khê mở thông tin cuộc gọi của Ôn Liễm ra xem, ngoài trừ sáng sớm có gọi cho nàng một cuộc thì cả ngày hôm nay nàng hoàn toàn không có một chút tin tức gì về em ấy, không phải là xảy ra chuyện gì chứ? Hoặc là em ấy đã quên sinh nhật của nàng?

Cố Tiệp Khê tình nguyện Ôn Liễm quên sinh nhật của nàng cũng không hy vọng cô xảy ra chuyện gì.

Từ Nhã Khiết đẩy Cố Tiệp Khê vào trong phòng ngủ, dùng giọng khẳng định nói với Cố Tiệp Khê "Tiệp Khê, cậu cũng đừng đợi thêm tiểu học muội đó nữa, trễ như vậy còn chưa tới, nhất định là không tới đâu. Cậu mau vào nhanh đi, đừng chờ em ấy nữa."

Cố Tiệp Khê từ chối cho ý kiến đi vào phòng ngủ, ăn thêm chút gì đó rồi chuẩn bị cắt bánh kem. Bánh matcha trái cây, trên lớp kem có phủ một lớp mứt

cam, đủ loại trái cây được cắt thành miếng nhỏ, đèn cầy được xếp xung quanh, quanh thân bánh bao phủ bởi một lớp kem chocolate.

Thường Lạc cắm cây nến hình số 2 và số 0 lên chính giữa cái bánh, lấy hộp quẹt đốt lên. Sau khi tắt đèn, ánh sáng từ những ngọn nến được xếp ngay ngắn là nguồn sáng duy nhất trong phòng ngủ, ánh nến chiếu lên khuôn mặt của mỗi người. Ngọn lửa giống như một linh hồn đang khiêu vũ trong con ngươi các nàng.

Trương Tư Di đứng ngay cạnh bàn, không kịp đợi nói "Tiện Khê, cậu mau cầu nguyện đi!"

Cố Tiện Khê ngẩng đầu lên, ánh mắt quét một vòng qua ba người nói "Vậy tớ cầu nguyện đây." Hai tay đan lại.

Từ Nhã Khiết không kiên nhẫn thúc giục "Mau mau mau, nước miếng của tớ sắp chảy xuống rồi nè." Vừa nói cô hòng còn phối hợp nuốt một cái.

Nếu các nàng cũng đã nói như vậy, Cố Tiện Khê cũng không tiện trì hoãn nữa. Tối hôm nay mặc dù không có Ôn Liễm mặc dù không có tới nhưng ít nhất vẫn còn có ba người họ, mình cũng không coi là cô độc.

Nhắm hai mắt lại, hai tay nắm lại đặt lên ngực, trong lòng lặng lẽ đưa ra một cái nguyện vọng. Sau khi cầu nguyện xong, nàng mở mắt ra, mỉm cười nói "Được rồi, chúng ta thôi nến đi."

"Tiện Khê cậu ước gì thế?" Trương Tư Di tò mò hỏi.

"Cái này..." Cố Tiện Khê đảo mắt, không muốn nói ra ước nguyện của mình.

"Nè nè, chuyện này không thể tiết lộ được đâu." Từ Nhã Khiết không kiên nhẫn khoát khoát tay. Cố Tiện Khê phụ họa gật đầu một cái.

Trương Tư Di xì một tiếng, hậm hực quay đi.

Bốn người đồng tâm hiệp lực thổi nến, trong phòng ngủ lần nữa được đèn điện chiếu sáng. Cố Tiện Khê bước tới cắt bánh sinh nhật. Dao nhựa cắt bánh từ tâm đi ra, mang theo một lớp kem. Một khối bánh ngọt vô thanh vô tức liền bị chia làm hai nửa. Bất ngờ có tiếng gõ cửa, cắt ngang hành động thay đổi góc độ cắt bánh của Cố Tiện Khê.

Từ Nhã Khiết nghe tiếng động hướng ra cửa hỏi "Ai vậy?"

Người bên ngoài còn chưa có đáp lời, Cố Tiện Khê vội vội vàng vàng nhét dao cắt bánh vào tay Thường Lạc nói "Lạc Lạc cắt bánh đi, tớ ra mở cửa."

Mở cửa ra, Cố Tiện Khê nhìn người đang đứng mừng rỡ nói "Em rất cuộc cũng tới!"

Ôn Liễm đầu đầy mồ hôi, sau lưng áo hoàn toàn ướt đẫm, cũng không để ý mồ hôi đang tùy ý chảy xuống mang theo áy náy nói "Học tỷ, em tới trễ." Trên tay cô có cầm một quyển sổ bằng da đã được ký tên. Thời gian quá gấp cho nên chưa kịp gói lại đã chạy tới đây, nhưng vẫn tới trễ.

Trong phòng ngủ, Từ Nhã Khiết dùng ngón tay quét một chút kem lên trét vào trên mặt Thường Lạc, bị Thường Lạc liếc một cái...

"Chúc học tỷ sinh nhật vui vẻ!" Ôn Liễm vừa định đưa quyển sổ trong tay ra lại bị Cố Tiện Khê bêu môi nói "Không có câu chúc nào khác sao? Hôm nay có nhiều người chúc chị như vậy lắm rồi." Câu sinh nhật vui vẻ này nàng nghe cả ngày hôm nay lỗ tai cũng sắp kết kén rồi.

Ôn Liễm đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó trong đầu lạnh lẽo nảy ra một ý, cười nói "Vậy thì chúc học tỷ vĩnh viễn mười tám tuổi đi!" Vĩnh viễn trẻ trung, vĩnh viễn xinh đẹp, vĩnh viễn mười tám tuổi. Có cô gái nào không hy vọng điều này.

Cố Tiện Khê cười rạn rở nói "Cám ơn niên muội nha." Chú ý tới quyển sổ cô đang cầm trên tay hỏi "Đây là?"

"Đây là món quà sinh nhật em muốn tặng..."

"Tiện Khê, tránh ra!" Ôn Liễm còn chưa nói hết, sau lưng Cố Tiện Khê liền truyền tới tiếng hô to. Cố Tiện Khê quay lại nhìn chỉ thấy trên mặt Từ Nhã Khiết đều là kem đang hót hoảng từ phòng ngủ vọt ra, Thường Lạc cầm nửa cái bánh đuổi sát phía sau không buông tha hô "Từ! Nhã! Khiết! Cậu đứng lại cho tôi!" trên má nàng có in lớp kem hình năm dấu tay, hiển nhiên đây là tác phẩm của Từ Nhã Khiết rồi. Từ nàng ra, không có ai trong phòng ngủ dám làm ra loại chuyện này với Thường Lạc.

Cố Tiện Khê vội vàng nghiêng người né tránh, tránh cho các nàng lại vạ lây người vô tội. Ôn Liễm còn ngây tại chỗ không biết phát sinh cái gì. Bởi vì Ôn Liễm chặn ở cửa, Từ Nhã Khiết không thể chạy ra ngoài, mới vừa đẩy Ôn Liễm ra liền bị Thường Lạc bắt được, một khối bánh ngọt thẳng tắp đập lên mặt nàng.

Ôn Liễm bất ngờ không kịp đề phòng cũng bị dính kem, có một ít văng trúng xung quanh mắt, cô không thể không lấy tay lau.

Cái đĩa đầy kem từ trên mặt Từ Nhã Khiết rơi xuống, gương mặt của nàng cơ hồ được phủ lớp kem chỗ dày chỗ mỏng, chỉ còn thấy được hai con mắt, quần áo cũng dơ lun. Trương Tư Di đứng phía sau tức cười hình dáng treu chọc Thường Lạc của nàng, ha ha cười to. Từ Nhã Khiết giơ tay lên sờ sờ mặt, lấy hết kem trên mặt xuống nắm vào lòng bàn tay, nàng mắng nhiếc xong liền liền đem bàn tay dính đầy kem vỗ một cái lên mặt Thường Lạc.

Cố Tiện Khê thấy tình hình không ổn, từ trong phòng lách ra cửa, đẩy Ôn Liễm đang lau mặt ra ngoài nói "Chạy mau chạy mau!"

Ôn Liễm vẫn không hiểu lắm hỏi "Sao vậy học tỷ?"

"Các nàng muốn đánh nhau." Cố Tiệp Khê kéo tay cô, chạy tới chỗ cầu thang, khoa trương nói: "Chúng ta chuẩn trước đi, mắ công sẽ bị vạ lây đó."

Ôn Liễm không quá hiểu rõ chuyện trong phòng ngủ học tỷ, cái hiểu cái không gật đầu một cái. Quay người lại nhìn ba người đang đứng ở cửa đã bùng tới toàn bộ bánh ngọt, chuẩn bị lao vào trét kem lên mặt lẫn nhau.

Cố Tiệp Khê dẫn Ôn Liễm lên trên sân thượng, ở đây không có ai. Nàng tìm một chỗ tương đối sạch sẽ, lấy khăn giấy ra lau rồi kéo Ôn Liễm ngồi xuống.

Bầu trời đầy sao, bao la không giới hạn. Trời đêm trong xanh huyền ảo được tô điểm bởi các vì tinh tú chớp tắt chớp tắt. Trên tầng cao nhất tòa nhà đối diện có một bạn học đi tới đi lui ngoài hành lang, không hề chú ý tới có hai người trên sân thượng đối diện, đây quả là một địa điểm ước hẹn tuyệt vời.

Cố Tiệp Khê lấy một tờ khăn giấy ra, nói với Ôn Liễm "Chị giúp em lau sạch kem"

Không đợi Ôn Liễm đáp ứng, nàng liền nâng cằm Ôn Liễm lên, dùng khăn giấy ôn nhu lau mặt cho cô. Từ trán, đến mí mắt, rồi đến môi, cơ hồ mỗi một chỗ trên mặt đều được nàng cẩn thận lau qua.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ôn Liễm Sợ Hãi

Sau khi Cố Tiệp Khê lau xong, Ôn Liễm có chút mất mát sờ sờ mặt của mình, sau đó liền bị nàng kêu hoàn hồn lại, đưa quyền sổ kia ra trước mặt Cố Tiệp Khê nói "Đây là quà sinh nhật em tặng học tỷ, hy vọng học tỷ nhận lấy." Trong lòng vui mừng vì quyền sổ kia đã được cô ôm vào trong ngực nên không có bị dính bánh kem.

"Chúc học tỷ sinh nhật vui vẻ! Vĩnh viễn mười tám tuổi!"

"Đây là?" Cố Tiệp Khê nhận lấy quyền sổ, có chút nghi hoặc, cau mày hỏi.

"Thời gian quá gấp, lại không nghĩ ra món quà gì tốt để tặng cho học tỷ nên...nên..." Ôn Liễm ngượng ngùng che mặt, ban đầu còn cảm thấy ớn nhưng khi đưa đến trước mặt học tỷ thì lại cảm thấy món quà quá nhỏ bé không xứng với học tỷ.

Cố Tiệp Khê tiện tay mở ra, có rất nhiều lời chúc mừng và chữ ký của những người xa lạ, nàng còn thấy có vài cái tên trong lớp của mình. Thấy Ôn Liễm viết ở trang cuối cùng liền biết ý của cô, cười thấp giọng lầm bầm một câu "Ôn Liễm ngu ngốc, ngu..."

Ôn Liễm mặc dù nghe nàng nói chuyện, nhưng lại không nghe rõ nội dung, cho là mình lại mất thần "Học tỷ đang nói gì?"

Cố Tiệp Khê mới sẽ không để cho em ấy biết mình đang chửi em ấy, hỏi "Đây là em đi nhờ người khác ký lên sao?"

Ôn Liễm gật đầu, Cố Tiệp Khê nghiêng người, thuận thế tựa vào trên vai cô nói "Thật ra thì chị chỉ cần một câu cuối cùng là đủ rồi, chỉ cần em viết là đủ rồi..."

Vai Ôn Liễm rộng hơn nàng một chút, mặc dù không có thịt nhưng không đến nỗi gầy xương. Ấm áp trên cơ thể cô truyền tới làm cho Cố Tiệp Khê không tự chủ muốn dựa sát vào cô hơn.

Trong lòng nàng nảy ra một cái ý niệm, nói bóng nói gió "Hỏi thật, Ôn Liễm tại sao em lại tốt với chị như vậy?" Từ lúc mới bắt đầu quen biết Ôn Liễm, nàng cảm thấy Ôn Liễm tốt với nàng vô cùng. Mặc dù không rõ là tốt ở chỗ nào, nhưng tựa hồ mỗi chuyện liên quan tới mình, em ấy đều thuận theo mình.

Hơn nữa em ấy đối xử với nàng hoàn toàn không giống với Tân Niên trưởng và Hội trưởng các nàng, ở trước mặt Tân Niên trưởng và Hội trưởng nàng giống như một đứa trẻ chưa trưởng thành vậy, cảm giác mình đặc biệt dễ phạm sai lầm, cần các nàng chiếu cố và trợ giúp, điều này làm cho nàng có chút nghi ngờ về bản thân.

Mà ở trước mặt Ôn Liễm, cho dù em ấy không phải răm rắp nghe lời nàng nhưng em ấy lúc nào cũng nói hão hão hão. Hơn nữa chuyện gì em ấy cũng nghĩ tới mình đầu tiên, cố gắng chiếu cố mình.

Trong đầu Ôn Liễm còn đang suy nghĩ về những gì đã viết trong quyền sổ, còn không có chú ý tới Cố Tiệp Khê đang dựa vào mình, lại bất ngờ bị nàng hỏi như vậy, thiếu chút nữa thì bại lộ ý nghĩ chân thật "Đương nhiên là thích..." Nói được một nửa, nhanh chóng sửa lời "Cái này...em thích tốt với người tốt với em a."

Cố Tiệp Khê đối với cái đáp án này rất là không hài lòng, cũng không biết Ôn Liễm cảm thấy mình tốt ở chỗ nào, bèn môi nói "Chị tốt với em chỗ nào

vậy?”

Ôn Liễm suy nghĩ một chút “Em cũng không biết nữa.”

Cố Tiệp Khê bắt lấy cánh tay Ôn Liễm, ngừng đầu chăm chú nhìn cô đột nhiên nói “Ôn Liễm em thật tốt, nếu em là con trai, chị nhất định sẽ gả cho em” Ôn Liễm bất thành linh nghe được những lời này của nàng, cũng sốt một chút, không biết trả lời như thế nào, trầm mặc một lát, có chút mất mát nói “Nhưng mà em không thể thay đổi giới tính của bản thân a, kiếp này...”

Cố Tiệp Khê vô lực thở dài một cái, cũng đã nói đến mức này rồi, Ôn Liễm vẫn không hiểu rõ ý của mình, rốt cuộc là ngốc thật hay là đang giả ngu đây, nhất thời nổi giận nói “Đừng vậy, vậy thì để kiếp sau đi.”

Ôn Liễm miễn cưỡng cười một tiếng “Được.” Cố Tiệp Khê không nói chuyện.

Nếu là mình là con trai thì tốt biết bao, như vậy mình có thể không chút kiêng kỵ thích học tử, có thể quang minh chính đại biểu đạt tình yêu của mình với học tử, có thể theo đuổi nàng. Có lẽ học tử sẽ đáp ứng mình, sau đó các nàng thì sẽ chung một chỗ, dắt tay vượt qua năm tháng đại học tươi đẹp. Nhưng mà con người khi sinh ra thì đã không được lựa chọn giới tính rồi, mình căn bản không thể làm gì.

Ôn Liễm cắn răng, một cảm giác vô lực từ trong lòng lan ra khắp cơ thể. Lúc không còn sức lực, cô lại đột nhiên nghĩ đến, nếu như không thử thì làm sao biết kết quả thế nào? Nói không chừng, học tử cũng có tình cảm với mình thì sao?

Đầu óc nóng lên, mơn bóng đêm, không suy nghĩ được nữa, không suy nghĩ hậu quả, dốc toàn lực nói ra những lời muốn nói từ bấy lâu nay. Cô khẩn trương nắm chặt quả đấm, ngực kịch liệt đập phồng, trong đầu chuẩn bị câu chữ.

Cố Tiệp Khê đột nhiên nhúc nhích, trong nháy mắt kéo lý trí Ôn Liễm trở lại. Buông lỏng nắm tay, Ôn Liễm tỉnh táo lại. Cô sợ Cố Tiệp Khê sẽ ngã xuống, cánh tay chuyển qua phía sau che chở nàng, cái này giống như là đang kéo Cố Tiệp Khê vào trong ngực.

Sau một hồi yên lặng, Ôn Liễm thận trọng quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng nhắm mắt lại không biết là tỉnh hay là ngủ, người không nhúc nhích. Ánh đèn yếu ớt từ tầng lầu đối diện ánh vào trên mặt học tử càng làm rõ gương mặt điềm tĩnh của nàng.

Ôn Liễm làm bầm lâu bầu nói “Chẳng lẽ kiếp này hoàn toàn không có cơ hội sao?” Bỗng nhiên ý thức được Cố Tiệp Khê có thể nghe, trong lòng căng thẳng. Đợi đã lâu, không thấy Cố Tiệp Khê phản ứng, mới yên lòng.

Xem ra là ngủ thật rồi, Ôn Liễm ngừng đầu lên nhìn bầu trời, khắp trời đầy sao, xem ra ngày mai là một ngày nắng đẹp đây.

Mà Ôn Liễm không biết là thời điểm cô làm bầm lâu bầu, trong lòng Cố Tiệp Khê lặng lẽ cho ra một cái đáp án.

Ôn Liễm bỗng nhiên ý thức được nếu học tử ngủ mất rồi vậy chẳng lẽ hai nàng phải ở chỗ này qua hết đêm nay sao?

Thân thể học tử gần trong gang tấc, trên người nàng tản mát ra hương thơm đặc biệt dịu nhẹ cùng với hơi thở chậm rãi tiến vào trong cơ thể Ôn Liễm, kích thích trái tim trong lồng ngực Ôn Liễm đập kịch liệt. Ôn Liễm cảm thấy cổ có chút cứng ngắc, chậm rãi giơ tay lên, muốn đi đánh thức nàng. Còn chưa đụng vào nàng, tư tâm lại bảo cô thu tay về.

Học tử ngủ rồi.. Vậy mình có thể làm một ít chuyện xấu rồi..

Ôn Liễm nghiêng đầu, nhìn mặt Cố Tiệp Khê, chớp chớp mắt, đem tầm mắt chuyển tới môi của nàng, quần quít một trận, chậm rãi nhích thân thể lại gần... Ngay tại thời điểm cánh môi của hai người chỉ còn cách mấy cen-ti-mét, Ôn Liễm giống như lần trước ở trong rạp chiếu phim dừng động tác lại. Sau đó mở mắt ra, học tử vẫn còn đang nhắm hai mắt.

Cô lui trở lại, cười khổ một cái, coi như chung quanh không có ai, coi như học tử ngủ rồi không biết cô làm cái gì, cô vẫn là không có lá gan tiếp tục nữa. Không sai, mình chính là hoảng sợ, rất hoảng sợ... chỉ cần một ngày mình còn chưa đâm thủng tầng quan hệ hiện tại giữa mình và học tử thì mình cũng sẽ không làm ra chuyện gì khác thường với học tử.

Tổng Nguyên Câu đang cất mẫu vật thí nghiệm nội tạng người thì cửa phòng bị gõ, đang bận rộn nên cũng không ngừng đầu lên, hô “Mời vào.”

Chốt cửa chuyển động một chút, Ôn Liễm đẩy cửa đi vào, đứng ở ngay cửa lễ phép hô “Lão sư.” Trong phòng nồng đậm mùi formalin khiến cô khó chịu xoa xoa lỗ mũi.

Tổng Nguyên Câu nhìn cô một cái hỏi “Em tới đây làm gì?”

Ôn Liễm giơ luận văn cầm trong tay lên nói “Lần trước lão sư bảo em về chỉnh sửa lại những chỗ chưa chặt chẽ lắm, em đã làm xong rồi, có ý cảm tới nhờ lão sư nhìn một chút.” Trước đó cô có tới phòng làm việc của Tổng Nguyên Câu nhưng lại không gặp, hỏi thăm nhiều người mới biết ông ấy đang ở phòng xét nghiệm nên chạy tới đây.

“Vào đi.”

Ôn Liễm đi vào mới nhìn rõ Tổng Nguyên Câu đang làm gì, ông ấy mặc áo khoác bác sỹ, trên mặt mang khẩu trang thật dày, tay mang bao tay trắng, cơ hồ là trang bị đầy đủ. Cửa sổ phòng xét nghiệm toàn bộ được mở ra cho thông thoáng.

Ông ta đang cho thêm formalin vào trong mấy cái bình thủy tinh chứa vật xét nghiệm. Formaldehyde trong dung dịch formalin dễ bay hơi trong không khí, ngay cả khi chúng đã được đựng trong bình thủy tinh kín, qua một thời gian sẽ có một ít thoát ra ngoài, cho nên cách một đoạn thời gian là phải thêm vào đó một ít hoặc thay thế toàn bộ.

Ôn Liễm thấy Tổng Nguyên Câu bận bịu không rảnh tay, chắc chắn sẽ không lập tức xem luận văn của mình. Đứng trước mặt ông ấy một hồi, liền bị vật xét nghiệm trên kệ hấp dẫn đi sự chú ý.

Những vật xét nghiệm này mặc dù một năm qua cũng xem không ít lần, nhưng mỗi lần xem đều thấy mới mẻ, nhìn mãi không chán. Có rất nhiều phôi thai của từng tháng, tháng càng lớn hình dáng thân thể con người lại càng rõ ràng, thể tích cũng càng lớn. Não bộ cắt thành lát mỏng giống như một cái mê cung hình bầu dục vậy, mọi con đường đều quanh co khúc khuỷu. Còn có một cái đầu đàn ông ngâm trong formalin nữa, hai mắt nhắm nghiền vênh môi, giống như đang ngủ vậy, râu trên cằm cũng có thể nhìn rõ ràng..

Thời điểm mấy mẫu vật xét nghiệm kia cách cô càng gần, Tổng Nguyên Câu lên tiếng “Không nên sờ mó lung tung. Mấy mẫu vật xét nghiệm nếu như bị làm hư, cho dù có tiền cũng rất khó mua được.”

Ôn Liễm quay lại nhìn ông ấy vẫn còn đang chế formalin, thức thời cách mấy mẫu vật xét nghiệm xa một chút. Quẩn quít một hồi, vẫn là hỏi ra nghi ngờ trong lòng “Lão sư, em muốn hỏi một chút những vật xét nghiệm này là từ đâu mà có?” Mỗi khi trong tiết xét nghiệm nhìn thấy mấy mẫu xét nghiệm trong formalin có chút vàng ố, cô sẽ không tự chủ được suy đoán. Những mẫu vật này là từ đâu mà có, tại sao bọn họ lại nguyện ý trở thành vật xét nghiệm, bọn họ ở chỗ này bao lâu.

Tổng Nguyên Câu dừng tay lại nói “Có một ít là từ tội phạm tử hình, còn có một ít là tự nguyện hiến mình cho y học. Trong tiết học thí nghiệm giải phẫu, trong lớp có phải có vật xét nghiệm ở bên cạnh bục giảng hay không?”

Ôn Liễm đi đến bục giảng, gật đầu một cái “Dạ có.” Lần đầu tiên vào lớp cô còn có ý quan sát hồi lâu.

Hai tay Tổng Nguyên Câu chống lên bục giảng, nghiêng ngoi một chút nói “Đó là di thể của một lão giáo sư ở trường học chúng ta hiến tặng.”

Đúng như dự đoán Ôn Liễm lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Tổng Nguyên Câu tiếp tục nói “Lúc trước hấn ở bệnh viện công tác cả đời, sau khi về hưu, được mời về làm giáo sư ở trường chúng ta. Sau đó mắc bệnh ung thư phổi qua đời, liền tự nguyện hiến tặng di thể tạo điều kiện cho các em học tập.”

Ôn Liễm tiếp tục kinh ngạc.

“Đây đại khái là nơi quy tụ tốt nhất của một bác sĩ đi.” Tổng Nguyên Câu cảm thán nói, nói xong lại tiếp tục công việc của mình. Còn Ôn Liễm thì rơi vào trầm tư, để tay lên ngực tự hỏi, nếu tự có một ngày mình chết đi có thể làm chuyện giống vậy hay không..

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ghen

Còn không đợi Ôn Liễm nghĩ ra câu trả lời, Tổng Nguyên Câu để bình formalin xuống, lột bao tay ra, đưa tay về phía cô “Luận văn của em đâu, đưa cho tôi nhìn một chút.”

Ôn Liễm phục hồi tinh thần lại, vội vàng đem luận văn đưa tới nói “Em đã sửa lại một chút sai sót, đồng thời viết lại một lần. Không biết có còn chỗ sai nào hay không, mời lão sư xem qua.”

Tổng Nguyên Câu gật đầu, đẩy đẩy gọng mắt kiếng lên một chút, nghiêm túc nhìn qua luận văn của Ôn Liễm một lần. Thình thoảng bị mùi vị hắc của formalin làm sặc, ho khan một tiếng, Ôn Liễm cũng run lên theo ông ấy, còn tưởng rằng mình viết sai chỗ nào, khiếp khiếp hỏi “Lão sư, còn chỗ sai sao?”

Tổng Nguyên Câu trả lại luận văn cho Ôn Liễm “Lần này viết cũng không tệ lắm.” Ôn Liễm gật đầu.

“Viết tên lên đi rồi để lên bàn.” Tổng Nguyên Câu lại mang bao tay vào, nói.

Ôn Liễm mới phát hiện mình quên viết tên, vội vàng bổ sung, dựa theo lời Tổng Nguyên Câu mà làm, suy nghĩ một chút cũng không có chuyện gì nữa, xoay người hỏi ông ấy “Lão sư bây giờ em có thể đi được chưa?”

“Chờ một chút.” Tổng Nguyên Câu ngăn cản cô lại.

“Lão sư còn có chuyện gì cần dặn sao?”

Tổng Nguyên Câu nói “Gần đây tôi đang nghiên cứu một vấn đề, em có hứng thú tới giúp tôi một tay không?”

Ôn Liễm dờ ra, vấn đề? Có vấn đề gì mà lại cần sinh viên năm nhất như cô hỗ trợ, có chút thấp thòm hỏi "Em mới học năm nhất... có thể giúp lão sư việc gì?"

Tổng Nguyên Câu không chút nghĩ ngợi nói "Chính là xử lý một ít thí nghiệm động vật mà thôi, sẽ không bắt em làm chuyện em không biết đâu." Xem ra ông ấy đã sớm coi trọng Ôn Liễm nên muốn cô tới hỗ trợ.

Cô vô cùng vinh hạnh khi nhận được sự đãi ngộ như vậy từ lão sư, trong lòng có chút sợ hãi lại có chút vui mừng không kể xiết. Hai loại tình cảm quấn quít chung một chỗ, Ôn Liễm cũng không biết nên làm ra loại biểu tình gì mới phải, chân mày nhíu lại, miệng há ra. Nhất thời nội tâm không thể đưa ra được quyết định "Chuyện này..."

Tổng Nguyên Câu lại cầm formalin lên, nói "Những chuyện này sau này các em cũng sẽ làm, chẳng qua là cho em biết trước một chút về nó thôi. Được thực hành nhiều thì sẽ giúp cho em rất nhiều sau này."

Không thèm nhìn tới Ôn Liễm một cái, lật mềm buộc chặt nói "Nếu như em không nguyện ý cũng không sao, tôi có thể tìm người khác giúp."

"Lão sư, em nguyện ý!" Ôn Liễm vừa nghe, liền vội vàng đáp ứng. Có thể tự tay làm thí nghiệm đây là chuyện cô cầu cũng không được. Từ trước đến giờ lâm sàng đều coi trọng thực hành hơn lý thuyết, sau này nếu ra ngoài làm việc thì bệnh viện cũng sẽ yêu cầu người có kỹ năng thực hành xuất sắc. Cho dù lão sư bảo cô quét dọn vệ sinh phòng thí nghiệm để có thể nhìn ông ấy làm thí nghiệm thì cô cũng vui vẻ.

"Vậy em đưa số điện thoại di động đây, có chuyện thì tôi sẽ gọi tin nhắn thông báo cho em." Tổng Nguyên Câu đạt được mục đích nhưng vẫn diện vô biểu tình nói.

"Dạ được." Ôn Liễm lấy một tờ giấy ở trên bàn, nhanh chóng viết số điện thoại đem mình xuống, sau đó đi tới bên cạnh Tổng Nguyên Câu định giúp ông ấy một chút "Để em cầm giúp lão sư."

"Hừ, sinh viên các em tay chân vụng về, tôi không yên tâm. Em đi đi, mình tôi làm được rồi." Tổng Nguyên Câu cự tuyệt hảo ý của cô, đuổi cô ra khỏi phòng xét nghiệm.

Ôn Liễm đi trên hành lang, cảm giác phá lệ ung dung, cả người cũng sắp lay động theo chiều gió rồi, cúi đầu, miệng cười tới tận mang tai, không kèm chế được tâm tình kích động trong lòng, đi bộ cũng không được, bước chân sáo, đi hai bước nhảy một bước, giống như đứa trẻ tìm được tìm vui vậy.

Sau khi xuống lầu, cô nhảy xuống bậc thang cuối cùng, đang định tới đại sảnh, đột nhiên nghe sau lưng có một giọng nam hô lên "Tiện Khê."

Cô đối với tên của học tỷ còn muốn nhảy cảm hơn so với nghe tên mình, mặc dù bởi vì khoảng cách hơi xa, giọng nam đó có chút nhỏ, nhưng Ôn Liễm vẫn có thể nghe rất rõ ràng, nhanh chóng thẳng lại, ngừng bước, nghiêng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Đứng ở bậc thềm trước cửa phòng học, Cố Tiện Khê nghe có người đang gọi mình, ôm sách xoay lại thì thấy Tân Niên trưởng đang mỉm cười đứng ở sau lưng nàng, ngạc nhiên nói: "Tân Niên trưởng? Sao anh lại ở chỗ này?"

Tân Niên trưởng một bên vai đeo túi xách một tay cầm ở trong túi quần, một tay nắm dây đeo, nói "Anh cũng vừa tan lớp, không nghĩ đến sẽ ở nơi này gặp được Tiện Khê, thật trùng hợp."

"Ừm, đúng lúc ghê." Cố Tiện Khê vênh môi gật đầu một cái.

"Em muốn đi ăn cơm sao?" Tân Niên trưởng nghiêng đầu một chút, hỏi.

"Đúng vậy." Cố Tiện Khê trả lời "Em ở chỗ này chờ Nhã Khiết." Đúng lúc Từ Nhã Khiết xách túi xách từ trong phòng học đi ra, đi tới tùy tiện vỗ vai Tân Niên trưởng một cái nói "A, Tân Niên trưởng đã lâu không gặp."

"Anh cũng muốn đi, không bằng chúng ta cùng nhau..." Tân Niên trưởng bị nàng cắt đứt lời, có chút không thích cái loại kỳ đà cần mũi này, lông mày thoáng nhíu lại.

Cho dù chỉ xảy ra trong chớp mắt, nhưng vẫn bị Cố Tiện Khê phát giác hẳn không vui, vội vàng kéo Từ Nhã Khiết trở lại, giảng hòa nói "Không bằng chúng ta cùng nhau đi ăn cơm đi."

Không nghĩ tới Cố Tiện Khê sẽ chủ động mời mình cùng nhau ăn cơm, Tân Niên trưởng khó tin chớp mắt một cái, không ngừng gật đầu đáp ứng, đây cũng tính là nhân họa đắc phúc đi.

Ba người đi tới phòng ăn, Tân Niên trưởng đi ở phía trước, Cố Tiện Khê và Từ Nhã Khiết khoác tay nhau theo ở phía sau.

Từ Nhã Khiết ở bên tai Cố Tiện Khê nhỏ giọng hỏi "Không phải nói sau khi tan học sẽ ra ngoài ăn sao, sao đột nhiên lại đáp ứng đi ăn cơm với anh ta vậy?"

Cố Tiện Khê tròn mắt nhìn nàng quở trách "Còn không phải là do cậu sao."

A? Từ Nhã Khiết bối rối sờ đầu một cái, vẫn không rõ mình đã làm sai chuyện gì.

Ôn Liễm đi theo các nàng tới phòng ăn, lựa chọn cách xa bọn họ một chút nhưng chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy chỗ ba người các nàng ngồi. Vì để lẩn tránh, cô còn cố ý lấy một phần cơm tới.

Nhìn Cố Tiệp Khê cùng với nam sinh kia vừa nói vừa cười, mà Từ Nhã Khiết ngồi ở bên cạnh nàng bình thường miệng lưỡi nhai không ngừng vậy mà giờ lại không thèm nói chuyện, chỉ có thể yên lặng ăn cơm, lòng mày Ôn Liễm không kiềm được nhúu chặt.

Cái nam sinh đó rốt cuộc là ai, tại sao anh ta có thể thân cận như vậy với học tỷ, học tỷ còn cười với anh ta nữa! Hơn nữa còn cười rất vui vẻ! Ánh mắt Ôn Liễm nhìn chăm chăm vào ba người ngồi đằng kia, tay cầm đũa bắt đầu chọc chọc chém cơm, trong lòng từng bước từng bước dâng lên nghi hoặc, giấm chua nồng nặc lan tràn ra khắp người.

Trong lòng biết bản thân không nên có phản ứng như vậy, nhưng lại không nhịn được ghen ghét trong lòng. Bỗng nhiên, cô nghĩ đến một cái khả năng, nam sinh đó sẽ không phải là bạn trai của học tỷ đi... Hai người nhìn qua cũng rất là xứng đôi.

Học tỷ có nói trong năm nay nàng muốn bắt đầu một mối tình. Mà cô thì dường như...cho tới bây giờ không có hỏi học tỷ có bạn trai hay không... Học tỷ có bạn trai... vậy cô cũng không có cơ hội nữa.

Cô đã sớm nghĩ tới sẽ có ngày này, nhưng không ngờ rằng, ngày này lại tới nhanh như vậy. Ôn Liễm thu hồi ánh mắt, gắt gao cắn môi dưới, đau lòng khó mà kiềm lại được.

A đi dọn dẹp bát đĩa nhìn chăm chăm cô rất lâu, rốt cuộc không nhịn được đi tới, nói "Bạn học, không nên lãng phí thức ăn a. Đã là người trưởng thành rồi mà còn nghịch thức ăn là sao?"

Ôn Liễm bị bà ấy kêu định thần lại, đột nhiên thả lỏng người cũng thả ra môi dưới sắp bị cô cắn nát. Nhìn xuống đôi đũa cầm trên tay, một chén cơm đầy đã bị cô xối tung phân nửa, ngượng ngùng đỏ mặt, lấy tay che chén cơm lại nói "Đã biết, a đi."

Sau khi a đi dọn dẹp chén đĩa đi rồi, Ôn Liễm thu thập lại thức ăn trong chén, ngẩng đầu lên lần nữa thì Cố Tiệp Khê các nàng đã com nước xong. Tân Niên trường muốn đưa các nàng trở về phòng, vị trí Ôn Liễm vừa vịn ở kệ bên cửa phòng ăn, nếu đi ra thì sẽ bước qua chỗ cô ngồi.

Ôn Liễm thấy bọn họ đứng lên chuẩn bị đi về phía này, vội vàng cúi đầu lùa cơm vào miệng, làm bộ không có nhìn thấy gì cả. Trong lúc vô ý lại để cho Cố Tiệp Khê phát hiện, nàng đi mấy bước tới trước mặt Ôn Liễm, vỗ bàn một cái nói "Ôn Liễm."

Ôn Liễm ngẩng đầu lên, giả bộ kinh ngạc vui mừng nói "Học tỷ, trùng hợp như vậy, chị cũng ở ăn cơm nơi đây?" Diễn xuất của cô y như thật, Cố Tiệp Khê dĩ nhiên không có phát hiện cái gì, ngay cả Ôn Liễm cũng cảm thấy phải tự cấp cho bản thân một cái tượng vàng Oscar.

"Mới vừa ăn xong, đang muốn trở về phòng ngủ nè." Cố Tiệp Khê cười nói, thái độ hoàn toàn bất đồng với khi đối mặt với Tân Niên trường. Nàng hỏi Ôn Liễm "Em có về chưa? Có thể đi cùng a."

Ôn Liễm rất muốn đi chung với học tỷ bất quá nhìn một chút cái nam sinh trước mặt lại nhìn vào chén cơm, lắc đầu một cái, gượng cười nói "Học tỷ đi trước đi, em chưa có ăn cơm xong."

Cố Tiệp Khê cũng chú ý tới thức ăn vẫn còn nhiều trên bàn của cô, mặc dù cơm ít đi hơn nửa nhưng thức ăn vẫn còn rất nhiều, có chút quái dị, nhưng cũng không có nói gì, cho là cô mới tới không bao lâu, gật gật đầu nói "Vậy chị đi trước đây." Chào tạm biệt Ôn Liễm liền rời đi.

"Được." Ôn Liễm đưa mắt nhìn bóng người Cố Tiệp Khê và Từ Nhã Khiết biến mất ở chỗ rẽ ngoài cửa phòng ăn, để đũa xuống. Ăn cơm gì chứ, một chút khẩu vị cũng không có. Lại ngồi yên một hồi, hoàn toàn không thấy ánh mắt muốn giết người của a đi trong phòng ăn, để lại thức ăn không có chạm qua bao nhiêu trên bàn rồi đi.

"Ai nha, Ôn Liễm cậu cũng đừng nắm chặt con ếch đồng như vậy, nó sắp bị cậu bóp chết rồi." Cao Tĩnh Kỳ từ trên tay Ôn Liễm đoạt lấy con ếch, ôn nhu vuốt ve. Con ếch bị nàng vuốt ve trở nên phá lệ không có ngồi yên, chân sau giãy giụa muốn thoát khỏi ma trảo của nàng, nàng không thể làm gì khác hơn là giữ chặt nó lại, hai tay cầm con ếch tránh cho nó nhảy mất.

Đây là giờ học thí nghiệm, Ôn Liễm các nàng hôm nay phải làm thí nghiệm về phản xạ co chân ếch. Đơn giản mà nói chính là giết một con ếch đồng còn sống nhăn răng, lột da, sau đó lấy đùi chân sau làm thí nghiệm.

Bởi vì con châu chấu không dễ bắt lại là động vật bắt côn trùng cho nên đối tượng thí nghiệm của Ôn Liễm các nàng biến thành con ếch đồng. Mặc dù đáng ghét xấu xí một chút nhưng ít nhất trên da không mang độc.

Cao Tĩnh Kỳ và Ôn Liễm cùng một tổ, hai người bọn họ phụ trách một con ếch. Nàng cảm thấy Ôn Liễm hôm nay có chút kỳ lạ, thường ngày thời điểm làm thí nghiệm, cô luôn là người tích cực nhất, vừa có thể cầm dao vừa có thể ghi chép, nhất định chính là tuyển thủ toàn năng.

Bất quá hôm nay lại không giống lắm, từ khi mặc áo khoác bác sĩ vào thì Ôn Liễm liền lẳng lặng ngồi một chỗ không biết đang suy nghĩ gì. Tay cũng không an nhàn, lần lượt sờ dụng cụ thí nghiệm. Lúc lão sư giảng xong các bước cầm con ếch thì cô lại nắm lấy nó, cầm trong tay đung đưa.

Hình ảnh thật đẹp, không dám nhìn. Cao Tĩnh Kỳ tự hiểu là bọn họ đang phối hợp trình diễn âm nhạc. Đung đưa đung đưa ~ đung đưa đung đưa ~ khó nén được nhiệt huyết đang trào dâng..." vậy là có thể trình diễn một khúc vũ quảng trường rồi...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Đề Ý Từ Nhã Khiết?

Ôn Liễm trên tay không có đồ để chơi, buông tay nói “Dù sao nó cũng phải chết, vậy tôi bóp chết nó chẳng phải là vừa vặn sao.”

Cao Tình Kỳ không đáp lại lời cô, tay không cầm gì sờ sờ trán con ếch đồng nói “Cậu nhìn đi cậu nhìn đi, hai mắt của nó cũng sắp bị cậu bóp lòi ra rồi nè.”

“...” Ôn Liễm im lặng sau đó nói “Nó vốn chính là như vậy mà.”

“Ôn Liễm cậu nói xem, nếu tôi hôn con ếch đồng này một cái, nó sẽ không biến thành vương tử đẹp trai chứ, sau đó mang tôi đi?” Cao Tình Kỳ cảm con ếch lại gần mặt, làm bộ muốn hôn nó một cái. Con ếch đồng giống như là hiểu lời của nàng, nàng tới gần một chút thì nó liền dùng sức bốn chân giãy giụa, muốn thoát khỏi ma trảo của nàng. Bởi vì Cao Tình Kỳ đề nó quá gần, thiếu chút nữa con ếch đồng một cước đá vào trên mặt nàng, may là nàng tránh kịp.

Ôn Liễm bất mãn ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, vừa liếc nhìn con ếch đồng đáng thương, vừa khinh thường bĩu môi nói “Không có chuyện đó đâu, bởi vì cậu không phải công chúa.” Người chỉ có việc cầm con ếch đồng thôi cũng phải cần bao tay mà đòi hôn nó? Có quý mới tin.

Cao Tình Kỳ xụ mặt xuống.

“Được rồi, được rồi, vậy để tôi đổi sang cái có khác vậy.” Chỉ mất vài giây Ôn Liễm đáp “Bởi vì đây là ếch đồng không phải ếch xanh, bộ dạng nó xấu như vậy coi như bị cậu hôn biến thành người thì nhất định cũng xấu quắc thôi, cậu thích vậy à?”

“Tôi cự tuyệt.” Cao Tình Kỳ nhất thời ghét bỏ con ếch đồng trong tay, duỗi tay ném nó trở lại trên bàn gỗ. Ôn Liễm đưa tay ra, ngay lúc ếch đồng định nhảy đi thì đem nó đè xuống, cầm dao lên mổ.”

Lâm Tuyết Tuệ ở bên cạnh tổ các nàng nghe được cuộc đối thoại giữa hai người cười nói “Tình Kỳ, có muốn trộm một con ếch đồng về tối nấu canh uống không?”

Có người hợp tác với nàng, chen miệng nói “Ý này hay à nha, có muốn lấy ếch bên nhóm bọn tôi không?” vừa cầm con ếch đồng lên định nhét vào trong túi áo của Cao Tình Kỳ.

Cao Tình Kỳ lấy hai tay che túi lại, nhảy ra xa, ngược đầu nói “Dáng dấp con ếch đồng xấu như vậy, nhất định ăn không ngon. Các cậu muốn ăn thì tự mình mang về đi, tại sao phải nhét vào trong túi của tôi!” Còn không quên cảnh cáo Lâm Tuyết Tuệ “Tuyết Tuệ, tôi nói cho cậu biết nha! Nếu cậu dám trộm ếch từ phòng thí nghiệm mang về phòng ngủ, tôi chắc chắn sẽ đi tố cáo cậu lấy trộm động vật ở phòng thí nghiệm đó!”

“Cậu dám...” Lâm Tuyết Tuệ mỉm cười, một chút cũng không quan tâm lời đe dọa của nàng.

Thời điểm mấy người họ không chú ý, Ôn Liễm như chìm vào thế giới riêng của bản thân, tự làm bài trò chuyện với con ếch đồng “Ếch đồng ơi ếch đồng, mi nói xem rốt cuộc ta có nên bày tỏ với học tỷ không?” Một khi bỏ lỡ, đó chính là cả đời đánh mất a.

Bày tỏ với Cố Tiệp Khê, đây là một canh bạc lớn, chỉ cần sai một bước chính là mất hết tất cả. Ôn Liễm không dám đánh cược, không dám thử nghiệm, trong chuyện này cô vô cùng hèn nhát, cô rất đặt nặng vị trí của Cố Tiệp Khê, sợ rằng nếu chỉ cần lời vừa ra khỏi miệng là cô sẽ chân chính mất đi học tỷ. Nhưng nếu như không thử sợ rằng điều này sẽ trở thành điều cô tiếc nuối nhất trong đời. Sắc mặt Ôn Liễm ngưng trọng, tay bóp con ếch đồng càng ngày càng chặt. Con ếch đồng bị cô bóp nghẹt thở, miệng vô lực mở to, cũng sắp bị bóp chết rồi.

“Các bạn học, không được ăn ếch ở đây, mau làm thí nghiệm đi. Ai làm xong thí nghiệm trước thì ra về trước, người ở lại cuối cùng sẽ quét dọn phòng học.” Lão sư đứng trên giảng đài vỗ bàn.

Cao Tình Kỳ nghe thấy hai chữ quét dọn, cho đồ ăn cũng không dám ăn ếch với Lâm Tuyết Tuệ các nàng, quay trở lại, lắc lắc vai Ôn Liễm nói: “Ôn Liễm chúng ta phải nhanh làm cho xong thí nghiệm đi, nếu không sẽ không kịp đâu.” Đào mắt qua mấy tổ bên cạnh, bọn họ đều đã bắt đầu giải phẫu ếch đồng rồi.

“Được rồi.” Ôn Liễm bị phân tâm liền phạm vào một cái sai lầm. Cô bị Cao Tình Kỳ lớn tiếng kêu liền bỏ con ếch lên trên tấm ván cạnh bàn giải phẫu, cho là nó sẽ không chạy trốn nên không có dùng tay đè con ếch lại liền cầm dao lên dao giải phẫu. Con ếch từ chỗ nghẹt thở liền khôi phục như cũ, ý thức sinh tồn thúc giục, chân sau co lại nhảy về phía trước, trực tiếp nhảy từ trên bàn xuống.

Ôn Liễm cầm dao giải phẫu và kiểm tra máu lên, quay đầu phát hiện con ếch mất tiêu, ngạc nhiên bỏ dụng cụ xuống, nhìn chung quanh tấm ván vẫn không có phát hiện bóng dáng con ếch đâu, há miệng hỏi Cao Tình Kỳ đang ở bên kia nghiên cứu quá trình thí nghiệm “Con ếch đâu?”

Cao Tình Kỳ đang đọc báo cáo thí nghiệm nâng mắt lên hỏi ngược lại “Không phải cậu cầm sao?”

“Không thấy nó đâu hết.” Ôn Liễm lo lắng đi tìm con ếch, nói.

Cao Tinh Kỳ gần như là nhảy cồm lên “Sao lại không thấy!” bắt đầu đi tìm với Ôn Liễm.

Hai người ở dưới bàn tìm nửa ngày nhưng không có tìm được con ếch đồng kia, Lâm Tuyết Tuệ cũng gia nhập vào nhóm tìm kiếm. Cuối cùng mới phát hiện con ếch đang nằm trên giày của một bạn học, hai má phồng lên xẹp xuống.

Ôn Liễm kêu bạn học đó, sau đó nói “Cậu đừng động.”

Người bạn học kia nhìn Ôn Liễm gãi đầu một cái, không biết nguyên do hỏi “Sao vậy?”

“Không có gì!” Ôn Liễm ngoài miệng nói, ánh mắt nhìn chăm chăm con ếch kia, nhẹ nhàng bước tới. Còn không có hạ thủ, lão sư dạy thí nghiệm đi tới trực tiếp xách con ếch lên, hỏi “Tô mấy?” Người bạn học kia không nghĩ tới trên chân mình lại có một con ếch, vội vàng giơ chân lên nhìn một chút.

Ôn Liễm vội vàng đi lên nhận tội nói “Lão sư, là của chúng em.”

Lão sư dạy thí nghiệm giao con ếch cho cô, lạnh lùng nói “Một hồi lưu lại quét dọn, có một con ếch mà cũng quản không xong!”

Ôn Liễm và Cao Tinh Kỳ cùng kêu lên.

Sau khi kết thúc thí nghiệm mọi người đều đi khỏi. Bởi vì Cao Tinh Kỳ có chuyện, cho nên Lâm Tuyết Tuệ liền thay thế nàng ở lại quét dọn phòng thí nghiệm với Ôn Liễm.

Lâm Tuyết Tuệ đem cây lau nhà đi nhúng nước, sau đó vắt nước, hỏi Ôn Liễm “Ôn Liễm, hôm nay cậu bị gì vậy? Có chuyện không yên lòng à?” “A?” Ôn Liễm đang quét sân, qua một lúc mới phản ứng được nàng đang nói chuyện với mình “Không có sao a, hết thầy đều rất tốt a.”

Lâm Tuyết Tuệ không tin, lắc đầu, vừa lau nhà vừa nói “Nếu không có chuyện gì thì sao lại có cái bộ dáng này. Nếu có chuyện gì liền nói với tôi, có thể tôi giúp được cậu.”

Ôn Liễm do dự chốc lát, thờ dãi một cái, cả người mệt mỏi. Quyết định nhờ Lâm Tuyết Tuệ phân tích một chút về chuyện này, bây giờ mình là người trong cuộc nên mơ hồ, như thế nào cũng không thoát khỏi tư tưởng trong lòng. Tiện tìm một cái ghế ngồi xuống, nói “Vậy tôi hỏi cậu một chuyện?”

“Cậu hỏi đi.”

Ôn Liễm không muốn nói trực tiếp, đưa ra ví dụ “Nếu, tôi nói là nếu.. Tuyết Tuệ cậu thích một người nhưng mà người đó hình như có đối tượng rồi, vậy thì cậu sẽ làm gì?”

Lâm Tuyết Tuệ bật thốt lên “Kia liền trực tiếp đi hỏi xem hán có bạn gái chưa...” Suy nghĩ một chút, cảm thấy như vậy quá thẳng thừng, lại nói tiếp “Nếu không liền hỏi thăm bạn bè hán xem sao, bạn của hán đương nhiên biết nhiều chuyện hơn rồi...”

Nàng vẫn chưa nói hết, Ôn Liễm liền vỗ trán một cái nói “Đúng vậy ha, tôi thật là hồ đồ.” Có thể đi hỏi bạn cùng phòng của Cố Tiệp Khê một chút, như vậy có thể biết được thân phận của nam sinh đó.

Cô suy nghĩ một chút, lại đưa ra một cái vấn đề “Vậy nếu nàng không có, cậu lại muốn đi bày tỏ, nhưng là bởi vì một ít nguyên nhân khiến bản thân do dự, cậu sẽ xử lý như thế nào?”

Lâm Tuyết Tuệ đã biết tại sao mấy ngày nay Ôn Liễm như người mất hồn rồi, cố ý khuyên giải “Suy nghĩ nhiều như vậy làm gì? Chúng ta bây giờ vẫn là học sinh, là độ tuổi cho phép có những mối tình trong sáng lãng mạn mà, thích thì nói ra. Giấu ở trong lòng vạn nhất bỏ lỡ làm thế nào? Phải chờ tới lúc không không thể cứu vãn được mới bắt đầu hối hận sao?...”

Ôn Liễm vốn là đã quyết sẽ nhìn học tỷ hạnh phúc, nhưng bị Lâm Tuyết Tuệ nói như vậy, lại lâm vào trong quán quít, cười khổ nói “Phải không?” Thật ra thì cô không muốn thấy học tỷ rơi vào trong ngực người khác, nhưng cô lại sợ học tỷ sẽ cự tuyệt sau đó xa lánh mình hơn.

Lâm Tuyết Tuệ đưa ra ý kiến của bản thân “Tôi cảm thấy trước hết cậu nên đi tìm hiểu một chút, đối phương rốt cuộc có đối tượng hay chưa. Cứ ở chỗ này quán quít nhiều đi nữa cũng vô ích, nếu đối phương đã có đối tượng thì cậu nên...” Phòng thí nghiệm đã được quét dọn sạch sẽ, nàng đem cây lau nhà rửa sạch rồi thả lại trên cái giá.

Ôn Liễm gật gật đầu nói “Tôi biết.”

Mà người được Ôn Liễm chọn lựa để đi dò xét chính là Từ Nhã Khiết ngày đó đi chung với Cố Tiệp Khê.

Ngoại trừ Cố Tiệp Khê ra thì ba người trong phòng ngủ đó cô quen thuộc nhất chính là Từ Nhã Khiết, bởi vì Thường Lạc cao lãnh, hai người chưa từng nói một câu với nhau, mà Trương Tư Di lại không quen, khó mà mở miệng hỏi loại vấn đề này, cho nên chỉ có thể lựa chọn Từ Nhã Khiết thôi.

Thừa dịp một lần tới phòng ngủ Cố Tiệp Khê, cô mượn cơ muốn cùng Từ Nhã Khiết trao đổi kinh nghiệm chơi game nên muốn có số của nàng. Sau đó qua mấy ngày liền hẹn riêng với Từ Nhã Khiết.

Ôn Liễm chọn một tiệm cá nướng cách trường học không xa gặp mặt ăn cơm với Từ Nhã Khiết, sau khi thống nhất thời gian, Ôn Liễm tới tiệm trước, chọn một vị trí tương đối ít người ngồi xuống, gọi một phần cá nướng cùng mấy món ăn sáng còn có thức uống nữa, sau đó chờ Từ Nhã Khiết tới.

Cô ở trong tiệm đợi người ta nướng cá rất lâu, cá cũng làm xong, thức ăn cũng lên, Từ Nhã Khiết mới lững thững đi tới. Nàng vừa tới, Ôn Liễm nhìn đồng hồ đeo tay nói “Chị tới trễ.”

Từ Nhã Khiết thả túi xách xuống, cười nói “Tại mới vừa đi dạo xong siêu thị với Tiệp Khê, tới giờ mới xong mà...”

“Học tỷ biết em hẹn chị ra đây không?” Ôn Liễm khản trương hỏi.

Từ Nhã Khiết nhìn cá nướng tỏa mùi thơm ra bốn phía, liền không nhìn được nước miếng chảy ròng ròng nói “Khoan nói đã, trước giải quyết con cá này xong rồi hãy nói, một hồi lạnh liền không ngon.”

Ôn Liễm đề đưa nàng xuống “Không nên gấp gấp, chị nói trước đi.”

Từ Nhã Khiết không thể làm gì khác hơn là lộ vẻ tức giận đề đưa xuống, đảo mắt nói “Không có nha, sao chị mày có thể tiết lộ chứ.” Thật ra thì khi nàng vừa nhận được tin nhắn hẹn của Ôn Liễm nàng liền đưa cho Cố Tiệp Khê xem, còn suy đoán Ôn Liễm có phải muốn tán tỉnh nàng hay không, sau đó liền bị Cố Tiệp Khê liếc một cái...

Ôn Liễm yên tâm, thở một hơi dài, thấy nhẹ nhõm hẳn, buông đưa nàng ra “Vậy chị ăn đi.”

Từ Nhã Khiết nhận được sự cho phép, cầm đưa lên không kịp đợi gấp một miếng cá, mùi chua chua vị cay cay khiến nàng khen không dứt miệng. Vừa ăn vừa hỏi Ôn Liễm “Tên sàm sỡ, mi hẹn chị ra đây là có chuyện gì?”...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Học Tỷ Có Bạn Trai Hay Chưa?

“Không được kêu em là Tên sàm sỡ.” Ôn Liễm cau mày, cô không thích bị người khác gọi là Tên sàm sỡ. Cũng không biết bản thân giống Tên sàm sỡ chỗ nào nữa mà Từ Nhã Khiết gọi một lần liền ghìen.

“Nga, Tên sàm sỡ.” Từ Nhã Khiết như cũ liều mạng kêu.

Ôn Liễm bắt đầu dĩ che mặt, trực tiếp lướt qua ba chữ đó, vờ như không có nghe thấy nói: “Thật ra thì hôm nay hẹn học tỷ ra đây cũng không có chuyện gì...”

“Ngô?” Từ Nhã Khiết vô tình ăn trúng hột tiêu, cay xé lưỡi nàng, Ôn Liễm có lòng tốt rót một ly Sprite ướp lạnh cho nàng.

Từ Nhã Khiết nhận lấy ly Sprite, uống một hớp lớn, trong nháy mắt cảm thấy tốt hơn nhiều, uống thêm một hơi nói “Mi không có chuyện gì lại hẹn chị đây? Tường chị đây ngu à.” Nàng cắn một góc dưa, ánh mắt chuyển qua lại “Mi sẽ không phải là vừa ý chị đây...”

Ôn Liễm mới vừa nhấp một hớp Sprite, nghe nàng nói như vậy, trực tiếp bị sặc, vội vàng lấy khăn giấy che miệng lại ho khan chừng mấy lần. Sau khi hồi phục lại, cô nhanh chóng khoát tay giải thích “Học tỷ, đừng hiểu lầm... Em không có ý này, thật không có...”

“Xí xí xí, không phải là muốn thông qua chị mày để tiếp cận Tiệp Khê sao.” Từ Nhã Khiết giơ dưa lên, một lời vạch trần tâm tư Ôn Liễm nói: “Có gì nói mau, chị đây phải về phòng ngủ trưa nữa.”

Trên mặt Ôn Liễm đỏ bừng, không biết là bởi vì bị sặc hay là ngượng ngùng nói “Bị học tỷ đoán trúng rồi, thật xin lỗi. Thật ra thì cũng không có khoa trương như vậy, chính là muốn hỏi học tỷ một chút chuyện mà thôi.”

Từ Nhã Khiết lộ ra biểu tình nghi hoặc “Tìm chị đây để nghe ngóng tin tức?”

Ôn Liễm gật đầu một cái.

“Hỏi đi.” Từ Nhã Khiết thông khoái đáp ứng nói “Dựa vào phân thưởng của món cá nướng này, cái gì cũng nói cho mi biết hết.” không muốn cùng Ôn Liễm dài dòng nữa, phỏng đoán bệnh cũ của nàng lại tái phát. Nàng là người miền bắc, chỉ thích bụng dạ thẳng thắn, không thể hiểu nổi người miền nam tại sao thích vòng vèo tới vòng lui, rõ ràng có gì cứ nói thẳng ra chuyện gì cũng được giải quyết, cần gì phải khách sáo như vậy. Nếu có thể thuyết phục được kẻ ngốc này nàng còn có thể trở về tranh công với Cố Tiệp Khê nữa.

Ôn Liễm mừng rỡ như điên, lập đi lập lại xác nhận “Thật?” Từ Nhã Khiết gật đầu không ngừng.

Cô không nghĩ tới có thể dễ dàng mua chuộc Từ Nhã Khiết như vậy, liền hỏi ra chuyện muốn biết “Em muốn hỏi là học tỷ có phải có bạn trai rồi không?”

“Chị mày?” Bởi vì Ôn Liễm này giờ vẫn kêu nàng học tỷ, cho nên lúc này Từ Nhã Khiết còn chưa phản ứng kịp học tỷ trong lời cô là chỉ Cố Tiệp Khê, trong đầu còn đang nghĩ ngờ Ôn Liễm không phải muốn hỏi chuyện về Cố Tiệp Khê hay sao, tại sao đột nhiên lại hỏi cái này “Mì hỏi chị đây làm gì?”

“Không đúng, không đúng.” Ôn Liễm giải thích “Là Cố Tiệp Khê học tỷ.”

“Nàng a.” Từ Nhã Khiết khó khăn kẹp một miếng cá bự lên nói “Không có a, ai nói với mì là cậu ấy có, tròn 20 năm độc thân rồi.” Ôn Liễm rõ ràng tỏ phào nhẽ, học tỷ không có bạn trai, cô vẫn còn có cơ hội, ngay sau đó liền nghe được câu nói sau cùng của Từ Nhã Khiết, kinh ngạc nói “20 năm độc thân? Chị nói là học tỷ chưa bao giờ yêu ai?”

“Đúng vậy.”

“Học tỷ ưu tú như vậy, sao không có ai theo đuổi thế?”

“Người theo đuổi cậu ấy quả thật không ít, nhưng chính cậu ấy lại không muốn thì có biện pháp gì.” Từ Nhã Khiết uống một hớp nước ngọt, đặt ly xuống.

“Tân Niên trường thích cậu ấy như vậy, mặc dù biết rất rõ ràng còn giả bộ không biết. Mấy lần muốn bày tỏ, đều bị cậu ấy chặn trước họng.” Nhân tiện cũng nói thêm, mùi vị món cá nướng này không tệ, một chút mùi tanh cũng không có, thịt cá nướng lại mềm, lần sau phải cùng Tiệp Khê các nàng tới ăn một bữa mới được.

“Tân Niên trường?” Ôn Liễm nghe thấy một cái tên xa lạ, lập tức liên tưởng đến nam sinh mà cô cho là bạn trai học tỷ hỏi “Có phải là nam sinh ngày đó ăn cơm với hai người không? Anh ta là ai?”

“Đúng vậy, thành viên trong hội nhiếp ảnh của hai người, mì không biết?” Từ Nhã Khiết hỏi ngược lại.

Ôn Liễm cẩn thận nhớ lại mặt mũi nam sinh kia, cô tới hội nhiều lần như vậy cũng chưa từng thấy qua người này, chậm rãi lắc đầu nói “Chưa thấy qua.”

Từ Nhã Khiết gác đĩa xuống, đem cảm giác ở trên mu bàn tay, thờ dài một cái “Xem ra mì cùng học tỷ của mì đều giống nhau, tham gia hội đoàn, nhưng ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới.”

Không đợi Ôn Liễm chối, nàng liền nói “Tân Niên trường là niên trường hệ được học, cũng rất ưu tú, đặc biệt là ở phương diện chụp hình này, nghe Tiệp Khê nói học kỳ này còn đại diện trường học chúng ta tham gia cuộc thi nhiếp ảnh, thiếu chút xíu nữa là có giải rồi. Ài, thật là đáng tiếc.”

“Vậy Tiệp Khê thích anh ta sao...” Đối với Tân Niên trường người này mà nói, Ôn Liễm càng muốn biết vấn đề này. Trong giọng nói của cô mang một chút xiu tịch tịch, Từ Nhã Khiết giới thiệu Tân Niên trường ưu tú như vậy, so sánh mình cùng Tân Niên trường thật giống như kém mấy phần.

Từ Nhã Khiết một bụng ý nghĩ xấu, cố ý trêu cợt Ôn Liễm một chút, nói “Tâm tư của Tiệp Khê, sao chị mày biết được, không biết cậu ấy không đáp ứng niên trường có phải là bởi vì muốn thử thách hần...”

“Chúng ta nói chuyện khác đi.” Sắc mặt Ôn Liễm có chút không tốt lắm, không muốn tiếp tục bàn tới đề tài này nữa, cô chỉ cần biết học tỷ không có bạn trai là đủ rồi.

“Nói chuyện khác?” Từ Nhã Khiết bêu môi “Chuyện gì?”

“Học tỷ, bình thường thích cái gì? Thật vất vả mới hẹn được người thân cận với học tỷ, Ôn Liễm làm sao có thể không nắm một ít cơ hội tìm hiểu thêm về học tỷ được.”

“Món ăn? Đồ uống? Vật dụng? Màu sắc?” Từ Nhã Khiết siết đũa, đặc biệt nghiêm túc suy nghĩ “Chị đây biết cậu ấy thích màu xanh, những thứ khác... bình thường chúng ta ăn cái gì cậu ấy liền ăn cái đó, không có thích thứ gì đặc biệt hết, đồ uống nhiều lắm là trà sữa đi.” Ôn Liễm một bên gật đầu một bên đem lời nàng nói từng cái khắc ghi vào lòng.

Sau khi Từ Nhã Khiết nói xong, một con cá cũng bị nàng ăn sạch, để đĩa xuống. Uống Sprite súc miệng, sau đó kéo khăn giấy ra lau mặt nói “Tên sàm sỡ, chị mày hỏi mì một cái vấn đề, mì phải thành thật trả lời đó.”

“Vấn đề gì.” Ôn Liễm đang đọc lại một lần những lời nàng vừa nói.

Từ Nhã Khiết vò khăn giấy lại thành một cục, ném vào trong thùng rác, nhào người lên trên bàn, nhỏ giọng hỏi Ôn Liễm “Tên sàm sỡ, biết điều thì mau khai thật, có phải mì thích Tiệp Khê nhà chúng ta hay không?...”

Sau khi Từ Nhã Khiết ăn uống no đủ rồi, mới vừa vừa về tới phòng ngủ liền bị Cố Tiệp Khê phục kích chặn lại áp lên cửa. Từ Nhã Khiết bất ngờ không kịp đề phòng, lưng đụng vào tường, thiếu chút nữa đem con cá mới vừa ăn phun ra hết. Nàng né người ôm túi xách, khiếp sợ hỏi “Tiệp Khê, cậu muốn làm gì...”

Cố Tiệp Khê hít một hơi, tản ra khí tức nguy hiểm nói “Nói mau, cậu và Ôn Liễm nói cái gì với nhau?”

Từ Nhã Khiết trong lòng “#%^&&8...” Xem ra con cá này cũng không phải dễ nuốt như vậy a....

Ôn Liễm trên đường trở về phòng ngủ, suy tính nếu như học tử không có bạn trai, vậy cô không thể tiếp tục duy trì loại quan hệ trước kia với học tử được. Cho dù không thể chung một chỗ, cô cũng có thể tiếp tục yên lặng bên cạnh học tử sao?

Bởi vì cô mãi mê suy nghĩ, lúc ngẩng đầu lên, thân cây ngăn ở giữa con đường còn cách lỗ mũi cô 3cm, nếu cô đi về phía trước một bước nữa liền trực tiếp đâm vào rồi.

Ôn Liễm sợ hãi, cả người toát ra mồ hôi lạnh, sờ sờ cái trán, tốt nhất là nên tập trung mà đi, nếu không có thể bị đâm vào thân cây mất.

Điện thoại di động trong túi rung lên “Buổi tối chúng ta đi dạo siêu thị đi, có ít thứ muốn mua.” Ôn Liễm mở ra xem, là Cố Tiệp Khê rủ cô đi ra ngoài mua đồ.

Hai người cùng đi đến siêu thị. Hàng hóa trong siêu thị rục rờ đủ loại nổi thành từng hàng, làm cho Ôn Liễm nhìn hoa cả mắt. Mấy ngày nay bởi vì chuyện về bạn trai khả nghi của học tử nên cô ngủ không được ngon giấc. Lúc này buông lỏng tinh thần, con buồn ngủ dâng lên, không tự chủ dùng bàn tay che miệng lại ngáp một cái.

Cố Tiệp Khê ở trong tủ lạnh chọn sữa chua, hỏi Ôn Liễm đang đẩy xe hàng sau lưng “Hai ngày nay em đi nơi nào, làm thế nào cũng không gặp được?”

Ôn Liễm ngáp được một nửa, bị nàng hỏi như vậy, hoảng hốt nói “Mấy ngày nay Tổng giáo sư bảo em tới phòng thí nghiệm hỗ trợ, mỗi ngày từ sáng sớm đến tối, cho nên không rảnh đến tìm học tử.”

“Nga.” Cố Tiệp Khê cười một tiếng, không có vạch trần lời nói dối của Ôn Liễm.

Cố Tiệp Khê ngừng lại trước kệ hàng bán quả vật, nhìn chăm chăm quả vật thật lâu, đang do dự.

Ôn Liễm không chú ý đi tới, lại vòng trở lại, hỏi “Học tử muốn mua gì?”

“Mùi này nhìn cũng ngon, muốn ăn.” Cố Tiệp Khê chỉ vào quả vật nói.

“Vậy thì mua thôi.”

“Nhưng mà giá nó đắt lắm, có chút tiếc.” Cố Tiệp Khê vừa nhìn thấy giá cả in trên đó, dù chưa có mua cũng cảm thấy nhức nhối. Chẳng qua là mấy túi quả vật thôi mà tận mười mấy đồng tiền.

Ôn Liễm bùi môi, từ sau lưng Cố Tiệp Khê đưa tay ra, thuận tay đem túi quả vật đó ném vào trong xe đẩy.

Cố Tiệp Khê mở to hai mắt hỏi “Em làm gì vậy?”

Ôn Liễm chống lại nói “Học tử nói ăn ngon nên em liền mua một túi thử ăn coi thế nào a.”

“Nga...” Cố Tiệp Khê sững sờ gạt đầu một cái, một mặt ngốc manh lại lộ ra.

Sau khi muốn hết những vật dụng cần thiết, xe đẩy đầy ắp hàng hóa, Cố Tiệp Khê sợ Ôn Liễm một người không đẩy nổi, muốn giúp cô, lại bị cô cự tuyệt.

“Loại chuyện cần nhiều thể lực như vậy để em làm là được, học tử xem lại coi có cần mua thêm gì nữa không.” Ôn Liễm nói.

Cô chẳng qua là thuận miệng nói, nhưng lại nhắc nhở Cố Tiệp Khê một chuyện. Trước khi ra ngoài Thường Lạc giao phó nàng đi mua một ít đồ, nàng lại quên mất, dừng bước nói với Ôn Liễm “Em ở đây chờ, chị còn có thứ quên mua, giờ phải đi lấy.”

“Cần em đi chung với học tử không?” Ôn Liễm cũng dừng xe đẩy lại.

“Không cần, em đợi ở chỗ, này đừng có chạy lung tung là được, chị sẽ quay lại nhanh thôi.” Nàng tỉ mỉ dặn dò với Ôn Liễm xong liền xoay người chạy tới một cái kệ hàng khác.

Ôn Liễm bởi nàng đi dạo lâu như vậy, cũng hơi mệt, ngồi chồm hóm xuống bên cạnh xe đẩy. Một tay chống cằm, nhìn bóng người thon thả của Cố Tiệp Khê đi xa, không kềm hãm được cười nói “Học tử... sao lại đáng yêu như vậy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tử Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Nếu Niên Muội Không Hiểu, Vậy Thì Để Học Tử Chủ Động Đi

Lúc Cố Tiệp Khê trở lại, Ôn Liễm đang đứng ở trước một cái kệ hàng, ngửa đầu nhìn đồ chất trên đó rất lâu vẫn chưa hoàn hồn lại.

Nàng tò mò đi tới, hỏi: “Em đang nhìn cái gì thế?” Nàng theo hướng Ôn Liễm nhìn, đó là một kệ hàng đựng thực phẩm dành cho sủng vật, phía trên còn bày mấy túi thức ăn cho chó mèo, còn có thịt hộp chất thành hàng nữa. Càng đặc biệt hơn là bao bì bên ngoài nhìn rất là hấp dẫn. Có thịt bò nê, sườn heo nê, còn chế tạo thành hình khúc xương nữa.

“Học tử, em cảm thấy thức ăn cho chó có vẻ rất ngon, hay là chúng ta mua một túi về ném thử một chút đi.” Ánh mắt Ôn Liễm đờ đẫn, nói chẳng khác gì đùa ngốc.

Nói đến thức ăn cho chó, Cố Tiệp Khê lại nhớ tới trước đây Ôn Liễm nửa đêm vội vã mang đồ ăn tới cho nàng, mà trong đồng quà vật đó còn lẫn một túi thức ăn cho chó. Túi thức ăn cho chó kia đến nay vẫn còn ở trong phòng ngủ của nàng, không biết nên xử lý như thế nào.

Nàng không khỏi bật cười: “Em muốn ăn thức ăn cho chó sao? Chị có một túi nè, không cần mua đâu.” Vừa nói vừa kéo cổ áo Ôn Liễm, kéo cô đứng lên.

Ôn Liễm thuận thế đứng lên, hỏi: “Học tử không có nuôi chó, ở đâu ra mà có thức ăn cho chó?”

Cố Tiệp Khê đẩy xe hàng, nói “Là em cho chị đó, quên rồi à?”

Ôn Liễm bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhớ tới nguyên nhân vì sao học tử lại có thức ăn cho chó rồi... sự kiện đó bây giờ nhớ lại vẫn làm cho cô quần bách không dứt.

“Có muốn không?” Cố Tiệp Khê trêu ghẹo hỏi.

Ôn Liễm á khẩu không trả lời được, cô chẳng qua là thấy thức ăn cho chó có vẻ ăn ngon mà thôi, không có thật sự muốn ăn, cứng họng rất lâu, mới hỏi đáp: “Ừm... Nghe nói trong trường học có một con chó hoang, lần sau có cơ hội thì đem tới cho nó ăn đi...” Đi tới bên cạnh Cố Tiệp Khê, cùng nàng đẩy xe hàng.

Đến trước quầy thu tiền, quầy thu tiền nào cũng có một hàng dài chờ tính tiền, Cố Tiệp Khê chọn một hàng ít người nhất mang Ôn Liễm cùng xe hàng tới đứng xếp hàng từ phía sau.

Trong quá trình xếp hàng, Ôn Liễm vô cùng buồn chán nhìn chung quanh, cảm thấy bên cạnh có người đang nhìn mình, quay đầu lại xem là ai. Bên cạnh cũng là một hàng đợi tính tiền dài, trong hàng nữ có nam có, ai cũng hoặc tay xách đồ hoặc đẩy xe hàng.

Bên cạnh trước mặt Ôn Liễm có một a di đang đặt giỏ hàng lên bàn tính tiền, bàn không có xoay đầu lại. Mà phía sau thì sao, là một đôi tình nhân nhỏ, ôm nhau trẻ môi khẽ nói bên tai, thỉnh thoảng còn phát ra mấy tiếng cười, lại càng không thể nhìn Ôn Liễm. Vậy là ai chứ? Ôn Liễm trăm ngàn khó hiểu.

Lơ đãng cúi đầu xuống, mới phát hiện sau lưng ai di trước mặt còn có một cô bé, ước chừng năm sáu tuổi, một cái tay nắm chắc áo a di trước mặt, hai người hẳn là mẹ con. Trên đầu cô bé cột hai sừng, còn cái tay khác đang ôm con búp bê chưa có trả tiền, cặp mắt trong veo như nước, lộ ra sự thuần khiết vô hại đang tò mò nhìn chằm chằm mặt Ôn Liễm.

Ôn Liễm không biết tại sao cô bé lại nhìn mình, lơ mơ sờ sờ mặt, trên mặt cũng không có dính cái gì, nếu có thì học tử cũng đã sớm nói. Lại nhìn người bên cạnh, Cố Tiệp Khê kéo xe hàng đi tới mấy bước, cô cũng cất bước theo sau. Nghiêng người, cô bé kia vẫn như cũ nhìn mình. Cô kéo hai má le lưỡi, làm mặt quỷ với cô bé, cô bé bị cô chọc che miệng cười khanh khách. Mắt tí hí hí lại, hai cái sừng trên đầu cũng khẽ run theo bả vai.

Ôn Liễm thấy cô bé cười vui vẻ như vậy, cũng nhin không được bật cười theo.

Cô bé cười đủ rồi, chỉ chỉ sau lưng cô. Ôn Liễm quay đầu lại nhìn, mới thấy quầy thu tiền sau lưng cô có đặt mấy cái kệ hàng nhỏ, trên đó bày rất nhiều kẹo cao su, kẹo mềm, kẹo cứng các loại.

Ôn Liễm xoay người lại, chỉ chỉ sau lưng, hỏi cô bé: “Kẹo?”

Cô bé làm động tác xuyết xuyết, dùng ngón tay chỉ chỉ người lớn trước mặt.

Ôn Liễm cái hiểu cái không gật đầu, đại khái là người lớn kia không cho phép cô bé ăn kẹo đi. Ngại vì cứ ngoảnh đầu lại quá mệt mỏi, lại ỷ vào tay dài, đưa tay ra phía sau lục lọi, ở trên tầng cao nhất của kệ hàng tiện tay lấy một hộp kẹo, cũng không thèm nhìn tới bao bì bên ngoài, ngồi chồm hồm xuống nhỏ giọng hỏi cô bé “Em có muốn không?”

Lời còn chưa dứt, cô liền nghe được thanh âm che miệng phì cười của Cố Tiệp Khê sau lưng. Ôn Liễm khó hiểu nhìn nàng, Cố Tiệp Khê lại lắc đầu, mắt nhìn vật trong tay Ôn Liễm tràn đầy tiếu ý.

Ôn Liễm lần nữa xoay người lại, hỏi cô bé lần nữa: “Em muốn ăn kẹo sao?”

Lúc này đến phiên mẹ của cô bé tính tiền, cô bé lắc đầu một cái, nắm vạt áo mẹ mình đi về phía trước. Trong giỏ của mẹ cô bé không có bao nhiêu đồ, rất nhanh liền tính xong mang cô bé rời đi.

Ôn Liễm cầm cái hộp mà cô cho là 'Kẹo' đứng lên, Cố Tiệp Khê vẫn còn cười, khó hiểu hỏi: “Học tử, chị cười cái gì thế?”

Cố Tiệp Khê buông tay che miệng xuống, ho khan một cái, vẫn là không nhìn được cong cong khóe miệng nói: “Mới vừa rồi cô bé kia là muốn nói, nàng không phải đang nhìn em mà là nhìn kẹo sau lưng em mà thôi.” Nàng cũng đợi đến nhàm chán, liền đứng nhìn toàn bộ cử động của Ôn Liễm cùng bé gái.

“Nga, thì ra là như vậy.” Ôn Liễm cảm 'Kẹo' còn không chịu để xuống, gật đầu.

“Cho nên... em hãy xem lại coi vật em cầm trong tay là cái gì thì sẽ biết được tại sao chị lại cười.” Cố Tiệp Khê vừa nói vừa muốn cười tiếp.

Chẳng lẽ 'Kẹo' trong tay mình có vấn đề, Ôn Liễm liền đưa lên nhìn một cái. Bao bì màu vàng cam, tương tự với kẹo mềm vậy, có lẽ là vị trái cây, nhưng mà nó không có ăn được. Ở giữa hộp còn có ba chữ nhỏ nhỏ.

'Bao'.... 'Cao'.... 'Su'...

Ôn Liễm khiếp sợ, cảm muốn rớt xuống, cái hộp theo ngón tay tuột xuống. Cô vội vàng nhặt lên, tay chân luống cuống bỏ lại trên kệ hàng, xoay người đưa lưng về phía kệ hàng, một tay đặt lên trên xe hàng, làm bộ đang nhân nhả chờ đợi, giống như cái gì cũng không có xảy ra.

Cô làm những chuyện này, dùng không tới năm giây, nếu không biết thì người ta cho là cái gì cô cũng không có làm, nhưng mà gương mặt thanh tú lại đỏ như tôm lược kia sẽ khiến cho người nghi ngờ. Cố Tiệp Khê còn cười, làm cho Ôn Liễm không thể quên được mới vừa rồi bản thân đã làm chuyện ngu xuẩn gì, tay nắm lại ho khan một cái, làm bộ nghiêm trang nói: “Học tỷ, đừng cười nữa. Sắp tới lượt chúng ta rồi kia.”

Cố Tiệp Khê nghe vậy nhìn hàng người trước mặt các nàng, còn tới hai ba lượt nữa, không gấp.

“May mà cô bé kia còn quá bé, nếu không sẽ bị em làm hư.” Nàng trách cứ nhẹ chọt vào trán Ôn Liễm.

Ôn Liễm lúng túng đứng đưa người, cô nghĩ là trên kệ hàng đó chỉ để kẹo nên thuận tay lấy một hộp, ai mà ngờ lại lấy nhầm thứ đồ này. Lại còn đưa cho người bạn nhỏ xem nữa... thật là khốc không ra nước mắt... 55555 quá mất mặt. Có cái hồ nào ở đây không? Ai cũng đừng can cô! Cô muốn chui xuống, không bao giờ lộ mặt ra nữa đâu.

Có tật giật mình nhìn một vòng chung quanh, thấy không có ai chú ý tới bên này, mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng kết quả lại bị học tỷ thấy cũng không có tốt hơn chỗ nào. Nhiệt độ trên mặt Ôn Liễm mãi mà vẫn không hết nóng, cuối cùng đi ra ngoài mua một chai nước lạnh, mờ ra vậy mấy cái lên mặt mới thấy khá hơn một chút.

Sau khi mua đồ xong, hai người trở lại trường học.

Ôn Liễm mới vừa đưa Cố Tiệp Khê đến dưới lầu phòng ngủ các nàng, Cố Tiệp Khê bỗng nhiên dừng lại, vờ vờ ngón tay nói: “Ôn Liễm, chị đưa tới đây thôi...”

“Hử?” Ôn Liễm nghi hoặc đứng ở sau lưng nàng. Bình thường cô đều đưa học tỷ đến phòng ngủ mới trở về, làm sao hôm nay lại không muốn.

“Em đưa đồ đang xách cho chị đi, chị có thể tự mình mang lên.” Cố Tiệp Khê xoay người tiếp lấy túi đồ trong tay Ôn Liễm.

“Có chút nặng đó.” Ôn Liễm lo lắng sợ học tỷ xách không nổi.

“Không có chuyện gì.” Cố Tiệp Khê cố ý muốn tự xách, Ôn Liễm không thể làm gì khác hơn là giao túi đồ trong tay cho nàng.

“Vậy cũng tốt, học tỷ ngủ ngon.” Ôn Liễm tạm biệt Cố Tiệp Khê xong, không có giống thường ngày nhìn học tỷ lên lầu mới đi mà là lập tức liền xoay người rời đi.

Bây giờ trong đầu cô đều là phải mau mau trở về phòng ngủ, hôm nay làm chuyện ẦM quá nhiều rồi, mà sự kiện nào cũng làm trò hề cho học tỷ hết, cô phải về phòng rửa mặt một chút cho bình tâm lại... Mất ngủ sẽ tổn hại tới đầu, mất ngủ sẽ mau già, ngộ, lời này một chút cũng không sai... Cô phải về ngủ bù thôi....

Cô đi quá nhanh, dẫn đến những lời mà Cố Tiệp Khê nói một chữ cũng không có nghe thấy.

Ôn Liễm đã đi mất, Cố Tiệp Khê vẫn còn đứng tại chỗ. Đèn đường mờ mờ rọi vào đỉnh đầu nàng, không thấy rõ biểu tình trên mặt nàng, nhưng nàng vẫn như cũ cúi đầu thật thấp, nhìn bậc tam cấp trên mặt đất, nhỏ giọng nói: “Ôn Liễm thật ra thì chị có lời muốn nói với em...”

Câu tiếp theo là “Ôn Liễm chúng ta lúc nào có thể chung một chỗ?” Nhưng đợi rất lâu, nàng cũng không nghe được Ôn Liễm đáp lời. Nàng không hiểu ngằng đầu, trước mắt làm gì còn bóng dáng Ôn Liễm nữa, ngay cả dưới lầu phòng ngủ và giữa hành lang cũng không có cô.

Cố Tiệp Khê dờ khóc dờ cười cắn môi dưới, rõ ràng em ấy thích mình, nhưng bắt mình đợi lâu như vậy rồi mà em ấy cũng không chịu bày tỏ với mình nữa. Lần này mình đã chuẩn bị tâm lý để xé rách bức màn ngăn cách giữa các nàng, nhưng mà em ấy lại bay đi mất. Mình nên nói gì thì tốt đây, tiếc nuối thờ dài cộng thêm lắc đầu một cái, Cố Tiệp Khê ở dưới lầu đứng một hồi, mới xoay người lên lầu.

Ôn Liễm đã chạy như bay về phòng ngủ, nếu biết bản thân nhất thời bỏ lỡ cái gì, cô nhất định sẽ khóc một dòng sông ở toa-lét....

Ôn Liễm hai tay trống trơn trở về phòng ngủ, ngày hôm sau tỉnh dậy mới phát hiện tối hôm qua Cố Tiệp Khê trở về không bao lâu đã gửi cho một cái tin nhắn.

“Túi quà vật em mua quên lấy, tạm thời trước hết đặt ở phòng ngủ của chị, có thời gian thì tới lấy.”

Ôn Liễm cuốn chăn mỏng, ở trên giường lộn một vòng, đầu tóc xốc xếch trả lời: “Học tỷ giữ lại ăn đi, cái đó vốn là mua cho học tỷ mà.”

Sau khi trả lời xong, cô nhìn đồng hồ, tưởng là còn sớm ai dè đâu đã mười một giờ rồi, lết cái thân xuống giường.

Hôm nay phải tới phòng thí nghiệm giúp Tổng lão sư, không nghĩ tới mình lại ngủ quên. Lần này nguy rồi, chuẩn bị nghe chửi a.

Ôn Liễm nhanh chóng đánh răng rửa mặt thay quần áo, sau đó thấp thòm bất an đi tới phòng thí nghiệm.

“Vào đi.” Trong phòng thí nghiệm truyền tới thanh âm của Tổng Nguyên Câu.

Ôn Liễm mở cửa, trong lòng thành khẩn đi vào, thấy trong phòng thí nghiệm không chỉ Tổng Nguyên Câu mà còn có mấy niên trưởng học tỷ ở bên kia hỗ trợ.

“Em tới rồi.” Nguyên Câu đang giải phẫu một con chuột trắng nhỏ, nhin thời giờ nhìn một cái đồng hồ đeo tay nói: “Không phải kêu em tới sớm sao, vậy mà giờ này mới tới.”

“Tại em ngủ quên.” Ôn Liễm không dám thờ mặt nói.

“Em lấy chuột trắng nhỏ trong tủ lạnh ra đi, đo lường nhiệt độ ở hậu môn của nó.” Tổng Nguyên Câu cũng không có trách cứ cô mà là trực tiếp giao nhiệm vụ, chỉ cái hộp trên bàn phía trước mình nói “Nhiệt kế ở bên kia.”

Ôn Liễm vừa nghe đến đo lường nhiệt độ hậu môn, liền tròn mắt hốc mồm nói: “Bạo... Bạo... Cúc?”...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Hiểu Lâm

“Em đã tới rồi, còn muốn đứng đó tới khi nào?” Tổng Nguyên Câu cúi đầu, ánh mắt xuyên qua mắt kiếng nhìn Ôn Liễm.

“Dạ.” Ôn Liễm không dám trì hoãn nữa, vội vàng đi tới tủ lạnh lấy con chuột trắng nhỏ ngủ đông đứng trong cốc thí nghiệm ra, cầm nhiệt kế lên, bắt đầu đo nhiệt độ hậu môn cho chuột trắng nhỏ.

Bởi vì đã được đông lạnh cho nên chuột trắng nhỏ sẽ không nhảy loạn cũng sẽ không cắn người, Ôn Liễm lấy nhiệt kế sau khi đã hơ qua đèn cây nhét vào trong hậu môn của chuột trắng nhỏ, rồi để đó. Chờ năm phút, lại lấy nhiệt kế ra, xem số chỉ của nhiệt kế rồi ghi lại, vậy là đã hoàn thành nhiệm vụ Tổng Nguyên Câu giao cho.

Ôn Liễm cầm nhiệt kế đi tới bên cạnh Tổng Nguyên Câu nói “Lão sư, đo xong rồi.” Thuận miệng báo nhiệt độ đo được cho ông ấy.

Nhiệt độ cơ thể của chuột trắng nhỏ có hơi thấp, con số này nằm trong dự liệu của Tổng Nguyên Câu, hần gật đầu phân phó nói “Đem nhiệt kế cho sư tỷ của em, bảo em ấy ghi chép lại. Sau đó em tiếp tục đo mấy con khác đi.” Theo ngón tay của ông chỉ một cái một cái bàn khác, Ôn Liễm thấy được một hàng cốc thí nghiệm đựng chuột trắng nhỏ sinh khí dồi dào.

Vậy có chút khó khăn nha, con thỏ nóng nảy còn cắn người đấy, răng của chuột trắng nhỏ cũng là rất lợi hại, huống chi cô còn phải đi bạo hoa cúc của nó... lần trước có làm thí nghiệm tương tự, lớp học bọn họ hết mấy người bị chuột trắng nhỏ cắn, mặc dù chỉ là vết thương nho nhỏ, nhưng đau lắm chứ bộ.

Ôn Liễm đi tới, mở miếng gạc trắng dầy cốc thí nghiệm rồi thả chuột trắng nhỏ ra. Sau đó túm lấy cái đuôi của chuột trắng nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve đầu của nó, trấn an nó một hồi. Nói thật, chuột trắng nhỏ sờ thật đã, mềm giống như bánh dày vậy.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, Ôn Liễm mang chuột trắng nhỏ đặt vào trong thiết bị chuyên dụng, dựa vào kinh nghiệm ba bốn lần xử lý qua chuột trắng nhỏ, cho nên đối phó với chuột trắng nhỏ tiếp theo cũng thuận buồm xuôi gió, cô nhanh chóng đo lường xong số liệu.

Mặc dù quá trình có chút buồn nôn, chuột trắng nhỏ không nói phải trái tùy chỗ ị bậy, nhưng may là không có giống như bạn học của cô thọt cho hoa cúc của chuột trắng nhỏ ứa máu hoặc là thọc cả cây nhiệt kế trực tiếp vào hoa cúc của chuột trắng nhỏ khiến nó ngừng tại chỗ.

Sau khi ghi chép số liệu xong Ôn Liễm giao nó cho Tổng Nguyên Câu. Tổng Nguyên Câu đi tới chỗ cô làm thí nghiệm nhìn một cái, không có phát hiện hiện tượng tử vong của chuột trắng nhỏ hài lòng gật đầu một cái, lại an bài Ôn Liễm làm những chuyện khác, ngày hôm nay coi như đã xong.

Chỉ chớp mắt đã sắp đến mùa hè, thời tiết trở nên nóng hơn, ve sầu sống dưới đất bảy năm liền leo lên ngọn cây, bắt đầu một mùa hè om sòm của mình.

“Tiện Khê, em tới sau thao trường một lát đi.” Bị Cố Tiện Khê cự tuyệt nhiều lần, Tân Niên trưởng vẫn chưa từ bỏ ý định lần nữa muốn tỏ tình với nàng.

Thời điểm nhận được tin nhắn, Cố Tiện Khê còn đang tắm, tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm vang lên, một cái tay cầm lấy điện thoại di động của Cố Tiện Khê. Ôn Liễm cầm điện thoại di động của Cố Tiện Khê lên, thấy có người gửi tin nhắn, liền đem điện thoại di động thả lại trên bàn, hướng trong phòng tắm nói: “Học tỷ, có người gửi tin nhắn cho học tỷ nè.”

Bởi vì hôm nay Từ Nhã Khiết các nàng đều không ở đây, Cố Tiện Khê một mình ở trong phòng ngủ, nên cửa hàng từ chối giao thức ăn tối. Vì vậy nàng liền gọi Ôn Liễm tới, cùng nhau chọn món ăn, sau đó buổi tối lại ra ngoài chơi.

Ôn Liễm một tay cầm nĩa xiên vào sợi mì rồi cuộn tròn, một bên xem video giải phẫu thân thể con người Cố Tiện Khê mới vừa mở cho cô. Khẩu vị video hơi nặng, coi như Ôn Liễm có là một sinh viên y khoa từng trải thì cũng có mấy lần buồn nôn ăn không trôi.

Dao giải phẫu sắc bén rạch cái bụng của thi thể hơi vàng ra, mỡ màu vàng hòa lẫn màu máu đỏ của ruột lập tức từ trong bụng tuôn ra ngoài.

Ôn Liễm giống như bị điểm huyết đạo vậy, đứng hình. Lặng lẽ dời ánh mắt đi chờ cho hình ảnh buồn nôn nhất trôi qua mới quay qua xem tiếp, cái tay cầm nĩa đã đặt trước mặt, nháy nháy con mắt, suy tính xem có nên ăn tiếp hay không. Tay so với não hành động nhanh hơn, nhét hết mì vào trong miệng.

Cố Tiện Khê ở trong phòng tắm không có nghe rõ bên ngoài nói gì, suy tư rất lâu mới hiểu được lời của Ôn Liễm, trả lời: “Em giúp chị xem đi.”

“Oh.” Ôn Liễm buông nĩa xuống, nhấn dừng video, sau đó cầm điện thoại di động Cố Tiện Khê lên xem. Trong mấy phút ngắn ngủi, Tân Niên trưởng lại liên tục gửi thêm mấy cái tin nhắn tới.

“Tiện Khê, em đồng ý có được hay không?”

“Tiện Khê, anh thật sự có chuyện muốn tìm em”...

Ôn Liễm thấy người gửi tin nhắn cho Cố Tiện Khê là “Tân Niên trưởng”, trong lòng có chút khó chịu. Theo như Từ Nhã Khiết nói, cô đã sớm biết người này thích học tỷ. Cô hoài nghi lần này hẳn muốn hẹn học tỷ ra để làm cái gì, cho dù rất không thích học tỷ đi gặp hắn, nhưng mà cô cũng không phải là gì của Cố Tiện Khê, cũng không có tư cách lên tiếng.

Mở ra tin nhắn thứ nhất hắn gửi tới, dự định một hồi cho Cố Tiện Khê xem. Còn không chờ cô tắt màn hình để điện thoại di động Cố Tiện Khê xuống, lại có tin nhắn gửi tới, Ôn Liễm cân nhắc một chút, cuối cùng mở tin nhắn kia ra xem.

“Tiện Khê, anh thích em rất lâu rồi. Hôm nay hẹn em ra chính là vì chuyện này, hy vọng em có thể cho anh một cái đáp án... Buổi tối, anh sẽ ở trong tiệm trà sữa chờ em, nếu em không tới anh sẽ ở chỗ đó chờ em một đêm.”

Ôn Liễm trong lòng lộp bộp, sắc mặt trở nên âm trầm, nhiệt độ ở đầu ngón tay theo lượng máu nhanh chóng giảm bớt, đầu tiên trong đầu là một mảnh trống không, ngay sau đó một loạt ý tưởng lung tung đồng loạt tuôn ra ngoài, có người thô lỗ với học tỷ, có người muốn cướp học tỷ của cô... Càng nghĩ tâm càng lạnh, tay nắm chắc quả đấm, huyết mạch dưới da cũng có thể nhìn rõ ràng.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là thủ tiêu cái tin nhắn này, sau đó vờ như có gì phát sinh. Nhưng khi ngón tay của cô chuyển tới nút xóa lại cảm thấy như vậy không tốt, dẫu sao đây là điện thoại di động của học tỷ chứ không phải của cô, cô nhìn lên tin nhắn của học tỷ là không được rồi giờ lại còn xóa tin nhắn nữa thì... Đang muốn từ bỏ, Cố Tiện Khê ở trong phòng tắm đột nhiên lên tiếng, Ôn Liễm bị giật mình, ngón tay bất tri giác siết chặt điện thoại di động, vừa vịn dè lên nút xóa tin nhắn.

Ôn Liễm ngẩng đầu lên đợi rất lâu, cũng không có thấy học tỷ từ trong phòng tắm đi ra, làm bộ trấn định hỏi: “Học tỷ sao thế?”

“Không có sao, vô tình làm ngã chai dầu gội.”

Lời này của Cố Tiện Khê giúp cho Ôn Liễm thoáng thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu nhìn một cái, tin nhắn Tân Niên trưởng tỏ tình với học tỷ biến mất rồi... Cô lo lắng sợ hãi lật tới lật lui tìm kiếm vẫn không có thấy cái tin nhắn kia đâu.

Sẽ không phải là bị mình xóa mất rồi chứ, cô nghĩ đến hậu quả xấu nhất có thể xảy ra. Nếu là như vậy, cô cũng chưa có biện pháp phục hồi lại.

Ôn Liễm vắt hết óc suy nghĩ biện pháp giải quyết. Lúc cô còn chưa nghĩ ra, cửa phòng tắm bị mở ra, Cố Tiện Khê dùng khăn lông bọc mái tóc dài bước ra, hỏi: “Là ai gửi tin nhắn thế.”

“Ừm... là... Tân Niên trưởng.” Ôn Liễm ấp a ập úng nói “Trên đó có ghi.”

Cố Tiện Khê coi khăn lông trên đầu ra, đem tóc tất cả để một bên, sau đó vừa dùng khăn lông xoa nắn tóc, vừa đi tới hỏi Ôn Liễm “Anh ta nói cái gì?”

Ôn Liễm trấn định lại, không thể che dấu chỉ có thể thẳng thắn sẽ được khoan hồng, cắn môi, chớp mắt một cái nói: “Em không biết, em vô tình xóa mất tin nhắn rồi...” Muốn cô nói ra là hắn tỏ tình với chị đó à, chuyện này rất khó làm, vậy cứ để cô lừa gạt học tỷ một lần nữa lần đi.

“Em bỗng dưng vô cớ xóa tin nhắn của chị làm gì?” Tiện Khê nghe vậy nhũn mày một cái, giọng không tốt lắm nói. Nàng rất ghét người khác đụng vào việc cá nhân của nàng, dù có là Ôn Liễm nếu không được nàng cho phép cũng giống như vậy. Nàng mặc dù kêu em ấy xem nhưng lại không có kêu em ấy xóa a.

Ôn Liễm trong lòng vừa cuống cuống vừa ủy khuất, muốn giải thích cô không phải cố ý, nhưng mà trong đầu cô bây giờ không thể sắp xếp ngôn từ hoàn chỉnh được. Cô đúng là đã xóa tin nhắn của học tỷ đây là sự thật. Cộng thêm lần đầu tiên bị học tỷ la mắng như vậy, lại vì một tên niên trưởng, trong đầu nhớ tới những lời mà Từ Nhã Khiết lúc ấy đã nói, nói không chừng học tỷ thật sự thích niên trưởng, vậy cô coi là cái gì!

Cô dứt khoát một hơi đứng lên, nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, lần này là em sai, xin học tỷ tha thứ.” Vừa nói liền cầm điện thoại di động của mình lên đi ra ngoài.

“Haiz...” Cô Tịch Khê cũng không muốn muốn trách cứ cô, không ngờ cô lại phản ứng lớn như vậy, muốn đưa tay ngăn lại không cho cô đi, nhưng Ôn Liễm trực tiếp tránh nằng bước ra khỏi phòng ngủ.

Sau đó một tuần lễ, Cô Tịch Khê cũng không có thấy bóng dáng Ôn Liễm đâu, gửi QQ, không trả lời; gửi tin nhắn, không đáp lại; gọi điện thoại, không nhận.

Bình thường nếu không hẹn trước thì cũng hay tới gặp nằng. Ôn Liễm còn thích dính vào nằng đột nhiên liền biến mất, tựa như trên thế giới chưa bao giờ có người này vậy, Cô Tịch Khê hết sức khó chịu. Chuyện này làm cho nằng không thể nổi lên nghi ngờ với việc xảy ra ngày đó, nằng cũng không có trách cứ Ôn Liễm, sao Ôn Liễm đột nhiên kích động như vậy.

Vấn đề là do Ôn Liễm thấy tin nhắn kia? Tân Niên trưởng?

Không được, nằng nhất định phải tìm Ôn Liễm hỏi rõ ràng. Chuyện xóa tin nhắn nằng có thể tha thứ cho Ôn Liễm, nhưng em cũng không thể vì vậy mà biến mất không rõ ràng như vậy được.

Bởi vì đã từng tới phòng ngủ của Ôn Liễm, Cô Tịch Khê quen đường đi tới trước cửa phòng Ôn Liễm. Bắt đầu gõ cửa, nằng nghĩ hôm nay là thứ bảy, các em ấy hẳn cũng núp ở trong phòng ngủ.

Người đi ra mở cửa là Lâm Tuyết Tuệ, nằng mở hé cửa một tý, từ bên trong nhô đầu ra, quan sát Cô Tịch Khê một phen, nhận ra nằng là học tỷ hệ hộ lý tỷ hỏi: “Học tỷ chị tìm ai?”

“Chị tìm Ôn Liễm, Ôn Liễm ở đây không?” Cô Tịch Khê nói rõ ý đồ, nhìn vào trong phòng ngủ bên trong rèm cửa sổ đều bị kéo xuống, cả căn phòng trừ đèn hiệu của máy điều hòa phát ra một chút ánh sáng ra thì mọi thứ đều chìm trong màn tối, không thấy rõ tình huống hiện tại.

“Cậu ấy sáng sớm liền đi ra ngoài, bây giờ không có ở phòng ngủ.” Lâm Tuyết Tuệ cố ý dõn người, dùng thân thể ngăn trở tầm nhìn của nằng lác đầu một cái.

“Nga.” Cô Tịch Khê suy nghĩ một chút hỏi: “Vậy em biết em ấy đi đâu không? Bao lâu sẽ trở lại?”

“Không biết, cậu ấy không có nói.” Lâm Tuyết Tuệ vẫn lác đầu trả lời.

“Được rồi, cảm ơn em.” Cô Tịch Khê thất vọng thở dài nói một tiếng cảm ơn.

Sau khi Lâm Tuyết Tuệ đóng cửa lại đi vào phòng ngủ, hướng về phía giường Ôn Liễm nói: “Giúp cậu đuổi người đi rồi.”

Trong chần chừ tới thanh âm ồm ồm của Ôn Liễm “Cảm ơn.”

Lâm Tuyết Tuệ tò mò hỏi: “Tại sao cậu không gặp học tỷ?”

“Không muốn.” Ôn Liễm đối mặt với vách tường nói.

Mấy ngày tiếp theo chính là trò chơi mèo bắt chuột, một người muốn gặp, một người càng muốn ẩn núp, hai người đuổi bắt thật kinh khủng.

Cô Tịch Khê mỗi ngày đều tới phòng ngủ Ôn Liễm tìm người, nhưng đều nhận được câu trả lời là Ôn Liễm không có ở đây, Ôn Liễm đi ra ngoài rồi, bắt luận sớm muộn, nằng có chút không thể tưởng tượng nổi. Chẳng lẽ khoảng thời gian này Ôn Liễm đều không ở trong phòng ngủ sao?

Dù đã dùng nhiều cách cũng không tìm được Ôn Liễm, nhưng nằng vẫn tin tưởng hòa thượng chạy được chứ chùa thì không, sớm muộn Ôn Liễm cũng sẽ có một ngày bị nằng bắt được. Vì để tìm được Ôn Liễm, nằng còn cố ý xin phụ đạo viên của Ôn Liễm thời khóa biểu của các nằng, cũng thử tới tìm Ôn Liễm lúc tan học. Nhưng nằng không ngờ rằng, Ôn Liễm chạy quá nhanh, lúc Cô Tịch Khê đến phòng học các nằng thì người sớm đã không thấy tăm hơi.

Cuối cùng vẫn có một ngày Ôn Liễm bị nằng chặn lại.

“Tại sao em lại tránh mặt chị?”...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Đối Lập

Ôn Liễm bị Cố Tiệp Khê gọi lại, mới vừa tan lớp nên vẫn chưa ra khỏi phòng học, thấy Cố Tiệp Khê đi tới, định xoay người đi cửa sau, không nghĩ tới Cố Tiệp Khê lại trực tiếp gọi cô, nếu cứ chạy như vậy thì không ổn lắm.

Cô đứng tại chỗ, thấy Lâm Tuyết Tuệ và Cao Tĩnh Kỳ một bộ không hiểu tình huống hiện tại, nói với họ “Hai cậu đi ăn cơm trước đi, một chút nữa tôi sẽ tới.”

Lâm Tuyết Tuệ nhìn Ôn Liễm, gật đầu một cái nói “Vậy cũng được, chúng tôi ở phòng ăn chờ cậu.” Kéo tay Cao Tĩnh Kỳ theo dòng người rời đi.

Trong nháy mắt học sinh trong phòng học đều đi không còn một mống, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Cố Tiệp Khê thấy cô không chạy, từng bước từng bước đi tới trước mặt Ôn Liễm, lại đem lời vừa nói hồi nãy lặp lại một lần nữa “Tại sao em lại phải tránh chị? Tại sao không muốn gặp chị?”

Ôn Liễm nở nụ cười, từ từ xoay người, buông lỏng hai tay, dáng vẻ giống như rất vô tội hỏi ngược lại Cố Tiệp Khê “Em.khi nào thì tránh học tỷ chứ?”

Cố Tiệp Khê vừa nhìn thấy cô, đột nhiên cổ họng lại bị ứ khuất mấy ngày nay trào ra mắc kẹt lại, những lời muốn hỏi Ôn Liễm vốn đã nghĩ kỹ giờ đây hoàn toàn quên mất không còn một mống, ấp úng nửa ngày cũng không nói nên lời.

Cuối cùng cắn môi, cố nén ưu tư, hỏi “Vậy vì cái gì cũng không đến tìm chị, chị đi tìm đều không gặp được em? Phòng học không thấy, phòng ngủ cũng không luôn, em có biết chị lo lắng nhiều đến mức nào không? Chị sợ rằng em đã biến mất!”

Ôn Liễm cố ý không nhìn vào ánh mắt Cố Tiệp Khê, cô sợ nếu nhìn vào đó thì sẽ không chịu được mà mềm lòng, tìm một cái cớ nói “Mấy ngày nay em có chút bận bịu...”

Cố Tiệp Khê cắt đứt nàng lời, dứt khoát hỏi “Có phải nguyên nhân là do cái tin nhắn kia không?”

Nói đến cái tin nhắn kia, Ôn Liễm liền tức lên, ưu tư kích động muốn giải thích, lời vừa đến khóe miệng lại nhớ tới những gì Cố Tiệp Khê đã nói, lại lười giải thích. Cô muốn né tránh, thờ dãi một cái nói: “Không phải.”

“Ngày đó, chị...” Cố Tiệp Khê muốn giải thích.

Ôn Liễm lắc lắc đầu, không muốn nghe những lời này, cô ý nói sang chuyện khác “Trừ chuyện này ra, học tỷ tìm em có chuyện gì khác không?” Giọng điệu phá lệ không thân thiết, giống như cô đang đối mặt với một người hoàn toàn xa lạ vậy. Tình yêu sâu đậm với học tỷ không biết đã bị cô giấu đi đâu.

Đúng, Ôn Liễm là một người rất giỏi che giấu bản thân. Khi đối mặt với người cô không thêm để ý đến, bọn họ chỉ sẽ thấy thái độ của cô đối với tất cả mọi chuyện đều là xem nhẹ, coi như trời có sập xuống thì vẫn không làm thay đổi dáng điệu không sợ hãi trước sóng lớn. Đây chính là nguyên nhân hồi đó lúc mới vào trường nam sinh trong ban của cô thấy cô xinh đẹp thì xinh đẹp thiệt nhưng không thể theo đuổi.

Cô chỉ cho những người cô ấy thân thiết thấy được con người thật của mình.

Vốn là giữa cô và Cố Tiệp Khê không có quan hệ gì hết nhưng cô vẫn có chút mong đợi với Cố Tiệp Khê, mới có thể ba lần bốn lượt đến gần Cố Tiệp Khê, không tiếc biểu lộ con người thật nhất với nàng. Mà Cố Tiệp Khê trong lúc vô ý đã tàn nhẫn đâm cô một dao...Ôn Liễm bị thương, lòng đang chảy máu, cô cũng cho là lần này tất cả huyết dịch trên người phải chảy đến khô cạn mới dừng lại được. Thật vất vả mới cầm được máu, Ôn Liễm không muốn bị thương lần nữa, thậm chí ngay cả gặp lại Cố Tiệp Khê cô cũng không muốn.

Cố Tiệp Khê như nghẹn ở cổ họng, ngay cả nói chuyện cũng khó khăn, nhưng vẫn nói “Chị muốn biết cái tin nhắn kia rốt cuộc nói cái gì?” Nàng tự cho là mình không có làm gì sai, như vậy Ôn Liễm đột nhiên thay đổi nhất định có liên quan tới cái tin nhắn kia.

“Em không phải đã nói em không biết sao?” Ôn Liễm dám nói lần thứ nhất liền dám nói lần thứ hai.

“Nhưng mà...” Cố Tiệp Khê mặc dù tin tưởng cô, nhưng nếu như không phải vì chuyện cái tin nhắn đó thì còn có chuyện gì khác.

“Chị thật sự để ý sao?” Ôn Liễm mặt không cảm giác hỏi.

“Dĩ nhiên.” Cố Tiệp Khê dĩ nhiên để ý, cái tin nhắn kia là nguyên nhân dẫn đến mấy ngày nay Ôn Liễm lẩn tránh nàng, nàng không chỉ muốn biết còn muốn biết rõ ràng.

Ôn Liễm lại cho là nàng vì Tân Niên trường nên mới để ý như vậy, ưu tư ngấm ngấm chịu đựng mấy ngày nay đột nhiên bùng nổ cắn răng nói “Vậy chị đi tìm anh ta mà hỏi! Tìm em làm gì! Cái gì em cũng không biết!” Càng nói đến phần sau cô càng kích động, lý trí của cô cơ hồ hoàn toàn đánh mất, trong đầu đều là bản thân đã làm nhiều điều như vậy rốt cuộc được coi là cái gì! Rốt cuộc được coi là cái gì!

Mình vì nàng làm nhiều chuyện như vậy, bắt quả chị vô tình lỡ tay xóa đi một cái tin nhắn. Cho dù mình không cần được đáp lại hay là hồi báo nhưng cũng không muốn quay đầu lại trở thành sự cười nhạo của nàng.

Cô thật thích sự học tỷ a! Ngại vì giới tính nên cô mới không dám đem lời tỏ tình nói ra khỏi miệng. Nhưng thật chẳng lẽ cứ như vậy liên tục nhìn học

tỷ đất tay người khác sao, đáp ứng sự theo đuổi của người khác, sau đó cùng người khác bước vào lễ đường, kết hôn sinh con, mà mình chỉ có thể ở một bên chúc phúc và vỗ tay?

Ôn Liễm không muốn! Nhưng cô lại không thoát khỏi cục diện này. Ôn Liễm đột nhiên bùng nổ làm Cố Tiệp Khê giật mình, nàng còn muốn bình tĩnh nói chuyện với Ôn Liễm, nhất thời ngây tại chỗ, không biết nên đáp lại như thế nào.

“Chị đi đi, em cái gì cũng không biết, em cái gì cũng không biết! Ôn Liễm thống khổ che đầu lại, lắc đầu ngồi xồm xuống.

“Nếu như em thích như vậy thì cứ như vậy đi. Chị sẽ không tới tìm em nữa đâu, Ôn Liễm!” Cố Tiệp Khê vành mắt ửng đỏ nói.

“Chị đi đi!” Ôn Liễm vẫn nói câu đó.

Trước lúc rời phòng học, câu nói sau cùng của Cố Tiệp Khê là “Ôn Liễm, em đừng hối hận!” Ôn Liễm cũng không để ý tới.

Cố Tiệp Khê sau khi đi rồi, trong phòng học trống rỗng quanh quẩn từng tiếng nấc nhẹ của Ôn Liễm.

Cố Tiệp Khê cầm sách trong tay đã nhìn không dưới mười mấy phút, nhưng vẫn để nguyên trang sách ban đầu mở ra. Ánh mắt Cố Tiệp Khê nhìn quyển sách hoàn toàn trống rỗng, trong đầu không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Trương Tư Di làm bộ đi ngang qua sau lưng nàng, len lén liếc quyển sách trên bàn, sau đó nhìn Thường Lạc lắc đầu một cái.

Thường Lạc thờ dài một cái, vẫn là như vậy, ho khan một cái, tìm chuyện để nói “Tiệp Khê có muốn đi ăn cơm không?”

Cũng không biết ngày đó Cố Tiệp Khê đi ra ngoài đã xảy ra chuyện gì, lúc trở lại thì trở thành cái bộ dáng này, không nói một lời. Người khác hỏi một câu, nàng đáp một câu, cũng không chịu nói thêm gì hết.

Thường Lạc vì thế còn bảo Từ Nhã Khiết đi tìm niên muội kia, muốn hỏi một chút xem cô đã làm gì Cố Tiệp Khê, nhưng cũng không có tìm được niên muội đó.

Cố Tiệp Khê khôi phục một chút tinh thần, mặt không cảm giác lắc đầu “Không đói bụng.”

“Tiệp Khê, cậu ăn cơm không có quy luật như vậy, dạ dày sẽ xảy ra vấn đề đó.” Thường Lạc lo lắng. Các nàng đều là người học y, đều rất chiều chuộng thân thể bản thân, bình thường một ngày ba bữa đều đúng hạn ăn, nàng lo lắng Cố Tiệp Khê đột nhiên thay đổi thời gian ăn cơm như vậy, thân thể sẽ chịu không nổi.

Cố Tiệp Khê vẫn lắc đầu một cái, không đáp lời.

Trương Tư Di dạo nhà vệ sinh hết một vòng, đang chuẩn bị trở về giường của mình, bên ngoài cửa đột nhiên bị gõ, nàng đi tới mở cửa, ngạc nhiên nói “Học tỷ sao chị tới đây?”

Cố Tiệp Khê vừa nghe đến hai chữ học tỷ, ánh mắt lập tức khôi phục thần thái, cho là Ôn Liễm đến tìm nàng, ngay tức khắc vừa nghiêng đầu vừa nói “Ôn Liễm?” Kết quả phát hiện không phải, thất vọng cúi đầu.

Hội trưởng hội nhiếp ảnh từ bên ngoài nói “Chị là tới tìm Tiệp Khê, em ấy có ở đây không?”

“Có.” Trương Tư Di mời nàng đi vào.

“Học tỷ, chị tới đây có chuyện gì không?” Cố Tiệp Khê khép sách trên tay lại, để qua một bên.

“Hội trưởng đi tới trước mặt nàng, cười nói “Chị tới tìm em a.” Trương Tư Di kéo cái ghế tới để nàng ngồi kế Cố Tiệp Khê.

“Tìm em làm gì?” Cố Tiệp Khê đứng lên rót ly trà cho nàng, nghi hoặc hỏi “Trong hội đoàn cần em làm gì sao?”

Hội trưởng lắc đầu một cái, phủ nhận nói “Không phải, hai ngày nữa chị phải tốt nghiệp, muốn mời mấy người bạn thân ra ngoài tụ tập một chút, cũng coi như để làm kỷ niệm đi. Cho nên tới đây mời Tiệp Khê đi chung.”

“Học tỷ phải đi a...” Chị ấy nếu không nói, Cố Tiệp Khê cũng không nhớ nổi, năm nay chị ấy sẽ tốt nghiệp. Vừa nghĩ tới học tỷ cũng phải đi, tâm tình Cố Tiệp Khê lại càng trầm nặng đi xuống.

Có một ít người, cho dù không liên lạc, nhưng biết họ vẫn còn bên cạnh cũng rất tốt. Một khi biết họ phải rời đi, thì sẽ vô hình khổ sở.

“Đúng vậy, phải ra ngoài làm việc.” Hội trưởng thờ dài nói “Không ngờ thời gian qua nhanh như vậy, chị vẫn còn nhớ lúc mình mới vừa nhập học, không nghĩ tới một cái chớp mắt liền phải đi rồi...”

Nàng còn vỗ vỗ vai Cố Tiệp Khê nói “Tiệp Khê, nhất định phải biết quý trọng thời gian đại học a, đừng giống học tỷ đây, rõ ràng trải qua rồi nhưng một chút cũng không nhớ nổi đã trải qua như thế nào.”

Cố Tiệp Khê gật đầu hỏi “Tiệc mừng học tỷ tốt nghiệp, em dĩ nhiên phải đi rồi. Chẳng qua là không biết lúc nào?”

Hội trưởng đem địa điểm và thời gian nói một lần cho nàng.

Cố Tiệp Khê đáp ứng “Em nhất định sẽ đi.” lại hỏi “Khi nào học tử rời trường? Em sẽ tới tiễn chị?”

Hội trưởng cười lắc lắc đầu “Cái này...cũng không cần tiễn đâu, đỡ phải nhìn thấy thương cảm...”

Hai người lại lời ong tiếng ve một ít chuyện liên quan tới hội đoàn, hội trưởng đứng lên, nói “Quyết định như vậy đi, chị còn phải đi mời những người khác nữa, đi trước. Tiệp Khê nhất định phải tới a, chị sẽ chờ em”

“Vâng.” Cố Tiệp Khê đứng lên muốn tiễn nàng, lại bị nàng thần thần bí bí nói nhỏ trong lỗ tai “Lần này Tân Niên trường cũng tới đó, chị sẽ tạo cơ hội tốt cho hần...” Nàng rất vui vì có thể dắt dây đỏ cho Cố Tiệp Khê và Tân Niên trường.

Cố Tiệp Khê chỉ nghe nửa câu đầu của nàng, trong lòng nghĩ đến vừa vặn có thể đi tìm Tân Niên trường đầu sỏ tới hỏi ngày đó anh ta đã gửi tin nhắn gì cho mình mà lại dẫn tới biểu hiện đó của Ôn Liễm, nhưng không nghe thấy nửa câu sau, ngây ngốc gật đầu.

Hội trưởng nhìn phản ứng của nàng, liền cảm giác giá hai người có triển vọng...

Cùng lúc đó, ở một phòng ngủ khác, Ôn Liễm đau lòng cũng tê liệt ở trên giường, thất hồn lạc phách nhìn chăm chăm trần nhà. Tổng giáo sư có nhờ cô tới phòng thí nghiệm hỗ trợ, đều bị cô cự tuyệt.

Hai người ái mộ lẫn nhau lại đang hành hạ lẫn nhau...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tử Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Tổ Tình

KTV trung tâm thành phố, Cố Tiệp Khê vẫn là lần đầu tiên tới nơi này.

Ở cửa thang máy có người mặc đồng phục an ninh trên lỗ tai treo tai nghe, sau eo còn cắm một máy bộ đàm. Thấy thang máy đã tới nơi, lui về phía sau một bước, để cho người trong thang máy đi ra.

Cố Tiệp Khê cầm túi xách trong tay, đi theo phục vụ viên ra khỏi thang máy, hai bên hành lang dài đều là phòng hát karaoke, ánh đèn mờ mờ trên đầu ước chừng chỉ có thể chiếu sáng số phòng trên cửa.

Cho đến khi nàng theo phục vụ viên đi qua mấy cái phòng, nàng mơ hồ nghe được tiếng nhạc từ bên trong truyền tới, đàn ông và phụ nữ phối hợp hát với nhau, khi thì cao vút khi thì thấp bằng, mỗi một phòng hát là một một loại âm nhạc khác nhau. Nghĩ là hần cũng sắp đến nơi rồi.

Phục vụ viên mang nàng tới trước cửa phòng của học tử các nàng, đẩy cửa ra, mời Cố Tiệp Khê đi vào, sau đó liền đóng cửa lại.

Trong phòng karaoke còn mờ tối hơn cả ngoài trên hành lang, nguồn sáng duy nhất chính là màn ảnh lớn gắn trên tường. Phía trên là hình ảnh ca sĩ trẻ tuổi đang cầm đàn ghi-ta vừa đàn vừa hát, vẻ mặt ưu thương. Mà phía dưới màn hình lời bài hát đang chậm rãi thay đổi.

Trước màn hình lớn chính là mấy cái ghế sa lon, mười mấy người ngồi trên đó, phần lớn là nữ sinh, chỉ có hai ba nam sinh. Bọn họ có người đang uống rượu, có người đang nhìn vào màn hình hát.

Tiếng nhạc đình tai nhức óc xông vào trong lỗ tai Cố Tiệp Khê, làm cho nàng cảm giác màng nhĩ cũng sắp bị phá hư rồi, một lúc sau mới thích ứng được hoàn cảnh bên trong.

Hai nữ sinh đang đứng hát trước màn hình lớn nghe có người đi vào, đồng loạt nhìn bên này, nữ sinh mái tóc dài đưa lưng về phía cửa chính là học tử của Cố Tiệp Khê, vừa nhìn thấy Cố Tiệp Khê tới liền không kịp đợi ngoác ngoác nàng, chỉ ghế sa lon bên kia nói: “Tiệp Khê mau qua bên kia ngồi đi.”

Lúc nói chuyện còn quên để microphone xuống, làm cho toàn bộ người đang ngồi trên ghế sa lon đều nhìn bên này.

Cố Tiệp Khê bị nhiều người nhìn như vậy, cảm thấy không tốt, hướng học tử gật đầu một cái. Nữ sinh quen với nàng đang ngồi thấy nàng, lập tức chào hỏi “Tiệp Khê nơi này.”

Cố Tiệp Khê có chút câu nệ ngồi xuống bên cạnh nữ sinh kia, tìm kiếm bóng người Tân Niên trường trong mấy cái nam sinh đang ngồi trên ghế sa lon, nhưng mà không có tìm được.

Nữ sinh kia quen với nàng cầm tới một cái ly sạch dò hỏi “Muốn nước ngọt hay là bia?”

Cố Tiệp Khê vốn là muốn uống nước ngọt, nhưng không biết vì cái gì lại chọn bia.

Nữ sinh giúp nàng rót một ly bia, Cố Tiệp Khê thu hồi ánh mắt trên người những nam sinh kia hỏi nữ sinh đó “Tân Niên trưởng tại sao không tới?”

Nữ sinh nghe vậy liếc mắt nhìn chỗ ngồi của Tân Niên trưởng, lắc lắc đầu nói “Không phải, mới vừa rồi vẫn còn ở nơi này, chắc là đi vệ sinh rồi.”

“Nga.” Cố Tiệp Khê nhấp một hớp bia lạnh, khi vào trong miệng cảm thấy lạnh buốt khẩu vị rất tốt. Nàng lần này tới ngoài mục đích tiễn học tỷ ra thì chính là tới hỏi chuyện Tân Niên trưởng. Trên màn hình đã đổi sang bài khác, học tỷ đưa microphone cho những người khác, bản thân thì đi xuống. Nàng đi tới trước mặt Cố Tiệp Khê, bảo những người khác nhích qua một tý để ngồi vào bên cạnh nàng, nói với Cố Tiệp Khê “Tiệp Khê, rốt cuộc em đã tới, chị đợi em này giờ.”

Cố Tiệp Khê đặt ly bia xuống trả lời “Có chuyện tri hoãn, cho nên tới trễ. Xin lỗi học tỷ.”

Học tỷ vỗ vai nàng một cái nói “Không có chuyện gì, tùy tiện chơi đi, sau này có thể không có cơ hội tụ tập vui chơi với các em như vậy đâu.” Thuận tay cầm ly bia lên, cụng ly với Cố Tiệp Khê.

Cố Tiệp Khê bung ly, đang muốn rót bia vào trong miệng, màn hình chuyển sang cảnh khác, tản ra ánh sáng, học tỷ mới phát hiện trong ly Cố Tiệp Khê ly là bia, nhanh chóng đưa tay ra chặn miệng ly, không để cho Cố Tiệp Khê uống vào, hỏi “Sao em lại uống bia, không phải là em không thể uống bia sao?”

“Không sao, vẫn có thể uống một chút xít.” Cố Tiệp Khê lấy tay nàng ra, nói.

“Vậy uống ít thôi.” Mặc dù nàng nói như vậy, nhưng học tỷ vẫn không muốn nàng uống quá nhiều.

“Học tỷ, Tân Niên trưởng đâu?” Cố Tiệp Khê buông ly bia xuống hỏi.

“Sao vậy? Không chờ được nữa à?” Học tỷ trêu ghẹo nhìn nàng.

Cố Tiệp Khê cảm thấy học tỷ có thể đang hiểu lầm quan hệ giữa nàng và niên trưởng, giải thích một phen với nàng.

Học tỷ cau mày đem lời nàng thu vào trong tai, hoàn toàn sụp đổ ý tưởng cho là Tiệp Khê và Tân Niên trưởng là đang ái mộ lẫn nhau nói “Khó trách lần trước chị nói với cậu ta muốn làm mối cho hai người, cậu ta chỉ cười khò nói không cần.”

Trong chớp mắt Cố Tiệp Khê uống cạn một ly bia, trong miệng đang ngậm một hớp bia, nghi hoặc nhắc nhắc lông mày.

Học tỷ thấy lại có người tiến vào, ngẩng đầu lên nhìn nói “Hắn tới kia, em tự mình hỏi hắn đi.” Vừa nói liền đứng lên, nhường chỗ ngồi lại cho người mới vào. Cố Tiệp Khê nuốt hết bia trong miệng xuống, ngẩng đầu lên, người mới bước vào đã đứng ở trước mặt nàng.

“Tiệp Khê...” Tân Niên trưởng chuẩn bị một chút lời nói. Học tỷ dè vai hắn xuống, để cho hắn ngồi vào bên cạnh Cố Tiệp Khê nói “Hai người ngồi xuống đi, có chuyện gì thì nói rõ ràng đi, chị đi chiêu cố những người khác.”

Hai người đồng thanh “Được.”

Sau khi học tỷ đi rồi, hai người rơi vào trầm mặc, lúc này Cố Tiệp Khê lại uống thêm nửa ly bia.

Tân Niên trưởng rót cuộc nghĩ xong lời định nói, hít một hơi, thanh tĩnh lại “Anh đã biết ý của em rồi, sau này anh sẽ sẽ không dây dưa với em nữa...”

trên mặt Cố Tiệp Khê đã xuất hiện một tầng hồng, mặt đầy mộng lung nhìn Tân Niên trưởng.

Tân Niên trưởng nói tiếp “Buổi tối ngày hôm đó, anh ở quán trà sữa đợi em một đêm, em cũng không có tới, anh liền hiểu.”

Cố Tiệp Khê tiếp tục ngây ra.

Tân Niên trưởng thấy nàng mặt đầy mù tịt, củ kết hỏi “Em không biết sao?” Cố Tiệp Khê tiếp tục ngây ra lần hai, sững sờ hỏi “Cái gì...”

Tân Niên trưởng “...” hắn chỉ có thể kể hết từ đầu tới đuôi sự tình cho Cố Tiệp Khê nghe.

...

Nói một chút liền hiểu, chuyện gì cũng được giải quyết.

Cố Tiệp Khê đã biết hết thấy nguyên do, bao gồm nội dung của cái tin nhắn từ Tân Niên trưởng, bung ly bia lên cảm thấy có chút buồn cười, đây chính là nguyên nhân mà Ôn Liễm tức giận lúc ấy?

Bất quá chỉ là cái tin nhắn thôi, sao lại đi tới nước này...

Mặc dù có chút hẹp hòi, nhưng suy nghĩ lại thì Ôn Liễm là vì mình nên mới tức giận như vậy, có thể tha thứ cho em ấy. Cố Tiệp Khê dờ khóc dờ cười đặt ly xuống, nói với Tân Niên trưởng “Em đi rửa tay.”

Tân Niên trường gật đầu, bọn họ còn có thể tiếp tục làm bạn đủ khiến hân cao hứng.

Cố Tiệp Khê đi vệ sinh xong, lúc đứng trước bồn rửa tay, lơ đãng ngẩng đầu lên mặt mình đỏ bừng, giặt mình. Lúc nào thì trở nên đỏ như vậy? Nhìn vào gương, nàng giơ tay lên sờ sờ gò má, nhiệt độ nóng bỏng dưới bàn không thua gì lúc bị sốt. Vội vàng cúi đầu, mở vòi nước, tạt nước lạnh vào mặt, muốn cho bản thân thanh tỉnh một chút.

Trong lòng yên lặng hồi tưởng mấy ly bia vừa uống, hình như trong lúc không để ý đã uống không ít a. Đã muốn say rồi, Cố Tiệp Khê cảm thấy ý thức bản thân càng ngày càng mơ hồ, nhũn nhũn, dưới chân có chút vô lực, vội vàng ra khỏi nhà vệ sinh trở lại phòng karaoke.

Nàng cầm túi xách lên, đi tới trước mặt học tỷ nói “Học tỷ, em muốn đi về.” Bây giờ không đi, lát nữa bia ngấm lên não sẽ không đi được.

Học tỷ đứng dậy, nhìn đồng hồ nói “Đang chơi vui mà, dù sao vẫn còn sớm”

Cố Tiệp Khê lắc lắc đầu, trí không tỉnh táo, hai chân không còn sức, thiếu chút nữa ngã quỵ xuống.

Học tỷ vội vàng đỡ nàng nói “Em uống nhiều rồi đó.”

Cố Tiệp Khê lên tiếng phủ nhận nói “Em không có say, em muốn đi về.” Đẩy học tỷ ra chuẩn bị đi, không cần thận lại đụng vào cạnh bàn.

Học tỷ thấy nàng đứng cũng không vững, nào dám để cho nàng một mình trở về, muốn đưa nàng trở về, nhưng phải lại ở chỗ này. Không thể làm gì khác hơn là lấy điện thoại di động lên gọi một cú điện thoại cho Từ Nhã Khiết, bảo em ấy tới đón Cố Tiệp Khê.

Trong lúc chờ Từ Nhã Khiết tới, nàng chỉ có thể ở một bên an ủi Cố Tiệp Khê một bên chờ đợi.

Từ Nhã Khiết bên này mới vừa cúp điện thoại, liền lập tức gọi cho Ôn Liễm

Ôn Liễm vẫn chưa có ngủ, nghe điện thoại “A lô?”

Từ Nhã Khiết đi thẳng vào vấn đề nói “Học tỷ của mi đang ở KTV uống say, muốn mi lập tức đi đón nàng.”

Điện thoại bên kia đột nhiên yên lặng, cổ họng Ôn Liễm khê động, hỏi “Chị ấy bị gì?”

“Chị mày không biết, chị mày cũng mới vừa nhận được điện thoại thôi. Không cần dài dòng nữa, cho mi cơ hội cuối cùng, mi có có muốn đi hay không?” Từ Nhã Khiết nhanh chóng nói, sau đó chờ Ôn Liễm trả lời “Em đi.” Ôn Liễm nhanh chóng đáp ứng.

Từ Nhã Khiết hài lòng gật đầu một cái, cũng không quá ngạc nhiên, đưa địa chỉ và số phòng báo cho Ôn Liễm, sau đó liền cúp.

Ôn Liễm hóa tốc thu thập đồ đạc xong liền nhanh chóng tới trung tâm thành phố.

“Em muốn về trường! Đừng có ngăn cản em!” Cố Tiệp Khê đã hoàn toàn say khướt, giùng giàng muốn đi.

Học tỷ cũng sắp không khống chế được nàng, kéo tay nàng trấn an nói “Không nên gấp, Nhã Khiết sắp tới rồi, sau đó em ấy sẽ đưa em trở về trường học.”

Tân Niên trường từ nhà vệ sinh đi ra, thấy bộ dáng này của Cố Tiệp Khê, biết là nàng say, xung phong nhận việc nói “Học tỷ, hay là để em đưa Tiệp Khê về cho.”

Học tỷ có chút không yên tâm, nhìn hân rồi lại nhìn Cố Tiệp Khê.

Cố Tiệp Khê tay che trán, nằm ở trên bả vai học tỷ vẫn còn lảo nhảo đi về.

Tân Niên trường bảo đảm nói “Học tỷ, chị yên tâm đi em nhất định sẽ đưa Tiệp Khê về trường an toàn.”

Học tỷ cũng không có biện pháp khác, đã gọi lâu như vậy rồi mà Từ Nhã Khiết còn không có tới, Cố Tiệp Khê lại đòi đi về. Nàng định gật đầu, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, các nàng cũng ngẩng đầu lên.

Ôn Liễm đầu đầy mồ hôi từ bên ngoài xông vào, thở hổn hển hỏi “Xin lỗi, Cố Tiệp Khê ở chỗ này sao?”

Học tỷ đứng lên hỏi “Em là?”

Ôn Liễm nhìn thấy Cố Tiệp Khê say mềm nằm trên ghế sa lon, đi vào nói “Hội trưởng là em a. Từ Nhã Khiết nhờ em tới đón học tỷ trở về.”

Học tỷ nhận ra cô là thành viên trong hội của mình, còn là tới đón Cố Tiệp Khê, mời cô vào, gật đầu một cái nói “Tiệp Khê ở chỗ này, em mau đưa ấy về trường học đi. Tại sao Nhã Khiết lại không tới?”

Ôn Liễm tùy tiện bịa ra một cái lý do, liền mang Cố Tiệp Khê ra ngoài.

Ở trong thang máy, một tay Ôn Liễm đỡ eo Cố Tiệp Khê, một tay đem nàng dựa vào trên người mình, trong tay còn cầm túi của Cố Tiệp Khê.

Cố Tiệp Khê từ trong ngực cô ngẩng đầu lên, trước mắt mặc dù mơ mơ màng màng, nhưng nàng vẫn nhận ra người đang đỡ mình là Ôn Liễm, cau mày hỏi “Ôn Liễm, sao em tới đây?”

“Tôi đón chị a.” Ôn Liễm xụ mặt, nhìn hai má đỏ ửng của nàng hỏi “Sao lại uống nhiều như vậy?”

“Ai nha, em xụ mặt như vậy một chút cũng không đáng yêu.” Cố Tiệp Khê bĩu môi nói, giơ tay lên kéo kéo khóe miệng Ôn Liễm.

“Chị mới biết một bí mật, cho nên cao hứng, mới uống nhiều như vậy.” Nàng cười ngây ngô nói.

Ôn Liễm thấy nàng còn có thể nói hoàn chỉnh một câu, cảm thấy nàng vẫn còn chút lý trí, nặc cho nàng táy máy, hỏi “Bí mật gì?”

Nếu không phải trên mặt Cố Tiệp Khê đỏ bừng, cô thật sự cho là nàng không có say.

Đình một tiếng, thang máy đến tầng trệt, Ôn Liễm cơ hồ là ôm lấy Cố Tiệp Khê mới có thể mang nàng ra khỏi thang máy.

“Không nói cho em biết đâu.” Cố Tiệp Khê híp mắt, chậm rãi nói.

Ôn Liễm không lời chống đỡ, nhưng bộ dạng gian xảo của nàng làm cho cô không nhận được muốn néo hai má nàng, nhưng hai tay lại không đành để làm chuyện đó.

“Ôn Liễm, em mau nói cho chị biết rốt cuộc tại sao lại lần tránh chị có được hay không?” Cố Tiệp Khê thấy Ôn Liễm không đáp lời, đầu đặt trên vai cô, cả người cũng dán vào trên người cô.

Ôn Liễm bước đi khó khăn, đi chưa được mấy bước thì phải dừng lại nghỉ ngơi một chút, cứ đi như vậy thì bao giờ mới tới nơi, cô dứt khoát đưa túi xách cho Cố Tiệp Khê cầm, sau đó trực tiếp bế nàng lên.

Cố Tiệp Khê ngoan ngoãn vùi ở trong ngực cô, kéo kéo cổ áo Ôn Liễm nói “Ôn Liễm em mau trả lời ta chị đi!”

“Vì em sinh khí a.” Ôn Liễm phát hiện tối nay Cố Tiệp Khê đặc biệt thích dùng giọng điệu ra lệnh, thật là không thể kháng cự lại mà mềm lòng nói lảm bảm “Bây giờ khi tự hồi tưởng lại cũng không biết mình đã nói cái gì...”

“Thật ra thì chị biết tại sao em sinh khí đó nha!” Cố Tiệp Khê như cũ thần chí không rõ, dùng ngón tay chọc chọc vào ngực Ôn Liễm.

Ôn Liễm ôm nàng đi tới bên lề đường, đón một chiếc taxi hai người ngồi lên, hỏi “Tại sao?”

“Chị biết là Ôn Liễm thích chị nha!” Cố Tiệp Khê ngồi ở bên cạnh Ôn Liễm, ôm cổ cô, đột nhiên tiến sát lại bên tai cô thỏ thẻ “Thật ra thì chị cũng thích Ôn Liễm!” Cái này so với câu trả lời của Ôn Liễm mặc dù có chút không giống lắm nhưng vẫn không gây trở ngại cho Ôn Liễm nghe tiếp câu sau, đầu óc như muốn nổ tung. Cô tròn to hai mắt nhìn Cố Tiệp Khê, hiển nhiên khó có thể tin được lời nàng nói rồi, không đáp lại chỉ nói “Chị...say rồi...”

Cố Tiệp Khê chậm chạp gật đầu một cái “Ngô, đúng vậy, chị uống say, nhưng tỉnh hay say thì chị vẫn thích Ôn Liễm a.”...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Lần này Em sẽ Không Trốn nữa

Lần này Ôn Liễm đã nghe rõ ràng lời của nàng, tay muốn đi sờ má của Cố Tiệp Khê lại cương ở giữa không trung, đầu óc lâm vào trạng thái đứng hình. Cái má Cố Tiệp Khê đang cọ xát vào vai cô, ôm chặt cô lại khiến cho hai người dán chặt lại với nhau.

Trung tâm thành phố cách trường học Ôn Liễm các nàng cũng không có bao xa, ngồi xe thì rất nhanh sẽ đến trước cổng trường. Tài xế cho xe chậm rãi ngừng lại, từ bên hông cánh cửa lấy một lon nước ra uống một hớp, chờ hành khách xuống xe. Không nghĩ tới khi đã đặt ly xuống rồi thì hai người phía sau cũng không có động tĩnh gì.

Hắn xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn Ôn Liễm đỡ người ra, lên tiếng nhắc nhở “Này cô bé, đến nơi rồi, đừng ngây người nữa, xuống xe đi.”

Lúc này Ôn Liễm mới thức tỉnh lại, nhanh chóng lấy tiền ra trả, mang Cố Tiệp Khê xuống xe.

Sau khi xuống xe, cô kiểm tra lại một chút, có mình, có học tỷ, có túi của học tỷ, ví tiền của mình cũng có ở đây, rất tốt. Cô sợ rằng bản thân trong lúc vội vàng sẽ không cẩn thận để quên ở trên xe.

Trạng thái của mỗi người sau khi uống rượu say đều không giống nhau. Có người sau khi say sẽ huyền thuyên nói không ngừng, có người sẽ trở nên vô cùng nóng nảy thích chọi đồ cho hả giận, còn có người một khi say thì sẽ bất tỉnh nhân sự dù cho có bị người ta đem bán thì cũng không biết, mà Cố Tiệp

Khê hoàn toàn không giống những người đó.

Nàng đặc biệt khôn khéo, không làm chuyện gì khác thường, cũng sẽ không la hét om sòm, như vậy ngoại trừ phải mất một chút sức đỡ nàng ra thì Ôn Liễm không cần phải làm gì hết.

Dọc theo con đường này Ôn Liễm không thèm liếc mắt nhìn thời gian, đến khi cô mang Cố Tiệp Khê đến cửa trường học đích mới phát hiện đã mười một giờ, không có thể học sinh là không vào được. Lúc đi ra quá vội nên Ôn Liễm chỉ kịp nhét điện thoại di động và ví tiền vào trong túi quần thôi, không có mang túi xách đi ra.

Cô đột nhiên có dự cảm xấu, dự cảm này giống với lần nửa đêm chạy ra ngoài mua đồ cho học tử, sờ túi quần, quả nhiên không có mang theo thẻ học sinh...

Cô kéo Cố Tiệp Khê ra cách bản thân một khoảng, lắc lắc nàng hỏi “Học tử chị có mang thẻ học sinh không?” Chỉ cần một tấm là đủ rồi.

Cố Tiệp Khê mơ mơ màng màng mở mắt ra, nói giọng mũi khẽ kêu “Hử?”

Ôn Liễm cho là nàng không có nghe thấy, lặp lại một lần. Cố Tiệp Khê hữu khí vô lực chỉ chỉ túi xách của mình, Ôn Liễm lập tức hiểu ý nàng, mở túi của học tử ra tìm, nhưng mà cũng không có tìm được.

Cô lại hỏi “Học tử, trong đây không có a.” Ngắc đầu lên.

“Đương nhiên là không có rồi, bởi vì chị không có mang theo a.” Cố Tiệp Khê chột chột đầu Ôn Liễm, làm bộ nghiêm túc dạy dỗ “Em có bị ngốc hay không?” Biểu tình mặc dù nghiêm túc, nhưng phát âm không rõ, cũng có chút đáng yêu.

Ôn Liễm dở khóc dở cười, không ngờ lại bị nàng chơi xỏ. Dù sao cũng không vào trường được, cô không nóng nảy, cố ý trêu chọc Cố Tiệp Khê “Nếu không có thì làm sao đây a?” Cố Tiệp Khê đẩy Ôn Liễm ra, cả người lao đảo chạy ra đường nói “Vậy chúng ta ngủ ngoài đường thôi.”

Ôn Liễm ngơ ngác một hồi, che trán, vô lực ngửa mặt lên trời, cảm giác bản thân hoàn toàn trống rỗng. Cái gì mà uống say chứ! Cái gì mà bất tỉnh nhân sự chứ! Đầu óc lúc này so với lúc thanh tỉnh còn rõ ràng hơn a! Vậy là cô có thể tin tưởng nàng nói thích mình là thật....

Ôn Liễm nhìn nàng lao đảo nghiêng ngã muốn chạy ra ngoài đường, không kịp nghĩ nhiều vội vàng đuổi theo, ngăn nàng lại dự đoán nói “Học tử, không phải đi bên này đâu.” Dẫn Cố Tiệp Khê đến khách sạn bên kia.

Nếu không thể vào trường được như vậy các nàng chỉ có thể ở khách sạn thôi. May là trong ví của cô có đủ tiền, nếu không tối nay các nàng thật sự phải ngủ ngoài đường.

Không biết vì cái lý do không thể cho người biết gì mà bên cạnh trường học các nàng có không ít khách sạn. Nhìn học tử như vậy là biết không thể đi xa được, giờ này cũng không có xe buýt, Ôn Liễm lựa chọn đi tới khách sạn gần trường nhất.

Cố Tiệp Khê lạng lạng qua lại trên đường, Ôn Liễm muốn đỡ nàng, lại bị nàng hất ra, muốn tự mình đi.

Ôn Liễm chỉ có thể mở rộng vòng tay bảo hộ nàng, tránh cho nàng ngã xuống. Mới vừa rồi học tử bày tỏ đã tặng cho cô một kích quá lớn, đến bây giờ trong đầu của cô còn loạn thành một nồi cháo. Suy nghĩ đủ thứ, nhưng mà cái gì cũng không nghĩ ra, tóm lại là thả không nghĩ còn tốt hơn.

Cô cần một khoảng thời gian để tiêu hóa chuyện này. Rõ ràng ngày đó học tử để ý tới tin nhắn từ Tân Niên trường như vậy, Từ Nhã Khiết cũng nói học tử có ý với Tân Niên trường. Cô còn tưởng rằng học tử thích Tân Niên trường, cũng đã chuẩn bị nhanh chóng rút ra khỏi thế giới của học tử rồi. Tại sao lúc này lại đột nhiên...

Cô không nói một lời dẫn Cố Tiệp Khê đi, mà Cố Tiệp Khê không biết đột nhiên lấy cảm hứng từ đâu, ngâm nga bài 《 Tổng biệt 》 của Lý Thúc Đồng.

“Trường đình ngoại, cổ đạo biên, phương thảo bích liên thiên...”

“... Thiên chi nhai, địa chi giác, tri giao bán linh lạc...”

“Nhất hồ trục tửu tẫn dư hoan, kim tiêu biệt mộng hàn.”

Ôn Liễm nghe nàng ngâm mà trong lòng buồn náo nê, sau khi Cố Tiệp Khê hát xong, nàng mới chịu nói chuyện. Đôi mắt Cố Tiệp Khê ướt nhè, quay lại nói với Ôn Liễm “Ôn Liễm, học tử phải đi...” Gió mát mang chút lạnh lẽo lướt nhẹ qua hai má của nàng, thổi bay một chút men say trong người nàng.

Ở trong lòng Ôn Liễm danh từ ‘học tử’ Từ trước đến giờ đều dành riêng cho Cố Tiệp Khê, cho nên cô cũng sốt một tý mới phản ứng được, hỏi “Là hội trường à?”

Cố Tiệp Khê mím môi gật đầu một cái, nước mắt rơi lã chã, bước lên phía trước, nhào vào trong ngực Ôn Liễm. Ôn Liễm ôm nàng, vỗ vỗ vai nàng, đang định mở miệng an ủi thì nghe được thanh âm nức nở của Cố Tiệp Khê “Ôn Liễm, em đừng có bỏ chị đi có được hay không? Dù có chuyện gì xảy ra cũng đừng ly khai chị, có được hay không?” Lời an ủi nghẹn ở trong trong cổ họng Ôn Liễm không biết phải trả lời thế nào.

Cố Tiệp Khê tiếp tục tự mình nói “Ôn Liễm, rốt cuộc em có thích chị hay không a? Không thích thì tốt với chị như vậy là có ý gì? Lúc gần lúc xa là có ý gì?” Nói xong câu cuối rồi khóc không thành tiếng.

Ôn Liễm vẫn rất lý trí, che giấu con giận, kéo Cổ Tịch Khê từ trong lòng ngực ra, để cho mặt nàng đối diện với mình, hai tay đặt lên vai nàng. Cô quần quít hồi lâu, rốt cuộc cảm thấy chuyện này cần phải làm rõ ràng, không thể coi như không có gì được.

“Học tỷ, vậy em hỏi chị một vấn đề trước có được hay không?”

Cổ Tịch Khê hai mắt long lanh, nước mắt đang không ngừng chảy xuống. Ôn Liễm nhìn thẳng vào mắt nàng, lòng đột nhiên mềm nhũn ra.

Cô nhắm mắt lại, hít một hơi, sau khi bình tâm lại mở mắt ra hỏi “Học tỷ, chị với Tân Niên trường rốt cuộc có quan hệ thế nào?” Cô cũng không thể làm người thứ ba được, người dư thừa thì không nên tồn tại!

Cổ Tịch Khê ngốc ra, con ngươi đen láy ươn ướt đối mặt với Ôn Liễm nhưng lại không trả lời cô.

Lần này Ôn Liễm sẽ không dễ dàng buông tha, hỏi tiếp “Vậy chị có thể nhìn vào mắt của em, đem những lời vừa nói trên xe lặp lại lần nữa có được hay không?”

“Đối với chuyện tình cảm, em không muốn suy đoán. Em nghĩ nó rất phức tạp, em sợ nếu mình đoán sai thì sẽ tự làm tổn thương bản thân, cho nên nếu như chị thích em thì hãy nhìn vào mắt em, nghiêm túc, không được cười, nói cho em biết chị thích em, muốn cùng em chung một chỗ.” Nếu như trong lòng chị và em đều có chung một loại tình cảm thì em sẽ cho chị câu trả lời thỏa đáng.

Ôn Liễm một hơi nói nhiều như vậy vừa nghe cũng biết là cô đã chuẩn bị thật lâu mới dám nói ra khỏi miệng.

Cổ Tịch Khê chớp chớp hai mắt, đánh trống lảng sang chuyện khác hỏi “Ôn Liễm, em đoán xem chị có còn nụ hôn đầu hay không?”

Ôn Liễm lơ mơ, cô cảm thấy chỉ số thông minh của bản thân có vấn đề, thế nào mà lại không thể theo kịp tiết tấu của Cổ Tịch Khê. Hồi lâu mới nhớ Từ Nhã Khiết đã nói học tỷ đã độc thân 20 năm rồi, nhưng cô còn chưa dám khẳng định “Vẫn còn?”

“Sai rồi.” Cổ Tịch Khê bước một bước nhỏ về phía trước, nhón chân lên, đem môi của mình ấn lên trên môi của Ôn Liễm. Bây giờ không còn nữa rồi...

Trong khách sạn, Ôn Liễm đem Cổ Tịch Khê an trí ở trên giường, đắp kín mền. Cuốn tay áo lên một đoạn, cầm khăn lông khô đi vào toilet, mở nước ra nhúng ướt khăn, vắt khô, sau đó quay lại giường, cẩn thận giúp Cổ Tịch Khê lau mặt.

Hơi nước bốc lên mang đi nóng bỏng còn sót lại trên gương mặt Cổ Tịch Khê, làm cho nàng thoải mái hơn một chút, sau đó cảm giác có ngón tay ấm áp đang chạm vào trên mặt nàng.

Ôn Liễm sờ mặt Cổ Tịch Khê xong lại sờ mặt mình một cái, tương đối giống nhau, nhiệt độ trên mặt Cổ Tịch Khê đã hạ xuống. Cô lấy khăn lông ra, vào toilet giặt lại lần nữa.

Cổ Tịch Khê cảm giác vật thể hút nóng trên mặt bị lấy đi, nhiệt độ trên da đảo mắt lại tăng lên, khó chịu mở mắt ra. Ánh đèn sáng ngời trên trần nhà nhìn mà nhức mắt, nàng giơ tay lên che lại hai mắt.

Ôn Liễm từ trong toilet đi ra thấy chăn đang động, hỏi “Tỉnh rồi?” Lời còn chưa dứt cô đã cầm khăn lông đi tới ngồi chồm hổm bên mép giường.

Cổ Tịch Khê xuyên qua bàn tay nhìn cô, híp mắt gật đầu một cái. Mặc dù nàng đã tỉnh nhưng thần trí vẫn chưa có hoàn toàn hồi phục.

Ôn Liễm xếp khăn lông lại, đem bàn tay đang phủ lên hai mắt nàng dời đi, sau đó đem khăn lông lạnh như băng đặt lên trán Cổ Tịch Khê, hỏi tiếp “Có muốn nôn một chút hay không?”

Cổ Tịch Khê lắc đầu, khăn lông trên trán hút đi nhiệt độ trên người nàng giúp cả người nàng cũng thanh tỉnh rất nhiều.

“Sau này đừng uống nhiều như vậy.”

Cổ Tịch Khê bĩu môi nói “Chị đâu có uống nhiều đâu, mới hai ba ly mà thôi.”

Ôn Liễm sợ nàng vẫn còn say, thử dò xét hỏi “Vậy chị còn nhớ chuyện gì mới xảy ra không?”

Cổ Tịch Khê cười lắc đầu một cái, Ôn Liễm nhìn biểu tình của nàng cũng biết nàng không còn say nữa, cũng yên tâm. Ôn Liễm dọn dẹp lại đồ đạc, nhìn thời gian cũng không còn sớm, nên ngủ rồi, tắt đèn bò lên giường nằm bên cạnh Cổ Tịch Khê.

Trong phòng trừ không khí tỏa ra từ máy điều hòa ra cũng không có những động tĩnh khác.

Cổ Tịch Khê nằm song song với Ôn Liễm, ai cũng không có nhắm mắt lại ngủ.

Cổ Tịch Khê mới vừa tỉnh ngủ nên không có buồn ngủ, Ôn Liễm nhìn gò má của Cổ Tịch Khê cũng không ngủ được, một đêm này thật sự là phát sinh quá nhiều chuyện.

Trong bóng tối, Cổ Tịch Khê đột nhiên nghiêng người, mặt đối mặt với Ôn Liễm. Thấy Ôn Liễm cũng chưa ngủ, mà hai người lại cách có chút xa nói “Ôn Liễm em nhích sang đây một chút...”

Chương 52: Luận Về Cách Tiêu Trừ Vết Hôn

Ôn Liễm nghe lời liền nhích qua một tý, Cố Tiệp Khê giờ tay lên nhẹ nhàng nhéo lỗ tai của cô, ngón tay cái và ngón trỏ xoa xoa vành tai. Ôn Liễm bị động tác treu đùa của nàng làm cho mặt đỏ tới mang tai, khí thế yếu đi gấp mấy lần “Học tỷ, chị muốn làm gì?” Tim ở trong lồng ngực bình bịch đập loạn.

“Em đoán xem?” Cố Tiệp Khê hí hóp mắt, nhích tới gần mặt Ôn Liễm hơn.

“!!!” Tối hôm nay, Ôn Liễm bị dọa không ít, trung bình một giờ bị hù một lần, cô cảm thấy tim mình cũng sắp nổ rồi.

Nguyên tưởng rằng bản thân là thích tiểu bạch thỏ, thế nào mà tiểu bạch thỏ đột nhiên hóa thành tiểu hồ ly rồi???!! Là do uống rượu???!! Hay là, học tỷ thật sự có một mặt này chẳng qua là cô không biết mà thôi?!!!! Ai có thể tới nói cho cô biết được không?!!!

Cho đến khi hơi thở hai người quấn quít chung một chỗ, Ôn Liễm mới từ bỏ ý định, nhắm mắt lại, mặc cho Cố Tiệp Khê tàn phá trên môi của mình. Bàn tay đặt lên sau lưng nàng, nhẹ nhàng xoa ản.

Tiểu hồ ly lên tiểu hồ ly đi, dù sao cũng là cùng một người. Mà cô lại yêu người kia.

Hồi lâu sau, Cố Tiệp Khê chống lên vai Ôn Liễm, đem hai người tách ra, nói “Em để chị đợi lâu như vậy, chị phải trừng phạt em.”

Ôn Liễm mỉm cười, đầu ngón tay giúp nàng sửa sang lại mấy sợi tóc có chút xốc xếch trên trán “Trừng phạt thế nào?”

“Em nói đi em có chấp nhận không?” Cố Tiệp Khê có chút tùy hứng nói.

Ôn Liễm trầm ngâm một chút, vênh môi gạt đầu một cái, cô ngược lại muốn xem học tỷ trừng phạt mình như thế nào.

Cố Tiệp Khê tự nhiên cười một tiếng, cúi người xuống, đôi môi ấm áp dán lên cổ Ôn Liễm hít một hơi, sau đó buông ra. Ở trong bóng tối nhìn không quá rõ ràng, nhưng nàng biết, không lâu sau chỗ đó sẽ hình thành con dấu màu đỏ thẫm, mấy ngày cũng không biến mất.

Nàng ngửa đầu nhìn Ôn Liễm đang mặc nàng làm xăng làm bậy hỏi “Đau không?” Nàng vẫn là lần đầu tiên làm loại chuyện này, không biết cảm giác bị hút là như thế nào.

Ôn Liễm không nghĩ tới đây cũng là trừng phạt, nâng lên tay sờ sờ chỗ bị hút, nhiệt độ trên môi vẫn còn lưu lại nhưng cũng không có cảm giác gì, lắc đầu một cái.

Nếu không có cảm giác, Cố Tiệp Khê không nhận được ở bên trái lại hút một cái, cuối cùng còn dùng đầu lưỡi ôn nhu liếm một chút. Ôn Liễm như bị giật điện vậy, lông tơ sau lưng cũng dựng lên hết.

Cố Tiệp Khê làm xong những chuyện này, mới hài lòng buông Ôn Liễm ra, nói “Tốt lắm, ngủ ngon.” Vừa nói liền đem cánh tay Ôn Liễm làm gối, cuộn người lại rúc trong ngực cô, nhắm mắt lại.

Ôn Liễm cúi đầu hôn lên trán của nàng một cái, rì rì nói “Ngủ ngon.” Sau đó cũng nhắm hai mắt lại.

Thành phố về khuya, đèn đuốc sáng choang như cũ. Trên đường chính xe tới xe đi, dòng xe chạy thật giống như chưa bao giờ ngừng nghỉ, đèn pha đầu xe cũng chiếu sáng cả con đường cái. Ban đêm không ngờ lại đẹp như vậy, ánh trăng tản ra ánh sáng nhàn nhạt, ngôi sao vây quanh nó chưa bao giờ rời đi. Sáng sớm Ôn Liễm liền bị đồng hồ báo thức đánh thức. Buổi sáng học tỷ có lớp, cô sợ bản thân vạn nhất dậy muộn nên trước khi ngủ đã đặt sẵn đồng hồ báo thức.

Khó chịu đưa tay ra lấy điện thoại di động, để trước mặt, đầu tranh mờ mắt ra, còn không có thấy rõ thời gian liền bị ánh sáng kích thích khép mắt lại, dựa vào trục giác, Ôn Liễm nhăn loạn trên màn ảnh may mắn tắt được chuông báo thức.

Ôn Liễm cầm điện thoại di động, mệt mỏi hít một hơi, giống như mới vừa làm việc đòi hỏi nhiều sức lực vậy. Mấy động tác của cô đánh thức Cố Tiệp Khê đang ngủ say, nàng cử động, mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn Ôn Liễm rồi lại cúi đầu, lưỡi biếng hỏi “Mấy giờ rồi?” thanh âm nói chuyện lúc sáng sớm cũng mềm nhũn như tóc của nàng vậy.

Mà thanh âm Ôn Liễm mang một chút khàn khàn, cảm cả cà lên trán nàng, nói “Còn sớm, chị ngủ một tý nữa đi.”

Cố Tiệp Khê nghe cô nói như vậy, yên tâm, thật sự nhắm mắt lại, ngủ thêm mấy phút.

Sau khi hai người thức dậy, cùng nhau đánh răng rửa mặt.

Ôn Liễm đứng ở trước gương, ngẩng đầu lên, thấy trên cổ có hai vết hôn tươi mới, đỏ thắm rất là rõ ràng. Cộng thêm da cô lại trắng, lướt qua cũng có thể thấy.

Học tỷ chẳng qua là hít một hơi thôi, cô cho là qua một đêm là có thể biến mất, không nghĩ tới còn lưu lại sâu như vậy, cái này có thể là phiền phức lớn đây. Cô nâng cổ áo lên, mặc dù có thể che kín một phần nhưng vẫn sẽ lộ ra hơn phân nửa.

Vậy phải làm sao bây giờ, cho dù người ta có nhìn thấy cũng không sao nhưng mà có chút xấu hổ a.

“Ôn Liễm, em ở trong toilet làm gì vậy? Tại sao lại lâu như thế?” Cố Tiệp Khê thu thập đồ đạc xong, nhô đầu ra hỏi.

“Học tỷ, cái này...” Ôn Liễm kéo cổ áo ra, vết hôn bị bại lộ khó có thể dùng lời để diễn tả.

Cố Tiệp Khê đi vào toilet, nhìn đáng vẻ củi kết của cô, cố nhì cười, nói “Chị có biện pháp rồi.”

Ôn Liễm mặt đầy mong đợi nhìn nàng đi tới phòng ngủ lấy ra một hộp kem nền trong túi xách, trở lại toilet, ngón tay quét một tý sau đó thoa lên cổ mình.

Cố Tiệp Khê một bên tỉ mỉ xoa, một bên nói “Lần trước Tư Di cho chị dùng thử, vẫn để trong túi xách nhưng không có lấy ra dùng, không ngờ bây giờ lại có ích như vậy...”

Ôn Liễm không biết tại sao lại cảm thấy buồn cười như vậy “Em không nghĩ tới lần đầu tiên dùng kem nền là để che vết hôn a...”

...

Thời điểm Ôn Liễm ngồi vào bàn thi chuông vào học vừa vãn vang lên. Cô nhỏ giọng kêu lên một tiếng, vừa kịp giờ.

Kem nền mặc dù có thể làm cho vết hôn nhạt đi một tý nhưng vẫn có thể dễ dàng bị nhìn thấy. Cho nên cô mới phải quay về phòng ngủ, đổi sơ mi khác, thuận tiện lấy balo luôn. Cài nút áo sơ mi chỉnh chỉnh tề tề lại, cổ áo của cái này cao hơn cái cũ một chút, vừa vặn che kín toàn bộ vết hôn.

Cao Tĩnh Kỳ và Lâm Tuyết Tuệ đến sớm hơn cô một chút, giúp cô giữ chỗ. Cao Tĩnh Kỳ lật tập của mình ra phát hiện bản thân chưa có chép bài liền sao chép bài của cô. Nàng một bên vừa sao vừa nói “Tôi còn tưởng rằng hôm nay cậu cúp học chứ, ai ngờ vẫn tới lớp.” Bởi vì nàng nghiêng qua, Ôn Liễm dưới sự phòng bị cẩn thận sợ bị nàng thấy dấu vết trên cổ, kéo kéo cổ áo lên một tý nói “Sao tôi dám cúp của chứ, được lý lão đầu hung dữ như thế nào cậu cũng biết mà, nếu tôi không tới lỡ bị phát hiện thì làm sao?”

Các nàng đang trong giờ được lý. Lão sư được lý nổi danh hung dữ, ngoại trừ trong tiết học kêu vài người đứng lên trả lời câu hỏi còn hay cho cả lớp làm bài kiểm tra nhanh. Nếu không làm bài thì coi như bị không điểm.

“Cậu yên tâm, tôi và Tuyết Tuệ sẽ yểm hộ cho cậu.” Cao Tĩnh Kỳ chân thành thề thốt.

Ôn Liễm biết nàng vẫn chưa nói hết, lẳng lặng chờ đợi.

“Nhưng mà....cậu phải cho chúng tôi một chút lợi ích.” Cao Tĩnh Kỳ cười gian nói, Lâm Tuyết Tuệ ở sau lưng nàng từ chối cho ý kiến gật đầu một cái.

Ôn Liễm “...”

Lâm Tuyết Tuệ ở sau lưng Cao Tĩnh Kỳ chột chột, Cao Tĩnh Kỳ nhận được ra hiệu, để bút xuống, nghiêm túc chất vấn Ôn Liễm “Thành thật khai báo, tối hôm qua cậu đi nơi nào?! Vì sao một đêm không về?! Có phải ở sau lưng chúng tôi ăn vụng không?! Có mang một phần về cho chúng tôi hay không?! Hay là làm chuyện xyz gì rồi?!”

Khi nàng nói chuyện xyz, những người trước mặt nghe được rồi rít quay đầu về phía sau nhìn, muốn biết ai làm chuyện xyz.

Ôn Liễm lúng túng cười cười với mấy người đó, bọn họ quay người lại, mặt đỏ tới mang tai phản bác Cao Tĩnh Kỳ “Không có, không có, không có, không có, cái gì mà xyz chứ!” Càng nói càng tận lực thấp giọng, không để cho mấy người trước mặt xoay lại nữa.

“Bây giờ cậu có thể giữ yên lặng, nhưng những gì cậu nói sẽ là bằng chứng trước tòa!” Cao Tĩnh Kỳ tiếp tục nghiêm trang nói.

Ôn Liễm không nói tiếp nữa “...”

Sau khi tan lớp, Ôn Liễm nhận được tin nhắn của Tống Nguyên Câu bảo cô đi phòng thí nghiệm một chuyến. Cô nhớ lại mấy ngày trước lão sư nhiều lần kêu cô mà cô không có đi.

Lần này đi nhất định sẽ bị chửi cho thúi đầu... Suy nghĩ cũng có chút rét run đây. Nhưng nếu không đi ngày mai cũng phải gặp thô,... đường nào cũng không có kết quả gì tốt...

Đi cũng chết, không đi cũng chết, vậy thà chết sớm.

Ôn Liễm cắn răng, quyết định bây giờ sẽ tới đó. Không kịp ăn cơm, lập tức chạy tới phòng thí nghiệm. Mới vừa vào cửa, đúng như dự đoán liền bị Tống Nguyên Câu mắng một trận té tát.

Lúc Tống Nguyên Câu mắng cô, Ôn Liễm không nói một lời mặc ông ấy mắng, thỉnh thoảng gật đầu một cái, tỏ ý bản thân biết lỗi rồi. Chờ Tống Nguyên Câu đem tức giận phát tiết xong, cô mới dám nhận sai nói “Sau này em sẽ không hành động như vậy nữa.”

Tống Nguyên Câu xụ mặt hỏi “Mấy ngày nay em đi nơi nào? Tại sao không đến?”

“À...” Ôn Liễm củi kết, phảng phất có nỗi niềm khó nói.

Cô không chịu nói, Tống Nguyên Câu cũng không muốn truy hỏi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lắc đầu một cái, thờ dài nhượng bộ nói “Sau này không cho phép tái phạm.”

Ôn Liễm nào dám trái lời, liên tục chấp nhận.

Thấy Ôn Liễm thành tâm sửa đổi, Tống Nguyên Câu hài lòng gật đầu, bảo cô bắt đầu giúp mình làm thí nghiệm.

Không lâu sau ngày chung một chỗ với học tỷ chính là lễ tình nhân. Tuy nói là lễ tình nhân, thật ra thì cũng chỉ là ngày mười bốn mà thôi. Màu trắng? Màu bạc? Màu đen? Màu đỏ? Còn có màu vàng?

Ho khan một cái, dù sao thì cũng chỉ là một cái lễ tình nhân thôi.

Lúc trước còn độc thân, trừ mùa xuân ra thì mùa nào cũng giống nhau, nhưng một khi yêu rồi sẽ bất đồng, trừ tiết thanh minh ra thì dịp quan trọng nào cũng phải để ý. Bây giờ có thể dùng kỳ nghỉ tiết thanh minh vào việc tư rồi.

Ôn Liễm vì để cho có một kỳ nghỉ có ý nghĩa, đã tốn không ít công phu.

Thật may là lễ tình nhân là vào thứ bảy, có thể quang minh chính đại hẹn học tỷ đi chơi rồi. Ôn Liễm chọn xong địa điểm đi chơi, hẹn Cố Tiệp Khê. Đến sáng sớm ngày đó, cô dậy rất sớm, trong balo chất đầy vật dụng cần thiết, sau đó tới dưới lầu ngủ học tỷ đứng chờ.

Thời điểm Cố Tiệp Khê đi tới kêu “Ôn Liễm.”

Cô xoay người, vui mừng nhìn một cái lại phát hiện bên cạnh Cố Tiệp Khê có thêm một người...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Kỳ Đà Cản Mũi, Từ Nhã Khiết?

Nụ cười cứng ngắc trên môi Ôn Liễm, khiếp sợ hô lên “Từ Nhã Khiết!!!”

“Hắc hắc hắc, Ôn Liễm” Mặt Từ Nhã Khiết đầy vẻ xấu xa đi theo Cố Tiệp Khê, khoát khoát tay với Ôn Liễm.

“Sao chị lại tới đây?!” Ôn Liễm có chút không tiếp thụ nỗi thực tế như vậy, không phải nói hôm nay sẽ là thế giới hai người sao?!

“Rồi sao, muốn vong ân phụ nghĩa, qua cầu rút ván à? Chị đây giúp mi nhiều chuyện như vậy! Giờ lại ghét bỏ chị đây?” Từ Nhã Khiết kéo xuống khuôn mặt vui vẻ tới hỏi.

“Không, không, không, nào dám ghét bỏ chị.” Ôn Liễm len lén liếc cái Cố Tiệp Khê, nói.

“Hay là mi muốn đem Tiệp Khê nhà chúng ta bán đi nơi nào, sợ chị đây đi theo không tiện hạ thủ?” Từ Nhã Khiết hí hóp mắt, ý vị thâm trường nói.

Ôn Liễm nhanh chóng lắc đầu, phản bác “Không có chuyện đó đâu.” Học tỷ chỉ có thể là của một mình cô, cô không bảo vệ nàng thì thôi, lẽ nào lại đẩy cho người khác.

“Nếu không có thì tốt.” Từ Nhã Khiết một bộ thực hiện được mưu đồ cười gian nói.

Ôn Liễm không thể làm gì khác hơn là cam chịu cho nàng đi theo.

Lúc Từ Nhã Khiết xoay người bước đi, cô len lén lui về phía sau mấy bước chạy tới bên người Cố Tiệp Khê, thấp giọng hỏi “Sao lại mang theo chị ấy vậy?”

Cố Tiệp Khê vừa le lưỡi vừa nói “Cậu ấy nói ở trong phòng ngủ ngây ngô nhầm chán quá, nhất định đòi đi theo chị cho bằng được.” Nàng cũng là bị Từ Nhã Khiết lừa chết dây dưa không có biện pháp, mới chịu đáp ứng mang nàng đi chung.

Từ Nhà Khiết đi ở phía trước, xì xì một tiếng nói “Tiện Khê, cậu có ngửi thấy trong không khí có mùi kỳ lạ không?”

Cố Tiệp Khê hít sâu hai cái cũng không có ngửi được mùi gì đặc thù, lắc đầu hỏi “Mùi vị gì?” Ôn Liễm giống nàng hít vào, trừ mùi nước hoa không biết tên ra thì không ngửi được gì hết, cô suy đoán nói “Mùi nước hoa?”

Từ Nhà Khiết giơ lên một ngón tay, lắc lắc nói “Ta đây đánh hơi được vị chua của tình yêu...”

Lời này vừa nói ra, làm cho Cố Tiệp Khê và Ôn Liễm mặt mày đỏ thắm.

Sau khi lên xe buýt, Ôn Liễm biết chắc rằng Từ Nhà Khiết rõ ràng là muốn cướp học tỷ với cô mà. Mới vừa lên xe, nàng kéo tay Cố Tiệp Khê mang nàng tới chỗ ngồi cuối xe buýt, một chút cũng không cho Cố Tiệp Khê có cơ hội cự tuyệt, sau đó để lại Ôn Liễm lẻ loi một mình một góc.

Ôn Liễm mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng ít nhiều có chút không vui. Dựa vào cái gì cô hẹn học tỷ đi chơi lại còn phải dắt theo cái kỳ đà cản mũi, bóng đèn 5000W như vậy chứ. Không chỉ là cản trở, còn khiến cô không có cơ hội nắm tay học tỷ nữa. Thế giới hai người... Thế giới hai người... bị nàng phá hỏng rồi...

Từ Nhà Khiết dường như đối với chuyện bản thân làm kỳ đà cản mũi hoàn toàn không có chút áy náy gì, nhìn cảnh vật nhanh chóng lùi về phía sau ngoài cửa sổ xe, hào hứng hỏi Cố Tiệp Khê “Tiệp Khê, bây giờ chúng ta đi nơi nào vậy?” Cố Tiệp Khê có chút lo cho tâm tình của Ôn Liễm, ánh mắt nhìn chăm chú lưng của cô, lắc đầu nói “Tôi cũng không biết, đều là Ôn Liễm an bài.”

Ôn Liễm liền ngồi ở hàng trước Từ Nhà Khiết các nàng, Từ Nhà Khiết vươn tay ra là có thể chạm vào cô, vỗ vỗ vai cô hỏi “Tên sàm sỡ, chúng ta đi đâu chơi vậy?”

Trong đầu Ôn Liễm đang suy nghĩ phải làm cách nào để loại bỏ cái con kỳ đà cản mũi này, bất ngờ không kịp đề phòng nàng vỗ một cái sợ hết hồn, xoa xoa mồ hôi lạnh chảy ra trên trán hỏi ngược lại “Hai chị muốn đi đâu chơi a?”

Từ Nhà Khiết suy nghĩ một chút, xe buýt các nàng đang ngồi phải đi Thành đông, nói “Nghe nói Thành đông mới mở một khu vui chơi, chúng ta tới đó được không?”

Ôn Liễm vốn cũng có chủ ý này, nghiêng người hỏi ý kiến Cố Tiệp Khê “Học tỷ cảm thấy thế nào?”

Cố Tiệp Khê cười híp mắt đáp “Được, em nói đi nơi nào liền đi nơi đó.”

Ôn Liễm chống lại ánh mắt nàng cười nói “Cứ quyết định vậy đi.”

Từ Nhà Khiết ở bên cạnh các nàng cảm giác được bầu không khí ngọt đến ngấy giữa hai người họ. Không khỏi xúc động, quả nhiên khi yêu chính là không giống nhau, nàng suy nghĩ một chút cảm thấy bản thân cũng phải sớm thoát khỏi cảnh độc thân, nếu không sớm muộn cũng có ngày bị các nàng ngược chết.

Xe buýt đại khái chạy hơn nửa giờ mới đến khu vui chơi mà Từ Nhà Khiết nói tới.

Ba người xuống xe, đứng ở quảng trường rộng lớn, Ôn Liễm hít sâu một cái, muốn tống hết khí vừa hít ở trên xe ra khỏi cơ thể. Vốn cho là hôm nay không phải là ngày lễ trọng đại gì, khu vui chơi sẽ vắng người, nhưng khi đến nơi mới biết vẫn có rất nhiều người có chung ý tưởng với Ôn Liễm.

Trên quảng trường không chỉ có học sinh đang xếp hàng, còn có một đôi tình nhân đi cùng nhau cười cười nói nói đùa giỡn. Đặc biệt là mấy người bán hoa đi qua đi lại, xách một giỏ hoa thật to chạy đến trước mặt đôi tình nhân nọ rồi lại chạy đến trước mặt một cặp tình nhân khác mời mua hoa.

Không dự liệu được lại có nhiều người biết đến ngày lễ này như vậy, Ôn Liễm nhất thời kinh ngạc rồi nghĩ thông suốt, hôm nay không chỉ là lễ tình nhân còn là cuối tuần, khẳng định người ra ngoài vui chơi như các nàng nhiều lắm. Chờ các nàng đi tới giữa quảng trường, một bé gái bán hoa chạy đến trước mặt Ôn Liễm, giơ một bó hoa hồng ra, ngẩng gương mặt ngây thơ lên nói “Tỷ tỷ, mua bó hoa đi!”

Ôn Liễm cảm thấy thú vị, dừng bước ngồi xổm xuống để chiều cao giữa cô và bé gái không hơn kém bao nhiêu, hỏi “Chị là nữ sinh nha, vậy mua hoa để tặng cho ai?” Cố Tiệp Khê và Từ Nhà Khiết khoát tay nhau đi ở phía trước, nghe các nàng đối thoại, cũng dừng bước xoay người lại muốn nhìn xem Ôn Liễm định làm gì.

Bé gái bán hoa kia nghe vậy cúi đầu suy tư một chút, sau đó dùng ngón tay chỉ chỉ Cố Tiệp Khê đi ở phía trước nói “Chị có thể mua cho tỷ tỷ kia.”

Cô bé vừa không biết quan hệ giữa Ôn Liễm và Cố Tiệp Khê, Ôn Liễm cũng không có đi chung với Cố Tiệp Khê vậy mà lại biết cô nếu như mua hoa sẽ tặng cho Cố Tiệp Khê. Ôn Liễm cảm thấy rất kỳ diệu, tròn to hai mắt hỏi “Tại sao phải đưa cho tỷ tỷ kia a?” Cô bé ngây thơ cười nói “Vì em cảm thấy tỷ tỷ kia rất xinh đẹp...”

Thì ra là như vậy, Ôn Liễm ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Cố Tiệp Khê, sau đó lại cúi đầu nhìn cô bé bán hoa, không nhịn được đưa tay xoa đầu nàng, mỉm cười hỏi “Ừm, một bó hoa bao nhiêu tiền a?” Bên này Từ Nhà Khiết không biết ở bên tai Cố Tiệp Khê nói gì, bị Cố Tiệp Khê nhẹ nhàng đẩy một cái.

Cô bé bán hoa đáp “Một bó mười lăm đồng tiền.”

Ôn Liễm kinh ngạc hơi há mồm ra, nói “Mắc như vậy a.” Chẳng qua là hoa hồng được gói lại đơn giản thôi, bình thường tiệm bán hoa chỉ bán có mười đồng tiền, còn hoa ở đây tận mười lăm đồng tiền.

Cô bé biau môi, đáng thương nói “Nhưng mà tiền bán hoa là dùng để đóng học phí cho lão sư....”

Không nghĩ tới nàng nhỏ như vậy đã ra ngoài kiếm học phí, Ôn Liễm mềm lòng, nàng cũng không phải để ý năm đồng tiền kia, móc ví ra tìm tiền lẻ nói “Vậy cho chị một đóa đi.”

Cô bé bán hoa nghe cô nói muốn mua hoa, hưng phấn đưa đóa hoa ra trước mặt Ôn Liễm nói “Đây, của chị.”

Ôn Liễm móc tiền ra nhìn hoa trên tay cô bé, có thể là bởi vì bị nàng cầm quá lâu, có chút héo, trông không đẹp lắm. Ôn Liễm lắc lắc đầu nói “Chị không lấy đóa này.” Chia về phía giỏ hoa nói “Có thể cho chị tự lựa một đóa không?”

“Được.” Cô bé thành thật đem cả giỏ hoa bày đến trước mặt Ôn Liễm.

Ôn Liễm từ trong đó chọn một đóa, trả tiền, cầm hoa vui sướng chạy đến chỗ Cố Tiệp Khê, tự động hiến bảo nói “Tặng cho học tỷ!”

Cố Tiệp Khê thụ sủng nhược kinh, mới vừa đưa tay ra chuẩn bị nhận lấy.

Từ Nhã Khiết ở bên cạnh không nhịn được trêu ghẹo nói “Ai yêu, không nghĩ tới Tên sàm sỡ cũng có phần tâm ý này. Bất quá, hoa hồng không thể tặng đơn giản như vậy nha...”

“Dĩ nhiên không phải.” Ôn Liễm bị nàng khích, bưng tình hiểu ra kêu lên. Đầu óc nóng lên, trực tiếp dùng hành động thay thế ngôn ngữ, gior hoa hồng ra quỳ một chân xuống.

Cố Tiệp Khê vội vàng đưa tay đỡ cô, ngăn cản cô quỳ xuống, liếc Từ Nhã Khiết một cái “Cũng không phải là cầu hôn, quỳ cái gì.” Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng nụ cười trên mặt càng lúc càng sâu.

“Tớ cũng đâu có nói gì đâu nha~” Từ Nhã Khiết cười trên sự đau khổ của người khác.

Cố Tiệp Khê nhận lấy hoa hồng, cúi đầu đặt hoa dưới mũi nhẹ ngửi một chút, mùi thơm thoang thoảng thấm vào trong lòng. Kế tiếp dọc theo đường đi trên mặt nàng lúc nào cũng mỉm cười.

Vào khu vui chơi, trước tiên Ôn Liễm mang Cố Tiệp Khê các nàng đi tới mấy cái trò chơi nhỏ, như ném túi cát, thả vòng, còn có đua xe điện đụng nữa, sau đó mới đi chơi mấy trò chơi lớn.

Thời điểm ném túi cát, Ôn Liễm còn giành được một con gấu mèo nhồi bông nhỏ cho Cố Tiệp Khê nữa.

Ba người chơi xe điện đụng xong còn chưa thỏa mãn lắm. Trước cửa đi ngang qua trước cửa nhà ma, Từ Nhã Khiết dừng bước, mặt đầy kích động lộn lại nói với Cố Tiệp Khê và Ôn Liễm “Tiệp Khê, Ôn Liễm chúng ta đi nhà ma chơi nha?”

Nhà ma thì ai cũng biết. Trong đó tối om, đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón tay, còn có thật nhiều thứ kỳ quái hoặc kinh khủng nữa. Nó không chỉ đánh vào tâm lý mà còn tác động vật lý đến người chơi, những thứ kinh khủng này sẽ đột nhiên xuất hiện trước mặt người chơi mà không có báo trước, nhất định sẽ làm cho người chơi mất hồn mất vía, sau đó hét lên, dù gan có lớn thì cũng vậy.

Chỉ là mức độ giật mình của mỗi người không giống nhau mà thôi. Có vài người nhát gan, bị dọa một chút, adrenalin trong cơ thể nhanh chóng tăng cao, sợ rằng sẽ hôn mê bất tỉnh tại chỗ. Mà có người cho dù thấy kinh khủng cỡ nào đi nữa thì cũng chỉ sợ hết hồn hết vía một chút mà thôi.

Còn không chờ Cố Tiệp Khê các nàng gạt đầu, Từ Nhã Khiết dùng tốc độ sấm sét chạy tới chỗ bán vé, nóng lòng muốn thử.

Ôn Liễm thấy vậy, cũng đi mua vé, lại bị Cố Tiệp Khê kéo tay lại, cô nghi hoặc quay đầu nhìn nàng. Chỉ thấy chân mày chân mày Cố Tiệp Khê nhíu lại, sắc mặt có chút trắng bệch, còn chưa đi vào mà trong lòng đã dâng lên nỗi sợ.

Ôn Liễm nắm tay nàng thấy ướt đầm, biết rõ nguyên nhân hỏi “Sợ à?”

Cố Tiệp Khê vênh môi gạt đầu một cái.

Ôn Liễm suy nghĩ một chút, nói “Nếu không chúng ta đừng chơi, để chị ấy chơi một mình đi, ta ở bên ngoài chờ chị ấy đi ra?” Cô đau lòng Cố Tiệp Khê, cảm thấy không cần phải bắt nàng nhắm mắt đi vào.

Cố Tiệp Khê lắc đầu “Như vậy không tốt.” để Từ Nhã Khiết một người đi vào không tốt. Mặc dù nói như vậy, nhưng nàng cũng sợ độ kinh khủng của nhà ma.

“Không bằng như vậy đi?” Ôn Liễm nắm tay Cố Tiệp Khê thật chặt, mười ngón tay quán quít chung một chỗ “Chị theo sau em, bắt kẻ bên trong có vật gì thì em cũng cản lại có được hay không?”

Cố Tiệp Khê nghe Ôn Liễm nói vậy, do dự hồi lâu, cuối cùng quyết định đi vào.

Những thứ kỳ quái đang ẩn nấp bên trong nhà ma đang chờ đợi các nàng tiến vào...

Chương 54: Nhà Ma

Sau khi mua vé xong, cô thừa dịp Cố Tiệp Khê không có chú ý tới, len lén thờ dài một cái, chuẩn bị tâm tư thật tốt, sau đó liền mang Cố Tiệp Khê đi tới trước mặt Từ Nhã Khiết, nói với nàng “Mua được vé rồi, vào thôi.”

Từ Nhã Khiết mang một chút sợ hãi nói “Không bằng Ôn Liễm mi vào trước dò đường đi ha?” Mặc dù người hỏi này la lối om sòm đòi vào là nàng, nhưng thật ra thì trong nội tâm cũng có điểm sợ sệt, không dám một mình đi vào. Nghe nói bên trong còn có người đóng vai cương thi sẽ bất ngờ nhảy đến trước mặt du khách, hù chết người ta.

Ôn Liễm không keo kiệt cho nàng cái liếc mắt, sau đó dắt tay Cố Tiệp Khê một người một ngựa đi vào.

Lúc mới vừa vào nhà ma, do mới từ nơi có ánh sáng đi vào trong bóng tối, nên mắt người sẽ tạm thời không thấy gì hết, một hồi nữa liền tốt.

Mặc dù trong nhà ma vẫn có ánh sáng le lói, nhưng chủ yếu là ám quang màu tím đậm, hoàn toàn chiếu vào phía trên vật thể mà không chiếu vào trên người. Sau lưng gió lạnh thổi từng trận, lông măng sau ót Ôn Liễm từng cọng dựng hết lên.

Ôn Liễm vênh tai nghe, có vài âm thanh thều thào, có thể vì để tạo nên bầu không khí kinh khủng âm u cho nên cố ý mở máy điều hòa không khí phả hơi lạnh vào lưng du khách.

Còn chưa nhìn rõ sự vật, Ôn Liễm nhắm mắt dừng lại một hồi, thời điểm mở mắt ra thì đã thích ứng với hoàn cảnh bên trong nhà ma.

Đầu tiên liếc mắt liền thấy chỗ cách cánh cửa không xa, có một cái khăn trắng treo trên cái giá, phía trên cái khăn còn có cái mũ hình dáng quái dị nữa. Ôn Liễm nghi hoặc bước về phía trước từng bước nhỏ, mới nhìn rõ đó là bạch vô thường, trong miệng khắc lưỡi dài, hai mắt trắng trợn hướng lên trên, phía trên cái mũ trắng còn viết chữ phát tài bằng sơn đỏ.

Hứng thú trong lòng Ôn Liễm nổi dậy, muốn tiến tới sờ đầu lưỡi của hắc xem cảm giác như thế nào. Thời điểm ở trong phòng thí nghiệm cô cũng thường làm như vậy, bất quá cô là kéo đầu lưỡi của tiểu bạch thỏ, cảm giác rất đã.

Ngay tại thời điểm tay của cô chạm vào cái lưỡi, Cố Tiệp Khê một mực đè nén hô hấp nhắm mắt lại hỏi “Ôn Liễm, bên trong kinh khủng lắm hả?” Cố gắng làm cho giọng nóng trăn định để che giấu bất an trong lòng.

“Không có gì kinh khủng hết, chị có thể mở mắt ra nhìn rồi.” Ôn Liễm nhỏ giọng nói.

Cố Tiệp Khê gật đầu, nắm tay Ôn Liễm thật chặt, dòi dòi bước chân tới bên cạnh cô, mới yên tâm mở mắt ra. Thấy mặt mũi dữ tợn của bạch vô thường, cho dù nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng vẫn bất ngờ bị hoảng sợ.

Ôn Liễm ôm nàng vào trong ngực, trấn an nói “Đừng sợ, có em ở đây.” Cố Tiệp Khê vênh môi gật đầu một cái.

Từ Nhã Khiết so với bọn họ chậm nửa nhịp, vừa đi vào, mắt không thấy bất kỳ đồ vật nào, trong lòng càng sợ hơn, cánh tay qua loa sờ loạn cũng không có mò tới chỗ có người, không nhận được giao lên “Tiệp Khê các cậu đang ở đâu? Sao tớ không thấy cậu?” Giọng nói cũng không nhận được đang run rẩy.

Nếu có bạch vô thường, vậy nhất định cũng sẽ có hắc vô thường, bọn họ bình thường đều là cùng nhau xuất hiện. Ôn Liễm nhìn sang bên cạnh, đúng như dự đoán ở trong bóng tối loáng thoáng thấy bóng người của hắc vô thường, chẳng qua là nó quá đen nên ở bên cạnh bạch vô thường hoàn toàn không nổi bật. Nghe được câu hỏi của Từ Nhã Khiết, cô đang muốn trả lời, lời còn chưa thốt ra khỏi miệng, đột nhiên bên chỗ hắc vô thường phát ra một tiếng thét chói tai, đó là thanh âm của Từ Nhã Khiết.

Cô vội vàng mang Cố Tiệp Khê lần mò qua chỗ của hắc vô thường, đến khi Cố Tiệp Khê mò tới chỗ Từ Nhã Khiết, nàng liền vội vàng hỏi “Nhã khiết cậu sao rồi?”

Từ Nhã Khiết nhắm chặt hai mắt hỏi “Tiệp Khê là cậu sao? Sao tay lại trở nên cứng như thế?” Vừa nói vừa sờ mấy cái vào đó, cảm nhận quần áo có chút không giống như của Tiệp Khê, nàng lại không dám suy nghĩ nhiều.

Trong bóng tối, Ôn Liễm và Cố Tiệp Khê ăn ý đồng thời nhìn đối phương, hai tay Cố Tiệp Khê rõ ràng một cái đặt trên vai Từ Nhã Khiết một cái bị Ôn Liễm dắt, ở đâu ra cái tay thứ ba bị Từ Nhã Khiết nắm chứ.

Ôn Liễm từ trước đến giờ không tin thế giới này có quỷ, xít lại gần nhìn một cái, nguyên lai là Từ Nhã Khiết đang nắm chặt tay hắc vô thường không chịu buông còn tưởng rằng là Cố Tiệp Khê. Cô cố nén không cười, ở bên tai Cố Tiệp Khê nói mấy câu.

“Có thật không?” Cố Tiệp Khê nghiêng đầu hỏi. Ôn Liễm dán gần, gò má nàng vừa vịn chạm vào môi Ôn Liễm, xúc cảm mềm nhũn khiến cho Ôn Liễm

nhớ tới hình ảnh lúc hai người họ hôn nhau đêm kia, huyết mạch dâng trào, tim đập rộn lên, mà Cố Tiệp Khê lại không biết chuyện gì đang xảy ra.

Ngại vì Từ Nhã Khiết vẫn còn ở trước mặt các nàng, Ôn Liễm không thể làm bậy, đè nén cảm xúc dâng lên trong lòng, ừ một tiếng.

Cố Tiệp Khê ở trong bóng tối tìm kiếm tay Từ Nhã Khiết, bắt lấy tay nàng nói “Tớ dắt cậu đi.”

Từ Nhã Khiết mở mắt ra thấy nàng đứng ở trước mắt mình, mừng rỡ như điên ôm lấy nàng nói “Tiệp Khê tớ cũng biết là cậu mà!” Đột nhiên cảm giác có phải bản thân quá nhất gan hay không, rõ ràng mình chủ động đòi vào lại bị dọa sợ đến như vậy, cắn răng buông Cố Tiệp Khê ra, cậy mạnh nói “Khụ khụ, tớ không có sao, tớ có thể đi một mình.”

Vừa nói liền do dự buông tay Cố Tiệp Khê ra, từ từ đi về trước “Chúng ta đừng ở chỗ này trì hoãn nữa, tiếp tục đi thôi.” Thật ra thì trong lòng vẫn là sợ muốn chết, cho nên muốn nhanh chóng ra khỏi chỗ này.

Cố Tiệp Khê quay đầu im lặng lè lưỡi với Ôn Liễm, không nghĩ tới lại bị Ôn Liễm trực tiếp hôn lên. Ôn Liễm chờ cơ hội này đã lâu rồi. Miệng lưỡi hòa vào nhau, đầu lưỡi mềm nhũn của học tỷ giống như rau câu vậy, làm cho Ôn Liễm muốn ngừng cũng không được.

Cho đến khi hô hấp Cố Tiệp Khê đều rối loạn, cô còn không chịu buông ra nàng. Cố Tiệp Khê không thể làm gì khác hơn lấy tay đẩy cô ra, đỏ mặt nói “Đừng làm rộn, Nhã Khiết cũng đi xa rồi kia.” Đây là ở trước cổng nhà ma, em ấy chẳng lẽ không sợ đột nhiên có người đẩy cửa đi vào sao?

“Chị ấy cách xa như vậy không phải là thời cơ thuận lợi sao?” Ôn Liễm nhẹ thở hắt ra, vừa nói tay lại vòng qua eo Cố Tiệp Khê.

Cố Tiệp Khê dùng ngón tay ngăn cản, nói “Em không sợ bên ngoài đột nhiên có người đi vào sao?” Lời còn chưa dứt, bên ngoài truyền tới động tĩnh, giống như thật sự có người muốn tiến vào. Ôn Liễm vội vàng mang Cố Tiệp Khê vòng qua hắc bạch vô thường đi tiếp, không nghĩ tới Từ Nhã Khiết này giờ vẫn chưa đi được mấy bước.

Ôn Liễm suýt nữa đụng vào trên người nàng, tim kịch liệt nhảy lên một chút, hỏi “Sao chị còn ở chỗ này? Người dọa người sẽ gây chết người đó.”

Từ Nhã Khiết yếu ớt nói “Không dám đi...” Nàng hối tiếc không thôi, sớm biết sẽ không buông tay Tiệp Khê đâu.

Cố Tiệp Khê mặc dù trong lòng cũng run sợ, nhưng vẫn tốt bụng an ủi Từ Nhã Khiết “Nhã Khiết, cậu đừng sợ, hay là để tớ dắt cậu đi nha.” Vừa nói liền chìa tay ra tới trước mặt Nhã Khiết.

Mới vừa chạm được tay của nàng, Từ Nhã Khiết giống như bắt được cái phao cứu mạng vậy, hai tay vững vàng nắm lấy, phàn nàn nói “Nơi này kinh khủng như vậy, một chút cũng không vui, Tiệp Khê chúng ta hãy nhanh chóng ra khỏi đây đi.”

Cố Tiệp Khê cũng muốn nhanh thoát khỏi chỗ này, Ôn Liễm liền mang các nàng đi tiếp.

Phía sau hắc bạch vô thường là một con đường dài lát gạch, hai bên đường lát gạch hiện ra các pho tượng đang chịu các hình phạt trong mười tám tầng địa ngục.

Lên núi đao xuống chảo dầu trong truyền thuyết, nơi này đều có. Ôn Liễm thấy mới lạ dừng lại, lại bị Cố Tiệp Khê các nàng thúc giục không ngừng đi về phía trước.

Dọc theo đường đi Từ Nhã Khiết ngay cả dừng khí thở cũng không có, mà Cố Tiệp Khê thì lấy hết can đảm mở mắt ra xem cùng với Ôn Liễm, thời điểm gặp phải mấy thứ đặc biệt kinh khủng, Ôn Liễm dẫn đầu sẽ nhanh chóng xoay người che kín mắt nàng lại, không để cho nàng thấy mấy cảnh đó, bước chân cũng nhanh hơn.

Thời điểm Ba người đi ra khỏi nhà ma, Từ Nhã Khiết không kịp đợi chạy đến nơi phát ra ánh sáng mặt trời, thở hắt ra, lưng của nàng ướt đầm mồ hôi, cảm giác như mới vừa đi một chuyến tới địa ngục rồi trở lại trần gian vậy.

Lúc này đến phiên Ôn Liễm nhìn có chút há hê, mỉm cười hỏi “Vậy mà nói không sợ?”

Từ Nhã Khiết hiện tại không muốn để ý tới cô, khinh thường hừ một tiếng.

Cố Tiệp Khê đi tới bên cạnh nàng hỏi “Có ổn không?”

“Vẫn là Tiệp Khê tốt nhất.” Từ Nhã Khiết mếu miệng, cảm động sắp khóc luôn rồi.

Sau khi ở nhà ma hành hạ tinh thần xong, Ôn Liễm thấy Từ Nhã Khiết bây giờ so với lúc mới ra khỏi nhà ma hai chân mềm nhũn kia hoàn toàn khác biệt. Sau khi tiêu hao sức lực trong đó thì giờ đây lại khôi phục nguyên khí, còn có thể một tay cầm lon coca, một tay cầm xúc xích dê, vừa ăn vừa uống, một bộ dáng kinh vi thiên nhân*. (*khi nhìn thấy thì rất kinh ngạc, cho rằng chỉ có thần tiên mới được như vậy)

Đối với biểu hiện như vậy của bản thân thì Từ Nhã Khiết miêu tả “Trong cuộc sống, không có việc gì mà một bữa ăn không thể giải quyết, nếu như có, thì ăn hai bữa là được.”

Ôn Liễm đối với lời này của cô thì hết ý kiến.

Nhìn đồng hồ đeo tay, cũng sắp đến lúc rồi, cô chuẩn bị tiến hành kế hoạch đang nổi lên trong lòng. Cô muốn cùng học tỷ trải qua thế giới hai người!!!!

Thừa dịp Từ Nhã Khiết đang đứng ở gian hàng dành cho tầng lớp thượng lưu, cô len lén kéo Cổ Tiệp Khê sang một bên, ở bên tai nàng nói “Học tử, chúng ta lên bỏ trốn đi.” Mặc dù bỏ Từ Nhã Khiết một mình ở đây có chút bất lương nhưng vì hạnh phúc của cô và học tử còn có thể giới hai người nữa, như vậy thì chi có thể hy sinh nàng thôi, chờ nàng trở về nhất định sẽ bồi thường thật tốt cho nàng.

“Bỏ Nhã Khiết một mình ở nơi này sao? Như vậy không tốt lắm đâu...”

“Nhưng còn ước hẹn giữa hai chúng ta thì sao...” Ôn Liễm về mặt đau khổ, lắt lắt tay Cổ Tiệp Khê nói, lại giờ trò giả bộ đau khổ.

“Vạn nhất Nhã Khiết cho là chúng bị lạc rồi đi tìm chúng ta thì sao?” Cổ Tiệp Khê bị cô khuyên nhủ có chút động tâm, nhưng vẫn lo lắng hậu quả sau này.

Cái này Ôn Liễm đã sớm nghĩ tới, cô nói ra ý tưởng của mình “Chúng ta có thể cách xa chị ấy một chút, sau đó chị gửi tin nhắn báo cho chị ấy biết, nói chúng ta đi trước như vậy không phải ổn rồi à?”

Cổ Tiệp Khê còn do dự, nhưng không chịu được Ôn Liễm mềm mại cứng rắn dụ dỗ, gật đầu đáp ứng.

Lúc này Ôn Liễm thấy Từ Nhã Khiết đang trả tiền cho ông chủ, cô liền mang Cổ Tiệp Khê quay lại. Bây giờ còn chưa phải là cơ hội tốt nhất để chuồn đi, các nàng cần phải kiên nhẫn một lúc.

Lại đi được một đoạn, Từ Nhã Khiết lần nữa dừng lại ở sạp nhỏ, chuyên tâm lựa đồ.

Ôn Liễm thừa dịp nàng không chú ý nhanh chóng mang Cổ Tiệp Khê lên chạy đi, chạy được một đoạn, cô quay đầu lại đã không thấy được Từ Nhã Khiết mới dừng lại, thờ hồn hèn nói với Cổ Tiệp Khê “Học tử mau gửi tin nhắn cho chị ấy đi, nói với chị ấy là chúng ta đi trước, đừng để cho chị ấy lo lắng.”

Cổ Tiệp Khê gật đầu, lấy điện thoại ra theo như lời Ôn Liễm gửi cho Từ Nhã Khiết một cái tin nhắn.

Khi Từ Nhã Khiết thấy tin nhắn được gửi đến, thiếu chút nữa thì la lên móa nó rồi...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tôi Học Tử Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Ôn Liễm Làm Cho Học Tử Kinh Ngạc

Bất luận Từ Nhã Khiết bên này thế nào, sau khi Ôn Liễm bảo Cổ Tiệp Khê gửi tin nhắn thì cũng yên tâm hơn, khom người tay chống lên đầu gối, thờ hồn hèn. Giờ học thể dục cô chạy tám trăm mét cũng không có mệt như vậy, có thể là do sợ Từ Nhã Khiết đuổi kịp.

Cổ Tiệp Khê từ từ hồi phục lại, mắt chú ý tới cổ áo khoác Ôn Liễm bởi vì chạy quá nhanh mà xóc xếch, đến gần một bước, giúp Ôn Liễm chỉnh sửa một chút nói: "Em nhìn đi, cổ áo lại xóc xếch nữa rồi."

Ôn Liễm thẳng người, cảm thụ sự quan tâm của Cổ Tiệp Khê, không nhận được muốn ôm nàng một cái, trong đầu nghĩ như vậy, trong hành động còn nhanh hơn một bước, trực tiếp đưa tay ôm Cổ Tiệp Khê vào lòng.

Cổ Tiệp Khê bất ngờ bị ôm thân thể cứng đờ, khốn hoặc hỏi: "Thế nào?"

Lúc Ôn Liễm đem mặt chôn ở cổ Cổ Tiệp Khê, ngửi mùi hương tươi mát trên người nàng, ồm ồm nói: "Học tử đừng động, cho em ôm một cái."

Cổ Tiệp Khê nghe vậy sững sốt một lúc, sau đó khước miệng cong lên, thân thể từ từ buông lỏng, cánh tay cũng vòng qua sau lưng Ôn Liễm ôm lại cô.

Cổ Tiệp Khê mặc dù hơi gầy, nhưng vẫn có chút thịt, ôm mềm mềm, rất thoải mái. Ôn Liễm thở dài một cái, ước gì cả đời cũng được như vậy.

Sau khi ôm đủ rồi, cô mới buông Cổ Tiệp Khê ra, sờ đầu nàng một cái sau đó dặt tay nàng: "Chúng ta đi thôi."

Đi về phía trước được mấy mấy thước, Cổ Tiệp Khê hỏi: "Tiếp theo chúng ta sẽ làm gì đây?"

Ôn Liễm dặt tay Cổ Tiệp Khê, cười lảo lỉnh nói: "Học tử muốn tới chỗ nào thì tới chỗ đó." Thế giới hai người thật là tuyệt vời, hơn nữa lại không có tên Từ Nhã Khiết chướng mắt đó đi theo.

"Ừm..." Cổ Tiệp Khê vĩnh viễn suy nghĩ một chút, nói: "Bằng không, chúng ta đi dạo một chút đi."

"Được." Ôn Liễm sáng khoái đáp ứng. Cô có vé xem phim suất tối, ước chừng sau khi ăn cơm mới có thể đi xem.

Ở trên quảng trường có rất nhiều gian hàng bán vật phẩm, đoán chừng Từ Nhã Khiết đã đi qua rồi, các nàng trở lại quảng trường mua thật nhiều đồ linh tinh, tỷ như con rối gỗ dễ thương, đồ chơi nhỏ nhắn tinh xảo, chờ một chút, cũng không để ý là mua về có dùng được hay không. Ôn Liễm mua liền một hơi, dù sao học tỷ thích là được rồi.

Đến lúc mặt trời lặn, Ôn Liễm cùng Cố Tiệp Khê đi ăn cơm, vừa vặn ăn xong là tới thời gian chiếu phim điện ảnh. Vẫn là rạp chiếu phim lần trước, bất quá vị trí đã thay đổi, từ chỗ tốt nhất ở giữa dãi đến hàng đến cuối cùng, nhìn là đoán được ý đồ...

Ôn Liễm nhìn rạp chiếu phim quen thuộc, trong đầu không tự chủ được nhớ lại tình cảnh lần trước tới đây. Sớm biết trong lòng học tỷ có mình thì lúc ấy đã hôn luôn rồi, không phải cần nhắc chỉ cho một, bằng không các nàng đã sớm ở cùng một chỗ, cần gì lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Cố Tiệp Khê thấy cô vẫn nhìn vị trí phía trước, tò mò nương theo tầm mắt của cô hỏi: "Đang nhìn cái gì thế?"

Ôn Liễm lắc đầu, nghiêng qua nhìn nàng nói: "Không có gì."

Phim bắt đầu chiếu, màn ảnh từ từ hiện lên màn giới thiệu đạo đầu.

Ôn Liễm thở nhẹ, tận lực bình phục tâm tình kích động.

Lần này mang Cố Tiệp Khê tới xem chiếu phim, trừ việc xem phim ra thì cô còn có những chuyện khác phải làm, chuyện rất trọng yếu.

Tầm mắt cô quét chung quanh một vòng, phim cũng bắt đầu rồi, hàng sau các nàng cũng không có người nào, lát nữa cũng sẽ không có người. Rất tốt, rất thuận lợi để cô hành động.

Có thể là do thời gian nên hôm nay người tới xem phim so với lần trước đông hơn rất nhiều, bất quá bọn họ đều tập trung ở vị trí chung quanh chỗ mà lần trước Ôn Liễm đặt, mà phía sau cô cơ hồ không có người nào. Ôn Liễm và Cố Tiệp Khê ngồi ở hàng chỉ có hai người các nàng, trước mặt các nàng cũng chỉ có hai ba người ngồi ở hai bên.

Lúc phim chiếu được một nửa, Ôn Liễm len lén liếc mắt nhìn Cố Tiệp Khê bên cạnh, chỉ thấy nàng chuyên tâm nhìn chăm chăm màn hình, bắp rang trong tay một miếng cũng không ăn.

Ôn Liễm vòng trở lại, siết chặt túi đồ, hít một hơi nói với Cố Tiệp Khê: "Học tỷ, em có một thứ muốn cho chị."

"Thứ gì?" Cố Tiệp Khê đang xem say mê, không có quay đầu qua hỏi.

Ôn Liễm trong lòng vui mừng, chuyện phát triển giống như cô đã hy vọng vậy, ho khan một cái, nói: "Học tỷ đưa tay phải qua đây đi."

Cố Tiệp Khê rất nghe lời đưa tay phải cho cô.

Ôn Liễm ở trong túi lấy một thứ ra đeo lên ngón giữa của học tỷ. Sau đó lúc Cố Tiệp Khê còn chưa kịp phản ứng, cô lấy thế nhanh như chớp không kịp bịt tai cầm lấy tay phải của nàng, một chân quỳ một chân gập trước mặt Cố Tiệp Khê.

Cố Tiệp Khê đột nhiên bị cô làm sợ hết hồn, không nói nên lời nhìn Ôn Liễm quỳ dưới đất. Sau khi kịp phản ứng cũng không có ý đến mới vừa rồi cô đã mình làm cái gì với mình, muốn đỡ cô đứng dậy, hỏi: "Em quỳ làm gì? Mau đứng dậy đi, trên đất rất do."

Ôn Liễm ngăn cản nói: "Không có sao, em có lời muốn nói với học tỷ, chưa nói xong em sẽ không đứng dậy đâu." Cố Tiệp Khê không cưỡng được nàng, bất đắc dĩ hỏi: "Muốn nói cái gì?"

Ôn Liễm rủ mắt xuống nói: "Thật ra thì cho đến hôm nay, em cũng không tin được là em cùng học tỷ ở cùng một chỗ. Mặc dù đây là chuyện một năm qua em đều mong đợi, nhưng khi chuyện này phát sinh ở trên người em, em...em..." Lời nói không có mạch lạc, cô không biết nên dùng từ gì mới thích hợp đây.

Cố Tiệp Khê không gấp, kiên nhẫn chờ đợi cô.

Ôn Liễm rút cuộc nghĩ đến một cái ví von thích hợp, tiếp tục nói: "Học tỷ chị biết không, em giống như một người đói bụng sắp chết, đột nhiên trên trời rơi xuống một cái bánh, lúc ấy bị đập một cái ngu luôn."

Cái thí dụ này rất kỳ lạ, Cố Tiệp Khê cười nói: "Cho nên em là đang bị ngu sao?"

Ôn Liễm không dần nổi gắt đầu, ánh mắt nhìn thẳng Cố Tiệp Khê nói: "Mà giờ khắc này em mới thật sự cảm nhận được em không có một mình, em có học tỷ. Em còn là một học sinh, em không có gì hết, nhưng em muốn cho học tỷ một cái tương lai, học tỷ cho em cơ hội này, em nhất định sẽ thật quý trọng nó." Nói xong lời cuối cùng cô cũng nghẹn ngào.

"Hào hào hảo, chị biết, em mau dậy đi." Cố Tiệp Khê hai mắt ươn ướt, đồng thời trong lòng có một chút ngọt ngào tràn ra, nghe những lời của Ôn Liễm nói không cảm động chính là giả, trên mặt hoàn toàn không có nụ cười nhưng giờ phút này nàng có bao nhiêu mừng rỡ.

Ôn Liễm đề lên tay muốn đỡ cô lên của nàng nói: "Học tỷ nghe em nói xong có được hay không? Không phải song phương bày tỏ, sẽ không coi là chung một chỗ!"

Ôn Liễm dừng lại một chút, hít một hơi sâu, sau đó liền một mạch nói: "Lâu như vậy, cũng không có tỏ tình với học tỷ lần nào, bây giờ nói vẫn kịp đúng không?"

Trong mắt Cố Tiệp Khê nóng dần lên, tầm mắt dần dần mờ hồ, nàng cố gắng không cho thứ kia chảy xuống, cô họng muốn nói chuyện lại bị cái gì đó chặn lại, chỉ có thể vênh môi gật đầu một cái.

Ôn Liễm lấy hết dũng khí nói: "Em yêu Cố Tiệp Khê, em muốn cùng chị bước mãi sau này. Xin hỏi Cố Tiệp Khê học tỷ có nguyện ý nhận lấy tình yêu của niên muội tuy hèn mọn nhưng lại cố chấp này không?"

Cố Tiệp Khê muốn mở miệng nói mình nguyện ý, nhưng vẫn không nói nên lời, sốt ruột nghiêng người ôm Ôn Liễm, dùng hành động trả lời cô.

Ôn Liễm buông tay phải Cố Tiệp Khê ra, đứng dậy ôm Tiệp Khê, ở bên tai của nàng cười lảo lảo nói: "Như vậy từ nay về sau, học tỷ chính là của em." Cố Tiệp Khê gật đầu không ngừng.

Dưới ánh sáng mờ tối của rạp phim, có thể thấy được ngón giữa tay phải Cố Tiệp Khê có thêm một chiếc nhẫn.

Thời điểm Cố Tiệp Khê trở lại phòng ngủ, đèn đã tắt. Nàng cho là Từ Nhã Khiết các nàng đều đã ngủ, không nghĩ tới mới vừa đi vào, Từ Nhã Khiết liền kéo cái mặt mộc ở đó chờ nàng nói: "Tiệp Khê cậu không thương tớ... cậu vứt bỏ tớ chạy theo Ôn Liễm!!!"

Cố Tiệp Khê muốn giải thích, nhưng phát hiện không có lý do gì để giải thích.

"Cái gì mà bạn cùng phòng tình thương nên thương chứ, cậu vì em ấy mà vứt bỏ tớ! Cậu biết tớ một thân một mình ở địa phương xa lạ sợ hãi tới mức nào không? Thiếu chút nữa muốn tè ra quần rồi, cậu biết không?..."

Từ Nhã Khiết đi theo sau Cố Tiệp Khê lái nhai than phiền không ngừng, Cố Tiệp Khê cũng không chịu nổi. May mà Ôn Liễm đã sớm dự liệu được tình huống như vậy, thay Cố Tiệp Khê nghĩ xong biện pháp giải quyết.

Cố Tiệp Khê từ trong đồng hồ mua về lấy ra thức ăn cho Từ Nhã Khiết, đưa cho nàng nói: "Nè, vì để bồi thường tổn thất cho cậu, tớ cố ý mua về cho cậu đó."

Từ Nhã Khiết đầu tiên là sững sờ một chút, thu hồi cái mặt mộc lại, nhận lấy thức ăn tươi cười rạng rỡ nói: "Cảm ơn Tiệp Khê nhiều!"

Thường Lạc bùng đi tới trước bàn Cố Tiệp Khê, quan tâm hỏi: "Cậu cùng Ôn Liễm là..." Lời còn chưa nói hết liền thấy chiếc nhẫn trên ngón giữa của Cố Tiệp Khê, nàng nhớ Cố Tiệp Khê trước khi đi không có đeo, còn đeo vào trên ngón giữa... Chiếc nhẫn này là ai đưa, có ý gì không cần nói cũng biết.

Nàng lời dừng lại, Cố Tiệp Khê khó hiểu hỏi: "Thế nào?"

"Không có gì." Thường Lạc thu hồi ánh mắt, như có điều suy nghĩ đi ra ngoài.

Học kỳ này trôi qua rất nhanh, Hội trưởng đã thuyết phục Cố Tiệp Khê đừng tới tiễn mình cuối cùng vẫn không tránh khỏi bị Cố Tiệp Khê mè nheo năn nỉ, đành phải mềm lòng cho phép nàng tới trạm xe đưa tiễn mình.

Đây có thể là lần gặp nhau cuối cùng, từ đây chân trời góc biển, nhân sinh mỗi người khác nhau khó có thể tụ hội lần nữa.

Ngày Hội trưởng đi, dưới sự hướng dẫn của Hội trưởng mới các nàng toàn thể thành viên Hội nhiếp ảnh đều đi đưa tiễn, trong đó bao gồm cả Ôn Liễm.

Lúc đi Cố Tiệp Khê tiễn Hội trưởng đi tâm trạng không biết làm sao, dọc theo đường đi còn có thể cười cười nói nói với Hội trưởng, lại một chút chuyện đã qua. Nhưng sau khi Hội trưởng tiến vào cửa trạm, nàng liền không nhận được cặp mắt đó lên, làm cho Ôn Liễm đau lòng không thôi, khuyên mãi nàng mới không ầu sầu nữa.

Lại qua mấy ngày, hệ hộ lý Cố Tiệp Khê các nàng được nghỉ, mà hệ lâm sàng Ôn Liễm các nàng bởi vì còn hai môn chưa có thi xong cho nên phải lưu lại mấy ngày.

Thời điểm Cố Tiệp Khê phải về nhà, Ôn Liễm đưa nàng đến trạm xe, dọc theo đường đi đều là huyền thuyên.

"Chìa khóa nhà mang theo chưa? Thức ăn thì sao? Đồ sạch pin? Cô không quên lục lọi túi xách của Cố Tiệp Khê, kiểm tra xem nhưng món mà cô nhắc tới có mang hay không, căn bản không dùng được, cứ nghi ngờ có đồ quên mang theo."

Cố Tiệp Khê cường ép ngăn không cho cô lục lọi đồ nữa, đối mặt với cô cười hỏi: "Ôn Liễm, từ khi nào mà em trở nên đông dãi như vậy?"

"Còn không phải là bởi vì chị sao?" Ôn Liễm liếc nàng một cái, vừa nói vừa muốn quay đầu tìm đồ.

Cố Tiệp Khê vì để cho cô an tâm, nói: "Em cứ yên tâm đi, những gì cần thiết chị đều bỏ vào hết rồi."

Bởi vì thời gian Ôn Liễm tính toán vừa đúng, cho nên sau khi tới trạm xe, không cần chờ lâu Cố Tiệp Khê đã có thể lên xe.

Ôn Liễm đưa mắt nhìn nàng khi lên xe, liền xoay người rời đi.

Cố Tiệp Khê xuyên qua cửa kính xe nhìn cô rời đi, mới yên tâm thu hồi ánh mắt, lấy điện thoại di động ra nghịch.

Vài phút trước khi xe khởi hành, chỗ ngồi bên cạnh nàng hoàn toàn trống không đột nhiên có người ngồi xuống, nàng phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên nhìn, kinh ngạc không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đưa Học Tỷ Về Nhà

"Vị học tỷ này muốn về nhà sao?" Ôn Liễm nghiêng đầu, khóe miệng hơi hướng lên, gương mặt tràn đầy nụ cười.

Cố Tiệp Khê kinh ngạc không nói nên lời, trong đầu trống rỗng một hồi, đột nhiên phản ứng: "Sao em lại lên xe?"

Ôn Liễm đặt ba lô sau lưng xuống, ổn định ngồi ở bên cạnh nàng, nói: "Tôi đưa học tỷ về nhà a."

"Không phải em đã đưa rồi sao? Làm gì có chuyện người đưa tiễn cũng lên xe?" Cố Tiệp Khê hốt hoảng liếc mắt nhìn điện thoại di động, thấy thời gian không còn sớm, nói: "Xe sắp chạy rồi! Sao em còn không mau xuống xe đi."

Ôn Liễm thờ ơ nói: "Không nên gấp, không nên gấp."

Cố Tiệp Khê nướng mày một cái, ý thức được có gì đó sai sai nói: "Muốn lên xe thì phải bước qua cửa xét vé, em không có vé vậy lên bằng cách nào?"

Tài xế xe buýt đi lên, nhắc nhở hành khách thắt dây an toàn, sau đó trở lại chỗ ngồi tài xế, chuẩn bị lái xe.

Ôn Liễm trước tiên giúp Cố Tiệp Khê thắt dây an toàn, sau đó mới thắt cho mình. Cô cười đắc ý nói: "Không có vé quả thực không thể lên xe, nhưng nếu như em có thì bọn họ ngăn được em sao?" Vừa nói liền móc một tấm vé xe từ trong túi ra, ở trước mặt Cố Tiệp Khê lắc lắc.

Cố Tiệp Khê đoạt lấy vé xe từ trong tay cô, chăm chú nhìn, thật sự là chỗ ngồi này chuyến xe này.

"Sao đột nhiên lại làm chuyện này?" Nàng không thể tưởng tượng nổi hỏi.

Xe buýt nổ máy, chậm rãi lui về phía sau, sau đó đánh vòng chạy ra khỏi cửa trạm.

"Em nhớ lần trước chị về nhà đều đã nửa đêm, cho nên không yên tâm để chị một mình trở về, liền mua thêm một tấm vé nữa." Ôn Liễm điều chỉnh máy điều hòa trên đỉnh đầu, kéo cổ áo, cảm giác mát lạnh lan tỏa khắp người. Cô thoải mái hít thở, bên ngoài thật sự là quá nóng. Thật ra thì cô đã sớm có ý định đưa học tỷ về nhà rồi, cho nên lúc đặt vé xe cho học tỷ đã mua thêm một vé.

"Lần đó chỉ là ngoài ý muốn thôi." Cố Tiệp Khê phản bác. Khó trách chỗ ngồi bên cạnh nàng mãi mà chẳng thấy ai ngồi, nguyên lai là do Ôn Liễm giờ trở quý.

"Em mặc kệ, em không yên tâm để học tỷ một mình trở về. Học tỷ dễ thương như vậy, vạn nhất bị tên lòng gạt bắt mất thì sao? Em nhất định phải đưa học tỷ về!" Ôn Liễm hừ một tiếng, hất cằm lên, tuy hứng nói.

"Hơn nữa... bây giờ chị có muốn đuổi em xuống xe cũng không còn kịp rồi." Cô cố ý nói ra lời kích thích Cố Tiệp Khê. Cố Tiệp Khê nghe được câu này, thiếu chút nữa thẹn quá thành giận không để ý tới cô, lại bị Ôn Liễm dỗ dành.

Cố Tiệp Khê thờ phỉ phò hỏi: "Vậy em đi theo chị, sau đó thì làm gì nữa?"

"Sau khi đưa chị về nhà thì em đón xe quay về là được." Ôn Liễm đã sớm lên kế hoạch hết rồi, cho nên cũng không quá lo lắng nói "Nếu không phải vương bận kỳ thi thì em có thể đi gặp mẹ vợ của em rồi..."

Lời còn chưa nói hết, liền bị Cố Tiệp Khê đâm một cái vào ngực cắt đứt.

Cố Tiệp Khê cười mắng: "Ba hoa." Mặt đỏ bừng, liếc Ôn Liễm một cái nói: "Ai là mẹ vợ của em chứ?"

Ôn Liễm le lưỡi, không hề phản bác, thân thể dờ dờ, xít lại gần Cố Tiệp Khê nói: "Chị thấy em chuẩn bị chu đáo như vậy, chị có phải nên tương thưởng cho em không?"

"Tương thưởng cái gì." Cố Tiệp Khê làm bộ nghe không hiểu.

Ôn Liễm dậm dậm gò má của mình, nhìn là biết muốn gì rồi. Tiệp Khê ngượng ngùng nhìn chung quanh một cái, sau đó xít lại gần Ôn Liễm, nhẹ nhàng đặt

một nụ hôn như chuồn chuồn lướt lên mặt cô.

Sau khi hôn xong, Ôn Liễm hài lòng ngồi thẳng lại, để cho Cổ Tiễn Khê tựa vào vai cô ngủ. Đoạn đường này vẫn còn xa lắm, còn lâu mới tới, trừ ngủ cùng chơi điện thoại đi động ra thì cũng chẳng có gì để làm.

Ôn Liễm đưa Cổ Tiễn Khê về nhà, đứng ở một chỗ xa xa nhìn thấy Cổ mẹ ra nghênh tiếp Cổ Tiễn Khê, cô mới yên tâm xoay người rời đi. Cổ mẹ vẫn như cũ, tương lai cô muốn cùng Cổ Tiễn Khê quang minh chính đại chung một chỗ, tất nhiên là phải bước qua cửa ải đó.

Ôn Liễm suy tư một chút, cảm thấy bản thân nên ở trước mặt Cổ mẹ tạo nhiều ấn tượng tốt, tương lai mới có thể...ờ.... mang con gái của bà đi..

Còn cha mẹ bên kia của mình, có thể tiếp nhận hay không, để cô về dò xét một chút thì sẽ biết.

Muốn cho học tử tương lai, cho tới bây giờ đều không phải là lời nói suông.

Đến khi cô trở lại phòng ngủ, một ngày một đêm cứ như vậy trôi qua. Mắt thấy thời gian ôn tập lại ít đi một ngày, thiếu chút nữa thì khóc một dòng sông rồi.

Ôn Liễm tiếp theo phải thi dược lý và bệnh lý, đây có thể nói là hai cửa ải khó qua của chuyên ngành lâm sàng, ở dưới chân bọn họ không biết có bao nhiêu sinh viên lâm sàng người trước ngã xuống người sau tiến lên hết đợt sóng này tới đợt sóng khác.

Các bác sĩ tương lai vì để bước qua hai cửa ải đó không tiếc đốt đèn dạ chiến, không tiếc cả ngày chui đầu vào trong thư viện học hành cực khổ, không tiếc đi vệ sinh phải chạy, ăn cơm phải nhanh, nhưng vẫn có nhiều người bất hạnh không qua được cửa ải này, chết ở nửa đường.

Đã từng có một truyền thuyết chính là trong một lớp sáu mươi mấy người, có một nửa rớt dược lý, còn một nửa rớt bệnh lý, có người xui xẻo rớt cả hai môn. Nếu rớt một môn thì không sao, lạng lẽ đợi thi chung với khóa sau. Còn những người rớt hai môn thì sinh viên năm nhất vào thời gian huấn luyện quân sự trong thao trường sẽ thấy sinh viên năm hai mồ hôi đổ như mưa.

Cho nên Ôn Liễm sau khi trở lại nhanh chóng thu thập đồ đạc, chuẩn bị đèn bàn để đốt đèn dạ chiến, sau đó đem sách vở bút viết đặt ở trước mặt, ngồi ngay thẳng tập trung tinh thần mấy phút, mới cầm bút lên bắt đầu học bài. Vì để chuyên tâm, cô sau khi báo tin đã về tới nơi với Cổ Tiễn Khê xong liền ném điện thoại đi động qua một bên.

Lâm Tuyết Tuệ các nàng đã sớm đi học bài, thanh âm ngồi bút sột soạt vạch trên sách vở giống như con tằm đang gặm lá cây. Toàn bộ phòng ngủ chìm trong an tĩnh kỳ lạ, mà bình thường lúc này các nàng vẫn còn đang đùa giỡn với nhau.

Hồi lâu sau, Cao Tĩnh Kỳ lơ đãng ngẩng đầu lên, thấy Ôn Liễm lại đang đọc sách, kinh ngạc hỏi: "Ôn Liễm, cậu đã trở lại à."

"Giờ cậu mới phát hiện sao?" Ôn Liễm mới vừa tóm tắt xong một điểm chính, cũng không ngẩng đầu lên trả lời.

Cao Tĩnh Kỳ để bút xuống, thả lỏng người ngồi phịch ở trên giường, thờ dãi một cái sinh vô khả luyện nói: "Bác sĩ Ôn, tay của tôi mỏi quá, lưng lại đau, một chút cũng không muốn nhìn sách thì nên làm thế nào? Tôi đại khái đành phải phế nó thôi..."

Ôn Liễm mặt không cảm giác nói: "Đây là bệnh, phải trị, chặt tay là tốt nhất."

Cao Tĩnh Kỳ liếc mắt: "Bác sĩ Ôn, cô là một lang băm!"

Ôn Liễm viết mỏi tay, dừng lại, thờ dãi một hơi: "Tĩnh Kỳ, sau này cậu muốn tới bệnh viện nào làm?"

"A? Hiện tại sao tôi biết được." Cao Tĩnh Kỳ ngẩng đầu liếc mắt nhìn Ôn Liễm, nói.

"Nếu cậu bắt đầu công tác thì nhất định phải nói với tôi một tiếng là làm ở khoa nào trong bệnh viện nào, tôi sẽ nói với ba mẹ người thân trong nhà sau này không nên tới bệnh viện đó để cậu khám bệnh. Tôi sợ bọn họ sẽ bị một bác sĩ không đứng đắn như cậu giết chết..." Ôn Liễm nói xong lời cuối cùng nhin không được cười lên.

Cao Tĩnh Kỳ bò dậy, cắn răng nghiêng lợi nói: "Cậu..."

"Đừng có dẫu vỗ mồm nữa, mau học bài đi." Sau khi Lâm Tuyết Tuệ nắn cho một trận, phòng ngủ lại khôi phục an tĩnh như trước.

Cảnh tượng như vậy thường xuyên phát sinh giữa Ôn Liễm và Cao Tĩnh Kỳ, và người hòa giải luôn là Lâm Tuyết Tuệ, tình bạn giữa ba người họ càng ngày càng sâu đậm.

Hồng Mạn Văn này giờ không có nói chuyện với các nàng, nhìn hai người họ rồi lại cúi đầu.

Sau khi thi xong, Ôn Liễm hỏa tốc thu thập đồ đạc, chạy như điên về nhà.

Ôn mẹ nghe nói cô sắp về nhà, vốn là phải bồi Ôn ba ra ngoài công tác, lúc này quyết định ở lại nhà chờ Ôn Liễm về nấu cơm cho cô ăn.

Cho nên Ôn Liễm vừa về tới nhà liền có thật nhiều thức ăn ngon đang chờ cô thưởng thức, theo thông lệ sau khi khai báo một ít chuyện phát sinh ở trường học với Ôn mẹ xong, Ôn Liễm không có gì làm liền đi nghỉ ngơi. Cô vừa vào phòng ngủ liền mở rương hành lý ra bên trong đều là sách.

Những sách này cô đều mua ở trong trường, qua một thời gian thì chất thành chồng xếp ở phòng ngủ, cô thấy những quyển sách đã xem xong để ở trong phòng ngủ bất tiện quá nên dọn một đồng đem về nhà. Ôn Liễm yêu sách tiếc sách, quyển sách nào dù cô đã xem qua hay chưa vẫn còn mới như lúc mua ngoài tiệm vậy.

Lấy mấy quyển sách mình mua ra, phía dưới là sách giáo khoa cô đã mang về. Dựa vào nhà trường an bài, mỗi học sinh vào kỳ nghỉ đều phải đi kiến tập ở bệnh viện một tuần lễ. Ôn Liễm sợ dĩ mang sách về cũng là bởi vì nguyên nhân này, cô sợ học thức của mình quá nông, bác sĩ nói cái gì cũng không hiểu. Dem sách về nhà liền có thể vừa ôn lại kiến thức cũ vừa tiếp thu kiến thức mới.

Kiến tập, danh như ý nghĩa chính là nhìn mà học hỏi, không thể động thủ, bệnh viện cũng không dám cho người động thủ, hoàn toàn khác với thực tập.

Ôn Liễm nhà nghỉ ngơi hai ba ngày liền tới bệnh viện kiến tập. Mà Cố Tiệp Khê bên này đã giúp Cố mẹ việc vặt trong nhà mười mấy ngày.

Hôm nay, sau khi thu thập chén đĩa ăn xong, nàng liền nhận được một cú điện thoại, cô nhìn tên người gọi, liền tiếp điện thoại: "A lô, Lạc Lạc?"

Thường Lạc ở bên kia đáp: "Là tớ, Tiệp Khê."

Cố Tiệp Khê tò mò hỏi: "Lạc Lạc, cậu gọi điện thoại cho tớ có gì không?"

Thường Lạc cười nói: "Chính là gọi điện thoại qua hỏi thăm cậu một chút, muốn biết cậu ở nhà có khỏe không?"

Cố Tiệp Khê kẹp điện thoại di động ở bên tai, cầm chén đĩa dời đến bồn rửa chén bên cạnh nói: "Đương nhiên tốt rồi, về nhà, không có thi cử, rất thoải mái. Cậu thì sao?"

"Tớ à..." Thường Lạc đáp, hai người nói chuyện một hồi, Thường Lạc kết thúc đề tài, có chuyện muốn nói lại thôi.

Cố Tiệp Khê nhận ra được nàng đang quẩn quít, nghi ngờ hỏi: "Lạc Lạc muốn nói cái gì?"

Thường Lạc ở đầu dây bên kia mím môi, do dự hỏi: "Cậu và Ôn Liễm thích nhau phải, phải không?"

Cố Tiệp Khê sững sốt một chút, hồi lâu mới trả lời: "Ừm..." Coi như là thâm chấp nhận, quay lại hỏi: "Sao Lạc Lạc biết?"

"Tớ nghe Nhã Khiết nói." Thật ra là Thường Lạc tự đoán, bị Cố Tiệp Khê hỏi như vậy, liền đem Từ Nhã Khiết ra làm bìa đỡ đạn. Nàng vẫn không chịu tin, hỏi lần nữa "Hai người thật sự thích nhau?"

"Ừ." Lần này Cố Tiệp Khê khẳng định đáp, không ngờ rằng Từ Nhã Khiết lại nói cho Thường Lạc loại chuyện này.

"Nhưng mà em ấy là nữ sinh..." Thường Lạc không thể tưởng tượng nổi nói.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Câu Chuyện Không Thể Không Nói Giữa Y Tá Tỷ Tỷ Và Bệnh Nhân

"Em ấy là nữ sinh thì thế nào?" Cố Tiệp Khê nhưng mảy một cái, hỏi ngược lại.

"Cậu cũng là nữ sinh a, nữ sinh cùng nữ sinh sao có thể thích nhau được." Thường Lạc cho đây là chuyện hiển nhiên. Từ nhỏ nàng đã được tiếp nhận giáo dục phải tuân theo pháp luật, không được làm chuyện khác người, nào có khái niệm nữ sinh có thể thích nữ sinh đâu.

Lời này nghe vào trong lỗ tai Cố Tiệp Khê khiến nàng không vui, vốn định phản bác lần nữa, nhưng không muốn làm rạn nứt cảm tình giữa nàng và Thường Lạc, hỏi: "Lạc Lạc, sao hôm nay cậu lại trở nên kỳ quái như vậy?"

Thường Lạc vội vàng phủ nhận nói: "Không có, không có."

"Chẳng qua là có chút..." Nàng do dự nói.

"Có chút gì?"

"... Không tưởng tượng nổi mà thôi." Thường Lạc trầm mặc một hồi, dùng thanh âm như muỗi nói.

Bởi vì nàng nói quá nhỏ, cộng thêm bên chỗ Cố Tiệp Khê có chút ồn, cho nên Cố Tiệp Khê chỉ biết là nàng đang nói chuyện, nhưng không có hiểu nàng

đang nói gì, hỏi lại: "Lạc Lạc, mới vừa rồi cậu nói gì, tớ nghe không rõ, có thể lớn tiếng lặp lại lần nữa hay không?"

"Không có gì." Không nghe thì thôi, Thường Lạc lộ vẻ tức giận nói.

Sau khi cúp điện thoại, phòng khách truyền tới một tiếng kêu "Tiện Khê, tắm xong chưa? Đang nói chuyện điện thoại với ai đó?"

"Tắm xong rồi, ba." Cổ Tiện Khê gọt trái cây xếp lên mâm sau đó bụng tới phòng khách.

Nàng mặc dù không thích ba của mình, nhưng cái cơ bản nhất là tôn trọng vẫn phải có.

Ba Cổ Tiện Khê Cổ Hoa Huy hôm nay hiếm thấy không có ra ngoài, lười biếng nằm trên ghế sa lon xem ti vi, xem xong một tiết mục rồi, hần cầm remote lên, chuyển kênh, trầm ngâm chán tìm kiếm xem có cái gì hay để xem không, ngoài miệng oán nói: "Hôm nay sao chẳng có cái gì xem thế?"

Cổ Tiện Khê ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường nói: "Có thể là vẫn chưa tới giờ đi." Đặt đĩa trái cây ở trước mặt hần, xoay người muốn đi.

Cổ Hoa Huy ngồi dậy, dùng tăm xia răng cắm một miếng táo lên ăn, lên tiếng ngăn cản Cổ Tiện Khê tiến vào phòng: "Tiện Khê, khoan hãy đi, ba có chuyện muốn hỏi con."

Bởi vì Cổ Tiện Khê không thích Cổ Hoa Huy thích đánh bạc, cho nên bọn họ không hề thân cận như những gia đình khác, thời điểm ở nhà ngoại trừ nói những vấn đề quan trọng thì hiếm khi nói chuyện với nhau.

Nghe Cổ Hoa Huy có chuyện muốn hỏi mình, Cổ Tiện Khê đầu tiên là ngần ngừ, sau đó trầm xuống, trong lòng hoàn toàn không muốn nhưng vẫn xoay người hỏi: "Chuyện gì?"

"Ngồi xuống rồi nói." Cổ Hoa Huy nhai miếng táo trong miệng, nuốt xuống, sau đó cầm tăm xia răng lên trên trái cây, vỗ cái ghế sa lon bên cạnh tỏ ý nàng ngồi xuống.

Cổ Tiện Khê suy xét thấy vị trí kia cách Cổ Hoa Huy quá gần, không muốn ngồi ở đó, đi tới ghế sa lon đối diện Cổ Hoa Huy ngồi xuống.

Cổ Hoa Huy thấy nàng ngồi xuống, thu tay về, gật gật đầu nói: "Cũng được."

"Ba, người có vấn đề gì thì mau hỏi đi." Cổ Tiện Khê không muốn nói chuyện với hần quá lâu.

"Được, con gái lớn rồi." Cổ Hoa Huy cười khò như có như không đọng trên mặt, nói "Ba chính là muốn hỏi con, có phải con đang yêu hay không?"

Cổ Tiện Khê cả kinh, sao ông ta lại biết mình cùng Ôn Liễm yêu nhau. Lần này ngạc nhiên so với Thường Lạc hỏi nàng muốn lớn hơn nhiều, dẫu sao ông ta cũng không có đi theo mình tới trường. Bất quá sau một hồi đã nghĩ thông suốt, ông ta không thể nào biết được, đây là đang thử thăm dò mình.

Nàng cho là cuộc gọi điện với Thường Lạc khi nãy đã làm ông ta hiểu lầm, nói: "Ba, ngài đang nói gì đấy? Chỉ là một người bạn mà thôi."

"Vậy là chưa có người yêu?" Cổ Hoa Huy đặt được kết luận.

Trong lòng Cổ Tiện Khê nghĩ, quả nhiên là đang thử thăm dò nàng, do dự một chút, gật đầu.

"Ta nói cho con biết, năm nay con hai mươi, muốn yêu đương gì ba cũng không muốn quản. Nhưng đối tượng kết hôn là nhà có tiền, nếu không có tiền, ta sẽ không để cho tên tiểu tử nghèo đó tùy tiện mang con đi đâu!" Cổ Hoa Huy một hơi liền đem chuyện hần lo lắng Cổ Tiện Khê sau khi trưởng thành cưới phải người nghèo nói xong.

Nói tới chuyện kết hôn, trong đầu Cổ Tiện Khê không tự chủ được xuất hiện hình ảnh Ôn Liễm. Nếu như các nàng có thể đi tới bước cuối, vậy kết hôn liền... cũng không có nghe thấy câu nói kế tiếp của Cổ Hoa Huy, liền sững sờ gật đầu.

"Biết liền tốt." Cổ Hoa Huy cho là nàng nghe lọt lỗ tai, vô cùng hài lòng gật đầu, trong lòng còn tự đắc ý với bản thân, không hổ là con gái của hần nói một chút liền thông, phát phát tay "Hết chuyện rồi, con đi đi, cơm tối nhớ nấu." Cổ mẹ hôm nay bởi vì có chuyện đi ra ngoài một chuyến, cho nên Cổ Tiện Khê sẽ phụ trách cơm nước.

"Nga." Cổ Tiện Khê thấy hần để cho mình đi, liền đứng dậy, tầm mắt lơ đãng rơi vào tóc mai của Cổ Hoa Huy, loáng thoáng có thể thấy bên trong tóc trắng mọc um tùm, đột nhiên mềm lòng, mở miệng muốn khuyên hần lần nữa.

"Ba..." Lời còn chưa thốt ra, nàng lại ngưng.

"Thế nào?" Cổ Hoa Huy ngẩng đầu lên hỏi.

Cổ Tiện Khê nhớ tới hần đã từng cho mình câu trả lời, nhất thời không muốn khuyên nữa, lắc đầu một cái, nói: "Không có gì." Xoay người trở về phòng ngủ.

"Ba, ba đừng đánh bài nữa được không?"

"Mấy bót can thiệp vào chuyện của lão tử đi! Lão tử phải gỡ lại vốn, mày thì biết cái gì!"...

Ngày đó lúc trở lại, hấn bởi vì thua tiền, lại đem Cổ mẹ đánh cho một trận.

Tiểu Tien Khê, không biết đây là lần thứ mấy chứng kiến cha nổi giận. Mỗi lần hơi không thuận lòng chỉ biết uống rượu, sau đó về nhà gây gỗ với mẹ, cuối cùng chính là đánh nhau. Tương quan lực lượng chênh lệch cho nên mẹ luôn là người bị đánh.

Mặc dù mẹ cũng sẽ phản kháng, thế nhưng phản kháng là vô lực, ngược lại sẽ dẫn tới bị đánh nghiêm trọng hơn. Cổ mẹ đến cuối cùng chết lặng, ngay cả phản kháng cũng không muốn phản kháng, dù sao chờ hấn trút giận xong rồi thì sẽ bình thường lại.

Mà mình luôn trốn ở góc phòng run lấy bầy, không dám phát ra một chút thanh âm, sợ hấn thấy mình, ngay cả mình cũng hung hấn đánh một trận, bị dạy dỗ như vậy cũng không phải là không có trải qua.

Theo lý mà nói, trong hoàn cảnh như vậy đứa trẻ sẽ hình thành trong lòng những vết sẹo, mà may mắn chính là có Cổ mẹ giáo dục tốt, Cổ Tien Khê mới không có hành động sai lệch, còn có thêm những phẩm đức mà đứa trẻ bình thường không có.

Cổ Hoa Huy, cho dù hấn bây giờ già rồi, nhưng vẫn không cách nào xóa được bóng ma về người cha thời thơ ấu trong lòng Cổ Tien Khê.

Trước khi đến bệnh viện kiến tập, ấn tượng của Ôn Liễm đối với bác sĩ so với người bình thường không khác nhau mấy, chỉ cảm thấy là bác sĩ là người mặc áo blouse trắng, trên cổ treo ống nghe, mặt không cảm giác, nghiêm trang, thậm chí nhìn sơ qua còn có chút hung tàn.

Nhưng khi tới bệnh viện kiến tập ngày thứ nhất, cô liền thay đổi quan niệm hình tượng cổ hữu về bác sĩ.

Rất nhiều bác sĩ đối đãi bệnh nhân đều sẽ lạnh như băng, giọng cứng nhắc. Bọn họ khi cần sẽ hù dọa bệnh nhân, chính là để cho bệnh nhân tuân theo căn dặn của họ, không nên tùy tiện tăng giảm lượng thuốc, tránh xuất hiện tác dụng phụ hoặc là không đủ liều thuốc.

Bệnh nhân ở tình huống khi nghe tình trạng sức khỏe của bản thân cảm thấy lo lắng nên nghe vào sẽ thấy khó chịu không thoải mái. Nhưng khi không có bệnh nhân, bọn họ cũng sẽ chuyện trò vui vẻ, ôn hòa dễ thân cận. Bác sĩ cũng là người, bọn họ cũng sẽ có tình cảm của mình, chẳng qua là không thường biểu đạt mà thôi.

Sau khi thấy được sự ôn hòa của bọn họ, thời điểm Ôn Liễm tới học hỏi thấy họ mặc áo blouse trắng mặt mày nghiêm túc cũng sẽ bị dọa cho giật mình, biến hóa này cũng quá lớn đi.

Cô thậm chí xát hai tay, khó trách bệnh nhân khi thấy bác sĩ sẽ tăng huyết áp, trong lúc đo huyết áp, chỉ cần vừa nhìn thấy người mặc áo blouse trắng, huyết áp vốn bình thường sẽ chậm chậm tăng lên, sau khi người mặc áo blouse trắng vừa đi, huyết áp liền khôi phục bình thường..

"Em có chuyện này hay lắm muốn kể học tỷ nghe nè, hôm nay em đi bệnh viện, gặp một chuyện rất thú vị." Ôn Liễm mới vừa từ bệnh viện về nhà, liền hào hứng gọi điện thoại cho Cổ Tien Khê, muốn kể cho nàng nghe chuyện phát sinh cả ngày hôm nay trong bệnh viện.

Cổ Tien Khê khi đó đang xem video, vì tiếp điện thoại của Ôn Liễm nên bấm dừng video, hỏi: "Chuyện gì?" thật muốn biết chuyện gì có thể làm cho Ôn Liễm hưng phấn như vậy.

"Chính là thế này, sáng sớm một y tá theo sự phân phó của bác sĩ tới xem trạng thái của nữ bệnh nhân mắc Parkinson. Khi đó bệnh nhân đã tỉnh y tá liền đẩy cửa tiến vào. Không ngờ là nàng vừa đi vào liền thấy bệnh nhân dùng ánh mắt đăm đăm nhìn chăm chăm nàng. Nàng đi tới chỗ nào, ánh mắt của bệnh nhân kia cũng theo tới chỗ đó. Ngày thường trạng thái của bệnh nhân hoàn toàn rất bình thường, vậy mà ngày hôm đó như biến thành một người khác vậy. Y tá bị bệnh nhân đó nhìn chăm chăm, sau khi chắc chắn trạng thái thân thể bệnh nhân cũng bình thường, liền lập tức rời khỏi." Ôn Liễm căn cứ tự thuật lại câu chuyện mà cô đã nghe.

"Sau đó bác sĩ vừa về tới liền lập tức hỏi bác sĩ đây là tình huống gì. Khi đó, em ở bên cạnh vị bác sĩ đó giúp nàng sắp xếp hồ sơ bệnh lý. Đầu tiên nghe nàng nói bệnh nhân đó mắc bệnh Parkinson, sau khi nghe nàng nói tình huống sau đó, lập tức biết là chuyện gì đã xảy ra." Nói tới chỗ này, cô muốn tỏ vẻ bí mật, hỏi Cổ Tien Khê "Học tỷ đoán xem chuyện gì đã xảy ra?"

Cổ Tien Khê suy tư một chút, không nghĩ ra câu trả lời, lắc đầu nói: "Không biết."

"Bệnh nhân đó nhất định là hôm trước đã dùng Levodopa, thuốc chữa bệnh Parkinson, sau đó sẽ biến thành như vậy." Sợ sách mà Cổ Tien Khê đọc khác của mình, cô lại tăng thêm một câu "Thuốc Levodopa làm tăng sự kích động, có tác dụng tới.... Hơn nữa đúng lúc bệnh nhân đó lại thích con gái, cho nên...."

"Thì ra là như vậy." Cổ Tien Khê như được khai sáng.

Ôn Liễm cẩn thận nhớ lại dung mạo của vị y tá kia nói: "Nói mới nhớ đáng đáp của y tá tỷ tỷ kia vô cùng xinh xắn..."

Ôn Liễm lại ngay trước mặt nàng khen cô gái khác xinh đẹp! Lại còn giống với nghề nghiệp tương lai của nàng nữa! Lần này Cổ Tien Khê mất hứng, ngay tức thì xụ mặt, lạnh lùng hỏi: "Em vừa nói cái gì? Lập lại lần nữa!"

Sau lưng Ôn Liễm chột lạnh, liền vội vàng nói: "Không! Không! Không! Học tỷ nghe em giải thích đi! Không phải như vậy!"

"Vậy em giải thích đi." Sắc mặt Cổ Tien Khê hơi hòa hoãn nói.

Ôn Liễm đã sớm chuẩn bị xong câu cú, bất quá nói ra có chút ngượng ngùng, cô ho khan một cái, tay chống bàn ngồi thẳng, sau đó làm bộ thờ ơ nói vào trong điện thoại di động: "Y tá tỷ tỷ kia không có đẹp mắt bằng y tá tỷ tỷ nhà em..." Lời còn chưa nói hết, mặt liền đỏ một mảnh.

Thanh âm ngượng ngùng, Cố Tiệp Khê mỉm cười hỏi: "Ôn Liễm có phải em đang đỏ mặt hay không?"...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ôn Liễm Thăm Dò

Ôn Liễm cả kinh, sờ sờ mặt, phía trên quả thật có chút nóng, kinh ngạc cho là nàng có thể thấy mặt của mình, ngay sau đó cảm thấy bản thân có chút dần, Cố Tiệp Khê cách xa hơn ngàn dặm làm sao thấy được mặt cô, cũng không phải là đang chat video. Cô không muốn thừa nhận mình đỏ mặt, mạnh miệng nói: "Mới không có."

"Không có sao?" Cố Tiệp Khê chất vấn hỏi.

"Không có!" Ôn Liễm khẳng định nói, vì để tránh cho học tỷ tiếp tục hỏi, chuyển đề tài nói: "Học tỷ, hôm nay em còn tới một chỗ rất thần bí nữa, chị có biết là chỗ nào không?"

"Chỗ nào?"

"Em còn len lén chạy đến nhà xác xem một vòng nữa đó." Ôn Liễm thần thần bí bí nói.

"Nga." Cố Tiệp Khê đã sớm kiến thức qua nhà xác ở bệnh viện, không có hiếu kỳ lắm, nhưng vẫn lên tiếng hỏi Ôn Liễm "Bên trong như thế nào?"

"Em không dám đi vào, sợ bị bắt, đứng ở cửa nhìn trộm thôi."

Cửa nhà xác bình thường sẽ có người trông nom, không phải người trong bệnh viện sẽ không được vào. Ôn Liễm chỉ đang kiến tập không tính là người của bệnh viện, cho nên lúc cô tới đây, người canh cửa cũng không cho cô liếc mắt nhìn liến đười đười đi. Ôn Liễm tò mò, liền chờ người canh cửa đi nhà vệ sinh liền len lén đứng ngoài cửa thò đầu vô nhìn, thiếu chút nữa bị người canh cửa chụp được, may là cô chạy nhanh.

"Có rất nhiều cái giường xếp hàng ở bên trong, có cái trống không, có cái đang đắp khăn trắng lên thi thể. Hơn nữa nhiệt độ bên trong so với bên ngoài thấp hơn một chút, em chỉ mới hé cửa khí lạnh liền vù vù bay ra ngoài..." Ôn Liễm hứng thú bưng bưng kể lại, nhân lần kiến tập này, trừ một ít địa phương không thể đi vào ra, cơ hồ cô đã dạo hết mọi góc ngách ở bệnh viện.

Cố Tiệp Khê nghiêng tai nghe, thỉnh thoảng trả lời Ôn Liễm một tiếng.

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Liễm nhìn thời gian mà các nàng nói chuyện điện thoại, kinh ngạc phát hiện cũng sắp một tiếng rồi. Rõ ràng nói không có bao nhiêu, thời gian lại trôi qua nhanh như vậy.

Cô vội vàng thu thập đồ đạc, chuẩn bị ngủ, bởi vì ngày mai còn phải dậy sớm tới bệnh viện tiếp tục kiến tập nữa.

Thời gian bận rộn luôn qua rất nhanh, chớp mắt một cái một tuần lễ đã trôi qua, lần này kiến tập vào nghỉ hè của Ôn Liễm đây chấm dứt. Sau khi cời áo blouse trắng xuống, cô chào tạm biệt với những người đã quen biết trong một tuần lễ này, cuối cùng đặc biệt cảm ơn bác sĩ đã hướng dẫn cô trong thời gian qua, cảm ơn hẳn không sợ phiền toái chỉ bảo giải thích nghi hoặc cho mình.

Bác sĩ kia còn nói cô là một học sinh giỏi, đặc biệt nhiệt tình kêu cô kỳ nghỉ hè sau lại tới, hẳn sẽ tiếp tục hướng dẫn cô, điều này khiến Ôn Liễm cảm động không thôi.

Lúc cô mang áo blouse trắng đến nhà, cầm chìa khóa mở cửa, vừa vào cửa đã nhìn thấy mẹ mình đang bung một đĩa mực xào ớt xanh từ trong phòng bếp đi ra.

Mực xào ớt xanh, vừa mới làm xong vẫn còn nóng hổi, miếng mực cuộn lại hợp với màu xanh lá cây của ớt xanh, không chỉ có bề ngoài đẹp mắt, mùi thơm còn hùng hực từ trong đĩa tản ra. Liễm đứng ở cửa là có thể ngửi được mùi vị của nó, không khỏi chảy nước miếng, một buổi chiều bụng trống rỗng bắt đầu phạm thượng làm loạn.

Đem túi đựng áo blouse trắng lên trên tủ giày, Ôn Liễm cời giày, lao thẳng tới bàn ăn hỏi: "Mẹ, hôm nay sao có tâm tình làm nhiều món ngon như vậy?" Một món hai món... Ước chừng năm món, đây là chuyện ngàn năm khó gặp a.

Phải biết bình thường Ôn mẹ đều lười nấu cơm, lúc ở nhà, nấu nhiều nhất là ba món ăn một món canh, không hơn được nữa. Theo như bà nói chính là đủ ăn là được.

Ôn mẹ lại bung ra một tô canh, tâm tình hớn hở nói: "Mấy ngày nay lật lại hình cũ xem, phát hiện hồi trẻ bản thân thật là xinh đẹp, vì vậy nhất thời cao

hứng liền nấu nhiều như vậy."

Ôn Liễm búng tỉnh hiểu ra: "Thì ra là như vậy."

Thứ ăn lên một lượt, Ôn mẹ ngồi xuống trước, Ôn Liễm giúp bà bới cơm, sau đó cũng ngồi xuống.

Ôn mẹ ăn trước hai chén cơm, sau đó bách tư bắt đầu kỳ giải hỏi Ôn Liễm "Con nói xem ban đầu tại sao mẹ lại chọn ba ba của con chứ?"

Ôn Liễm đang gấp thức ăn, sững sốt một chút trả lời "Sao con biết được, chuyện này mẹ phải biết câu trả lời chứ?"

"Bây giờ suy nghĩ lại có chút hối hận, không nên bị mấy lời hoa ngôn xảo ngữ trong bức thư tình ba con gửi dụ dỗ, mềm lòng đáp ứng ông ấy ở cùng một chỗ." Ôn mẹ ôm vô hạn tiếc nuối lắc đầu, thờ dài một cái.

Ôn Liễm nghe tới đây cũng biết mẹ mình lại bắt đầu nhai đi nhai lại chuyện cũ, về câu chuyện tình yêu lúc còn trẻ của mẹ, từ nhỏ đến lớn Ôn Liễm cũng không biết đã nghe bao nhiêu lần. Nếu bây giờ để cô kể, cô cũng có thể kể lại một cách tình chân ý thiết như đích thân mình đã trải qua vậy.

Theo như cô tiên đoán, câu tiếp theo mẹ cô nói sẽ liên quan tới một tên tiểu tử khác.

"Nếu không ban đầu còn có một tên tiểu tử cũng đang đeo đuổi mẹ, hẳn mặc dù đáng ghét xấu xí hơn ba con, lùn hơn ba con, nhưng nhân phẩm cũng không tệ..."

Ôn Liễm bị nghẹn cơm, sắc mặt một cái, liền tục ho khan.

Ôn mẹ kịp thời rót một ly nước đưa cho cô "Con xem con đi, cũng lớn như vậy rồi còn bị sặc." Ngoài miệng mặc dù chê, nhưng bà vẫn ân cần vỗ vỗ lưng cho Ôn Liễm hỏi: "Đờ hơn chưa?"

"Không có sao, không có sao, mẹ nói tiếp đi." Ôn Liễm uống nước xong sau liền nuốt cơm xuống, không muốn phá hư hứng thú của mẹ.

Ôn mẹ thấy cô không có ho khan nữa, yên tâm, tiếp tục thờ dài nói: "Có lúc, tình yêu không thể biết trước được. Giống như mục tiêu đã được định trước vậy, bảo người yêu ai liền yêu, muốn chạy cũng không được..." Ôn Liễm vốn là muốn nói "Cho nên mẹ thừa nhận là thích ba." Lời còn chưa thốt ra khỏi miệng, đột nhiên nhanh trí, đây không phải là một cơ hội rất tốt để thăm dò sao? Có thể biết mẹ đối với chuyện con gái thích con gái là như thế nào.

Trong lòng quyết định chủ ý, chuẩn bị tốt lời lẽ, cô giả bộ nói chuyện không liên quan mấy hỏi: "Vậy theo như mẹ nói, hai người cùng phái yêu nhau, vậy đây có tính là tình yêu chân thật không?"

"Cái gì? Cùng phái?" Ôn mẹ đột nhiên bị hỏi như vậy có chút không theo kịp.

Ôn Liễm giải thích một chút cho bà hiểu: "Chính là giả thiết một nam sinh thích một nam sinh khác, hoặc là một sinh thích một nữ sinh khác vậy."

Ôn mẹ một chút cũng không có phát hiện Ôn Liễm đang thử thăm dò mình, biểu thị chưa từng nghe qua chuyện như vậy: "Hai người cùng phái cũng có thể thích nhau?"

Ôn Liễm lấy thái độ thường gặp gật đầu một cái: "Tại sao không thể? Trên mạng có rất nhiều chuyện như vậy đó."

Ôn mẹ không thể tưởng tượng nổi lắc đầu một cái, vẫn không dám tin tưởng. Nói tới đây, Ôn Liễm liền biết thái độ của mẹ mình, sợ nếu hỏi tiếp sẽ bị hoài nghi, chuyển sang đề tài khác.

"Mấy ngày trước, bác của con gửi thiệp mời, nói biểu tỷ con coi mắt thành công, qua mấy ngày nữa sẽ tới nhà hàng làm lễ đính hôn, con có đi hay không?" Ôn mẹ vừa ăn cơm vừa nói.

"Không đi." Ôn Liễm quả quyết cự tuyệt, đột nhiên nghĩ tới biểu tỷ chỉ lớn hơn cô ba tuổi, kinh ngạc hỏi: "Coi mắt!!! Chị ấy chỉ lớn hơn con ba tuổi! Nhanh như vậy liền sắp kết hôn rồi!!!"

"Do bác con ép buộc mà, liền kết hôn thôi." Ôn mẹ phong khinh vân đạm nói.

"Mẹ..." Ôn Liễm trong lòng cảm thấy sợ hãi, thận trọng hỏi: "Sau này mẹ sẽ ép con kết hôn sao?" Vì để cho thấy thái độ không muốn coi mắt, cô lại bổ sung thêm: "Con cảm thấy coi mắt rất không đáng tin cậy, vừa gặp lần đầu liền kết hôn? Đáng sợ quá."

Ôn mẹ liếc cô một cái "Con ăn của mẹ, uống của mẹ thôi cũng được đi, chẳng lẽ ngay cả tìm đối tượng cũng cần mẹ hỗ trợ sao? Vậy mẹ có phải đang nuôi một tên phế vật hay không?"

"Tự con tìm đi, tùy tiện tìm, mẹ mặc kệ con." Cuối cùng bà còn nói "Sau này con nhất định phải tìm một người mà mình thích kết hôn, không thương không nên miễn cưỡng."

"Nga ~" có những lời này của Ôn mẹ, Ôn Liễm an tâm rất nhiều, vậy là cô đã giải quyết xong vấn đề tương lai có thể bị thúc giục cưới rồi, sau này liền có thể không chút kiêng kỵ trì hoãn.

Cô cúi thấp đầu, thấp giọng nói lầm bầm "Nhưng mà kết hôn thật là phiền phức, con không muốn kết hôn đâu."

Cô nói nhỏ, nhưng vẫn bị Ôn mẹ nghe được, hỏi: "Con không kết hôn sau này muốn làm gì?"

Ôn Liễm đang đưa người nói: "Con có thể bồi ba mẹ cả đời a!" Cô đã tính toán hết rồi, nếu ba mẹ thể tiếp nhận, cô liền lừa gạt bọn họ cả đời. Ba mẹ nuôi cô không dễ dàng, cô không thể vì bọn họ không thể tiếp nhận chuyện này mà đi kích thích bọn họ, nhưng cô cũng sẽ không vì vậy mà buông tha ý muốn ở chung với học tỷ!

"Vậy lúc con già rồi làm thế nào?"

Câu nói đầu tiên của Ôn mẹ làm Ôn Liễm cứng họng: "Con..."

Kỳ nghỉ hai tháng qua rất nhanh.

Trong hai tháng này, Ôn Liễm thường xuyên ra ngoài chụp hình, thời gian còn lại sẽ núp ở nhà, trừ việc chỉnh sửa hình gửi bản thảo cho tạp chí xã, chính là đọc mấy cuốn sách mang từ trường về. Mặc dù không nhàm chán, nhưng cô vẫn rất mong muốn trở về trường học.

Dẫu sao đến trường là có thể gặp học tỷ a a a a a a a a.

Vừa nghĩ tới học tỷ, cô liền không nhịn được kích động. Muốn bay đến trước mặt nàng, sau đó ôm nàng hôn hôn nàng.

Trong hai tháng qua, hai người vẫn giữ liên lạc với nhau, mỗi ngày đại khái chat video một lần hoặc là gọi điện thoại một lần, nhưng đối mặt với điện thoại di động và máy vi tính lạnh như băng, nơi nào có thể so với người sống sờ sờ được chứ.

Lúc ở nhà, có lúc cô còn nghĩ ra những ý tưởng đột phát, muốn lập tức kéo rương hành lý tới trạm xe, mua vé xe đến chỗ học tỷ, sau đó giống như lần trước đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng, cho nàng bất ngờ. Nhiều lần cô đều đã kéo rương hành lý ra cửa rồi, nhưng cuối cùng xảy ra một vài chuyện khiến kế hoạch bị hủy.

Thời điểm biết học tỷ đã tới trường học, cô liền lấy thể nhanh như chớp không kịp bịt tai thu thập đồ đạc, nhanh chóng về trường.

Lúc Ôn mẹ đưa cô ra tới cửa, còn không nhịn được thờ dài nói: "Chắc chắc, chưa gì đã không dẫn nổi rồi, quả nhiên là lớn hết rồi, không thích ở nhà a...."

Ôn Liễm vừa muốn phản bác mẹ mình, thang máy liền lên tới, vội vàng đi vào, sau đó thừa dịp cửa thang máy chưa có đóng lại hết mỉm cười vẫy vẫy tay chào ôn mẹ.

Sau khi đến trường học, Ôn Liễm cất đồ xong, muốn đi tìm học tỷ, đột nhiên nhận được một cú điện thoại, đối phương lấy giọng ra lệnh hỏi: "Em tới trường chưa?"

"A?"...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Bị Tống Nguyên Câu Dẫn Đi Gặp Bạn

Ôn Liễm đầu tiên có hơi kinh ngạc, sau đó mới nhận ra đây là giọng nói của ai, đáp: "Là lão sư sao?" Giọng trầm thấp bên đầu dây kia đáp lại.

"Em mới vừa tới trường không lâu." Ôn Liễm chắc chắn người này là Tống Nguyên Câu, vội vàng trả lời câu hỏi của ông ấy. Đồng thời ánh mắt cô quét một vòng xung quanh, cho là ông ấy thấy mình.

"À, vậy bây giờ em có thể tới trung tâm thành phố ngay lập tức được không?" Tống Nguyên Câu dò hỏi.

"Bây giờ a..." Ôn Liễm trong lòng nhớ tới hai tháng nay không được gặp mặt Cố Tiệp Khê, nhưng nếu lão sư đã nói, cô không tiện cự tuyệt, do dự đáp ứng hỏi: "Lão sư kêu em tới trung tâm thành phố làm gì?" Cô muốn ước lượng thời gian, xem tới đó mất bao lâu.

"Một vị cố nhân của ta muốn gặp em một lần."

"Cố nhân? Gặp em?..." Ôn Liễm cảm thấy khó hiểu, cố nhân của lão sư sao biết cô, còn muốn gặp cô nữa.

"Không nên suy nghĩ quá nhiều, em mau tới đây nhanh lên." Tống Nguyên Câu không muốn dài dòng với cô nữa, nói thêm một câu, sau đó trực tiếp ngắt điện thoại.

"Ngà nga." Đáp lại Ôn Liễm chỉ có âm thanh tú tú.

Ôn Liễm đầu óc mơ hồ chạy tới chỗ mà Tống Nguyên Câu đã cho cô địa chỉ, phát hiện nơi đó là một tiệm cơm.

Cô vừa đi vào, lập tức có phục vụ viên đi tới hỏi cô cần gì.

Cô khoát tay một cái, hỏi Tống Nguyên Câu đang ngồi ở đâu, liền đi tìm.

Không gian trong tiệm cơm mang sắc thái ấm áp, ti vi màn hình phẳng treo trên tường, đối diện là bàn tròn dành cho khách.

Cái bàn tròn lớn dành cho tám người vậy mà chỉ có vẹn vẹn hai người ngồi, mà lại ngồi kế nhau nữa, nhìn vào vô cùng không cân đối. Ngọn đèn thủy tinh treo ở phía trên vuông góc với bàn tròn, trong góc còn có để một cái máy điều hòa không khí, và đằng kia còn để mấy chậu hoa lớn.

Thức ăn để trên đĩa xoay của bàn vẫn còn nguyên vẹn, giống như là chưa ai đụng vào vậy.

Hai người đang nói chuyện, trong đó có một người là Tống Nguyên Câu, trên mặt ông ấy cười rất tươi, không có nửa điểm nghiêm túc đối với Ôn Liễm lúc ở trong phòng thí nghiệm.

Tiếng gõ cửa bất ngờ cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ, Tống Nguyên Câu cùng người đối diện nhìn nhau một cái, nói: "Tới rồi." Người đối diện gạt đầu một cái, ông ấy liền quăng nụ cười trên gương mặt đi, khôi phục vẻ xụ mặt thường ngày, hô "Vào đi."

Ôn Liễm đứng chờ ở bên ngoài nghe tiếng đẩy cửa đi vào, ánh mắt quét một vòng căn phòng, phát hiện trừ lão sư của mình ra còn có một người khác. Nguyên tưởng rằng cũng là lão sư trong trường, nhưng nhìn kỹ thì rất lạ mắt.

Cô đóng cửa lại, đi tới chỗ Tống Nguyên Câu hỏi thăm sức khỏe nói: "Lão sư..."

Tống Nguyên Câu ngẩng đầu nhìn Ôn Liễm, hỏi: "Ăn cơm chưa?"

"Vội vã tới đây, vẫn chưa ăn ạ." Ôn Liễm tình thật nói.

"Vậy thì ngồi xuống ăn chung đi." Ông ấy kéo một cái ghế tới, để cho Ôn Liễm ngồi xuống, sau đó bảo phục vụ viên bên ngoài mang thêm chén đũa lên.

Trong thời gian các nàng nói chuyện với nhau, một người khác trong phòng đã quan sát Ôn Liễm toàn thân cao thấp một lần, sau đó nghiêng đầu hỏi Tống Nguyên Câu: "Đây chính là học sinh ông nói rất có kỳ vọng sao?"

Tống Nguyên Câu gạt đầu giới thiệu Ôn Liễm: "Đây là khoa trưởng ngoại khoa của đệ nhất bệnh viện ở tỉnh chúng ta, Luru Chí An, cũng là lão đồng nghiệp trước kia của tôi." Ông ấy cũng không có giới thiệu Ôn Liễm cho người nọ, nghĩ là đã giới thiệu qua Ôn Liễm trước khi cô tới.

Ôn Liễm khiếp sợ, cô không nghĩ tới người tóc ngắn cụt, khuôn mặt hơi mập mang mắt kính dày như đất đai, luôn cười híp mắt từ khi cô bắt đầu đi vào lại là một bác sĩ, lại còn là trưởng khoa ngoại nữa.

Trong lòng cô mang sùng kính, hỏi thăm sức khỏe ông ấy: "Khoa trưởng nhĩ hảo!"

Trên mặt Luru Chí An như cũ mang nụ cười, lắc đầu một cái: "Cái gì mà khoa trưởng chứ, trực tiếp kêu tên tôi là được."

Ôn Liễm nào dám trực tiếp kêu tục danh của ông, như vậy quá mức tôn trọng, đang củ kết, Tống Nguyên Câu chen miệng nói: "Em kêu tôi là gì thì kêu ông ấy y như vậy là được."

Ôn Liễm hiểu gạt đầu "Được, Luru lão sư."

"Tốt." Luru Chí An vui vẻ gạt đầu, chuyển hướng sang hỏi Tống Nguyên Câu: "Tại sao lại là bé gái chứ?"

Tống Nguyên Câu trợn to hai mắt, phản bác: "Bé gái thì sao? Ông không phải cũng được sinh ra từ một bé gái sao?" Ôn Liễm để bản thân không quá dư thừa, sau khi nhận được sự cho phép của hai người, rót cho mình một ly nước, một bên lắng tai nghe cuộc nói chuyện giữa hai người họ.

"Nhưng là bé gái thì rất vất vả a." Thời điểm Luru Chí An nói những lời này, không phải muốn kỳ thị đối với con gái mà sự thật chính là như vậy.

Để kiểm chứng lời của mình, ông ta còn tự lấy bản thân ra làm ví dụ, sờ cái bụng bự của mình nói: "Ông cũng biết thời còn đi học tôi rất gầy, nhưng tại công việc này, nên phải ăn đến nỗi mập ú như vậy nè. Đây không phải là để thời điểm lên bàn mổ có thể duy trì thể lực dồi dào mười mấy tiếng sao?" Mấy chuyện này Tống Nguyên Câu cũng biết, nhưng... ông như có điều suy nghĩ nhìn Ôn Liễm, nói: "Tôi cũng nói với em ấy rồi, nhưng em ấy vẫn hi vọng có thể vào khoa ngoại, tương đối có tính khiêu chiến." Nghe lời này Ôn Liễm thất thần, nguyên lai là do một câu mà cô chỉ thuận miệng nói thôi, không ngờ lão sư lại nhớ.

"A, tôi thích tính cách này nha! Khoa ngoại đúng là giàu tính khiêu chiến a! Lúc tôi còn đi học, cũng là bởi vì nguyên nhân này mới chọn nó." Luru Chí An vỗ đùi, cao hứng nói.

Ông ta cúi đầu suy nghĩ một chút, nói với Ôn Liễm: "Nha đầu, thời điểm em đi thực tập nhất định phải đăng ký bệnh viện chúng ta đó, đến lúc đó tôi sẽ hướng dẫn em thực tập!"

Ôn Liễm chợt tỉnh hồn, thực tập? Đó không phải là chuyện của ba năm sau sao? Sao giờ lại tỉnh đến chuyện này rồi. Mặc dù cô rất muốn theo Luru Chí An thực tập, nhưng bây giờ không dám khẳng định, uyển chuyển hỏi: "Bây giờ nói vấn đề này không phải còn quá sớm sao ạ? Em mới học năm hai thôi, Luru lão sư." Cô không ngờ là Tổng Nguyên Câu lại giới thiệu lão sư thực tập cho mình!

Luru Chí An hoàn toàn không dự liệu được Ôn Liễm mới học năm hai, nụ cười cứng ngắc trên mặt, tiếp đó nghiêng đầu nhìn Tổng Nguyên Câu kinh ngạc hỏi: "Nha đầu này mới học năm hai sao?! Sao ông không nói sớm với tôi..."

Tổng Nguyên Câu khẳng định gật đầu một cái, sau đó mở hai tay làm động tác người vô tội. Ông vừa định nói thì Ôn Liễm tới, ông có biện pháp gì đây?

Luru Chí An lúng túng cười một tiếng, nói với Ôn Liễm "Không sao không sao, chỉ có ba năm thôi mà... qua rất nhanh a..."

"Lão Tổng giới thiệu học sinh nhất định là không tệ. Nếu có thể trước khi về hưu, đào tạo được một bác sĩ ưu tú, tôi cũng yên mãn." Ông ta nhìn Ôn Liễm thờ dài nói.

"Cái gì ông muốn về hưu?" Tổng Nguyên Câu không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình, ông nhớ là Luru Chí An trẻ hơn ông rất nhiều. Mà Ôn Liễm cũng không tin ông ấy đã năm mươi mấy tuổi, trừ nếp nhăn tụ chung ở khóe mắt, còn có mỗi khi cười trên trán sẽ lộ ra chữ tam thì một chút cũng không nhìn ra được ông ấy sắp sáu mươi rồi, cả tóc trên đầu cũng vẫn đen thui.

Luru Chí An dùng bàn tay rộng lớn vuốt tóc mai của mình, sợi tóc màu bạc trắng lộ ra nói: "Cũng là lão nhân năm mươi mấy tuổi rồi, không thể cậy mạnh giống như thời còn trẻ được. Ừ, tôi thừa nhận mình già, cũng không có gì để xấu hổ cả."

Ông ấy liếc mắt nhìn thức ăn trên bàn sắp nguội, giờ đưa lên lên nói: "Nhìn xem nói chuyện này giờ rồi đến bữa cũng chưa đụng vào nữa, mau ăn thôi." Vừa nói vừa gấp thức ăn.

Tổng Nguyên Câu và Ôn Liễm nghe vậy cũng cảm thấy lên nói, bắt đầu ăn cơm. Trong lúc ăn, Tổng Nguyên Câu và Luru Chí An lại thảo luận hoàn cảnh chữa bệnh hiện nay, Ôn Liễm vẫn yên lặng nghe như cũ.

"Bây giờ bác sĩ không dễ làm đâu." Luru Chí An thất vọng lắc đầu một cái, thờ dài nói: "Trước kia không nhiều người có hiểu biết, đều rất tôn trọng bác sĩ. Bác sĩ nói gì bọn họ nghe cái đó, không dám tùy tiện uống thuốc ăn lung tung. Người thời nay a, trước khi khám bệnh đều lên Baidu tra cứu, trên nói nói bậy nói bạ cũng dám tin, còn cảm thấy chúng ta kê thuốc cho bọn họ là vì để moi tiền của bọn họ."

Hai tay ông đặt trên bàn, vịn mình một cái, cau mày nói: "Tôi rất bức mình, nếu bọn họ có thể tự chữa trị thì cần chúng ta làm gì? Ở nhà tự mình chữa là được rồi, tiết kiệm được một số tiền." Ông ấy không ngừng cau mày, vừa nghe cũng biết đã tiếp nhận quá không ít bệnh nhân như vậy.

Bây giờ Ôn Liễm vẫn là là học sinh, không có tự mình trải nghiệm qua, cũng không hiểu lắm những lời của Luru Chí An. Nhưng nếu nghĩ kỹ thì vô luận là đứng trên góc độ bác sĩ hay là bệnh nhân cũng không quá tốt. Bác sĩ dóm đương nhiên có, bệnh nhân bất lương cũng có luôn, không thể quơ đũa cả nắm được.

Luru Chí An và Tổng Nguyên Câu nói chuyện suốt, rồi lại kéo đến vấn đề đãi ngộ, nói: "Còn có tiền lương quá ít, trước khi kết hôn sinh con thì ổn, nhưng nếu đã kết hôn sinh con thì số tiền lương ít ỏi kia phải dùng rất cẩn trọng. Hơn nữa bây giờ cái gì cũng cần tiền, vạn nhất một ngày kia bản thân sinh bệnh nặng, tôi sợ là phải dựa vào mối quan hệ đã tích lũy, nhờ người khác bố thí khám bệnh cho." Tổng Nguyên Câu cười lắc đầu, từ chối cho ý kiến.

Luru Chí An dùng đũa kẹp lấy hạt đậu phộng bỏ vào đĩa của mình, lại lắc đầu nói: "Tóm lại câu nói đầu tiên là, đi trên con đường bác sĩ này, tiền lương ít, nguy hiểm cao, áp lực lớn." Vừa nói trên mặt lại hiện lên nụ cười.

Tổng Nguyên Câu nghi ngờ hỏi: "Sao bây giờ ông lại thích cười như vậy? Trước kia ông không phải là người không dễ dàng nở nụ cười sao?"

"Bây giờ tôi thích âm thầm cười." Vừa nói nụ cười trên mặt lại lớn ra mấy phần "Ông cũng biết, lúc chúng ta đang xem bệnh thì không thể cười, cười một tiếng là bọn họ sẽ cảm thấy tôi đang cười nhạo bọn họ, sẽ tranh cãi với chúng ta, cho nên chỉ có thể nén lại đợi đến lúc không có ai mới cười." Tổng Nguyên Câu hiểu gật đầu một cái.

"Nguyên Câu a, bây giờ tôi thật hâm mộ ông đã sớm thoát thân." ông ta rót cho mình một ly rượu trắng, bi thương nói: "Đáng thương cho tôi vì cái gọi là lý tưởng mà kiên trì tới bây giờ..."

"Thật may, mấy năm nữa là tôi có thể về hưu, có thể hưởng an nhàn..."

"Sau này, tôi quyết không cho cháu trai của tôi theo nghề bác sĩ, đứa nào muốn làm tôi liền đánh gãy chân đứa đó!"

Ôn Liễm thừa dịp bọn họ nói chuyện, ở dưới bàn len lén gửi tin nhắn cho Cố Tiệp Khê.

"Em tới trường rồi." Vốn là muốn cho nàng bất ngờ, không nghĩ tới lại bị lão sư kéo đến nơi này, nhìn tình huống bây giờ xem ra không thể về sớm rồi. Cô đã một ngày không có gửi tin tức cho Cố Tiệp Khê, sợ nàng lo lắng.

"Vậy bây giờ em đang ở đâu?" chưa được mấy giây Cố Tiệp Khê đã trả lời.

Ôn Liễm đem tình huống bây giờ của mình gửi nhắn nói với nàng "Có thể sẽ về trễ một chút, nếu về trễ quá sẽ không qua chỗ chị. Chị phải đi ngủ sớm một chút biết không?"

"Được..."

Buổi chiều Ôn Liễm đã tới trường, thời điểm từ quán rượu trở lại trường học, kim giờ trên mặt đồng hồ vừa vặn chỉ số mười.

Ôn Liễm khoanh tay đi tới dưới lầu phòng ngủ Cố Tiệp Khê, hôm nay biết quá nhiều thứ, cô cần phải từ từ tiêu hóa chúng, để tránh bản thân không tiếp thụ nổi mà làm lung lay ý định làm bác sĩ đã kiên trì tới giờ.

Ngửa đầu nhìn phòng ngủ của Cố Tiệp Khê, cách cao ốc quá gần, cô từ từ lui về phía sau mấy bước, liền có thể thấy phòng ngủ Cố Tiệp Khê đèn vẫn sáng.

Lần trước đứng ở chỗ này, động tác cơ hồ giống nhau, mà bây giờ quan hệ giữa cô và học tỷ đã không còn giống như trước, đời người thật là kỳ diệu...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Học Tỷ, Chúng Ta Ở Chung Đi

Ôn Liễm mím môi lẳng lặng đứng dưới lầu một hồi, đang muốn bước tới, đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười giờ bốn mươi, nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này học tỷ hẳn đã ngủ rồi, mình không nên đi quấy rầy nàng.

Vậy thì về thôi. Cô trong lòng tự nhủ. Dù sao sau này vẫn còn rất nhiều thời gian, ngày nào mà chẳng gặp nhau chứ?

Nhớ nhưng trong lòng mọc um tùm như cỏ dại vậy, cô nhìn phòng ngủ Cố Tiệp Khê lần nữa sau liền xoay người rời đi.

Nguyên tưởng rằng cô sẽ có thật nhiều thời gian bồi Cố Tiệp Khê, không nghĩ tới lại là hy vọng xa vời ở trong cuộc sống sau này.

Sau khi có thời khóa biểu, cô mới phát hiện học kỳ này chương trình học một ngày rất nhiều. Những chuyên ngành khác một tuần chín tiết khóa, còn các nàng mỗi ngày chín tiết khóa. Buổi tối còn có giờ tự học và giờ học môn tự chọn nữa, giờ tự học cô có thể mượn cơ phải tới phòng thí nghiệm Tổng Nguyên Câu giúp đỡ không đi, nhưng giờ học môn tự chọn bởi vì có quy định học phần, không đi không được.

Còn nữa, có thể là do niên trường học tỷ đi thực tập, trong lúc nhất thời Tổng Nguyên Câu không có tìm được người thích hợp gia nhập cho nên cả phòng thí nghiệm chỉ còn lại mấy người, mấy người này càng trở nên bận rộn. Ôn Liễm thường xuyên sau khi cơm nước xong đều vội vàng tới phòng thí nghiệm của Tổng lão sư, ở đó suốt cho đến khuya mới trở về phòng ngủ.

Hơn nữa tháng 12 lại phải thi tiếng Anh cấp 4, Ôn Liễm sắp bị đè đến không thở nổi, càng không thể gặp mặt trò chuyện với Cố Tiệp Khê.

Hai người mặc dù đều ở cùng một trường, nhưng khó có thể chạm mặt một lần. Một tuần lễ chỉ có thể gặp mặt một hai lần, lần nào cũng chỉ nói được hai ba câu hỏi thăm biểu đạt tương tư, Ôn Liễm lại bị Tổng lão sư gọi tới vội vã rồi đi.

Giống như hai người đang yêu xa vậy, sợi dây liên lạc giữa hai nàng toàn dựa vào điện thoại di động. Hơn nữa thời điểm Cố Tiệp Khê muốn tìm Ôn Liễm đều không tìm được người, bởi vì một khi Ôn Liễm đã tập trung vào việc gì thì sẽ thường xuyên quên mất mình còn có điện thoại di động.

Thật may Cố Tiệp Khê cũng là sinh viên y khoa, biết tương lai Ôn Liễm phải gánh vác trách nhiệm nặng nề, nên có thể thông cảm cho cô, hoàn toàn không lời oán trách. Mà Ôn Liễm cũng biết rõ liễu diệp đào trong tay mình dùng để cứu người, nếu bây giờ không siêng năng rèn luyện, tương lai sao có thể đối mặt với những bệnh nhân luôn nóng lòng muốn hết bệnh kia? Nhưng không cách nào tưởng tượng được là cô lại bận bịu giống như bây giờ, sau này hai người đều đi lâm sàng thì sẽ ra sao đây? Ở cùng một mái nhà, một tháng gặp một lần?

Cô nhắm mắt lại đè trán lắc đầu một cái, tạm thời không nên nghĩ nhiều như vậy. Tương lai mặc dù không xa, nhưng cân nhắc quá nhiều chỉ sẽ chỉ khiến bản thân thêm mệt mỏi. Lúc ngẩng đầu lên lần nữa, trong con ngươi của cô hiện lên bóng dáng của Cố Tiệp Khê.

Hôm nay mái tóc dài của nàng cũng được chải qua một bên vai, lộ ra phần cổ trắng nõng bên kia. Trên người mặc chiếc váy trắng dài thướt tha, có chút giống với lần đầu gặp mặt kia, nga, không, lần đầu Ôn Liễm thấy nàng là trong tấm hình kia khi đó nàng mặc chiếc váy dài tương tự, nhưng có vài chi tiết không giống.

Hôm nay Ôn Liễm hẹn nàng ra đây, lại thấy nàng một thân như vậy, ánh mắt cơ hồ nhìn thẳng, lòng dâng lên một cỗ xúc động muốn lưu lại con dấu trên cái cổ bại lộ trong không khí kia, bất quá may là ý nghĩ này rất nhanh liền bị cô áp chế xuống.

Đầu ngón tay mượt mà của nàng chạm vào gáy mỗi quyển sách trên kệ, môi mím trên dưới khẽ động, không biết đang nói thầm cái gì, cố gắng tìm ra cuốn sách mình cần.

Rốt cuộc nàng cũng tìm được quyển sách ở nơi cách đỉnh đầu không xa, nàng giờ tay lên rút quyển sách kia ra.

Tầm mắt Ôn Liễm chuyển động, nhìn máy chụp hình trên tay, động tâm tư.

Nhanh chóng nhấn nút chụp, cảnh tượng một khắc kia liền được lưu lại trên màn ảnh. Ôn Liễm cúi đầu nhìn người trên màn ảnh, trong mắt dâng lên ôn tình nhàn nhạt, khóe miệng nhếch lên.

Sau khi thả máy chụp hình xuống, cô quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. Ánh mặt trời còn chưa có tàn đi chiếu vào làm cô không tự chủ híp mắt lại. Ánh nắng chiều trải đều từng góc ngách của bầu trời rộng bao la, mặt trời bắt đầu hạ dần xuống, đến cuối cùng trả lại sắc thái nguyên gốc của nó. Những sắc thái khác nhau của màu cam trộn lẫn vào tạo thành cảnh tượng hòa hài trên bầu trời.

"Đang nhìn cái gì thế?" Tiệp Khê cầm mấy cuốn sách để lên bàn, đang muốn túm váy ngồi xuống.

Ánh mắt Ôn Liễm vốn đang đặt bên ngoài, đột nhiên nói: "Tiệp Khê, chúng ta dọn ra ngoài ở đi."

Cố Tiệp Khê nghe lời này của Ôn Liễm, kinh ngạc ngẩn người tại chỗ, hỏi: "Ồ chung sao?"

"Coi là vậy đi." Ôn Liễm gật đầu, thu hồi ánh mắt từ ngoài cửa sổ lại, cười nói "Chị cảm thấy thế nào?"

Coi là vậy đi? Cố Tiệp Khê có chút quán quít với cái từ này, bất quá lực chú ý của nàng nhanh liền chuyển tới một vấn đề khác. Nàng đứng dậy, lo lắng hỏi: "Ngày nào em cũng bận rộn như vậy, ra ngoài ở vậy chuyện đi học thì sao?"

"Dậy sớm một chút là được, chỉ cần chúng ta có thể có thêm nhiều thời gian ở chung là được." Ôn Liễm kéo nàng trước mặt mình, ôm eo nàng nói. Cô không có mong muốn gì nhiều, chẳng qua là hy vọng mỗi ngày có thể cùng Cố Tiệp Khê chào buổi sáng và chúc ngủ ngon lẫn nhau, nếu như có thể, thêm một nụ hôn là quá tuyệt.

Các nàng đang ở trong góc thư viện, bình thường thư viện rất ít người, lại càng không có người sẽ đi đến nơi này, hơn nữa có từng tầng một kệ sách che chở, cho nên Ôn Liễm làm chuyện thân mật như vậy, Cố Tiệp Khê không có ngăn cản, cũng không sợ sẽ có người nhìn thấy.

"Này..." Cố Tiệp Khê còn do dự, bởi vì muốn dời ra ngoài, không có đơn giản như vậy, cần phải chuẩn bị rất nhiều chuyện.

"Chuyện tìm nhà, chị không cần lo đâu, em sẽ tìm, chị cứ chờ là được." Ôn Liễm đem mặt dán vào bụng Cố Tiệp Khê, nhắm mắt lại thoải mái nói ra.

Cố Tiệp Khê sờ sờ đầu Ôn Liễm, có một loại gần giống như đang vuốt ve động vật nhỏ vậy, bất giác thấy lòng hóa thành một bãi xuân thủy, cong khóe miệng nói: "Được."

"Chuyện này không gấp, cứ từ từ đi." Ôn Liễm thấy nàng đáp ứng, mừng không kìm xiết gật đầu. Buông eo nàng ra, cứng rắn kéo nàng lại ngồi lên đùi mình, tiện tay cầm lấy cây bút mực giấu ở phía sau, bảo Cố Tiệp Khê đưa tay ra "Học tý cho em mượn cái tay một tý đi."

"Làm gì?" Lần trước Ôn Liễm kêu nàng vờn tay ra, là để đeo nhẫn cho nàng. Lần này lại muốn làm gì, Cố Tiệp Khê một bụng mong đợi đưa tay phải ra.

Ôn Liễm vừa nhìn thấy chiếc nhẫn cô tặng đeo trên tay học tý, hình như chưa từng tháo xuống, lòng ấm lại, mở nắp bút ra, vẽ hình trái tim lên tay Cố Tiệp Khê, đưa tới trước mặt nàng nói: "Học tý nhìn đi."

Cố Tiệp Khê nhìn một cái liền nhận ra đó là trái tim, khó hiểu hỏi: "Đây là ý gì?" Ôn Liễm khép bàn tay nàng lại, nắm thật chặt, ánh mắt đối với con người trong sáng của Cố Tiệp Khê, chan chứa thâm tình nói: "Đây là lòng của em, nó đang ở trên tay học tý, học tý không được vứt bỏ nó đâu."

Cố Tiệp Khê cảm thấy thú vị, dò hỏi: "Vứt bỏ thì sao?"

Ôn Liễm cười lắc đầu một cái nói: "Em cũng không biết, đại khái là sẽ không cách nào tìm lại đi."

Cố Tiệp Khê nắm chặt quả đấm, ánh mắt kiên định nói: "Như vậy chị tuyệt sẽ không buông tay ra."

"Được." Ôn Liễm vui mừng, nói.

"Ôn Liễm a." Cố Tiệp Khê nhìn chăm chăm trái tim trong lòng bàn tay, tựa như than thở tựa như bất đắc dĩ nói.

Ôn Liễm đang viết viết vẽ vẽ nghe nàng kêu tên mình, ngẩng đầu lên dò hỏi: "Thế nào?" Vừa vặn cho Cố Tiệp Khê cơ hội nắm được hai má của cô.

Cố Tiệp Khê nhẹ nhàng kéo má cô nói: "Miệng lưỡi em lúc nào lại trở nên ngọt như vậy, là ai dạy em?"

"Có không?" Ôn Liễm nghiêng đầu phồng má, hứng thú đều hiện lên trên mặt "Không có a."

Lực độ trên tay Cố Tiệp Khê tăng thêm mấy phần, lắc mấy cái, cười nói: "Không có sao?"

"Chị tới thử một chút chẳng phải sẽ biết sao?" Ôn Liễm nháy mắt một cái với nàng, sau đó không cho nàng lên tiếng, trực tiếp kéo đầu nàng xuống.

....

Sau khi Cố Tiệp Khê trở lại phòng ngủ, Thường Lạc thấy nàng đi vào, cau mày.

Nàng tìm cơ hội xuống giường, đi tới chỗ Cố Tiệp Khê đang soạn túi sách, nói: "Tiệp Khê, cậu ra đây tớ có chuyện muốn nói với cậu."

Cố Tiệp Khê nghi ngờ ngẩng đầu lên, hỏi: "Đi đâu?"

Thường Lạc chỉ chỉ bên ngoài, không đáp lời, Cố Tiệp Khê liền theo nàng ra ban công.

"Thế nào, Lạc Lạc?" Cố Tiệp Khê sinh lòng kỳ quái "Có chuyện gì mà không thể nói ở phòng ngủ, còn phải ra ngoài nữa?"

"Hôm nay cậu ngoài tìm Ôn Liễm?" Thường Lạc tay đặt lên trên lan can sân thượng, vòng vo cả ngày hỏi. Một ngọn đèn trên trần nhà chiếu vào đỉnh đầu nàng, đèn dây tóc ở trong cái chụp thủy tinh chít chít phát ra tiếng vang, nó tản ra ánh sáng nhạt, miễn cưỡng có thể chiếu sáng cả sân thượng.

"Đúng vậy." Cố Tiệp Khê gật đầu một cái.

"Cậu...và em ấy có tốt không?" Thường Lạc trong đầu ngoa nguẩy hồi lâu, mới hỏi ra vấn đề này.

Cố Tiệp Khê không hiểu nàng đây là có ý gì, vẫn là sững sờ gật đầu một cái.

Dường như Cố Tiệp Khê trả lời không giống với những gì Thường Lạc tưởng tượng, nàng nháu mày một cái, há miệng muốn nói, lời còn chưa thốt ra đã bị nàng lẩn nữa nuốt xuống.

Cố Tiệp Khê nhìn dáng vẻ bây giờ của nàng có chút buồn cười, chưa bao giờ thấy nàng quán quít như vậy nói: "Lạc Lạc, có lời gì thì cứ nói thẳng đi." Thường Lạc vẫn quán quít không ngừng, lắc lắc đầu.

Cố Tiệp Khê không khỏi suy đoán nói: "Chẳng lẽ là chuyện khó nói sao?"

Thường Lạc mím môi, gật đầu, ánh mắt loạn nhìn khắp nơi không dám nhìn thẳng vào Cố Tiệp Khê.

Cố Tiệp Khê vừa dứt lời, cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, Từ Nhã Khiết từ bên trong ló đầu ra, ánh mắt không muốn làm người ngoài cuộc nhìn hai người vòng vo một vòng mới hỏi: "Hai cậu ở bên ngoài định làm loạn gì thế? Sắp tắt đèn rồi, còn không mau đi vào?"

Thường Lạc giống như là bị phá hỏng ý định làm chuyện xấu vậy, đồ ừng bắt đầu lan từ cổ lên hai má, thật may là đèn ở đây không quá sáng cho nên không thấy rõ, xua đuổi Từ Nhã Khiết: "Đi đi đi, không phải chuyện của cậu."

"Ai mà thêm tìm cậu chứ." Từ Nhã Khiết khiêu khích le lưỡi một cái, quay đầu nói với Cố Tiệp Khê: "Tiệp Khê, Ôn Liễm nhà cậu mới vừa gọi điện thoại tới, cậu không có ở đây nên tôi giúp cậu tiếp." Thường Lạc nghe thấy tên Ôn Liễm, chân mày nháu một cái.

Cố Tiệp Khê né người hỏi: "Em ấy nói gì?"

"Không có gì, chỉ nói lát nữa cậu gọi lại cho em ấy thôi." Từ Nhã Khiết nói xong, liền rút người lại, một tiếng đem cửa đóng lại.

"Nga." Cố Tiệp Khê minh bạch gật đầu một cái, xoay lại thúc giục Thường Lạc: "Lạc Lạc, có chuyện gì thì mau nói nhanh đi."

"Tiệp Khê, cậu cũng biết từ khi bắt đầu chơi với nhau... tớ luôn xem cậu là em gái nhỏ." Thường Lạc hít một hơi, rốt cuộc quyết định nói: "Cho nên chuyện này tớ nhất định phải nói..."

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Mang Học Tỷ Về Nhà

Thường Lạc dừng lại, Cố Tiệp Khê muốn nhanh vào phòng để gọi lại cho Ôn Liễm, trong lòng thoáng không kiên nhẫn được.

Ý tưởng ở trong đầu lại vòng vo một hồi, chắc chắn mình đây là vì tốt cho Cố Tiệp Khê, Thường Lạc giương tay, dùng rất nhiều khí lực mới lên tiếng: "Tiệp Khê... tớ cảm thấy các cậu như vậy là không đúng."

Cố Tiệp Khê sững sờ thật lâu mới hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng, xác nhận hỏi: "Ý cậu là nói việc tớ và Ôn Liễm ở một chỗ sao?"

Thường Lạc cuối cùng cũng nói ra, trong lòng buông lỏng rất nhiều: "Tớ gọi cậu ra đây là vì chuyện đó, Từ Di biết không?" Nàng sợ nếu có quá nhiều người biết, đối với Cố Tiệp Khê không tốt.

Cố Tiệp Khê bắt khả tư nghị vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, xụ mặt xuống hỏi: "Lạc Lạc, cậu đây là có ý gì?"

Thường Lạc nhấp nhấp môi khô nói: "Nữ sinh với nữ sinh không thể nào yêu nhau được. Cậu biết không, Tiệp Khê?"

"Tại sao không thể yêu nhau?" Cố Tiệp Khê lại nghe thấy những lời quen thuộc, hỏi ngược lại lần nữa.

"Bởi vì thế tục không cho phép a, người khác sẽ xem thường các cậu, sẽ gặp rất nhiều kỳ thị, các cậu có kiên trì được không?" Thường Lạc lần trước bị Cố Tiệp Khê chặn cứng họng, đã sớm tìm ra lý do "Hon nữa như vậy các cậu không có hài tử." Nàng cho là Cố Tiệp Khê bị tình yêu làm mờ mắt, người trong cuộc mơ hồ, mà nàng lại là người chứng kiến, nàng có nghĩa vụ phải làm cho Cố Tiệp Khê khôi phục lý trí.

"Lạc Lạc, trước kia cậu không phải như vậy, sao đột nhiên giống như biến thành một người khác vậy?" Cố Tiệp Khê không vui, mặt lộ vẻ tức giận, ần ần không phát tác "Chúng tớ chung một chỗ là chuyện của hai chúng tớ, cùng những người khác có liên quan à?"

"Tớ vẫn là tớ cho tới bây giờ cũng không có thay đổi." Thường Lạc nghe Cố Tiệp Khê nói như vậy, đau lòng ôm đầu hỏi: "Cậu có nghĩ tới ba mẹ của cậu không?"

Cố Tiệp Khê hít một hơi, chế trụ lửa giận đang đặng đặng dâng lên trong lòng "Chúng tớ đều đã trưởng thành, chúng tớ có suy nghĩ riêng, có thể tự đưa ra quyết định." Nàng chưa bao giờ nghĩ tới Thường Lạc vẫn luôn chiếu cố mình lại là người như vậy.

"Vậy các cậu có nghĩ tới sau này phải làm sao không?"

"Không có." Cố Tiệp Khê lãnh ngôn lãnh ngữ đáp.

"Tiệp Khê a, cậu không thể như vậy." Thường Lạc muốn nắm lấy bả vai Cố Tiệp Khê để cho nàng thanh tỉnh một chút, lại bị Cố Tiệp Khê lui về phía sau một bước tránh khỏi, cảm giác công dã tràng "Cậu sẽ không sợ Ôn Liễm lừa gạt cậu sao? Cậu biết em ấy rốt cuộc là người là như thế nào sao?"

"Lừa gạt tớ? Tớ có cái gì tốt để em ấy lừa gạt?" Cố Tiệp Khê cười nhạt phản bác "Gạt người hay gạt tiền? Em ấy, tớ biết rất rõ, không giống như cậu nói đâu!" Nàng tự cho mình cái gì cũng không có, hon nữa Ôn Liễm không thể nào lừa gạt nàng.

"Cậu là đang đùa giỡn sao?" Thường Lạc thấy nàng u mê không tỉnh, bắt lực thở dài một cái, hỏi "Các cậu sẽ không có tương lai, nếu như cậu và em ấy chỉ đang chơi đùa thôi, tớ cũng hy vọng cậu có thể sớm chia tay với em ấy."

Cố Tiệp Khê bị kích động thiếu chút nữa bật thốt lên, nghĩ đến Thường Lạc trước kia chiếu cố mình như vậy, sợ mình trả lời sẽ làm tổn thương tâm lòng của nàng, cho nên lựa chọn mím môi không đáp.

"Hon nữa..." Thường Lạc bắt được điểm trọng yếu nhất "Cậu có nghĩ tới cậu như vậy sẽ ngăn cản con đường phát triển của Ôn Liễm không?"

Tên Ôn Liễm nàng đã sớm nghe nói qua, học trò tâm đắc của Tổng lão sư, thành tích xuất sắc, công nhận là người rất có tiềm năng. Nhưng nếu như có một ngày mọi người đều biết người em ấy thích là nữ sinh, chuyện này cơ hồ sẽ phá hủy danh dự của em ấy, trường học có thể lưu lại em ấy không cũng là một vấn đề.

Cố Tiệp Khê không muốn nói chuyện với nàng nữa, lắc lắc đầu nói: "Không cần nói nữa, Lạc Lạc, tớ xem như hôm nay cậu không có gọi tớ ra đây, cũng không cần nhắc lại việc này với tớ nữa." Nàng vừa nói xong, xoay người rời đi.

Thường Lạc ở sau lưng nàng nói: "Tiệp Khê, tớ hy vọng cậu trở về có thể suy nghĩ thật kỹ những lời tớ nói với cậu." Cố Tiệp Khê hoàn toàn đem lời của nàng như gió thoảng bên tai.

Sau cái đêm mà Thường Lạc nói chuyện với Cố Tiệp Khê, trừ những việc bắt buộc phải thông qua Thường Lạc ra, Cố Tiệp Khê cũng không có nói với nàng dù chỉ một câu. Trên danh nghĩa mặc dù không có vấn đề gì, nhưng ở trong hành động Cố Tiệp Khê đã cho thấy nàng cùng Thường Lạc tuyệt giao. Cho dù trước kia nàng chiếu cố mình như vậy, nhưng nàng lại ở trước mặt mình chê bai người mình thích, Cố Tiệp Khê có giỏi nhịn đến đâu cũng chịu không được.

Vào một ngày nọ, sau khi ăn cơm trưa xong, Cố Tiệp Khê và Từ Nhã Khiết trở lại phòng ngủ.

Cố Tiệp Khê vào phòng ngủ thấy Thường Lạc ở bên trong, liền sùng sộ lên, kéo cái ghế trước bàn ra ngồi xuống vùi đầu đọc sách, mà Thường Lạc nghe có người tiến vào, nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn rồi lại cúi đầu, một câu "Hai cậu về rồi à." Cũng không có nói thêm câu nào.

Từ Nhã Khiết rõ ràng cảm giác được khác thường giữa Thường Lạc cùng Cố Tiệp Khê, trọng quan sát hai người bọn họ, bất thành linh đối mắt với ánh mắt Thường Lạc nâng lên nhìn lên Cố Tiệp Khê, bị nàng dọa sợ vội vàng thu hồi ánh mắt, mở mấy vi tính ra, làm bộ không có nhìn thấy gì hết.

Chờ Thường Lạc nhận một cú điện thoại đi ra ngoài, trong phòng ngủ chỉ còn lại hai người Từ Nhã Khiết cùng Cố Tiệp Khê. Từ Nhã Khiết mới đặt máy vi tính xuống, đập đập cái ghế Cố Tiệp Khê đang ngồi hỏi nàng: "Cậu với Lạc Lạc xảy ra cái gì à?"

"Không có gì." Tức giận trong lòng Cố Tiệp Khê kể từ đêm kia không tản đi, dùng giọng không tốt lắm nói.

"Cậu ấy không phải là nói cái gì với cậu chứ?" Từ Nhã Khiết suy đoán nói, chuyện có thể khiến cho Tiệp Khê tức giận như vậy, có khả năng nhất là..." Liên quan tới Ôn Liễm? Đừng có nói là em ấy bắt cả hai tay, sau đó bị Thường Lạc thấy được, kể lại cho cậu nghe. Ừm... rồi cậu không tin, hai người

liền cãi nhau, cuối cùng chiến tranh lạnh..."

Trí tưởng tượng của Từ Nhã Khiết càng ngày càng phong phú, nếu Cố Tiệp Khê không có ngăn cản, phỏng đoán nàng sẽ suy diễn tới mức kinh khủng nào đó.

"Làm sao có thể." Cố Tiệp Khê dờ khóc dờ cười vỗ đầu nàng một cái nói: "Đừng có đoán mò."

"Vậy cậu nói cho tớ biết đi mà?" Từ Nhã Khiết hết sức tò mò, bịu môi nói.

Cố Tiệp Khê lắc đầu một cái "Chuyện này không thể nói." Nàng sợ nếu nói ra sẽ ảnh hưởng tới cái nhìn của Từ Nhã Khiết đối với Thường Lạc, có mấy phần mùi vị khích bác ly gián.

...

Tạm thời không nói tới chuyện Ôn Liễm tìm nhà như thế nào.

Hàng năm kỳ nghỉ cuối năm luôn nhiều hơn kỳ nghỉ đầu năm, đó là vì vừa qua khỏi trung thu không bao lâu liền lại nghênh đón lễ quốc khánh. Năm nay lễ quốc khánh theo lệ thường thì nghỉ bảy ngày. Cố Tiệp Khê vì để tiết kiệm tiền xe, giống như năm trước không về nhà.

Còn Ôn Liễm thì sao? Bởi vì dịp trung thu, cô có việc ở trong phòng thí nghiệm, ngay cả bánh Trung thu cũng không có ăn, chớ đừng nhắc tới đi chơi với Cố Tiệp Khê. Trong lòng cảm thấy thật có lỗi với Cố Tiệp Khê, vốn là muốn ở lại trường phụng bồi Cố Tiệp Khê, nhưng bởi vì có chuyện phải về nhà một chuyến.

Cô liền muốn rủ Cố Tiệp Khê cùng nhau trở về, để cho nàng gặp mẹ mình.

Nếu cô có thể nghĩ tới chuyện tạo hảo cảm nhiều nhiều với Cố mẹ, dĩ nhiên là có thể nghĩ việc cho học tỷ ra mắt mẹ mình rồi.

Hết thầy đều là để lót đường cho tương lai.

Lên một chiếc xe buýt đi từ trường học Ôn Liễm ở thành phố A đến nhà cô ở thành phố B.

Xe chạy một đường, cả người đều bị xe đung đưa dẫn đến buồn ngủ. Trên xe an tĩnh cực kỳ, có người sớm đã tiến trong giấc mộng, đầu tựa vào phía sau, chân gác lên trên hành lý, miệng há thật lớn, đủ để nhét vừa một cái bánh bao to, dáng ngủ vô cùng hào phóng, còn có người ôm chặt hành lý trong tay, cúi thấp đầu, không có chỗ tựa gật gù gật gù, cứ như cái cổ không chịu được cái đầu của hắn, muốn cho nó rớt xuống vậy.

Ở hàng ghế thứ hai từ dưới đếm lên, có người đang thấp giọng hỏi người bên cạnh:

"Ôn Liễm, sắp tới chưa?"

"Ôn Liễm, em nhìn đồng hồ coi a."

"Còn mấy phút nữa đến a."

"Nơi này là nơi nào a? Cách nhà em còn xa lắm không?" Cố Tiệp Khê ngồi ở cửa sổ sỗ ruột nhìn ra ngoài, cảnh vật hoàn toàn xa lạ, nơi này nàng chưa bao giờ tới vì vậy đã làm tăng thêm mấy phần khẩn trương trong lòng.

Ôn Liễm đeo khẩu trang, chậm rãi mở mắt ra, kéo dài âm cuối nói: "Học tỷ, cả đoạn đường này chị hỏi tới hỏi lui mấy lần rồi đó....." Bởi vì lộ trình khá xa, thời gian ngồi xe cũng tương đối dài, cô sợ học tỷ không có quen, cũng sợ mùi trên xe sẽ khiến học tỷ bị say, cho nên đã chuẩn bị sẵn khẩu trang, nàng một cái cô một cái.

Cho dù cô nói như vậy nhưng dáng vẻ là hoàn toàn mất kiên nhẫn, nhìn đồng hồ đeo tay và định vị trên điện thoại di động đáp: "Đã đi được một phần ba quãng đường rồi, như vậy cỡ nửa tiếng nữa là tới."

Cố Tiệp Khê thờ phào nhẹ nhõm, đối với việc đi gặp mặt Ôn mẹ vừa mong đợi vừa khẩn trương. Mong đợi là bởi vì muốn biết dáng dấp Ôn mẹ như thế nào, có phải cũng tương tự như Ôn Liễm không, có ôn nhu không hay là rất hung dữ. Mà khẩn trương là bởi vì sợ mình làm sai chuyện, đặc biệt tới Ôn mẹ.

Nàng cù kết, từ trong túi xách lấy gương ra, hạ khẩu trang xuống, nhìn bản thân trong gương hỏi: "Nè, em nhìn coi chị ăn mặc như vậy có ổn chưa?"
Chỉnh sửa một chút từ tóc mai cho đến mái tóc dài xòa xuống, hỏi: "Có cần phải buộc tóc lên không?"

"Chị đây thật là giống con dâu xấu xí chuẩn bị gặp cha mẹ chồng nhà." Ôn Liễm cảm thán nói.

Cố Tiệp Khê không vui đẩy cô một cái nói: "Ai xấu?"

Ôn Liễm không khỏi tức cười, né người, dùng hai tay giúp Cố Tiệp Khê bật khẩu trang lại, sau đó cầm tay nàng đặt lên đùi của mình, ôn nhu trấn an: "Chị không cần khẩn trương, chỉ đi gặp mẹ em thôi mà, lại không phải đi gặp yêu quái ăn thịt người gì đó đâu." Ôn Liễm tính toán theo thông lệ ba cô sẽ không ở nhà, cho nên hiện tại chỉ có một mình Ôn mẹ.

Cố Tiệp Khê phồng má, trong gương không thể thấy được phản mặt phía sau khẩu trang, nàng chán nản khép gương lại, khăn trang trong lòng vẫn không dứt, hỏi: "Vậy lát tới nhà em rồi, đầu tiên nên làm gì?"

Ôn Liêm toàn thân dựa vào ghế, nhìn nóc xe chớp chớp mắt nói: "Em có báo trước với mẹ rồi, cả thời gian lên xe luôn, mẹ hẳn đã chuẩn bị com cho chúng ta."

"Vậy chị có thể giúp việc gì không?"

"Chị là khách, mẹ em sẽ không cho chị động vào việc gì đâu." Ôn Liêm rất hiểu mẹ mình, nói mình cái gì cũng không biết lại để cho Cố Tiệp Khê là khách đi giúp, cùng lắm là lỗi mình ra phụ việc.

"Nga..." Cố Tiệp Khê như có điều suy nghĩ gật đầu.

Thời điểm đến nhà Ôn Liêm, Cố Tiệp Khê đứng ở bên ngoài chuẩn bị sẵn tâm lý, xong mới cho phép Ôn Liêm mở cửa.

Ổ khóa chuyển động, tim của Cố Tiệp Khê cũng khuấy động theo, nàng không dám thở mạnh, lẳng lặng chờ đợi cánh cửa trước mặt được mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Học Tỷ Vs Ôn Mẹ

Rắc rắc một tiếng, cửa được mở ra.

Ôn Liêm nhìn Cố Tiệp Khê sau lưng, nàng khăn trang cắn cắn môi. Ôn Liêm lo lắng, liền lấy tay còn lại vỗ vỗ nhẹ lưng nàng. Đợi Cố Tiệp Khê ngẩng đầu lên mất đối mắt với cô, cô dùng ánh mắt tỏ ý nói nàng đừng quá khăn trang, Cố Tiệp Khê hiểu gật đầu, sau đó nhẹ nhàng hít sâu, cố gắng làm cho bản thân trấn định lại.

Ôn Liêm quay đầu trở lại, thủ hạ đang định đẩy cửa ra, bên trong đột nhiên có người dùng lực trực tiếp kéo cửa ra. Ánh sáng sáng ngời trong phòng chiếu vào trong hành lang mờ tối, Ôn Liêm vừa nhìn thấy người mở cửa liền không kiềm hãm được nhếch mép, hồ lớn: "Mẹ."

"Ừ." Ôn mẹ không thêm đếm xỉa tới cô, sau đó trong nháy mắt dời đi sự chú ý, lấy tay kéo Ôn Liêm chường mắt trước mặt sang một bên hỏi: "Người bạn học con muốn mời về nhà chơi đâu?"

Cố Tiệp Khê lập tức tiến về phía trước một bước, hỏi thăm sức khỏe: "A di mạnh khỏe."

Ôn mẹ quan sát nàng từ trên xuống dưới, Cố Tiệp Khê đáng ngoài vân vân tình tình, vừa nhìn liền thích, hiền hòa cười nói: "Hảo hảo hảo."

Phục hồi tinh thần lại, nhìn hai người các nàng còn đang ngốc lảng đứng ở cửa, không nhìn được nói: "Đứng ngốc ngoài đó làm gì? Còn không mau đi vào?" Né người để cho các nàng đi vào, sau đó mở tủ giày ra, ở bên trong tìm một đôi dép lê mới đưa cho Cố Tiệp Khê.

Cố Tiệp Khê dùng hai tay nhận lấy, lễ phép nói cảm tạ: "Cảm ơn a di."

"Thấy người ta lễ phép chưa kìa, Ôn Liêm, con phải học tập người ta đó." Ôn mẹ tiện tay lấy đôi dép lê mà trước đây Ôn Liêm đã mang ném tới trước mặt cô, dạy dỗ.

Ôn Liêm thấy Ôn mẹ phản ứng như vậy, trong lòng hết sức vui mừng, một bên cởi giày một bên cố ý thương tâm nói: "Mẹ, sao mẹ có thể đối xử với con như vậy?" Ôn mẹ liếc cô một, không để ý tới cô.

Xem ra lần ra mắt này rất thành công, Ôn Liêm thừa dịp ôn mẹ không chú ý, nhanh chóng nháy mắt một với Cố Tiệp Khê, Cố Tiệp Khê nhận được ám hiệu của cô vênh môi cười.

Lúc Ôn Liêm ra ngoài kéo hành lý vào, cúi đầu thì thấy một chiếc giày bị Ôn mẹ quăng lật úp, không kiểm được thờ dài một, đái ngộ thật là chênh lệch.

"Hai đứa ngồi xe lâu như vậy chắc đói bụng lắm rồi." Ôn mẹ kéo hai người đến phòng bếp, nói: "Mau tới dùng com đi."

Cố Tiệp Khê đi theo Ôn Liêm rửa tay sau đó đi vào phòng ăn, phát hiện Ôn mẹ đã chuẩn bị com nước thịnh soạn. Chén dưa muối cũng đã chỉnh tề sắp ở trên bàn, chỉ chờ các nàng sử dụng.

Ôn mẹ nhiệt tình kêu Ôn Liêm và Cố Tiệp Khê "Mau ngồi mau ngồi." Chờ các nàng ngồi xuống, bản thân cũng ngồi vào chỗ bên cạnh Ôn Liêm, hướng về phía Cố Tiệp Khê có chút cảnh trọng nói: "Cứ xem đây là nhà của mình đi, con không cần khách khí đâu."

Ôn Liêm muốn trấn an Cố Tiệp Khê, liền phụ họa theo mẹ mình nói: "Đúng vậy..." Nói được một nửa đột nhiên liền dừng lại, ở trường học cô đã quen

kêu Cố Tiệp Khê là "Học tử", bây giờ về nhà không biết nên gọi thế nào. Bởi vì để tránh cho giải thích không cần thiết, trước đó cô đã nói với mẹ là cô muốn mang bạn học về nhà chơi, nếu là kêu học tử, vậy thì bị lộ tẩy mất rồi.

Dứt khoát nuốt lời vào trong bụng, tiên phong bụng chén lên, nói: "Ăn cơm thôi."

Cố Tiệp Khê nghe vậy cũng không căng thẳng nữa, bụng chén đũa lên, nhìn thức ăn đặt ở trước mặt, thần sắc kinh ngạc hỏi: "Những thứ này đều là a di làm sao?" Năm món ăn một món canh, món nào cũng bắt mắt, hương vị thơm lừng.

"Đúng vậy, xào không được tốt cho lắm, mùi vị có thể sẽ không hợp miệng của con, cho nên con nếm thử trước đi." Ôn mẹ đẩy một món ăn tới trước mặt Cố Tiệp Khê, khiêm tốn nói.

Cố Tiệp Khê dùng đũa gấp lên, thả vào trong miệng tế tế thưởng thức, sau đó nuốt vào bụng, nói: "Ăn thật ngon a." Ngẩng đầu lên nhìn thấy Ôn mẹ một mực đang nhìn mình ăn, mà bản thân bà ấy lại chưa đụng vào chén, cảm thấy rất là thất lễ: "A di, a di cũng ăn đi."

"Được." Hiếm khi có người khen mình nấu ăn ngon, Ôn mẹ sức phấn khởi bụng chén lên bắt đầu ăn cơm, vừa ăn vừa nói: "Ôn Liễm, bạn học của con tên gì?"

Cơm trong miệng Ôn Liễm còn chưa có nuốt xuống, không có thời gian đáp lời, Cố Tiệp Khê liền tự mình đáp: "Dạ, con là Cố Tiệp Khê."

"Tiệp Khê a." Ôn mẹ nhắc lại: "Tên rất hay, con là người nơi nào?"

"Thành phố F." Cố Tiệp Khê cái miệng nhỏ đang ăn cơm, dừng lại một chút.

"Vậy cách thành phố A không xa a." Ôn mẹ suy nghĩ một chút nói: "Vậy trên đường đi chắc vất vả lắm?"

"Đúng vậy a, chính là ngồi xe có hơi lâu."

Tiếp theo Ôn mẹ không ngừng truy hỏi Cố Tiệp Khê, sau đó Cố Tiệp Khê tạm ngừng ăn cơm để trả lời. Ôn Liễm đã xong nửa chén cơm thấy Cố Tiệp Khê một chén cơm mới ăn được hai ba miếng, nói với Ôn mẹ: "Mẹ, đợi ăn cơm xong rồi hãy hỏi, lúc này đâu cần phải gấp gáp."

Ôn mẹ sáng khoái nói: "Tốt lắm, chúng ta ăn cơm trước, Ôn Liễm con một hồi đi rửa chén, để ta trò chuyện với bạn của con."

Ôn Liễm đang lùa cơm đột nhiên dừng đũa, cô luôn có cảm giác bản thân bị mẹ ruột gài bẫy...

Cố Tiệp Khê bởi vì là lần đầu tiên tới nhà Ôn Liễm, cho dù Ôn mẹ nhiệt tình như vậy nhưng nàng vẫn rất câu nệ. Ôn Liễm chú ý tới thời điểm nàng gấp thức ăn, bởi vì sợ thất lễ nếu vưon tay gấp đồ ăn ở xa cho nên chỉ có thể gấp đồ ăn ở gần mình thôi.

Học tử của mình sao lại khả ái như vậy chứ, Ôn Liễm không biết tại sao đột nhiên muốn cười. Lấy tay che lại, sau đó âm thầm câu khôi khôi miệng. Sau khi cười xong, cô vốn là muốn gấp thức ăn cho Cố Tiệp Khê, nhưng lại lo lắng động tác thân mật như vậy sẽ làm Ôn mẹ suy nghĩ nhiều.

Không nghĩ tới lúc cô còn chưa kịp nghĩ ra biện pháp, Ôn mẹ cũng chú ý tới Cố Tiệp Khê, cầm một đôi đũa sạch lên, gấp đồ ăn đặt ở trước mặt mình bỏ qua Ôn Liễm thả vào trong chén Cố Tiệp Khê nói: "Con ăn cái này đi."

Thật ra thì Cố Tiệp Khê cũng không cảm giác được cái gì, một mực cúi đầu ăn cơm, thấy Ôn mẹ đối đãi với mình như vậy luôn miệng nói cảm tạ: "Cảm ơn a di."

Sau khi ba người cơm nước xong, Ôn Liễm bị bắt ở lại phòng bếp cả nồi rửa chén, mà Ôn mẹ cùng Cố Tiệp Khê đi tới phòng khách nói chuyện phiếm. Nhà Ôn Liễm phòng bếp cùng phòng khách cách không xa, cho nên đứng ở trong phòng bếp là có thể nghe thấy thanh âm phát ra từ trong phòng khách. Cô cầm chén đĩa mang vào bồn rửa, một hơi mở nước cho đầy bồn, sợ một hồi nữa tiếng nước chảy quá lớn sẽ quấy nhiễu cô nghe lén cuộc nói chuyện trong phòng khách.

Bắt đầu rửa chén, một bên rửa chén một bên dựng lỗ tai lên nghe Cố Tiệp Khê các nàng trò chuyện, nghiêm túc nghe, một câu nói cũng không bỏ qua, sợ mẹ mình sẽ làm khó Cố Tiệp Khê.

Ôn mẹ lấy lá trà mà Ôn ba thường dùng để đãi khách từ trong tủ đặt ti vi ra, hỏi Cố Tiệp Khê: "Uống trà không?"

Cố Tiệp Khê không thể khước từ, liền gật đầu.

"Đây là lá trà mà ba Ôn Liễm mang từ Hàng Châu về, ta cũng không biết tên gọi là gì, nhà không có gì để đãi khách, liền miễn cưỡng uống một chút đi." Ôn mẹ cầm lá trà, ở trước mặt Cố Tiệp Khê đem trà cụ rửa sạch bằng nước nóng, sau đó liền bắt đầu pha trà.

Trong lúc rảnh rỗi ngồi nhìn pha trà, lúc này Cố Tiệp Khê mới có cơ hội cẩn thận quan sát Ôn mẹ kỹ càng.

Bà ấy cũng tóc tai rối bù, đuôi tóc hơi vàng, có khuynh hướng cuộn lại, có thể là do kiểu tóc trước kia tạo nên. Quần áo mặc ở nhà bình thường. Trên lỗ tai có bấm tai nhưng lại không có mang bông tai, nhìn tổng thể thì thấy trẻ hơn mẹ mình rất nhiều. Khuôn mặt có chút tương tự với Ôn Liễm, thoạt nhìn là một người hiền hòa, do vậy nên Cố Tiệp Khê không còn lo lắng, thân thể cũng buông lỏng một chút.

Cuối cùng một ly nước trong màu vàng nhạt của lá trà thấy đáy, được đẩy tới trước mặt Cố Tiệp Khê. Cố Tiệp Khê trước tiên nói tiếng cảm ơn, sau đó

liền bung lên nhấp một miếng.

Trà mới vừa pha xong uống vào có hơi nóng miệng, nhưng có thể uống được. Vị đắng của nước trà lưu chuyển trong miệng, mùi vị kéo dài, cuối cùng từ từ chuyển thành ấm áp rồi nguội hần... ấm áp.... Cố Tiệp Khê không biết nghĩ đến cái gì, mặt liền đỏ nhanh chóng cúi đầu không muốn để cho Ôn mẹ thấy mình khác thường.

Đặt ly trà lên bàn, đem nước trà trong miệng nuốt xuống, dư vị ngọt ngào, giống như mùi vị của Ôn Liễm.

Ôn mẹ cũng pha một ly cho bản thân, để bình trà xuống hỏi: "Quốc khánh không trở về nhà, ba mẹ con không có cần năn à?"

Cố Tiệp Khê lắc đầu nói: "Con đã báo trước với ba mẹ, bảo hai người họ không cần lo lắng, mỗi tối con cũng sẽ gọi điện thoại về báo bình an."

"Như vậy liền tốt." Ôn mẹ sợ Ôn Liễm không nói tiếng nào liền mang tiểu cô nương của nhà người ta về sau đó làm cho ba mẹ người ta cuống cuồng.

"Con học chung lớp với Ôn Liễm hả?"

Cố Tiệp Khê nhớ tới lời khai mà Ôn Liễm đã nhắc nhở lúc trước, gật gật đầu nói: "Đúng vậy."

"Ôn Liễm từ nhỏ không thích giao thiệp với bạn học, ngại phiền toái." Ôn mẹ nhìn Cố Tiệp Khê xem trên người nàng có cái gì bất đồng không "Con chính là người bạn học đầu tiên con bé mang về."

"Có thật không?" Cố Tiệp Khê kinh ngạc hỏi.

Ôn mẹ gật gật đầu nói: "Cho nên con ở trong lòng của nó nhất định là khác biệt." Không thể không nói trực giác của Ôn mẹ vô cùng chính xác.

Cố Tiệp Khê nghe bà nói, mím môi từ chối cho ý kiến.

"Vậy con có biết, Ôn Liễm ở trường học có nghiêm túc học tập không?" Ôn mẹ rất là để ý tới chuyện liên quan tới Ôn Liễm.

"Đương nhiên rồi. Cậu ấy chính là học bá của lớp bọn con, lúc nào thi cũng nằm trong top đầu của lớp..." Cố Tiệp Khê ra sức khen ngợi Ôn Liễm nguyên tưởng rằng chỉ có Ôn mẹ nghe được, hoàn toàn không biết có một người ở trong phòng bếp chỉ lặng lẽ đỏ mặt, ngay cả tốc độ rửa chén cũng chậm đi rất nhiều.

"Không ngờ con bé lại ngoan như vậy, ta cũng yên tâm hơn." Ôn mẹ mỉm cười nói "Tiệp Khê, con nhất định phải giúp ta coi chừng con bé thật tốt đó."

"Ta không hy vọng con bé học quá sức, chỉ cần con bé đừng tổn hại thân thể..." Mẹ tựa như cảm thán nói: "Sau này tìm một người tốt kết hôn sinh con là được rồi."

"Vâng." Cố Tiệp Khê nghe được những lời này trong lòng mặc dù rất khó tiếp thụ, nhưng không biểu lộ ra mặt, vẫn là khôn khéo đáp ứng.

Hai người lại trò chuyện tới những đề tài khác, Cố Tiệp Khê rất hiểu tâm tư Ôn mẹ, vấn đề nào cũng có thể chạm đến nỗi lòng của Ôn mẹ. Ôn mẹ càng nhìn Cố Tiệp Khê càng thích, hận không thể đòi Ôn Liễm lấy nàng, hoặc là nàng cũng là con gái của mình, bất quá chuyện này thực tế là không thể nào, cho nên bà chỉ có thể tiếc nuối thu hồi những ý niệm này.

Cuối cùng bọn họ nói đến hành trình trong bảy ngày này, Ôn mẹ nói: "Bảy ngày này, hai đứa cứ ở đây tha hồ chơi đi, ta không quản hai đứa đâu."

Bà nhìn đồng hồ, kim thấy thời gian không còn sớm nói: "Hôm nay hai đứa ở nhà nghỉ dưỡng sức một ngày đi, ngày mai rồi ra ngoài chơi. Chỗ chúng ta gần biển, ngày mai để Ôn Liễm mang con ra bờ biển dạo chơi."

Ôn Liễm thật là đúng dịp từ trong phòng bếp rửa chén xong đi ra, hỏi: "Mẹ, hai người đang nói gì thế?"

"Không có gì, chỉ nói một ít chuyện nhà mà thôi."

"Nga."

"Ừm... Ôn Liễm bạn học của con là muốn cùng con ở chung hay là ở riêng một phòng?" Ôn mẹ nhìn hai người hỏi: "Nếu muốn ở riêng thì ta sẽ đi quét dọn một chút phòng dành cho khách đang lúc bỏ trống."

Ôn Liễm nghiêng đầu nhìn Cố Tiệp Khê, muốn hỏi ý kiến của nàng.

Cố Tiệp Khê...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Bị Cấn

Cố Tiệp Khê khách khí nói: "Không cần làm phiền a di đầu, con ở chung với Ôn Liễm là được rồi."

Ôn mẹ trong đầu suy tính, gật gật đầu nói: "Cũng được, dù sao đều là nữ sinh sẽ không phát sinh chuyện gì." Vừa nói vừa nhìn về phía Ôn Liễm.

Ôn Liễm dĩ nhiên cầu còn không được, nhưng không thể biểu hiện quá mức kích động, liều chết đè nén nụ cười trên mép, hùa theo nói: "Cứ như vậy đi, để tớ dẫn cậu lên phòng ngủ của tớ." Nửa câu sau là nói với Cố Tiệp Khê.

Cố Tiệp Khê từ trên ghế đứng lên, cầm túi xách, nói với Ôn mẹ: "Vậy con xin phép..."

Ôn mẹ vung tay lên nói: "Đi đi."

Nhà của Ôn Liễm là loại có gác lửng, trên dưới hai tầng. Diện tích lầu dưới lớn hơn nhiều so với lầu trên, phòng khách, phòng ăn, Ôn ba Ôn mẹ cũng ở lầu dưới, mà lầu trên chỉ có phòng ngủ và thư phòng của Ôn Liễm. Lầu trên nối với lầu dưới thông qua cầu thang nửa cuốn tròn.

Ôn Liễm mang Cố Tiệp Khê lên lầu, sau khi mở cửa phòng ngủ cùng thư phòng của mình ra nói: "Đây là phòng ngủ cùng thư phòng của em, chị vào trước đi, em xuống lầu đem hành lý lên."

"Muốn chị giúp em không?" Cố Tiệp Khê lo lắng một mình cô không thể mang hành lý nặng như vậy được.

"Không cần, em có thể làm một mình." Ôn Liễm hào hứng xuống được nửa đường, quay đầu lại khoát tay một vẫy với Cố Tiệp Khê.

Lúc Ôn Liễm kéo hành lý lên, thời điểm chuẩn bị bước lên cầu thang, Ôn mẹ ở trong phòng bếp kêu cô lại: "Ôn Liễm con tới đây lấy trái cây đi."

"Được." Ôn Liễm nghe vậy buông rương hành lý xuống, đi tới phòng bếp thấy trên bàn trống rỗng nào có trái cây gì đâu, nghi hoặc hỏi: "Trái cây đâu."

"Chưa có gọt, lát nữa xuống lấy." Ôn mẹ mở ví tiền lấy một thẻ tín dụng ra đưa cho Ôn Liễm nói: "Ngày mai đi chơi, cà thẻ của ta đi, nhớ dùng tiết kiệm!"

Ôn Liễm nhìn thẻ tín dụng trước mặt, đầu tiên là ngần ra sau đó mới phản ứng lại, vốn là muốn nói bản thân có tiền, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị Ôn mẹ cắt đứt: "Lúc cần xài thì nên xài, con là chủ không thể chậm trễ khách, biết không?"

Điều này Ôn Liễm hiển nhiên biết, bất kể như thế nào cô cũng sẽ không chậm trễ Cố Tiệp Khê, nghĩ trong đầu ngu sao không xài, liền không chút khách khí nhận lấy cái thẻ từ Ôn mẹ, đáp ứng: "Con hiểu rồi."

Ôn mẹ tro mắt nhìn cái thẻ của mình rơi vào trong túi Ôn Liễm, trong lòng quặng đau, dặn dò: "Đây là tiền mẹ vất vả lắm mới để dành được, con phải biết tiết kiệm nghe chưa!"

Ôn Liễm không nghĩ tới mẹ mình vì Cố Tiệp Khê ngay cả tiền để dành cũng móc ra, cái này coi như lợi hại, phải biết là bình thường Ôn Liễm gặp nạn muốn xin tiền mẹ, bà cũng không rộng rãi như vậy, xem ra mẹ rất thích học tỷ. Có hy vọng, Ôn Liễm trong lòng cao hứng, đáp một tiếng liền trở về dọn hành lý.

Lên trên lầu, Ôn Liễm đẩy cửa phòng ngủ ra, phát hiện Cố Tiệp Khê hoàn toàn không có ở bên trong, suy nghĩ một chút rồi đi tới thư phòng cách vách. Cô đem hành lý kéo gần phòng ngủ, đề sát vách tường, sau đó đi qua phòng bên cạnh, lặng lẽ đẩy cửa hờ ra một tý nhìn vào trong, Cố Tiệp Khê quả nhiên đứng ở trước tủ sách xem sách.

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng ra, đi vào đóng cửa lại. Lặng lẽ không một tiếng động đi tới sau lưng Cố Tiệp Khê ý vào bản thân cao hơn Cố Tiệp Khê một chút, ở sau lưng nhìn lên xem nàng đang đọc sách gì.

Đọc vài đoạn, cô nhận ra Cố Tiệp Khê đang xem 《Vi thành》，sách này cô đã đọc xong từ lâu, tẻ nhạt vô vị thu hồi ánh mắt. Nghiêng đầu nhìn Cố Tiệp Khê, nàng xem sách đến mê mẩn, lông mi vênh lên khẽ run theo động tác chớp mắt, một chút cũng không có phát hiện Ôn Liễm đứng ở lưng mình.

Ôn Liễm ở trong lỗ tai nàng thổi nhẹ, mỉm cười hỏi: "Đẹp mắt không?"

Cố Tiệp Khê bất ngờ không kịp đề phòng sợ hết hồn, run rẩy lui về sau một bước, vô tình dậm lên chân của Ôn Liễm, trượt một vế phía sau trực tiếp ngã vào trong ngực Ôn Liễm.

"Học tỷ.... đây là đang đầu hoài tống bảo sao*?" Ôn Liễm ôm eo Cố Tiệp Khê, gần sát lại thú vị hỏi. (*Ám chỉ hành động chủ động ôm ấp yêu thương nhưng vì mục đích khác)

Cố Tiệp Khê sau khi biết là Ôn Liễm, răng trắng khế cắn môi dưới, mắc cỡ đồ mặt, giùng giàng thoát ra khỏi ngực cô, trách cứ tro mắt nhìn Ôn Liễm một nói: "Em vào đây hỏi nào? Làm chị giật cả mình." Lúc này hô hấp còn dồn dập.

"Em đứng ở chỗ này rất lâu rồi, chẳng qua là chị không có nhận ra thôi." Ôn Liễm trề môi nói.

Cô lần nữa ôm eo Cố Tiệp Khê, gần sát nàng ôn nhu hỏi: "Như thế nào? Mẹ em sẽ ăn thịt người sao?"

"Coi như mẹ Ôn Liễm sẽ ăn thịt người, chị cũng phải đối mặt a, ai kêu chị thích Ôn Liễm làm chi!" Cố Tiệp Khê xoay người hai tay ôm cổ Ôn Liễm, trán kề trán với cô, cố ý thấp giọng, sợ Ôn mẹ ở bên ngoài sẽ nghe được.

Ôn Liễm như là nhìn thấu tâm tư của nàng, nói: "Chị yên tâm, không có chuyện sao đâu, mẹ em sẽ không lên đây đâu, vô luận chúng ta ở trên lầu làm chuyện gì, mẹ cũng sẽ không biết."

Cố Tiệp Khê mỉm cười tóm lấy tai Ôn Liễm, ngắt một vòng hỏi: "Em muốn làm chuyện gì a?"

Ôn Liễm khoa trương làm ra biểu tình đau đớn, cầu xin tha thứ: "Không không không, em cái gì cũng không muốn làm.." Cố Tiệp Khê lúc này mới buông lỏng tai cô ra, thuận tay xoa xoa hỏi: "Sao em có nhiều sách thế? Điều này khiến chị không muốn rời khỏi căn phòng này." vừa nói đồng thời ánh mắt nhìn kệ sách ở trong thư phòng.

"Ngốc quá, muốn xem cuốn nào thì cứ lấy đi." Ôn Liễm cung chiêu nheo mắt nhìn Ôn Liễm nói.

"Có thật không?"

Ôn Liễm gật đầu một.

"Hay lắm, vậy lúc về chị sẽ mang một rương sách về luôn, không cho em đau lòng!" Cố Tiệp Khê cho là đã chọc trúng điểm yếu sách của Ôn Liễm, ngoài miệng nói như vậy, nhưng trên thực tế nàng mới sẽ không ngần ngại đem cả rương sách đi về.

"Được." Ôn Liễm sáng khoái đáp, một chút đau lòng cũng không có, dù sao học tỷ thuộc về mình là đủ lắm rồi.

Ôn Liễm nhìn Cố Tiệp Khê càng say đắm, cúi đầu, từ từ sát lại nàng, hô hấp chậm lại, mắt nặng nề rũ xuống. Mà Cố Tiệp Khê tựa hồ cũng phát giác ý đồ của cô, nhắm mắt lại ngửa cằm lên lẳng lặng chờ đợi. Ngay tại thời điểm môi của hai người sắp chạm vào nhau, ở dưới lầu đột nhiên truyền tới tiếng gào của Ôn mẹ: "Ôn Liễm xuống lấy trái cây."

Ôn Liễm thoáng mở mắt, ngẩng đầu lên kêu: "Dạ, chờ một chút." Cố Tiệp Khê sau đó thoát khỏi người cô, bất an nhìn Ôn Liễm.

Ôn Liễm bất đắc dĩ thở dài một nói: "Ở nơi này chờ em, em sẽ quay lại ngay." Sớm biết cô đã ở dưới chờ mẹ mình gọt trái cây luôn rồi.

Ban đêm lúc ngủ, Ôn Liễm tắm trước nằm ở trên giường chờ đợi Cố Tiệp Khê. Quá trình chờ đợi có chút khó nhịn, cho nên cô thuận tay liền cầm một quyển sách từ đầu giường bên kia, mở ra đọc.

Cố Tiệp Khê từ trong phòng tắm đi ra, trên người mặc quần áo ngủ của Ôn Liễm, hơi rộng, cổ áo động một chút là tuột xuống, lộ ra một bên xương quai xanh. Cố Tiệp Khê không thể làm gì khác hơn là vừa đi vừa kéo cổ áo không để cho nó trượt xuống.

Thời điểm Ôn Liễm ngẩng đầu lên, nàng đã ngồi vào mép giường.

Ôn Liễm thấy nàng đi ra, không kịp để sách xuống liền dán lên, mùi bạc hà thoang thoang xông vào mũi, giống với mùi trên người cô vậy, chẳng qua là trên người học tỷ tương đối nồng hơn thôi.

Cố Tiệp Khê đem tóc ướt thả ra, hỏi Ôn Liễm: "Khóa cửa rồi?"

Cầm Ôn Liễm đặt ở đầu vai Cố Tiệp Khê giật giật nói: "Khóa rồi." Cố Tiệp Khê hài lòng gật đầu, cho dù Ôn Liễm đã nói Ôn mẹ sẽ không đột nhiên lên đây, nhưng trong lòng vẫn là lo âu.

Cố Tiệp Khê nhìn thời gian nói: "Vậy chúng ta liền ngủ đi." Vừa nói liền đưa tay tắt đèn ngủ ở đầu giường, né người nằm xuống.

Ôn Liễm đang mê mải nhìn Cố Tiệp Khê, gò má nàng chìm vào đèn ngủ mờ nhạt hiện ra đường cong nhu hòa, đầu gối nào cứ như vậy mà ngủ, cũng nằm xuống theo Cố Tiệp Khê, bàn tay ở trên cánh tay nàng hạ tính toán, dưới tay làn da bóng loáng tựa như gấm vóc làm cô yêu thích không muốn buông tay, cô có ý ám chỉ nói: "Học tỷ, chúng ta có phải nên làm tiếp chuyện chưa làm xong khi nãy hay không?"

Cố Tiệp Khê biết mà còn hỏi: "Chuyện gì?"

"Chính là..." Ôn Liễm chớp mắt một, quyết định không nói ra mà trực tiếp dùng hành động để trả lời, bàn tay đặt lên một bên má Cố Tiệp Khê, để cho nàng không cách nào chạy khỏi, ngón cái dọc theo môi của nàng phác họa từng điểm từng điểm.

Động tác ôn nhu chậm chạp nhẹ nhàng lại để cho Cố Tiệp Khê tim đập nhanh lên. Cổ họng Ôn Liễm khẽ động, hạ môi xuống.

Đi đôi với hôn sâu, người Ôn Liễm đè ở trên thân thể Cố Tiệp Khê, hai người càng dính lại gần, có thể nghe được tiếng tim đập kịch liệt của đối phương. Nhiệt độ trong không khí dần dần lên cao, đèn ngủ mờ nhạt tỏa ra khí tức mập mờ. Tay chân Ôn Liễm bắt đầu không đứng đắn, bàn tay tuột xuống phần lưng Cố Tiệp Khê, rơi vào bên hông nàng, nhẹ nhàng xoa xoa.

Sau một thời gian ngắn, thấy Cố Tiệp Khê không có phản ứng, cô liền to gan muốn tiến thêm một bước, thừa dịp giữa áo và thân thể có kẻ hở muốn luồn tay vào, còn chưa kịp mò tới cái gì, liền bị Cố Tiệp Khê kịp thời đè xuống.

Mà lúc này, tâm trí Ôn Liễm đã bị mê hoặc, không để ý hết thấy muốn tiếp tục, đấu tranh với tay của Cố Tiệp Khê, muốn tiếp tục lần mò lên phía trên.

Cố Tiệp Khê phát giác nguy hiểm, lòng như lửa đốt muốn đẩy cô ra, lại bị Ôn Liễm đè lại, bắt đắc dĩ chỉ có thể ở trên môi cô cắn một mạnh, lập tức cắn bết môi dưới của Ôn Liễm.

Mùi máu tanh lan tràn vào trong miệng của hai người, Ôn Liễm nhất thời liền thanh tỉnh lại, tách môi ra, nghi hoặc nhìn Cố Tiệp Khê.

Cố Tiệp Khê mặt đỏ tới mang tai thở hổn hển, cau mày lắc đầu một. Muốn nói mẹ Ôn Liễm còn ở dưới lầu, như vậy không tốt.

Mà Ôn Liễm lại cho là nàng không thích như vậy, suy nghĩ một chút, cũng đúng, bây giờ còn quá sớm, không tốt, liền thu cái tay đang đặt trong áo Cố Tiệp Khê lại. Mím môi để cho vết thương ngưng chảy máu, liền ôm Cố Tiệp Khê ngủ.

Ngày hôm sau, Ôn mẹ thấy vết thương trên môi Ôn Liễm, chần chờ hỏi: "Ôn Liễm môi của con sao lại bị như vậy?"....

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Bờ Biển

Ôn Liễm nghe vậy, không được tự nhiên sờ vào vết thương trên môi, nghĩ xong cái cố nói: "Tôi hôm qua vô tình cảm đập vào bàn nên bắt cắn cắn trúng." Cố Tiệp Khê ngồi ở bên cạnh làm bộ không có nghe thấy gì hết, toàn tâm toàn ý ăn cháo.

"Đã lớn rồi mà còn bắt cắn như thế." Ôn mẹ liếc Ôn Liễm một, giúp cô múc thêm một chén cháo nữa đặt đến trước mặt hỏi: "Hôm nay, con định mang Tiệp Khê đi nơi nào chơi à?"

Ôn Liễm mới vừa cảm lên muốn lên, nói: "Trước tiên mang nàng ra bờ biển đi dạo một vòng đã, tiếp theo nữa thì tính sau."

Ôn mẹ gật đầu một, dặn dò: "Phải cẩn thận một chút, không cần quá giang xe bừa bãi."

"Dạ." Ôn Liễm hiển nhiên biết.

Sau khi hai nàng com nước xong, Ôn Liễm mang Cố Tiệp Khê tới bờ biển cách nhà các nàng không.

Còn chưa kịp đi tới chỗ có thể thấy biển nhưng đã có thể nghe được thanh âm của sóng biển, Cố Tiệp Khê liền không thể chờ đợi được bước nhanh hơn.

Ôn Liễm bị nàng dắt tay thẳng hướng chạy tới chỗ truyền tới tiếng sóng biển, sợ nàng bắt cần vấp té, không nhịn được lặp đi lặp lại: "Học tỷ, chị đi chậm một chút đi, không cần gấp gáp."

Cố Tiệp Khê dứt khoát tránh thoát Ôn Liễm, tự mình một người đi. Không lâu sau, nàng liền kinh ngạc trước biển cả mênh mông.

Nhìn lại, đại dương vô biên vô tận dính chung lại với bầu trời màu lam không phân rõ giới hạn, hải âu bay lượn trên bầu trời xanh thẳm. Làn gió mát mẽ mang mùi vị của muối biển phả vào mặt, bên tai truyền tới từng tiếng sóng biển vỗ bãi cát.

Cố Tiệp Khê đứng ở trước biển, tùy tiện giang hai tay ra, nhắm mắt lại, yên lặng cảm thụ mọi thứ xung quanh.

Lúc này nàng mới phát hiện bờ biển phá lệ an tĩnh, nàng tò mò mở mắt nhìn bốn phía. Bãi cát này vắng vẻ không một khách du lịch. Ngoại trừ hàng cây cọ, nàng cùng Ôn Liễm mới đuổi theo tới thì cũng không có gì hết. Bờ biển cũng rất sạch sẽ, không có nhiều rác rưởi như trong tưởng tượng.

"Sao nơi này không có ai hết vậy?" Nàng ngoẹo đầu lại hỏi Ôn Liễm còn cách nàng một đoạn.

Ôn Liễm cuối cùng cũng thấy nàng, buông lỏng thở một hơi, từ từ từng bước lại chỗ nàng đáp: "Nơi này không thích hợp để tắm biển thì sao có nhiều người được." Cô chỉ chỉ đường bờ biển đối mặt mình "Nếu muốn thấy nhiều người thì đi thêm một đoạn nữa, chỗ đó người đông tấp nập luôn."

"Nga." Cố Tiệp Khê hiểu gật đầu một.

Ôn Liễm tiếp tục nói: "Học tỷ muốn tới đó à, chỗ đó còn có bán một ít quà lưu niệm nữa đó, có thể mang về làm quà."

Đây là lần đầu tiên Cố Tiệp Khê thấy biển cả, mới không cần nhanh như vậy liền rời đi đi, cự tuyệt nói: "Một hồi sẽ tới đó."

Một mình lại đứng yên ở bờ biển một hồi, nhận ra được Ôn Liễm nửa ngày cũng không có đi tới bên cạnh nàng, thấy nghi ngờ. Xoay người đi tìm cô, mới phát hiện Ôn Liễm đang ở chỗ sóng biển không đánh tới, cầm một cây gậy vẽ gì đó lên mặt cát.

Nàng mang nghi ngờ đi tới chỗ Ôn Liễm, vừa đi vừa hỏi: "Ôn Liễm em đang làm gì vậy?"

"Học tử, chị khoan hãy tới đây." Ôn Liễm nâng tay lên ngăn cản nói, vốn không muốn để cho Cố Tiệp Khê thấy mình đang làm gì, nhưng thời điểm ngăn cản nàng đã không còn kịp rồi, Cố Tiệp Khê đã sắp đi tới bên cạnh cô.

Ôn Liễm nhìn Cố Tiệp Khê đang đến gần vừa liếc nhìn bãi cát dưới chân, trong lòng cảm chỉ thiếu chút xíu nữa thôi. Nhanh nhẹn đứng dậy, giơ tay lên một tay bịt mắt Cố Tiệp Khê, nói: "Bây giờ chưa được xem đâu."

Cố Tiệp Khê suy đoán là em ấy đang muốn cho mình điều bất ngờ gì đây, tay phủ lên tay Ôn Liễm, mặt mày vui vẻ yêu kiều hỏi: "Em muốn làm gì?"

"Bây giờ không thể nói cho học tử biết đâu, học tử có thể xoay người lại chờ một chút không?" Ôn Liễm nhìn hình vẽ trên cát, ôn nhu nói: "Cũng sắp xong rồi."

Cố Tiệp Khê trong lòng ôm mong đợi đáp ứng yêu cầu của Ôn Liễm. Ôn Liễm xoay người nàng lại, di chuyển tới chỗ cô thấy hải long, lần nữa dặn dò: "Không cho phép nhìn lên đâu nha."

Nghe Cố Tiệp Khê đáp ứng, cô từ từ rút tai đang che mắt Cố Tiệp Khê lại. Đó nhanh chóng xoay người, dùng cây gậy trên tay vẽ một hình trái tim thật to bao quanh hàng chữ cô vừa viết xong, cuối cùng khoát tay quăng cây gậy ra xa, nói với Cố Tiệp Khê: "Xong rồi."

Cố Tiệp Khê còn tưởng rằng phải chờ rất lâu, ngạc nhiên hỏi: "Nhanh như vậy à?"

Ôn Liễm ở sau lưng đáp: "Học tử lại đây xem đi."

Cố Tiệp Khê xoay người, thấy Ôn Liễm mặt tươi cười đang nhìn mình, sau đó ra hiệu nhìn bãi cát dưới chân.

Nàng cúi đầu, nhất thời lệ nóng tràn ra. "Ôn Liễm yêu Cố Tiệp Khê, mãi mãi!"

Chỉ cần vẽ đầu là đủ khiến Cố Tiệp Khê cảm động không thôi rồi, huống chi còn thêm mãi mãi...

Dép lê bằng gỗ, mỗi một bước đều lưu lại vết tích trên bờ biển, theo đợt sóng đánh vào bờ nơi mà các nàng vừa đi qua, hoàn toàn cuốn những vết tích kia đi.

Sóng biển có thể dễ dàng mang đi dấu chân của hai người nhưng không thể nào mang được ký ức về nhau vào lúc này xóa đi.

Ôn Liễm cùng Cố Tiệp Khê dọc theo ven biển đi tiếp tới chỗ bờ biển có rất nhiều người.

Ở trong biển người, Ôn Liễm giúp Cố Tiệp Khê đi mua thức uống giải khát. Lúc trở lại, nhìn cái người đang cố gắng thoát khỏi đám đông, trong lòng Cố Tiệp Khê đột nhiên dâng lên một cổ xúc động, không thềm can nhắc Ôn Liễm hô lớn: "Ôn Liễm chị cũng thích em!" Đây là lần đầu tiên nàng biểu đạt tình yêu với Ôn Liễm lúc đầu óc còn thanh tỉnh.

Có thể bởi vì đám đông quá ồn, Ôn Liễm mặc dù biết nàng đang kêu tên mình, nhưng không có nghe thấy những lời sau đó, lớn tiếng trả lời: "Học tử chị đang nói gì thế!"

Cố Tiệp Khê sau khi hét to mới ý thức tới mình đang làm gì, mặt đỏ lên.

Lúc Ôn Liễm đứng trước mặt nàng, đưa thức uống cho nàng rồi hỏi lại: "Học tử, mới vừa rồi chị kêu em làm gì?" Mặt đầy mờ mịt.

"Không có." Cố Tiệp Khê ấp a ấp úng nói, ánh mắt không tự chủ không dám đối mặt với Ôn Liễm. Không thể chịu nổi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Ôn Liễm nữa, nói dối: "Không có gì, chính là kêu em nhanh lên một chút, chỗ này nóng quá." Nói xong cô ý lấy tay sờ cảm của mình, tựa hồ đã cháy xuống rất nhiều mồ hôi.

"Vậy chúng ta tới chỗ có bóng mát nghỉ ngơi một chút đi." Ôn Liễm đề nghị.

Sau đó Ôn Liễm lại mua hai trái dừa cho Cố Tiệp Khê, bản thân cũng ném thử một miếng trước, sau đó đem trái dừa ngọt hơn cho Cố Tiệp Khê.

Cố Tiệp Khê lại không chịu nghe theo an bài của cô, cố chấp phải lấy trái còn lại, hai người lại vì một trái dừa mà đứng lên tranh giành, cuối cùng Ôn Liễm hậm hực cay đắng nhận thất bại. Cố Tiệp Khê uống trái dừa không ngọt lắm, nhưng lại cảm thấy mùi vị phá lệ tốt.

Buổi tối lúc đi ngủ, Cố Tiệp Khê cho là sẽ phát sinh chuyện giống hôm trước, một mực phòng bị. Không nghĩ tới Ôn Liễm chỉ ôm lấy nàng hôn một vào trán, chúc nàng ngủ ngon, liền ngủ, hoàn toàn không có động tác dư thừa. Cố Tiệp Khê buông lỏng một chút, trong lòng xông lên mùi vị khó giải thích, không biết là thất vọng hay là vui mừng.

Ôn Liễm và Cố Tiệp Khê cũng không có ở nhà Ôn Liễm đủ bảy ngày, liền trở về trường học. Bởi vì Ôn Liễm mới vừa xử lý công việc xong liền nhận được cuộc gọi của Tổng Nguyên Câu muốn cô lập tức trở về trường học, cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn trở lại.

Ôn Liễm cũng tự giễu nói: "Cảm giác từ sau khi vào phòng thí nghiệm của Tổng lão sư xong, không có ngày nào là ngày tốt, tùy thời tùy chỗ cũng có thể bị ông ấy lôi đi làm lao động tay chân." Đúng vậy, học kỳ này Ôn Liễm bắt đầu trở thành một thành viên chính thức trong phòng thí nghiệm của Tổng Nguyên Câu, không cần phải làm việc vặt nữa.

Nghe lời này Cố Tiệp Khê tức giận chột chột trán cô nói: "Em đây là sinh ở trong phúc mà không biết hưởng phúc, có thể vào phòng thí nghiệm của Tổng lão sư là một chuyện không dễ dàng, rất nhiều người tranh dành đi vào mà còn không được kia."

Ôn Liễm cũng không thức thòi le lưỡi một, thật may các nàng đã dạo hết những chỗ chung quanh nhà Ôn Liễm rồi, cũng không để lại tiếc nuối gì.

Thời điểm rời nhà, Ôn mẹ nắm tay Cố Tiệp Khê thật chặt không chịu buông, một mực muốn đến dưới lầu lặp đi lặp lại với Ôn Liễm nói: "Hai đứa thật sự không thể ở lại thêm mấy ngày nữa à? Lão sư có chuyện gì gấp lại muốn hai đứa quay về, kỳ nghỉ cũng không để cho hai đứa nghỉ ngơi sao?"

Ôn Liễm đứng ở giữa tách hai người họ ra nói: "Nhất định phải trở về, nếu không lão sư sẽ hạ thành tích của con đó, mẹ à." Trước kia cô không có phát hiện mẹ mình còn có một mặt dài dòng như vậy.

Ôn mẹ không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh, gật đầu một, nói với Cố Tiệp Khê: "Tiệp Khê lần sau có cơ hội nhất định phải tới chơi đó nha."

Cố Tiệp Khê còn không có đáp ứng, Ôn Liễm liền đoạt lấy lời nàng: "Yên tâm đi, sau này có cơ hội con sẽ mang cậu ấy về chơi với mẹ." được Cố Tiệp Khê gật đầu cam đoan, Ôn mẹ mới chịu để hai người các nàng rời đi.

Mới vừa ra khỏi tầm mắt Ôn mẹ không bao lâu, Ôn Liễm liền quay đằng sau nhìn một chút, sau đó sát bên tai Cố Tiệp Khê nói: "Mẹ em rất thích chị a, xem ra chị có hi vọng làm con dâu của người rồi."

Cố Tiệp Khê ghét bỏ cô không đứng đắn, liếc cô một. Ôn Liễm không thèm để ý bị nàng xem thường chút nào, lão đảo một vòng bên người Cố Tiệp Khê, trêu chọc hỏi: "Vậy lần sau có muốn tới nữa không, y tá tỷ tỷ?"

Mặt Cố Tiệp Khê đỏ lên giống như mới vừa đắp một tầng phấn dày vậy, đuổi theo muốn đánh Ôn Liễm, lại bị Ôn Liễm tránh khỏi.

Sau khi hai người trở lại thành phố A, Ôn Liễm không có lập tức cùng Cố Tiệp Khê trở về trường học, mà đi qua cổng trường luôn, tới ngã tư bảo tài xế rẽ sang đường khác.

Cố Tiệp Khê thông qua cửa kiếng thấy hai người cách trường học càng ngày càng xa hỏi: "Em muốn dẫn chị đi nơi nào?"

Ôn Liễm một bên chỉ huy tài xế đường đi, vừa cố làm ra vẻ huyền bí với Cố Tiệp Khê nói: "Không nên hỏi, chừng nào tới nơi thì chị sẽ biết..."

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Tương Lai Có Chị Và Em

Đại khái là một hai phút sau, Ôn Liễm kêu tài xế dừng lại, thanh toán tiền rồi xuống xe.

Cố Tiệp Khê vịn cửa xe, mặt đầy mờ mịt đánh giá hoàn cảnh chung quanh. Trước mặt là một giao lộ dẫn tới khu dân cư nhỏ, có hai bảo vệ đứng ở cửa, nhìn bên trong tiểu khu mỗi một nhà lầu đều cao mười mấy tầng, cảm giác mới vừa xây xong không lâu, phương tiện công cộng cùng cây xanh đều mới tinh.

Ôn Liễm lấy hành lý của hai người từ cốp sau xe ra, vẫy vẫy tay với Cố Tiệp Khê, tỏ ý nàng đi theo mình.

Cố Tiệp Khê còn tưởng rằng cô muốn dẫn mình đi gặp bạn bè gì đó, vội vàng đi theo.

Tiến vào bên trong một tòa nhà, hai người đứng trong thang máy. Cố Tiệp Khê suy đoán hỏi: "Ôn Liễm, em muốn dẫn chị đi gặp bạn sao?" Ôn Liễm cười lắc đầu, lại không giải thích.

Cố Tiệp Khê không thể làm gì khác hơn là tự suy đoán trong lòng, không phải bạn vậy chẳng lẽ là trường bối. Nghĩ tới đây nàng luống cuống tay chân chỉnh sửa lại quần áo một chút, như vậy mới đi gặp họ được.

Thang máy dừng lại ở lầu bốn, ding một tiếng, cửa mở.

Ôn Liễm kéo hành lý và Cố Tiệp Khê đi ra, đi tới trước cửa một căn phòng, Ôn Liễm dùng ngón tay chỉ chỉ, tỏ ý chính là chỗ này.

Cố Tiệp Khê còn ngây thơ cho là sẽ gặp trường bối, cúi đầu chuẩn bị tốt tâm tư, sau đó ngẩng đầu lên gật đầu một với Ôn Liễm bày tỏ mình đã chuẩn bị xong.

Ôn Liễm nhìn đáng vẻ hiện tại của một cũng biết nàng đang làm gì, bởi vì lần đầu tiên thấy mẹ cô, học tỷ cũng có đáng vẻ đáng vẻ thấp thòm bất an chính là như vậy, tuy cô nhìn thấu nhưng không nói ra, cố nén cười, móc chìa khóa trong túi ra mở cửa.

Lúc này Cố Tiệp Khê thấy cô có chìa khóa, ngạc nhiên mở to hai mắt, kéo kéo tay cô hỏi: "Tại sao em lại có chìa khóa?"

"Bởi vì..." Ôn Liễm cố ý vòng vo, tay vẫn lạch cạch mở khóa, dùng lực đẩy cửa ra nói: "Bởi vì sau này nơi đây chính là nhà của chúng ta!"

Né người đi vào, giang hai tay ra, hô lớn: "Tèn tén tén!" Trên mặt hí thượng mi sao.

Cố Tiệp Khê còn đang đắm chìm trong kinh ngạc, buông tay Ôn Liễm ra, đi vào. Vừa bước vào, cảnh tượng bên trong ngôi nhà liền đập vào mắt, điện nước máy móc đều đầy đủ, nhưng hoàn toàn không có dấu vết người ở. Trong phòng khách vền vện chỉ có một ghế dài đối diện nó là ti vi, đồ dùng trong nhà đều được phủ một lớp màng nylon mỏng, đại khái là để chống bụi.

Ở đây chắc chắn không có ai, bởi nếu có, này giờ hai người các nàng gây tiếng động lớn như vậy, phỏng đoán đã sớm ra kiểm tra rồi.

Ôn Liễm đem hành lý ở ngoài cửa dời vào, đóng cửa lại, mừng không kể xiết hỏi Cố Tiệp Khê: "Hài lòng không?" Trong giọng nói mang theo một chút xiu kiêu ngạo, hiển nhiên là rất hài lòng căn nhà mà mình tìm.

"Đây là em tìm ra à, sau này chính là nhà của chúng ta sao?" Cố Tiệp Khê khó tin hỏi, Ôn Liễm nặng nề gật đầu hai cái.

"Sao em không sớm nói với chị?" Cố Tiệp Khê nghĩ tới hành động của mình lúc đứng ngoài cửa, hổ khê đẩy Ôn Liễm một: "Chị còn tưởng rằng phải đi gặp trưởng bối của em nữa chứ!"

Ôn Liễm bị nàng chọc cười ha ha, giả vờ bị nàng đẩy dưới chân không vững, liền lùi về sau hết mấy bước mới dừng lại, chớp mắt lại gần Cố Tiệp Khê nói: "Em cũng không có nói sẽ dẫn chị đi gặp trưởng bối nga." Cố Tiệp Khê bị cô nói vậy, mặt càng đỏ hơn, giờ nắm đầm lên, Ôn Liễm vội vàng ôm nàng vào trong ngực, dụ dỗ "Thôi mà, học tỷ bớt giận, em lẽ ra phải nên nói sớm với chị mới phải."

Đội Cố Tiệp Khê hết giận, cô mới buông nàng ra, đi tới trước ghế sa lon, thuận tay gỡ lớp màng nylon mỏng ra, nói: "Hôm nay chính là muốn dẫn chị tới xem một chút. Nếu như thích thì em sẽ đi ký hợp đồng rồi đóng tiền thuê luôn."

Sau đó cùng Cố Tiệp Khê dạo một vòng căn nhà, phòng ngủ, toilet, còn có một sân thượng nhỏ, cái gì cần thiết đều có ở đây.

"Đồ dùng trong nhà, đồ điện, thứ gì cũng có, bất quá diện tích hơi nhỏ thôi." Ôn Liễm mang chút tiếc nuối, nhưng nghĩ lại thì chân mày giãn ra "Nếu chỉ có hai chúng ta ở thì tuyệt đối không thành vấn đề."

Cố Tiệp Khê lắc đầu, nàng cũng không ngại nhà lớn hay nhỏ, chỉ cần có thể chung một chỗ với Ôn Liễm là được.

Sau khi dạo xong, Ôn Liễm đặt mông ngồi lên ghế sa lon, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, bảo Cố Tiệp Khê xuống nói: "Tùy tiện ngồi đi. Ở đây đều được quét dọn hết rồi, rất sạch sẽ."

Cố Tiệp Khê theo lời cô ngồi xuống, ánh mắt lại nhìn quanh ngôi nhà, hỏi: "Em tìm được chỗ này lúc nào thế?" Nàng không ngờ là em ấy lại có thể nhanh chóng tìm được ngôi nhà thích hợp, rõ ràng thời gian kể từ lần nói chuyện đó cũng không lâu mà.

"Sau khi bàn với chị vấn đề này thì em liền bắt đầu lưu ý." Ôn Liễm nghiêng đầu một chút nói: "Đúng lúc tìm được ngôi nhà này, thế là liền thuê thôi."

"Ngôi nhà tốt như vậy, tại sao chủ nhà lại cho người khác thuê chứ?" Cố Tiệp Khê không thể tưởng tượng nổi hỏi, mọi thứ trong ngôi nhà này cơ hồ đều mới tinh, hơn nữa các thiết bị lắp đặt cũng không tệ, không giống như định cho thuê, mà là xây để ở.

Ôn Liễm nghĩ kỹ lại, chủ nhà cũng không nói nguyên nhân với cô, lắc đầu nói: "Em cũng không biết."

"Vậy tiền thuê một tháng bao nhiêu vậy?" Cố Tiệp Khê lo lắng một ngôi nhà tốt như vậy tiền nhà không thể thấp, liệu hai người có gánh vác nổi không.

"Vấn đề này chị đừng để ý, cứ an tâm dọn tới ở đi." Ôn Liễm không muốn nàng lo âu quá nhiều.

Nếu em ấy cũng đã nói như vậy, Cố Tiệp Khê cũng không tiện hỏi thêm nữa. Hồi tưởng lại những việc Ôn Liễm làm bây giờ đều có quan hệ mật thiết với tương lai của hai người, vô luận là mang nàng về gặp ba mẹ hay là mướn nhà, cho thấy em ấy thật sự muốn cùng mình chung một chỗ, nội tâm Cố Tiệp Khê cũng có chút không bình tĩnh.

Nếu như giờ nàng không bày tỏ, như vậy ngược lại từ đầu đến cuối nàng tỏ ra không chút cảm động rồi.

Đem đầu tựa vào vai Ôn Liễm, nhẹ giọng kêu: "Ôn Liễm?"

"Hửm?" Ôn Liễm bị nàng kêu hoàn hồn lại, ôm nàng vào trong ngực hỏi: "Thế nào?"

"Ôn Liễm, em nói xem tương lai của chúng ta sẽ như thế nào?" Cố Tiệp Khê cọ cọ trán lên trên cổ áo Ôn Liễm hỏi. Nàng mặc dù không có để những lời mà Thường Lạc nói ngày đó ở trong lòng, nhưng thỉnh thoảng nhớ tới, nghiêm túc suy xét thì sẽ thấy Thường Lạc nói có chút đạo lý.

"Cái gì như thế nào?" Ôn Liễm không hiểu.

"Chính là tương lai của chúng ta a."

Ôn Liễm nghiêm túc suy tính một chút, nghiêm trang trả lời: "Bác sĩ và tá hân sẽ không thất nghiệp chứ?" hoàn toàn không biết điều Cố Tiệp Khê muốn hỏi không phải là cái này, Cố Tiệp Khê thở dài một, ừm, lúc này mà nói tới vấn đề này sẽ làm cực hứng mắt.

"Cho dù thành phố không chứa chấp chúng ta, chúng ta có bằng cấp, chúng ta có thể về nông thôn mở một phòng khám, em làm bác sĩ, chị làm y tá, há chẳng phải là vừa vặn sao?"

Cố Tiệp Khê tán đồng gật đầu.

"Bất quá..." Ôn Liễm còn chưa nói hết, cô còn một chuyện vẫn đang canh cánh trong lòng.

"Bất quá cái gì?" Cố Tiệp Khê theo thói quen nắm lấy một tay khác của Ôn Liễm.

Ôn Liễm để cho Cố Tiệp Khê rời đi vai mình, cùng nàng đối mặt nói: "Học tỷ, chị cũng biết, chu kỳ đào tạo một bác sĩ dài hơn một y tá, chuyên ngành của chị chỉ cần năm năm là có thể đi làm rồi, còn em... để làm bác sĩ, năm năm chính quy ba năm thực sĩ cộng thêm n năm bồi dưỡng, đợi tới lúc đi làm cũng sắp ba mươi rồi..."

Ôn Liễm tính toán thời gian liền cảm thấy đáng sợ. Nhưng cho dù thời gian có quay lại, cô cũng không hối hận mà đăng ký chuyên ngành này nữa.

"Sợ rằng lúc học tỷ đã thăng làm y tá trưởng rồi mà em còn chưa tốt nghiệp... vẫn còn làm nghiên cứu sinh..." Cô cúi người vùi đầu vào trong ngực Cố Tiệp Khê nói: "... đến lúc đó xin y tá tỷ tỷ hãy bao nuôi tiểu bạch kiểm này nha!"

Cố Tiệp Khê một tay sờ sờ sau ót cô, cô làm mất tự nhiên nói: "Cái này a... để chị suy nghĩ thật kỹ đã."

Ôn Liễm nguyên tưởng rằng nàng sẽ rất sáng khoái đáp ứng, không ngờ còn phải cân nhắc một chút... nhất thời buồn buồn không vui ngẩng đầu lên nói: "Học tỷ không phải là sẽ chê em ba mươi tuổi, hoa tàn ít bướm chứ?"

Cố Tiệp Khê cố ý trêu ghẹo cô, nói: "Có thể lắm."

Ôn Liễm ôm eo Cố Tiệp Khê thật chặt, giống như sau khi Cố Tiệp Khê nói xong những lời này sẽ bị người khác cướp đi vậy, ngang ngược nói: "Em mặc kệ, cho dù em có già, em cũng phải bám theo chị." Sau khi nói xong, hai người đều cảm thấy những lời vừa rồi quá buồn cười, hai người đều không nhịn được cười phá lên.

Cố Tiệp Khê cười đủ rồi, từ từ ngừng lại. Ôn Liễm lại đối tư thế đầu tựa vào đùi của nàng, ngón tay Cố Tiệp Khê giúp cô sửa lại một chút tóc mai, chậm rãi nói: "Ôn Liễm, chị năm nay hai mươi."

"Hớ?" Ôn Liễm đang chơi điện thoại di động, nghe vậy khẽ nhấc lông mày.

"Mười năm sau chị ba mươi tuổi, đó là độ tuổi vô cùng tốt. Khi đó chị đã có năng lực tự lo cho cuộc sống, sẽ không cần dựa vào cha mẹ nữa, chị có thể nuôi nấng một người còn đang đi học là em..." Nói tới chỗ này Cố Tiệp Khê cũng không nhịn được cười khẽ một tiếng, sau đó nói tiếp "Với khả năng và dũng khí chống lại cả thế giới, tuổi trẻ có mất đi thì cũng không làm phai nhạt tình cảm, nếu đến lúc đó chúng ta vẫn còn ở chung một chỗ....chị muốn gả cho em Ôn Liễm."

Ôn Liễm mặc dù là nhìn điện thoại di động, nhưng lực chú ý của cô hoàn toàn đặt ở lời nói của Cố Tiệp Khê, khi nàng nói muốn gả cho mình, lòng đang yên bình giống như hồ nước bị một hòn đá rớt xuống làm cho mặt nước rung động từng vòng, hốc mắt cũng có chút nóng lên, trên mặt không lộ biểu cảm gì, ho khan một nói: "Nếu học tỷ chị muốn gả cho em, như vậy em sẽ cố gắng cưới chị."

Cố Tiệp Khê không ngờ bản thân rất nghiêm túc muốn hạ cam kết, nhưng lại nhận về câu trả lời không đúng đắn như vậy của Ôn Liễm, nổi giận nhào lên đánh cô.

Ôn Liễm bắt tay nàng lại, ôm nàng vào trong ngực, dí má vào trán nàng cười nói: "Không phải chỉ mười năm thôi sao, bất kể đến lúc đó chị muốn gả cho em hay là muốn cưới em, em đều nguyện ý..."

Một khắc Cố Tiệp Khê nói ra lời kia, trong lòng cô liền nảy ra một chủ ý tốt lắm, mặc dù trước mắt quốc gia không cho phép các nàng kết hôn, nhưng đến lúc đó, nếu như vẫn không được, coi như cô có tổn trăm phương ngàn kế cũng phải hoàn thành tâm nguyện của học tỷ...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Nhật Được Tiểu Động Vật

Sau khi trở về từ kỳ nghỉ Quốc khánh, Ôn Liễm càng bận rộn hơn. Bởi vì sắp tới kỳ thi cấp 4 tiếng anh rồi, đây quả thực là muốn lấy mạng của Ôn Liễm.

Tiếng Anh cái gì ghét nhất, cô là người Trung quốc tại sao phải đọc tiếng Anh... Cô thường xuyên một bên luyện đề thi cấp 4, một bên không ngừng tự

nhủ phải cố gắng nhét hết kiến thức vào đầu trước ngày thi.

Thật may là có Cố Tiệp Khê ở bên luôn luôn thúc giục và hướng dẫn, vào sáng sớm một ngày hè, cô đã nhớ xong hết các từ vựng tiếng Anh cần thiết, nếu không bây giờ áp lực nhất định sẽ lớn hơn, đầu óc cũng căng thẳng hơn.

Các nàng đã dọn đồ từ phòng ngủ tới nhà trọ mà Ôn Liễm thuê ở ngoài trường. Ngôi nhà này cách trường học khoảng mấy trăm thước, đứng ở trên ban công là có thể thấy được tòa nhà cao tầng trong trường học, nếu đi bộ sẽ đi đường nhỏ, mười mấy phút là tới, cho nên những chuyện ban đầu Cố Tiệp Khê lo lắng cũng được giải quyết.

Quá trình hai người dọn ra ngoài rất nhanh chóng, đệ trình đơn xin với phụ đạo viên, sau khi nhận được sự cho phép các nàng liền dọn ra ngoài. Những người trong phòng ngủ trừ Thường Lạc thừa dịp Ôn Liễm tới dọn đồ liền kéo Cố Tiệp Khê lại khuyên lần nữa ra, những người khác cũng không có ý kiến gì. Lâm Tuyết Tuệ, Cao Tình Kỳ, Từ Nhã Khiết các nàng còn hỗ trợ khuôn đồ xuống.

Thời điểm ở nhà thuê, các nàng mặc dù có phòng bếp, dụng cụ nấu ăn đầy đủ, Ôn Liễm còn mua mua một bộ chén đĩa mới tinh, nhưng mà các nàng lại không thường tự mình nấu ở nhà.

Bởi vì nếu phải nấu cơm, không chỉ phải mua thức ăn, nấu nướng, còn phải rửa chén nữa, hết sức toái cùng rườm rà, hơn nữa mua nguyên liệu nấu so với ăn ở canteen cũng không hơn kém là bao, các nàng dứt khoát ăn ở canteen.

Chỉ những lúc có hứng thú, cộng thêm Ôn Liễm rảnh rỗi, cô sẽ phụng bồi Cố Tiệp Khê đi siêu thị mua thức ăn, sau đó trở về làm hai ba món, điều hòa cuộc sống.

Tất cả mọi chuyện đều đi theo chiều hướng tốt đẹp.

Đến tháng mười một là lúc trong phòng thí nghiệm cần phải đổi áo blouse trắng ngắn tay thành blouse trắng dài tay.

Ôn Liễm đang dùng kiềm cầm máu kẹp lá gan của con chuột nhỏ đã được giải phẫu lên quan sát, bởi vì trước kia nó bị ngâm trong dung dịch, nên trong khoang bụng đều là màu tím xanh, ngay cả màu sắc của lá gan cũng có biến hóa. Ôn Liễm trầm ngâm một chút, ở trong đầu tìm kiếm ngôn từ thích hợp để ghi chép.

Đột nhiên không biết từ nơi nào truyền đến chuông điện thoại reo, mặc dù âm thanh rất nhỏ nhưng ở một nơi yên tĩnh như phòng thí nghiệm, ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể tạo ra tiếng vang lớn, thanh âm này rất rõ ràng truyền vào tai Ôn Liễm.

Ôn Liễm phản xạ sờ túi áo khoác tìm điện thoại di động, cũng không phải là của cô, tò mò thả lá gan của chuột xuống, ngẩng đầu lên đi tìm nguồn gốc âm thanh.

Ở trước một cái bàn khác Tống Nguyên Câu đúng lúc lấy điện thoại di động ra, tiếng chuông chấm dứt, ông ấy đem điện thoại di động áp vào tai, thấp giọng hỏi: "Ai vậy?"

Điện thoại bên kia truyền đến tiếng vang nhỏ xíu, đại khái là nói tên ai đó, Tống Nguyên Câu gật đầu một cái nói: "Nguyên lai là các người à, tôi có chuyện gì không?" Ôn Liễm thấy không có chuyện gì, lại cúi đầu, dùng bút mực viết hai chữ "Thâm hồng" lên báo cáo.

Cô những bộ phận khác của con chuột, liền nghe được giọng nói có phần mất kiên nhẫn của Tống Nguyên Câu: "Không phải đã nói với mấy người rồi sao, tôi bây giờ chỉ muốn dạy học, không muốn đụng vào dao mổ nữa."

"Mấy người đi tìm người khác đi, tôi không muốn động!"

Không biết đối phương nói cái gì, mặt Tống Nguyên Câu liền biến sắc nhanh chóng đứng dậy "Cái gì?" cái ghế bị ông ấy đứng lên làm ngã, lúc va chạm vào sàn nhà phát ra thanh âm to lớn vang vọng khắp phòng thí nghiệm.

Ôn Liễm sợ hết hồn, bà vai cũng run rẩy, nhưng dù có như vậy, tay cầm kiềm cầm máu vẫn vững như thái sơn, ruột của chuột trắng nhỏ cũng không có bị cô kéo ra ngoài một phần.

Đến khi Tống Nguyên Câu cúp điện thoại, cô vội vàng đặt dụng cụ trên tay xuống, đi tới quan tâm hỏi: "Lão sư, thế nào?"

Sắc mặt Tống Nguyên Câu hết sức nặng nề, nghe được câu hỏi của Ôn Liễm, cũng không có trả lời ngay, mà là đan tay lại trầm mặc hồi lâu.

Ôn Liễm chưa từng thấy qua ông như vậy, đứng ở bên người quan sát biểu tình của ông, không dám nói thêm lời nào.

Tống Nguyên Câu suy tư rất lâu, rốt cuộc trong lòng quyết định, định nói gì đó với Ôn Liễm, lời đến khóe miệng lại bị thu về, quay lại giao phó nói: "Em ở đây chờ, tôi ra ngoài một chuyến." Vừa nói vừa khom người dựng cái ghế lên, đặt lại ngay ngắn.

"Lão sư có việc gì à? Em có thể giúp một tay không?" Ôn Liễm thấy ông đi gấp như vậy, cho là nhà ông ấy xảy ra chuyện, chủ động đề nghị. Ông liếc mắt nhìn trên bàn của mình vô cùng bừa bộn, nói tiếp: "Không cần đụng vào đồ trên bàn của tôi, trước khi đi điện nước phải kiểm tra lại, ký tên của tôi lên sổ ghi chép đang sử dụng, sau đó khóa kỹ cang cửa phòng thí nghiệm." Vừa nói liền bước nhanh ra ngoài.

Ôn Liễm gật đầu tỏ ý đã biết, những chuyện này mỗi ngày cô đều làm, hiển nhiên nhớ.

Tổng Nguyên Câu trước khi đi, vẫn không yên lòng liếc mắt nhìn phòng thí nghiệm, đại khái là bởi vì thời giờ quá gấp, cuối cùng vẫn vội vã đi.

Tổng Nguyên Câu đi rồi, trong phòng thí nghiệm chỉ còn lại một mình Ôn Liễm. Cô cho là Tổng Nguyên Câu không bao lâu sau sẽ trở lại, cho nên liền an tâm ngồi xuống tiếp tục thí nghiệm.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cô trong thí nghiệm ngẩng đầu lên, nhìn đồng hồ, đã hơn giờ ăn tối rồi, Tổng Nguyên Câu vẫn chưa trở về. Bên ngoài sắc trời đã tối, nhưng màu đen lại thêm mấy phần u ám so với mọi hôm, bởi vì đèn trong phòng thí nghiệm vẫn luôn mở, Ôn Liễm ngược lại không có phát giác.

Không biết gió lớn từ đâu thông qua cửa sổ vù vù chui vào trong phòng thí nghiệm, cả phòng thí nghiệm vắng vẻ, cho nên cũng không có lưu lại bao lâu liền theo đường cũ bay ra ngoài. Ôn Liễm đi tới cửa sổ nhìn bầu trời một chút, ngay cả một vì sao cũng không có, trăng sáng cũng không biết núp chỗ nào rồi.

Xem ra tối nay mưa lớn lắm. Cô do dự một chút, quyết định sớm về nhà, không có chờ Tổng Nguyên Câu trở lại, nhưng mưa lập tức đổ xuống như thác cho nên bị mắc kẹt ở trong trường học.

Mỗi lần mưa lớn như thác đổ, trường học có vài chỗ trống sẽ tích đầy nước, chỉ có thể dẫm qua. Hôm nay mặc Ôn Liễm mang giày vải, nếu dẫm phải nước thì phải về giặt giày, mà cô lại không muốn.

Dọn dẹp phòng thí nghiệm xong, Ôn Liễm tự cho là có thể về trước khi mưa xuống, không nghĩ tới mới vừa đi ra khỏi tòa nhà có phòng thí nghiệm, mưa to liền ùng ùng trút xuống. Cô vội vàng bung dù ra, trong lòng vui mừng vì buổi sáng lúc đi đã ngoan ngoãn nghe lời Cố Tiệp Khê mang theo dù, bây giờ mới không có bị ướt như chuột lột.

Cô chạy nhanh, mưa rơi càng ngày càng lớn, ào ào từ trên trời trút xuống, trên đất bắt đầu đọng nước. Ôn Liễm thận trọng nhảy qua vũng nước, bất quá vẫn không tránh được bị ướt giày và ống quần. Mưa to còn kèm theo gió lớn, cây dù nhỏ của Ôn Liễm không chịu nổi, bị gió thổi nghiêng ngã, nhiều lần thiếu chút nữa thì kéo Ôn Liễm theo rồi.

Lúc sắp về đến nhà, quần áo Ôn Liễm cơ hồ ướt hết, đang muốn tăng thêm tốc độ, chợt nghe tiếng kêu meo meo yếu ớt từ trong bụi cỏ ven đường truyền tới, Ôn Liễm đang cuống cuống trở về nhà bỗng sốt một chút, dừng bước lại, nhìn bụi cỏ kia do dự một lát.

Mới đầu cô cho là mình nghe lầm, cuối cùng vẫn quyết định đi qua nhìn một chút. Trước tiên đi vòng quanh bụi cỏ, sau khi lần nữa nghe tiếng mèo kêu, cô mới đội mưa vạch bụi cỏ ra tìm.

Không bao lâu, ngay tại bụi cỏ cô tìm được một con mèo nhỏ màu vàng hình như mới sinh không lâu, toàn thân đều là nước mưa, bụng lõm xuống, mắt hơi hép, tứ chi run rẩy giùng giàng muốn bò dậy.

Có thể là cảm thấy sự tồn tại của Ôn Liễm, nó run rẩy bò tới chỗ Ôn Liễm, Ôn Liễm vội vàng đưa tay ra nghênh đón nó, nó liền nhẹ nhàng cả cả vào tay Ôn Liễm, có mấy phần muốn Ôn Liễm mang nó đi.

Ôn Liễm suy nghĩ một chút trên người dường như không có thứ gì có thể cho nó ăn, nhưng nếu như cứ để mặc cho con mèo nhỏ ở chỗ này dầm mưa đói bụng, cuối cùng chỉ có nước chết thôi. Lòng nhân ái của bác sĩ, Ôn Liễm không đành lòng thấy chết mà không cứu, quyết định mang con mèo nhỏ về nhà, sợ nó bị lạnh, còn cố ý từ trong bọc sách lấy ra áo blouse trắng, bọc nó lại mang về.

Nghe được tiếng mở cửa, Cố Tiệp Khê đang xem ti vi vội vàng buông remote xuống, từ phòng khách chạy ra cửa đón Ôn Liễm. Vừa nhìn thấy Ôn Liễm toàn thân quần áo đều dính nước, nàng liền đau lòng hỏi: "Bên ngoài mưa lớn như vậy, sao không chờ tạnh mưa rồi về?" Xoay người chạy vào phòng tắm lấy khăn lông.

Sắc mặt Ôn Liễm có chút trắng bệch, người run rẩy, đem cây dù đi mưa bị gió lớn thổi biến hình gác lên trên tủ giày nói: "Em sợ mưa nhất thời không dùng được, liền nhanh chóng về nhà."

Cố Tiệp Khê cầm khăn lông tới, giúp Liễm lau mặt, thời tiết đã chuyển lạnh lâu rồi, cô bị ướt như vậy có thể dễ mắc bệnh lắm. "Vậy em ôm áo khoác trên tay để làm gì vậy?" Nàng thấy trong ngực cô ôm chặt áo blouse trắng hỏi.

Ôn Liễm mặc cho nàng giúp mình lau mặt, nâng mắt lên nhìn gương mặt ôn nhu của Cố Tiệp Khê, khiếp khiếp hỏi: "Tiệp Khê, chị có thích tiểu động vật không? Là cái loại lông dài đó."

Cố Tiệp Khê bỗng sốt một chút, động tác trên tay cũng dừng lại "Thứ gì?"

"Chính là a... Tiệp Khê, em có đem về một thứ. Nhưng em không biết chị có thích hay không..."

Cố Tiệp Khê lần nữa nghi hoặc hỏi: "Thứ gì?"

"Nếu chị không muốn nuôi, chúng ta có thể cứu sống nó, rồi đưa cho nhà nào đó cũng được..." Ôn Liễm nói trước, vừa nói vừa mở áo khoác ra....

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Con Mèo Tên Penicillin

Lúc Ôn Liễm nói xong, con mèo nhỏ bị áo khoác phủ lại cũng hoàn toàn hiện ra trước mắt Cố Tiệp Khê.

Cố Tiệp Khê nhìn con mèo nhỏ gầy yếu kia, sững sốt hồi lâu.

"Tiệp Khê chúng ta cùng nhau giữ nó lại nuôi có được hay không?" Ôn Liễm khẩn cầu. Con mèo trốn ở trong ngực nhẹ nhàng meo một tiếng, giống như phụ họa lời Ôn Liễm vậy, một lớn một nhỏ bởi vì bị lạnh mà run lấy bầy.

Cố Tiệp Khê bị Ôn Liễm kêu hoàn thần lại, nhìn cô một chút, lại nhìn con mèo ở trong ngực cô, người và thú đều bày ra ánh mắt đáng thương... Do dự một chút, chậm rãi gạt đầu.

Ôn Liễm cao hứng nhảy lên, nghiêng thân hôn một cái lên mặt Cố Tiệp Khê cái, nói: "Em cũng biết Tiệp Khê nhất định sẽ thu nhận nó." Nói xong cũng không kịp cởi giày định vào phòng bếp tìm thức ăn cho mèo.

Cố Tiệp Khê ngượng ngùng khẽ đẩy cô ra, khuyên can: "Đưa con mèo cho chị, em đi tắm trước, kéo cảm lạnh." Đem khăn lông khoác lên trên cổ cô, sau đó từ trên tay cô ôm lấy con mèo nhỏ hỏi "Em nhặt nó ở đâu vậy?"

"Em thấy nó ở trong bụi cỏ, hình như nó mới ra đời không lâu, sợ nó bị mưa dầm chết nên liền ôm trở lại." Ôn Liễm kéo khăn lông trên cổ xuống, lau lau áo khoác ướt đầm nói "Bây giờ chắc nó đói bụng lắm, chị tìm ít đồ ăn cho nó đi."

Cố Tiệp Khê nhẹ nhàng sờ đầu con mèo nhỏ, gạt đầu. Ôn Liễm nhìn Cố Tiệp Khê, có chút bận tâm nàng không biết chiều cố mèo, hỏi: "Chị có thể làm được không? Bằng không chờ em tắm xong rồi chị mới dứt nó đi."

Cố Tiệp Khê liếc cô một cái, bực mình nói: "Chị là y tá, em vẫn chưa yên tâm?" Xoay người đi tới tủ lạnh ở phòng bếp, muốn tìm xem bên trong có cái gì có thể cho mèo ăn không.

"Cũng đúng." Ôn Liễm nghĩ thông suốt cười lảo lảo nói, đi vào phòng ngủ lấy quần áo đi tắm.

Lúc đi ra, nhìn thấy Cố Tiệp Khê vẫn còn ở trước tủ lạnh quần quít, cô đột nhiên nghĩ đến gì đó, dặn dò: "Không được cho nó uống sữa tươi, nghe nói mèo không chịu được đường sữa, uống sữa bò sẽ bị đau bụng chết mất."

Cố Tiệp Khê nhìn Ôn Liễm cầm quần áo vào phòng tắm, ngón tay còn do dự từ trên sữa bò chuyển tới sữa chua để ở bên cạnh, xấu xa nghĩ "Vậy liền đem sữa chua mà ngày mai Ôn Liễm muốn uống chia cho nó một phần đi..." Dù sao Ôn Liễm xem trọng nó như vậy, khẳng định không có chuyện gì.

....

Ôn Liễm sau khi tắm xong, khí lạnh toàn thân cũng bị xua tan ra hết, thân thể nhẹ nhõm rất nhiều, thậm chí thời điểm ở trong phòng tắm còn có một loại ảo giác hơi nóng tỏa ra từ thân thể mình. Thân thanh khí sáng ra khỏi phòng tắm, đem quần áo ướt sũng ném vào trong máy giặt, nghe thấy thanh âm nước sôi phát ra từ trong phòng bếp.

Cô đi tới, Cố Tiệp Khê đang đeo tạp dề nấu canh gừng. Cảnh tượng như vậy từ khi các nàng dọn ra ngoài cô thấy không biết bao nhiêu lần, nhưng tối nay, cảm thụ trong lòng lại có chút bất đồng.

Đội mưa về nhà, chờ đợi mình không phải là bạn cùng phòng, mà là ngôi nhà ấm áp có người yêu của mình, còn có canh gừng nóng hổi nữa, loại đãi ngộ này không phải ai cũng có thể hưởng thụ.

Ôn Liễm đứng ở cửa phòng bếp, lẳng lặng nhìn một hồi, sau đó đi tới. Muốn ôm một cái, từ phía sau lưng đem Cố Tiệp Khê ôm vào trong ngực. Nhiệt độ cơ thể trên người Cố Tiệp Khê nhanh chóng truyền vào lòng cô. Ôn Liễm thoải mái hít một hơi, không muốn làm gì khác, cứ như vậy ôm lấy Cố Tiệp Khê không buông.

Cố Tiệp Khê sớm đã thành thói quen với những hành động bất ngờ của cô, không sợ hãi hỏi: "Tắm xong rồi?"

Ôn Liễm gác cằm lên trên bả vai nhỏ của nàng, gạt đầu một cái, đuôi tóc ẩm ướt vẫn còn đang nhỏ nước.

Cố Tiệp Khê đóng lò vi ba lại, tự mình ném thử một miếng canh gừng vừa nấu, mùi vị vừa vặn, không quá cay cũng không ngọt lắm, nói: "Chờ một chút, canh gừng đã nấu xong, em uống một chén đi."

Ôn Liễm gạt đầu như giả vờ, hỏi: "Mèo đâu?"

Cố Tiệp Khê trả lời: "Ở trong cái hộp đặt trên ghế sa lon đó, em không thấy sao?"

"Không có chú ý tới." Ôn Liễm hứng thú bưng bưng nói "Chúng ta cũng nên đặt cho nó cái tên chứ?"

Cố Tiệp Khê để muỗng canh xuống, hỏi: "Muốn đặt tên gì?"

Tế bào não của Ôn Liễm nhanh chóng vận động, đại khái là do kiến thức chuyên ngành đã ăn mòn óc của cô, vừa nghĩ tới phải đặt tên thì trong đầu của cô liền toát ra một cái rồi lại một cái tên chuyên ngành "Amoeba? Clo? Pseudomonas aeruginosa? Nếu không kêu nó là Penixilin ha?" Mèo nhà cô tên là Penicillin, suy nghĩ một chút cảm thấy rất thú vị nha.

Cố Tiệp Khê nghe cô đọc lên tên thuốc cùng những thứ khác liền mỉm cười, xoay người đối mặt với Ôn Liễm, lúm đồng tiền nở rộ trên mặt nói: "Tên em đặt thật là đặc biệt."

"Vậy chọn cái nào?" Ôn Liễm chờ nàng quyết định.

"Penicillin đi, Penicillin dễ nghe nhất." Cố Tiệp Khê từ trong những cái tên mà cô nói, chọn một cái tên tương đối thích hợp đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, hít một hơi "Em là muốn nói.... nó là thuốc của em sao?" Trong lời nói mang theo một chút ghen tức.

Ôn Liễm không nghĩ tới học tỷ vậy mà lại ăn giấm của một con mèo, hơn nữa danh tự này là do nàng chọn đó nha, lúc này còn nhìn mình như vậy nữa, cô kiên định phủ nhận "Không có." Cánh tay vừa kéo lại để cho Cố Tiệp Khê dán chặt vào mình, mỉm cười nói "Thuốc của em ở ngay trước mặt nè."

Cố Tiệp Khê bị cô ôm lấy, vốn là đỏ mặt, lại nghe cô nói những lời đó mặt càng đỏ hơn, bùi bùi định cái gì, môi liền bị Ôn Liễm cúi đầu ngậm lấy.

Đầu lưỡi cùng đầu lưỡi dây dưa chung một chỗ, một cái đột nhiên thu về, một cái khác vội vàng đi theo, cứ như bị vây ở trong nhà lao, tiến thoái khó khăn. Lực hút bên trong nhà lao cứ như muốn phải nuốt nó vào trong bụng vậy, khẩn trương rối loạn, lúc này nó lại gặp vật thể mềm mại giống mình, bị nó hướng dẫn rồi đi nhà lao...

Răng thỉnh thoảng va chạm phát ra thanh âm, làm cho Cố Tiệp Khê nghe mà mặt đỏ mang tai.

Ngay tại lúc Ôn Liễm ôm Cố Tiệp Khê càng chặt hơn, bàn tay không đứng đắn muốn tuột xuống, cô có chừng mực ngưng lại, ôm Cố Tiệp Khê vào trong ngực, nhẹ thở hổn hển. Nếu như không dừng lại tiếp theo sẽ phát sinh cái gì trong lòng cô rất rõ ràng.

Cô là có ý xấu, mỗi buổi tối ngủ bên cạnh Cố Tiệp Khê, rất nhiều lần thiếu chút nữa không nhịn được muốn ăn nàng, nhưng lại nghĩ tới bây giờ bản thân còn chưa thể chịu trách nhiệm hoàn toàn được, đành phải làm Liễu Hạ Huệ thôi.

Buổi tối hôm đó, Cố Tiệp Khê lướt Weibo lướt đến tin tức liên quan tới bác sĩ lại bị làm hại.

Đơn giản chỉ vì thái độ của bác sĩ khi quan sát các triệu chứng, bệnh nhân liền từ trong túi xuất dao ra đâm một nhát vào bác sĩ. Bác sĩ đó muốn chạy trốn còn bị bệnh nhân cản lại đâm thêm mấy nhát. Cuối cùng bệnh nhân bị bắt giam, còn vị bác sĩ kia tới bây giờ còn đang trong phòng cấp cứu, không biết có thể cứu sống hay không.

Cố Tiệp Khê tương lai phải làm y tá, nhìn tin tức như vậy không khỏi hãi hơn nữa trong lòng cũng có chút thê lương, không đành lòng xem tiếp nữa, nàng đưa điện thoại di động cho Ôn Liễm, muốn cho cô nhìn một chút, sau này phải cẩn thận hơn.

Ôn Liễm đang cầm lòng gà chọc Penicillin lắc đầu một cái, nói: "Không xem đâu, để tránh bản thân dao động." Chuyện như vậy gần đây xảy ra rất nhiều, Ôn Liễm lúc đầu lòng đầy căm phẫn sau đó biến thành mất hết ý chí, nhưng cô vẫn muốn làm bác sĩ như cũ, cho nên không muốn đọc những tin tức thế này.

Khi Ôn Liễm một lần nữa bước vào lớp khi tiếng chuông vào học vang lên, Cao Tĩnh Kỳ ngồi ở bên cạnh rốt cuộc không nhịn được hỏi: "Cuộc sống ở bên ngoài tốt không?" Trong lời nói tràn đầy hâm mộ.

"Đương nhiên tốt rồi, muốn chơi đến mấy giờ liền chơi đến mấy giờ, căn bản không có chuyện tắt đèn đi ngủ." Ôn Liễm dương dương đắc ý nói.

"Theo như cậu nói làm tôi và Tuyết Tuệ cũng muốn dọn ra ngoài." Cao Tĩnh Kỳ mặt đầy buồn bực nói.

"Dọn ra ngoài à." Ôn Liễm lấy sách trong túi ra, hỏi "Hai cậu và Hồng Mạn Văn thế nào?" Cô còn cho là vì các nàng lại gây gỗ, mới dẫn tới việc nàng cùng Lâm Tuyết Tuệ muốn dời ra ngoài.

"Vừa nhìn thấy nàng ta liền không thích." Cao Tĩnh Kỳ ngay thẳng nói "Nhưng mà chúng ta dọn ra ngoài, trong phòng ngủ chỉ còn lại một mình Hồng Mạn Văn, Tuyết Tuệ nói như vậy không tốt lắm."

"Cũng đúng." Ôn Liễm suy nghĩ một chút, lúc các nàng nhập học, phòng ngủ đều đã được sắp xếp ổn thỏa, số người vào ở cũng vừa vặn, nếu các nàng đều đi, Hồng Mạn Văn cũng chỉ có thể một mình một gian phòng, nhất định sẽ làm âm i cho coi. Trước mắt thật sự không có biện pháp gì để giải quyết đề này.

Ánh mắt Cao Tĩnh Kỳ đảo qua đảo lại, hỏi: "Ôn Liễm a, thật ra thì tôi luôn muốn hỏi cậu với vị học tỷ ở chung phòng với cậu quan hệ như thế nào, tôi cảm thấy hai người không giống như là bằng hữu bình thường..." Lời còn chưa nói hết, eo nàng đột nhiên bị Lâm Tuyết Tuệ chọt một cái, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác mở to hai mắt nghi hoặc nhìn Lâm Tuyết Tuệ hỏi "Thế nào?"

"Học đi, đừng có nói chuyện nữa." Lâm Tuyết Tuệ mặt không cảm giác nhìn tấm bảng đen trước mặt nói.

Động tác của Ôn Liễm mới vừa rồi Lâm Tuyết Tuệ thu vào đáy mắt, đặc biệt là khi cô nghe được Cao Tĩnh Kỳ hỏi quan hệ thế nào với học tỷ sắc mặt

đột nhiên biến hóa, cho nên ánh mắt nàng trở nên vi diệu.

Cao Tĩnh Kỳ le lưỡi với Lâm Tuyết Tuệ, hiển nhiên nàng dừng dừng với lời nhắc nhở đó, thấp giọng hỏi Ôn Liễm tiếp: "Ôn Liễm, cậu có phải cùng học tỷ của cậu ở cùng một chỗ hay không?" Lâm Tuyết Tuệ muốn ngăn cản lời nàng đã không còn kịp rồi.

"Cái gì?" Ôn Liễm trầm mặc mấy giây, không tỏ ý kiến mỉm cười, vừa định trả lời "Đúng thì thế nào?"

Biểu tình của cô bị Lâm Tuyết Tuệ thu vào trong mắt, tự nhiên biết nội hàm thực sự, nàng vội vàng kéo Cao Tĩnh Kỳ lại, nói: "Ý Ôn Liễm là không có, chớ hỏi nữa, cẩn thận Ôn Liễm sinh khí đó." Thật ra thì nàng vẫn luôn có dự cảm, chỉ là không có được Ôn Liễm khẳng định, không dám phán đoán bậy bạ.

"Thật a?" Cao Tĩnh Kỳ nghe nói Ôn Liễm sẽ tức giận, tay chân luống cuống giải thích: "Ôn Liễm, cậu không nên hiểu lầm, chính là không biết từ nơi nào truyền tới lời đồn đãi nói có hai nữ sinh hệ hộ lý và hệ lâm sàng thích nhau, còn ở chung nữa, tôi cảm thấy rất giống cậu với học tỷ của cậu, cho nên mới hỏi cậu, cậu đừng tức giận a! Bây giờ tôi biết không phải hai người rồi."

Nàng liên tục nói xin lỗi, chỉ sợ Ôn Liễm sẽ tức giận.

"Không có sao. Miễn là cậu đừng có khắp nơi nói bậy bạ là tốt." Ôn Liễm trấn định nói, giống như chuyện này một chút quan hệ với cô cũng không có, mà thực ra thì ngay tại lúc Cao Tĩnh Kỳ nói, lòng cô chợt nhảy một cái, sau đó trầm xuống.

Hệ Hộ lý... Hệ Lâm sàng... A a a a....

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Đau Thương

Sau khi tan học, Ôn Liễm một bên cúi đầu suy tư về việc Cao Tĩnh Kỳ nói khi nãy, vừa hướng ra cổng trường chuẩn bị về nhà. Cố Tiệp Khê hôm nay tan lớp sớm hơn cô, cho nên cô đành phải lẻ loi một mình đi về.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt trống rỗng nhìn lướt qua bốn phía, tâm loạn như ma, không ngừng hoài nghi tính chân thực trong lời nói kia của Cao Tĩnh Kỳ, vừa tìm kiếm phương pháp giải quyết.

Đột nhiên bị người từ phía sau vỗ một cái, Ôn Liễm quay lại nhìn một cái, nguyên lai là Lâm Tuyết Tuệ.

Cô vừa định hỏi có chuyện gì, Lâm Tuyết Tuệ liền giơ tay lên, đưa cây bút mực cho cô nói: "Cậu để quên bút."

Ôn Liễm nhìn sơ qua là có thể nhận ra đó là bút của mình, từ trên tay nàng nhận lấy, biện giải nói: "Nhất định là lúc tan lớp đi quá gấp, cho nên quên mang theo. Cảm ơn cậu nha, Tuyết Tuệ." Tiệp tay cắm bút vào trong túi.

"Không sao, không sao." Lâm Tuyết Tuệ sau khi trả bút lại cho Ôn Liễm, không có ý đi ngay, còn đứng tại chỗ.

Ôn Liễm nhìn nàng một mình tới tìm mình, sau lưng không có Tĩnh Kỳ theo đuôi kia, tò mò hỏi: "Tĩnh kỳ đâu?"

"Tôi bảo cậu ấy tới phòng ăn dành chỗ trước rồi." Lâm Tuyết Tuệ giải thích, nàng tới đây trừ đưa bút ra thì cũng bởi vì một chuyện: "Lời của Tĩnh Kỳ mới vừa rồi, cậu đừng để ở trong lòng, nàng là vô tâm."

Nụ cười trên mặt Ôn Liễm cứng lại, trong lòng lộp bộp, qua một hồi lâu không để lộ dấu vết nói: "Không sao, chỉ cần cậu ấy đừng đoán bậy bạ là được rồi."

"Ừ, cái này tôi biết, tôi sẽ khuyên cậu ấy." Lâm Tuyết Tuệ gật đầu một cái.

"Bất quá, cậu ấy nghe được những lời đồn đãi kia từ đâu vậy?" Ôn Liễm thử dò xét hỏi.

"Nghe nói là có mảnh giấy nhỏ không biết ai ban bố ở trường học, gây nhiều xôn xao, rất nhiều người đều đang suy đoán là ai. Nhưng dấu sao cũng là chuyện không căn cứ, hai ngành lâm sàng và hộ lý nữ sinh nhiều như vậy, coi như có phối hợp từng người với nhau cũng không đoán được gì đâu."

Lâm Tuyết Tuệ đem sự tình đầu đuôi nói hết, bữu môi khinh thường "Một đám người nhảm chán."

Lời của Lâm Tuyết Tuệ khiến Ôn Liễm yên tâm một nửa, trong đầu nghiêm túc suy tư.

Lâm Tuyết Tuệ là người bạn mà cô kết giao từ khi nhập học, mặc dù tính cách trầm tĩnh nhưng tuyệt đối là người bạn đáng tin cậy, chuyện này thật ra thì không cần thiết giấu diếm nàng, hơn nữa bây giờ chỉ có hai người bọn họ, Ôn Liễm mở miệng muốn thẳng thắn với nàng "Tuyết tuệ, thật ra thì tôi cũng

học tỳ..."

Lâm Tuyết Tuệ cắt đứt lời của cô nói: "Tôi biết rồi, yên tâm đi, tôi sẽ không nói bậy bạ đâu."

"Vậy cậu cảm thấy chúng ta như vậy là đúng sao?" Ôn Liễm rất muốn biết thái độ của nàng, cô cũng từ Cố Tiệp Khê sớm biết được Thường Lạc đã nói chuyện với nàng, mặc dù đã quen với việc bị nghi ngờ nhưng cô luôn muốn có một người ủng hộ mình, khích lệ mình, mà cô thì tin tưởng Lâm Tuyết Tuệ chính là người như vậy.

Lâm Tuyết Tuệ quả nhiên không phụ lòng cô, hời hợt nói: "Mặc dù tôi là bạn cậu, nhưng tôi lại không có quyền đi quản chuyện của các cậu, chỉ cần các cậu cảm thấy tốt là đủ rồi."

Ôn Liễm cảm động mím chặt môi "... Cảm ơn..." Vô cùng vui mừng khi có một người bạn như vậy.

"Cố gắng lên đi." Lâm Tuyết Tuệ cuối cùng khích lệ nói: "Con đường này có chút khó đi, nhưng tôi tin tưởng cậu nhất định sẽ kiên trì đến cùng, nếu cần giúp gì, bọn tôi luôn sẵn sàng."

Bọn tôi luôn sẵn sàng. Ôn Liễm nhắm mắt lại, mở ra, trong con ngươi lại khôi phục tự tin.

Không có chứng cứ xác thực thì lời đồn đãi vĩnh viễn là lời đồn đãi, không thể thành sự thật được. Minh sợ cái gì? Minh có gì phải sợ? Trên đời này có đúng sai tuyệt đối sao? Cho dù bây giờ có người tới mắng vào mặt cô, cô cũng dám lý trực khí trắng phản bác lại.

Sau khi nghĩ thông suốt, mới đầu còn định đi xem tờ rơi viết cái gì, còn giờ thì liếc mắt thôi cô cũng không thèm nữa. Bây giờ lo lắng duy nhất của cô chính là lời đồn đãi, vạn nhất nó truyền tới tai Cố Tiệp Khê, chị ấy sẽ nghĩ như thế nào. Mặc dù cô tin tưởng học tỳ sẽ giống mình không lùi bước, nhưng nếu vì chuyện này mà sinh khí là không đáng giá.

Cô về nhà, ăn cơm với Cố Tiệp Khê xong, theo như thường lệ Cố Tiệp Khê nấu cơm thì cô phải rửa chén, Ôn Liễm ngoan ngoãn đeo tạp dề, bung chén đĩa vào phòng bếp.

Mở khóa vòi nước, nước chảy rào rào ra ngoài. Cố Tiệp Khê ở bên ngoài trêu chọc Penicillin.

Bất quá mới có mấy ngày, Penicillin không còn bộ dáng gầy yếu như lúc cô mới nhập được nữa, có thể là do được Ôn Liễm các nàng chăm ăn quá tốt, thân thể lớn một vòng, lông trên người cũng dài ra. Đặc biệt là lông hai bên má, so với lông trên người thì dài hơn một chút.

Nó bây giờ còn nhỏ, Cố Tiệp Khê chỉ cần một tay là có thể ôm lấy nó. Một cái tay khác thì vuốt vuốt lông nó, dễ dàng nắm được một túm lông "Ôn Liễm, chị có cảm giác Penicillin không giống mèo Trung Quốc a?"

Tiếng nước chảy quá lớn, Ôn Liễm không có nghe rõ nàng đang nói gì, cố ý khóa vòi nước lại, hỏi "Chị mới vừa nói cái gì?" Cố Tiệp Khê ngẩng đầu liếc mắt nhìn, lại cúi đầu tiếp tục sờ sờ Penicillin đem lời vừa nói thuật lại một lần.

Ôn Liễm suy nghĩ một chút, cô cũng cảm thấy Penicillin không giống như mèo nhà thông thường, nhưng màu lông lại không khác gì mèo thông thường, suy đoán nói: "Không chừng nó là hỗn huyết thì sao?"

Cố Tiệp Khê đồng ý gật đầu một cái, Ôn Liễm thấy đây là một cái cơ hội tốt để hỏi, vừa dùng giẻ lau dầu mỡ trên đĩa, vừa làm bộ lơ đãng hỏi: "Học tỳ gần đây có nghe tin đồn bất quái gì trong trường học hay không?"

"Tin đồn bất quái gì vậy?" Cố Tiệp Khê bắt chước Penicillin kêu meo meo, thanh âm mềm mại không giống như đang hỏi.

Penicillin lật cả người trên đùi Cố Tiệp Khê, đem cái bụng trắng như tuyết phơi bày hoàn toàn trước mặt Cố Tiệp Khê, tỏ ý muốn nàng sờ một cái. Cố Tiệp Khê cũng chịu sờ đầu nó, sau đó sờ bụng nó.

Ôn Liễm cân nhắc sắp xếp từ ngữ, từ từ nói: "Ở trường học, em có nghe nói không biết là ai tung tin có hai người ở cùng một chỗ huyền ảo cả trường."

"Nga?" Cố Tiệp Khê tay sờ bụng Penicillin dừng một chút, nói: "Không có nghe nói."

Ôn Liễm yên tâm, tiếp tục rửa chén nói: "Em cũng không biết rõ lắm, dù sao chuyện này không liên quan tới chúng ta vậy là được rồi."

"Mấy ngày nay sao em không có tới phòng thí nghiệm?" Cố Tiệp Khê thấy cô gần đây đều về nhà đúng giờ nghi ngờ hỏi.

"Tổng giáo sư không có kêu em đi, em cũng không có đi." Ôn Liễm lắc lắc đầu nói.

Nhắc tới cũng kỳ quái, rõ ràng phòng thí nghiệm rất bận rộn, nhưng mấy ngày nay Tổng Nguyên Câu không có kêu cô qua phòng thí nghiệm. Chẳng lẽ từ sau ngày hôm đó ông ấy vẫn chưa về trường, Ôn Liễm tổng có một dự cảm xấu quanh quẩn ở trong lòng, mãi mà không tan.

Nhưng hiếm khi có thể nghỉ ngơi, còn có thời gian bởi Cố Tiệp Khê nữa cho nên liền không tra cứu, dù sao Tổng Nguyên Câu có chuyện nhất định sẽ kêu cô tới phòng thí nghiệm.

Nhưng mà cô hoàn toàn không nghĩ tới là thời điểm gặp lại Tổng Nguyên Câu, cũng không phải là ở trong phòng thí nghiệm của trường, mà là linh đường của nhà tang lễ ở ngoại ô.

Câu nói đầu tiên là mà ông ấy nói là "Ban đầu tôi còn muốn nhờ ông ấy chỉ bảo em, không nghĩ tới chuyện lại phát sinh như vậy..."

Trong cổ họng Ôn Liễm giống như bị thứ gì đó làm nghẹn lại vậy, hồi lâu mới có thể hé miệng thốt ra năm chữ "Lão sư nén bi thương..."

Mấy ngày không thấy Tống Nguyên Câu, hình như ông ấy già đi rất nhiều, trước kia luôn nghiêm túc giờ thì cũng không thể giả bộ nữa, cả người giống như bị hút hết sinh lực khí vậy, uể oải gờ tay lên, giọng khàn khàn nói: "Ông ấy cũng coi là một nửa lão sư của em, em đi lên dâng một đóa hoa cho ông ấy đi."

Ôn Liễm mím chặt môi, gật đầu một cái thật mạnh.

Linh đường treo đầy khăn trắng, ngay chính giữa để một cỗ quan tài phủ vải trắng, thân nhân quỳ trước mặt quan tài một bên thút thít một bên đốt tiền vàng bạc. Hai bên là vòng hoa chỉnh chỉnh tề tề, phía trên còn treo câu đối phúng điếu giấy trắng mực đen. Toàn bộ linh đường không có mấy người, bọn họ hoặc là đang thút thít hoặc là cúi đầu trầm mặc, không khí ngột ngạt vô cùng.

Ôn Liễm cầm hoa cúc màu trắng, cất bước đi tới trước quan tài gỗ, khom người đặt hoa lên bên cạnh nó, sau đó chậm rãi đứng dậy, ngẩng đầu lên.

Nhớ lại trước kia, khuôn mặt mập mập mang mắt kiếng độ dày như đất chai, cười híp mắt. Bây giờ chỉ còn tấm hình trắng đen, được treo ngay chính giữa linh đường phía trên còn rũ hai đạo bạch lãng.

Cái tin tức nói bác sĩ bị bệnh nhân đâm mấy dao chính là ông ấy.... Ngày đó Tống Nguyên Câu nhận được cuộc gọi bất ngờ kia, hoang mang rối loạn ra ngoài chính là được mời đi cứu ông ấy... Đồng thời mấy ngày nay Ôn Liễm không có thấy Tống Nguyên Câu, vì lão sư còn đang trong phòng giải phẫu cứu ông ấy....

Bởi vì Tống Nguyên Câu đã từng là một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc, hơn nữa còn có mấy chục năm kinh nghiệm, người có thể cứu Lưu Chí An đang nguy kịch lúc ấy cũng chỉ có một mình lão sư...

Nhưng rốt cuộc lại không có cứu được người, Lưu Chí An đi rồi..

Trong chớp mắt một người sống sờ sờ cứ như vậy qua đời, Ôn Liễm biết quy luật sinh tử cũng không tiếp thụ nổi.

Rõ ràng đang oán trách nghề bác sĩ này khó làm..

Rõ ràng nói chưa tới mấy năm liền có thể về hưu hưởng phúc....

Rõ ràng ngày đó vẫn còn nói, muốn mình báo danh bệnh viện bọn họ, chỉ bảo mình thực tập...

Cứ như vậy rồi đi? Là do bị bệnh nhân của mình đâm chết...

Ôn Liễm lão đảo trở lại bên người Tống Nguyên Câu, chỉ thấy Tống Nguyên Câu ánh mắt trống rỗng nhìn tấm hình trắng đen treo trên tường, trong mắt tràn đầy tia máu nói: "Vẫn không thể cứu được, tôi... vô năng..."

"Cái này không thể trách lão sư..." Ôn Liễm cố nén ưu tư, khuyên nhủ.

Tống Nguyên Câu lắc đầu, thân thể cũng đung đưa theo. Ôn Liễm vội vàng đỡ ông ấy, nhìn sắc mặt không tốt lắm, thân thể cũng lão đảo muốn ngã, lo lắng dò hỏi: "Lão sư, người có muốn về nghỉ một chút hay không?"

Tống Nguyên Câu cảm thấy hoa mắt, nhắm mắt lại hy vọng có thể ổn định lại, tay áo nói: "Không có sao..." Mặc dù đã mấy ngày không có nghỉ ngơi, nhưng ông vẫn tin tưởng mình còn có thể chống đỡ được.

Ôn Liễm còn muốn khuyên nữa, lời còn chưa thốt ra miệng, cảm giác thân thể Tống Nguyên Câu mềm nhũn ngã xuống. Cô gờ hai tay ra dùng sức đỡ ông ấy, nhưng do trọng lượng cơ thể, Tống Nguyên Câu vẫn té xuống.

Ôn Liễm đột nhiên gặp chuyện này, tay chân luống cuống, đưa tay bấm nhân trung của Tống Nguyên Câu kêu: "Lão sư! Lão sư!..."

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tôi Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Ôn Liễm, Em Là Anh Hùng

Trong phòng bệnh, thân nhân Tống Nguyên Câu đang nóng nảy chờ đợi, sau khi bác sĩ không nhanh không chậm làm kiểm tra xong cho Tống Nguyên Câu vẫn còn đang hôn mê trên giường bệnh, bọn họ lập tức lại, năm mồm bảy miệng muốn hỏi thăm tình huống.

Bác sĩ mới vừa đeo ống nghe lên cổ, lỗ tai liền bị bọn họ ồn ào muốn điếc luôn, cũng không nghe rõ bọn họ cái gì, căn bản không biện pháp trả lời vấn đề của họ, hai tay làm động tác tỏ ý bọn họ an tĩnh một chút. Chờ bọn họ im lặng rồi, ông ấy mới lên tiếng: "Các người rốt cuộc muốn hỏi cái gì? Từng người hỏi được không?"

"Bác sĩ, ba của tôi rốt cuộc lúc nào mới tỉnh?" Người hỏi là con trai độc nhất của Tống Nguyên Câu.

"Việc này..." Bác sĩ lật hồ sơ bệnh lý nói: "Không cần vội, bệnh nhân chỉ bị suy nhược thôi, mọi người chỉ cần cho ông ấy nghỉ ngơi là đủ rồi, sau đó tự nhiên sẽ tỉnh."

Con trai Tống Nguyên Câu gật đầu, bác sĩ phải đi, trước khi đi quét một vòng mọi người trong phòng bệnh, phát phát tay, nói: "Trong phòng bệnh không cần quá nhiều người vây quanh như vậy, bệnh nhân cần an tĩnh nghỉ ngơi." Vừa nói liền mang ra ngoài hết mấy người.

Ôn Liễm mới vừa nói chuyện điện thoại với Cố Tiệp Khê xong, đem chuyện phát sinh ở nhà tang lễ nói một lần cho nàng biết. Sau khi cúp điện thoại, cô ngồi ở ghế dài trong bệnh viện, hai mắt ảm đạm, trong đầu một mảnh hỗn loạn, ngay cả bản thân cô cũng không biết mình đang suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy con đường phía trước thật mờ mịt.

Cửa phòng bệnh lần nữa mở ra, Ôn Liễm nghe tiếng ngẩng đầu lên, con trai Tống Nguyên Câu đứng ở trước mặt cô nói: "Bạn học, ba tôi tỉnh rồi bây giờ muốn gặp em."

Ôn Liễm theo ông vào phòng bệnh, Tống Nguyên Câu nằm ở trên giường bệnh chậm rãi mở mắt ra, thấy cô đi tới chỗ mình, vẫy vẫy tay với cô.

Ôn Liễm nhanh chóng tiến lên phía trước, kêu: "Lão sư..."

Tống Nguyên Câu không vội nói chuyện với Ôn Liễm mà chờ con trai ông đỡ dậy, lót một cái gối sau lưng rồi dựa vào đó, sau đó phát phát tay với con trai, cất lực nói: "Bây giờ con ra ngoài một lát đi."

Chờ con trai ông đi ra ngoài, ông mới thu hồi ánh mắt, nhìn Ôn Liễm.

Ôn Liễm đứng lúc hỏi: "Lão sư, người gọi em tới làm gì vậy?"

Tống Nguyên Câu kêu cô ngồi xuống ghế cạnh giường "Chuyện này..." Ông có ý ám chỉ nói: "...Em không nên để ở trong lòng, tránh lưu lại ám ảnh."

Ông nghĩ chu đáo, nhưng nếu Ôn Liễm đã biết chuyện phát sinh lần này, làm sao có thể xem như chưa từng phát sinh qua được? Cô cười ngượng, gật đầu, nói: "Em biết rồi, lão sư."

"Còn có một vấn đề khác, tôi muốn nói với em một chút." Tống Nguyên Câu gắng sức nói, hiển nhiên là do thân thể suy nhược chưa hồi phục rồi.

Ôn Liễm ra dáng rửa tai lắng nghe nói: "Xin lão sư cứ nói."

Tống Nguyên Câu chặt vật gạt đầu, từ từ nói với Ôn Liễm: "Tương lai sẽ có một ngày, em sẽ làm việc ở hệ lâm sàng, nhất định không nên quá hung dữ với bệnh nhân, nếu có thể mềm mỏng thì liền mềm mỏng. Lòng người bây giờ không giống lúc trước nữa, việc này em phải hiểu..."

Ôn Liễm gật đầu liên tục, không nghĩ tới lão sư lại vì mình mà nghĩ xa đến vậy.

"Nếu lỡ có gì không đúng, hãy nhanh chân bỏ chạy, chạy càng nhanh càng tốt." Tống Nguyên Câu bỗng nhiên nghĩ tới gì đó bổ sung thêm "Đúng rồi, nhất định phải cài áo blouse trắng xuống. Có lúc áo blouse trắng là thứ cứu mạng, có lúc nó sẽ biến thành bùa đòi mạng!" Ông ấy nói quá mức kích động, thở hắt hắt, còn kèm theo khan.

Ôn Liễm thấy ông ho khan mặt đỏ rần, nhanh chóng đứng lên, giúp ông vuốt vuốt lưng hỏi: "Lão sư không sao chứ? Có cần kêu bác sĩ tới kiểm tra lần nữa hay không?"

Tống Nguyên Câu khoát tay, bảo cô ngồi xuống, nói: "Không sao, tôi là bác sĩ, chẳng lẽ tôi lại không biết thân thể mình rốt cuộc xấu ở nơi nào?" Vẫn lúc đầu "Chuyện nhỏ thôi mà, chỉ là quá mệt mỏi thôi."

"Lão Lưu a, ôn hòa cả đời, không ngờ chỉ vì vài câu nói liền bỏ mạng." Sau khi ông hồi phục lại, giữa đầu trùng mắt nhìn trần nhà, chỉ Ôn Liễm nói "Em ngàn vạn lần phải nhớ kỹ lời tôi dạy."

Ôn Liễm thấy ông cứ nhắc tới điểm này không dứt, lo âu sẽ biến thành tư tưởng của ông, khuyên như: "Lão sư, ngài đừng nên suy nghĩ quá nhiều..."

Tống Nguyên Câu cắt đứt lời cô "Tôi biết... Sinh tử có số..." Trên mặt ông có chút ảm đạm "Nhưng nếu như ông ấy không có tiếp chẩn bệnh nhân đó thì sẽ không có việc gì..."

Ôn Liễm không biết phải nói gì thêm, chỉ có thể gật đầu theo, trong đầu suy nghĩ một hồi, do dự nói: "Thật ra thì... phần lớn bệnh nhân đều tôn trọng bác sĩ..." Mặc dù cái chết của Lưu Chí An đã đánh mạnh vào tâm lý của cô, nhưng cô tin chắc là có nhiều thứ không có thay đổi.

Cho nên khi cô nói ra lời này, cho dù người nghe là Tống Nguyên Câu trước mặt, nhưng cũng có phần lớn là nói cho bản thân nghe.

Tống Nguyên Câu giấu cợt cười một tiếng, nói: "A, đối với bọn họ, lúc hữu dụng thì là áo trắng thiên sứ, lúc vô dụng thì xem như áo mũ cầm thú..."

Ôn Liễm biết chuyện của Lưu Chí An đã mang tới đả kích quá lớn cho lão sư, dẫn tới bộ dáng bây giờ, sau khi nghe lão sư nói, cô không biết nói gì hơn, lần nữa trầm mặt.

Tổng Nguyên Câu cũng ý thức được bản thân nói hơi quá, nhanh chóng liếc mắt nhìn Ôn Liễm đang cúi đầu, khan một cái nói: "Nói tóm lại, em nhất định phải bảo vệ tốt bản thân."

Ôn Liễm mím môi gật đầu.

"Tai nạn là không thể tránh khỏi, trừ việc này ra, điều chúng ta có thể làm chính là không ngừng học tập, hoàn thiện năng lực chuyên môn, nâng cao tay nghề...." Tổng Nguyên Câu xúc động cảnh cáo Ôn Liễm lần nữa.

"Con đường y học cho tới bây giờ không hề dừng lại, thời đại đang thay đổi, chúng ta phải thay đổi theo mới có thể không làm hại mạng sống con người. Em phải luôn nhớ trách nhiệm nặng nề mà em đang gánh trên vai đây!"

"Lão sư..."

Tổng Nguyên Câu vỗ vỗ vai Ôn Liễm nói: "Xã hội này vẫn cần bác sĩ. Tội già rồi, thế hệ này là của các em..."

Sau khi Ôn Liễm từ bệnh viện trở về, vừa về tới nhà liền ôm lấy Cố Tiệp Khê.

Cố Tiệp Khê biết cô mới vừa gặp chuyện gì, đau lòng cố gắng ôm cô lại, không hỏi cô thế nào, chỉ lặng lẽ vuốt vuốt lưng của cô, hy vọng cô thể thoải mái một chút, đợi cho đến khi cô nguyện ý mở miệng mới thôi.

Ôn Liễm được nâng an ủi, kiên cường này giờ hoàn toàn biến mất, hai mắt ngấn lệ, khàn giọng hỏi: "Học tử, chị nói xem chúng ta khác khổ học tập như vậy là vì cái gì?" Những buổi thức trắng đêm, cố gắng nhét vào đầu những cuốn sách khó gặm, tất cả là vì cái gì?

"Không phải em đã nói sao? Vì có thể đứng ở tiền tuyến vào thời điểm phát sinh thiên tai mà không phải chỉ lo lắng qua màn ảnh sao?" Hồi lâu sau Cố Tiệp Khê có thể nhớ rõ ràng những lời Ôn Liễm lúc ấy nói ở thư viện, nó cho thấy tinh thần hăng hái của Ôn Liễm.

"Nhưng những thứ bày ở trước mặt em bây giờ không phải như vậy." Ôn Liễm gắt gao cắn môi của mình, lắc đầu nói.

Thiên tai sẽ không phát sinh, coi như có xảy ra, cô cũng không nhất định có cơ hội giúp đỡ. Thứ mà cuối cùng cô phải đối mặt chính là những chứng bệnh của người nằm trên giường bệnh. Cho dù là vậy, Ôn Liễm vẫn tình nguyện dâng hiến sức lực của bản thân.

Nhưng thực tế bây giờ thì giữa bác sĩ và bệnh nhân có sự không hiểu nhau, bác sĩ cấp cứu cho người bệnh không nhất định sẽ được bọn họ tôn trọng, bất cứ lúc nào cũng có thể đối mặt với nguy cơ bị đâm chết.

Lý tưởng cùng thực tế cách nhau rất xa.

Bây giờ Ôn Liễm cảm thấy buồn cười vì ban đầu bản thân thật ngây thơ. Người người muốn làm anh hùng, nhưng không phải ai cũng làm anh hùng được.

"Em sợ, thật sự rất sợ." Ôn Liễm ôm Cố Tiệp Khê thật chặt, môi dưới cũng sắp bị răng cắn chảy máu rồi, mà cô thì hoàn toàn không để ý tới "Em sợ bệnh nhân sau khi được em dành lại mạng sống từ tay từ thần, sẽ xoay người rút dao tiến em đi gặp từ thần."

"Không phải sợ, ai nói em sẽ gặp những bệnh nhân ác độc chứ?" Cố Tiệp Khê trấn an nói.

"Vậy tại sao bác sĩ Lưu lại gặp chứ? Rõ ràng chỉ còn vài năm nữa là ông ấy có thể về hưu rồi! Ông ấy lại chết! Em cảm thấy ông ấy là bác sĩ giỏi a." Cơ hồ cô mang theo nước mắt mà thốt lên những lời này, nước mắt không tự chủ được lăn xuống hai gò má.

Cố Tiệp Khê không biết nên trả lời như thế nào, chẳng lẽ đi chê hình tượng của bác sĩ Lưu, để Ôn Liễm bình tĩnh lại? Cô không làm được.

Cuối cùng nàng bình tĩnh hỏi: "Ôn Liễm, Em còn muốn làm bác sĩ không?"

Nghe được câu hỏi của nàng Ôn Liễm sững sốt một hồi, lắc đầu, do dự trả lời: "Em... Có lẽ... Sau này... Có lẽ... Sẽ làm.. Đi... Có lẽ..." Sức lực của cô hoàn toàn biến mất.

"Nếu như em đã biết giữa bác sĩ và bệnh nhân có những lúc không hiểu nhau, vậy tại sao em không thử phá vỡ khúc mắc đó chứ?" Cố Tiệp Khê vừa nghĩ, thoáng đẩy Ôn Liễm ra, nhìn vào mắt cô nói.

Ôn Liễm lâm vào trong thống khổ không cách nào tự kiềm chế, Cố Tiệp Khê nói gì cô cũng không nghe thấy, một mực lắc đầu, hai tay lại ôm Cố Tiệp Khê vào trong ngực, giống như cô chỉ có thể chống đỡ được khi hấp thu được hơi ấm từ nàng.

Đúng vậy, không sai, Ôn Liễm đã tìm đúng người.

Bây giờ không gì lọt được vào tai cô, Cố Tiệp Khê ở bên tai cô lặp lại lời vừa nói, đến khi Ôn Liễm nghe lọt được, kinh ngạc hỏi: "Em sao?" Cố Tiệp Khê gật đầu một cái.

Ôn Liễm Ôn Liễm chậm rãi buông hai tay, đối mặt với Cố Tiệp Khê, không tự tin hỏi: "Em có thể không?" nước mắt chảy trên mặt vẫn chưa khô, đọng lại trên khóe mắt.

Cố Tiệp Khê giờ tay lên giúp cô lau đi hai hàng lệ, sau đó nhón chân lên hôn lên giọt lệ ở khóe mắt Ôn Liễm, ôn nhu nói: "Ôn Liễm, em là anh hùng của chị."

Chị tin tưởng em có thể...

Nhờ Cố Tiệp Khê an ủi, Ôn Liễm nhanh chóng vượt qua thời kỳ chán nản. Tống Nguyên Câu ở trong bệnh viện khôi phục sức khỏe, xuất viện, trở về trường giảng dạy tiếp. Cuộc sống hết thảy trở lại bình thường, nhưng vô luận là lão sư hay là học sinh, đều không hề không đề cập tới chuyện Lưu Chí An, giống như ông ấy vẫn còn sống, khoác lên mình áo blouse trắng tiếp tục phục vụ bệnh nhân.

Lại là một buổi tối bão táp.

Ngoài cửa sổ tiếng sấm nổ ầm ầm, một đạo tia chớp xuất hiện ở trên bầu trời u ám như muốn xé rách bầu trời ra vậy, trong chớp nhoáng lại biến mất không để lại một chút dấu vết. Tiếng sấm cùng tiếng mưa rơi hòa chung một chỗ nặng nề gõ vào kiếng cửa sổ, tấm kiếng giống như bị trận mưa to này hù dọa, run rẩy một hồi.

Đại khái là bị mưa to ảnh hưởng, có người trong nhà ngủ không được yên ổn. Cố Tiệp Khê được Ôn Liễm ôm trên trán thấm ướt mồ hôi lạnh, biểu tình thống khổ, giống như đang muốn thoát khỏi gì đó nhưng lại không thể...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Tới Học Tỷ Thân Ái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.